

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ay Bahçesi

ROMAN

Sisters Planet

KRISTIN
HANNAH

ATEŞBÖCEĞİ YOLU'NUN YAZARI

KRISTIN HANNAH

AY BAHÇESİ

İngilizceden Çeviren:

SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

Dünyanın en iyi kalpli abisi Kent, bu kitap sana...

Olağanüstü birer dost ve ev sahibi olan Tom ve Lori Adams'a...

Ve her zamanki gibi Benjamin ile Tucker'a...

Giriş

MAINE SAHİLİ, 1882

Yaşlı, çok yaşlı bir adamdı ve her şeyi görüp geçirdiğini düşünüyordu. Yetmiş bir yıl boyunca o da tıpkı babası ve babasından öncekiler gibi Atlantik'in soğuk sularında balık tutmuştu. Kıyıya vurup gürleyen o çok sevdiği denize meydan okumuş, kendi ellerini bile görmesini engelleyecek kadar yoğun bir sis perdesinin altında, düz zeminli küçük teknesiyle uykudaki masmavi, dev okyanusa açılmıştı. Ama burası onu hiçbir zaman korkutmamıştı, bugüne kadar...

Kadın onu korkutmuştu.

Merakını gizlemeye çalışarak şapkasının siperliğinin altından ona baktı. Ama dert etmesine gerek yoktu. Kadın zaten onun varlığının farkında değildi.

Üzeri çiziklerle dolu kayığı sallanırken boyası dökülmüş bir düzine eski ıstakoz tuzasının arasında sessiz bir Meryem Ana misali oturan bu tuhaf ama güzel varlığa söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyordu.

Dayak yemiş gibi öylece duran kadın, solgun ellerini sert, kahverengi yün pelerininin üstünde kenetlemiş ve hüznü gözlerini keskin ufuk çizgisine dikmişti.

Masmavi su kayığa vurup yukarılara sığıyor, kadının ayaklarının dibinde birikiyordu ama o, botlarını suyun içinden çekme zahmetine bile girmiyordu.

Yaşlı adam, kadının bir şeyler söylemesini ya da yapmasını bekledi. Ama kadın orada öylece oturuyor, izliyor ve izliyordu. Uzun, dalgalı, kızıl kahverengi saç tutamları solgun yanaklarını okşuyor, dolgun alt dudağına yapışıyordu. Topuzunu örten garip, şeffaf denebilecek kadar beyaz şapkasının kenarları rüzgârla birlikte uçuşuyordu.

Sonunda denizden yükselen ve tepesi kıyıya vuran dalgaların oluşturduğu beyaz köpüklerle çevrelenmiş dik, yapayalnız bir granit parçasını işaret ederek, “Burası Araf,” dedi.

Kadın sessizce başını salladı.

Adam küçük teknesinin yönünü adaya çevirirken parlak güneşe karşı gözlerini kıstı. Ada, bakışlarının altında salınıp dans ediyor, bir an denizin kabaran dalgalarının içinde gözden kaybolacakmış gibi görünürken hemen ardından görkemli bir yumruk gibi yükseliyordu. Burası korunaklı olan son toprak parçasıydı, adanın ötesinde Atlantik, uzak ufka doğru uzanıyordu. Issız adaya yaklaştıklarında dalgaların, çekiç darbelerini andıran sesi de yükselmişti. Dev dalgalar kayalıklara çarpıyor, sular yükseğe, daha yükseğe sığıyordu.

“Koy tarafına gidiyorum, hanımefendi. Orası kıyıya çıkmak için daha sakın bir yer.”

“Hayır,” dedi kadın sertçe. Sesi beklenmedik bir şekilde buğulu ve toktu. Melek gibi bir yüzden âdeta bir kadın barmenin sesi çıkmıştı. “Bu tarafta ineceğim. Artık bir önemi yok.”

“Ama bu taraf çok dalgalı...”

Kadın o anda yüzünü adama doğru çevirdi. Artık gözlerinde hüzünden, yalnızlıktan ya da kaybolmuşluktan eser yoktu, yalnızca kararlılık vardı. Soğuk, sert ve inatçı bir kararlılık. “İnip yüzebilir miyim, bayım?”

Adam bir an için yanıt veremedi.

Kadın iç geçirip eteğini toplamaya koyuldu.

“Hayır! Sa... sancak tarafında küçük bir koy var. Oraya yanaşabilirim ama biraz sarsıntılı olur.”

Kadın güldü. Adamı korkutan, yapmacık ve içi boş bir sestti bu. “İnan bana, beni hiç rahatsız etmez.”

Adam bakışlarını kadının gözlerinden kaçırıp kayalık kıyı şeridini inceledi. Adanın batıdaki en uç noktasına aldatıcı bir sakinlik veren yağmurun oluşturduğu göletlerden birine yanaşabileceğini tecrübelerinden biliyordu ama kolay olmayacaktı. Güvenli de olmayacaktı.

Bunu yapmamalıydı. Kadına gidip kendini asmasını, bu teknenin kaptanının kendisi olduğunu söylemeliydi. Aynen öyle söylemeliydi.

Bunları söylemek için ona baktı ve kadının gözlerindeki hüznü gördü. O bakışla hayatının elli yılı silinip gitti ve aniden yine genç bir adama dönüştü. Artık bu kadını geri çeviremeyeceğini biliyordu.

“Sı... sıkı tutun, küçükhanım,” diyebildi ve sonra tüm dikkatini teknesini kıyıya yanaştırmaya verdi.

Deniz onunla mücadele ediyor, arada bir de onu geriye savuruyordu ama yaşlı adam daha fazla çaba sarf edip teknesini tekrar adanın batı köşesindeki taşlık çıkıntıya doğru çevirdi. Bir an için sular durulup geri çekilince tekne ileriye atıldı. Adam pürüzsüz granitin üstünde kayıp aniden duran tahta gövdenin sürtünme sesini duydu.

Kadın yerinden kımıldamadı.

“Küçükhanım?”

Kadın yavaş, çok yavaş bir şekilde başını kaldırdı ve adam onun gizlemeye çalışmadığı gözyaşlarını gördü. Kadın usulca, “Lanetleneceğim ben,” dedi, sarf ettiği sözlerin etkisiyle boğulan bir sesle.

Sonra bir dansçının zarafetiyle dengede durmaya çalışan tekne ayağa kalkıp sert bir granit parçasına adımını attı. Adam onun solgun bileğinden sarkan küçük, büzgülü çantasını ilk kez gördü. Kadın çantayı bileğinden çıkarıp açtı ve içinden bir avuç dolusu buruşuk parayla bir yüzük çıkardı.

“Al,” dedi elini ona doğru uzatarak.

Paralar rüzgârın etkisiyle uçuşuyordu. Adam kaşlarını çatı. “Ödemeyi karaya güvenlice ayak bastığımızda yapabilirsin, küçükhanım. Hem zaten bu kadarı çok fazla...”

Kadın adamın biraz ötesine bakıp hafifçe ve gönülsüz bir şekilde omuz silkince adam da isteksizce dönüp kadının baktığı yere baktı. Kadın on beş metre yüksekliğinde bir kayalıktan ibaret olan ölüm tepesine bakıyordu. Adam tekrar ona döndü.

“Parayı şimdi almazsan avucumu açarım ve paralar uçup gider.”

Adam ne yapacağını bilemez halde çatlama dudaklarını yaladı.

“Tamam.”

Ona doğru yürüdü ve kadın tam parmaklarını gevşetirken adam onun elini tuttu. Yaşlı, boğumlu eliyle kadının elini kavradı ve teninin ılık, nemli sıcaklığını hissetti. Ansızın birbirlerine kenetlenmişlerdi.

Kadın elini şiddetle geri çekti.

Adam da parmaklarını araladı. Paranın üstünde sade, hiçbir süslemesi olmayan altın bir halka duruyordu. “Bu bir alyans,” dedi adam usulca ve kadının gözlerinin içine baktı.

Kadının tebessümü zayıf ve zorakiydi. “Bu dünyada yaşayanlar ona öyle diyor.”

Adam ona ulaşabileceği bir şey, herhangi bir şey söyleme ihtiyacıyla kaybolmuş bir halde gözlerini kırıştırdı. Fakat usulca dile getirilmiş bir rica dışında aklına hiçbir şey gelmedi. “Benimle birlikte geri dön, küçükhanım.”

“Benim için bu kadar endişelenme. Bu parayla karımı tatile götür, yüzüğü de aşkının bir sembolü olarak ona hediye et. Ne de olsa bu yüzüğün verdiği mesaj bu değil mi?” Bir an için kadının tebessümü yumuşadı. “Çocukların var, değil mi?”

Adam başını salladı. “Portsmouth’ta üç kızım var.”

“Çocuklar...” Kadın bu kelimeyi öylesine sessiz bir şekilde ve derin bir saygıyla söylemişti ki adamın kalbine dokundu. “Onları ziyaret et. Onlara sarıl... onları ne kadar sevdiğini söyle.”

Adam söyleyecek bir şey bulamadan kadın geri çekilip biçimsiz şapkasını çekiştirdi. "Hoşça kal."

Sonra başı dik, vücudu gergin bir şekilde kaygan ve engebeli taş çıkıntısının üstünden kayalıklara doğru ilerledi. Adam onun parlak güneşe karşı küçüldükçe küçülen solgun, koyu renkli gölgesini, alçak toprak setten ve granit yükseltiden adanın zirvesine doğru ilerleyişini izledi.

Kaşlarını çattı ve güneş ışınlarına karşı elini gözlerine siper etti. Kadının o ıssız tepeden neyi görmek istediğini merak ediyordu. Ressam olduğunu ve manzarayı görmek istediğini söylemişti ama adam ona inanmamıştı. Kadın bir an için görüş alanından çıktı. Sonra mucizevi bir şekilde masmavi gökyüzüne karşı koyu renkli, ince bir çizgi gibi tekrar göründü. Rüzgârın uçurduğu pelerini arkasında dalgalanıyordu.

Kadın kayalığın kenarına iyice yaklaştı ve adam onun ne yapacağını o anda anladı.

"Yüce Tanrım, Bakire Meryem adına..." diye mırıldandı.

Kadın ellerini boğazına götürdü ve pelerini birkaç saniye içinde özgür kalarak gökyüzünde dalgalanıp düşmeye başladı. Rüzgâra direnerek sonunda köpüklü bir yığın halinde suyun dalgalı yüzeyine indi. Sonra da gözden kayboldu.

"Küçükhanım!" diye seslendi adam bütün gücüyle ama boşunaydı. Rüzgâr, yaşlı adamlara özgü o cılız sesini silmiş, denizin pelerini içine çektiği gibi kolaylıkla yutmuştu.

Sonra kadın kayalıklardan atladı.

Dehşet, adamı öylesine soğuk bir şekilde ve çepeçevre kuşatmıştı ki bir an için yerinden kımıldayamadı, hatta nefes bile alamadı.

Kadın ölmek istemişti. Bu gerçek, adamın suratına sert bir tokat gibi yapışmıştı... üstelik o da kadına yardım etmişti.

Adam dönüp kayığın içinde telaşla hareket etmeye başladı. Tahta banka oturup hızla kürek çekerken dizlerine ani bir acı saplandı. Dalgaların arasında öfkeyle ilerleyip uzun ve dar kayığı ters yöne çevirdi. İki eski ıstakoz kaparı gürültüyle birbirine çarptı ve suya düşüp battı. Soğuk su kayığın bir yanını dövüp adamın yüzüne çarptı ve gözlerini yaktı.

“Geliyorum, küçükhanım,” diye haykırdı. Güçlü, kendinden emin hamlelerle bir metrelik dalgaların arasında ilerledi ve dehşetle arayışına devam etti. Ta ki kadını, suyun yüzeyindeki o karanlık gölgeyi görene kadar...

Dalgalarla boğuşup kayığı ilerletti. Kadın yüzükoyun şekilde öylece yatıyor, hırçın suyun üstünde kırık bir bebek gibi yüzüyordu. Adam kürekleri kayığın ortasındaki yerlerine yerleştirdi ve eğilip girdap gibi dönen soğuk suya uzandı. Kadının saçlarını avuçlayıp o uzun, ıslak kütleyi parmaklarına doladı. Derin bir nefes alıp gücünü topladı ve onu kayığa çekti.

Kadın ölü gibi yatıyordu. Saçları ve boğazı ince, sarı yeşil yosunlarla kaplanmış, kolları gevşek bir biçimde vücudunun iki yanından sarkmıştı.

Adam saçları ve yosunları kadının yüzünden nazikçe çekti.

Aman Tanrım...

Midesi kasıldı ve bulanmaya başladı.

Kadının güzel yüzü tanınmaz haldeydi. Sol kulağından akan kan, başının altında birikip kıpkırmızı bir havuz oluşturuyordu. Teninin mavimsi beyazlığının yanında korkunç bir görüntüydü bu. Yüzünün sol yanı tamamen yaralanmış, sıyrılmış ve kanamıştı. Başını suyun altındaki bir taşa vurmuş olmalıydı.

Adam titreyen elleriyle ona doğru uzanıp nefesini dinledi.

Kadın hâlâ nefes alıyordu. Solukları sık ve çaresizdi ama adamın o güne dek duyduğu en güzel sestti. O sırada kadın öğürüp deniz suyunu kustu.

Adam derin bir “oh” çekti.

Hafifçe kımıldanıp eğildi ve elini kadının başının altına götürüp onu güvenli bir şekilde ahşap banka yerleştirdi. Bunun üzerine kadın tekrar öğürdü ve tüm vücudu gerildi.

Adam elini geri çektiğinde eli kana bulanmıştı.

Adamın bütün vücudu titremeye başladı. Gömleğini çıkarıp kanamayı durdurmak için kadının başına elinden geldiğince sıkı bir şekilde sardı.

“Şimdi ne olacak?” diye haykırdı Tanrı’ya, denize, kendine... *Şimdi ne olacak?*

Yaşlı Doc Mather böyle bir olayın üstesinden gelemezdi.

Kim gelebilirdi ki? Kadının kafatası parçalanmıştı ve büyük ihtimalle ölecekti. Kimse onu kurtaramazdı... Kimse bu güzel, deli kadını tekrar bir bütün haline getiremezdi.

Deli.

Bu kelime, Tanrı’dan yetmiş bir yıldır dilediği bir ödüldü.

Doc Mather, kadını nereye götüreceğini biliyordu.

Birinci Bölüm

Doktor Ian Carrick küçük, ince çerçeveli gözlüğünü çıkarıp masanın üstüne koydu ve burun kemerini ovuştururken bitkinlikle iç geçirdi. Mürekkepli kalemle yazılmış yazılarla dolu, kaliteli kâğıttan sayfalar önüne ve yere saçılmış, karmakarışık bir yığın oluşturmuştu. Mikroskobu dirseğinin dibinde yaşlı bir adam misali bükülmüştü ve cam plakalar da hazır bir halde onun yanında duruyordu.

Sandalyesine yaslanıp viskisini yudumlarken önündeki evrak yığına baktı. Konu başlığı yorgun gözlerinin önünde bulanıyordu. *Karbondioksit zehirlenmesinin tedavisinde kan refüzyonu.*

“Etkileyici,” dedi dişlerinin arasından.

Neden uğraştığını bilmiyordu. Artık New York’ta hiç kimse söylediklerine kulak asmıyordu. Doğumda septiseminin¹ nedenleri üzerine hazırladığı son rapor, arkadaşı Doktor Halstead dışında kimse tarafından kabul görmemişti.

Kadehini alıp ayağa kalktı. Ayaklarının altındaki kâğıtları ezerek masadan uzaklaşırken kâğıtlar da etrafa saçıldı. Pencerenin önünde durup sahil şeridinde güç toplayan fırtınayı izledi.

Rüzgâr ve yağmur çatıyı dövüyor, evin eski pencerelerini sarsıyor, yanlardaki çatlaklara dolup inliyordu. Evi çevreleyen düzensiz çalılıkların

1 Kan zehirlenmesi. (yay. n.)

ve cılız çam ağaçlarının girintili çıkıntılı görüntüsü, dolunay evresine yaklaşan ayın mavimsi ışığıyla aydınlanarak ürkütücü bir hal alıyordu.

Pencereyi açtı ve aşağıya sarktı. İnce ince yağın yağmur yüzüne çarparak bahçenin değişken karanlığından ve ayın loş ışığından başka her şeyi engelleyerek görüşünü bulandırdı. Rüzgâr uzun saçlarını çekıştırıp ıslak bir tokat gibi yanaklarına yapıştırdı. Aşağıda dalgalar kayalara çarpıyor, kıyı boyunca sürüklenmeyecek kadar dayanıklı olan birkaç ağacı sıırılsıklam ediyordu.

Bu da onu kışkırtan, eskisi gibi atına atlayıp gitmek, teknesiyle açılmak ya da bir kadını tatlı sözlerle kandırıp yatağa atmak gibi vahşi, çılgınca şeyler yapma cesareti veren gecelerden biriydi.

Ruhunu ateşleyip ona enerji veren ve kendini bir ilah gibi görmesine sebep olan gecelerden biri...

Geri çekilip pencereyi kapatırken bir şişe viskisinin daha olmasını diledi. Bu lanetli yalnızlığına son verecek bir şey...

Gözlerini sımsıkı kapatıp duvara yaslandı ve içindeki içkiyi kafasma diktığı ucuz bardağın, parmaklarının arasından kayarak tatmin edici bir gürültüyle sert zemine düştüğünü işitti. Bir elini saçlarının arasında gezdirirken çeşitli renklere bürünen dalgaların ona ait olan kumsalda kayalara vurmasını izledi.

Eskiden hiç yalnız kalmazdı. O hayatın anıları, şimdiki izole olmuş haliyle puslu ve donuk bir görünüme bürünmüştü ama sürekli hareket halinde olduğunu, konuşup güldüğünü, içtiğini ve seviştiğini şimdi bile anımsıyordu. O hayatı zengin bir giysi koleksiyonu, Baccarat kristalleri, çıplak ten gibi kesik kesik görüntüler şeklinde anımsıyordu. Bir kelebeğin sarsaklığı ve çevikliğiyle muhteşem bir eğlenceden ışıltılı bir baloya gidiyor, asla adını koyamadığı bir şeyi umutsuzca arıyordu. Gözler her zaman onun üzerindeydi, her zaman ilgi odağıydı. Yalnız kaldığı nadiren görülürdü. O zamanlar görgülü, bilgili, doktorluk tutkusunu tüketen her şeyden sıkılan biri olduğunu sanırdı. Ama yanılmıştı.

Ne yazık ki yıllar boyunca her gün ölümlerle karşı karşıya gelmesine rağmen o sakin günlerde sıkıntının ya da korkunun ne demek olduğunu

bilmiyordu. Fıskıran kanlar, ihanet ve şerefsizlik yüzünden hayatının bittiği o güne kadar korkuyu ya da pişmanlığı tanımamıştı. O zamanlar şimdi bildiklerini bilseydi...

Kapının çalması onu o karanlık düşüncelerinden kurtardı.

Doğrulup duvardan uzaklaştı. "Gir."

Kapı önce biraz aralanarak yavaşça açıldı. "Doktor Carrick?"

Ian gözlerini devirdi. "Hayır, ben Bay Hyde'im."

"Evet... haklısınız, efendim." Kapı açıldı ve tıknaz, kır saçlı hizmetçisi paytak paytak yürüyerek dumanı tüten yiyeceklerle dolu tepsiyi onun sığınağına getirdi. Fırında fasulyeyle jambon kokusu kadınla birlikte içeri dolmuştu. Kadın gözlerini kısıp yavaşça ilerledi. "Burası çok karanlık, doktor."

"Evet, Edith, öyle."

"Ama siz böyle seviyorsunuz."

"Evet, Edith, böyle seviyorum."

Kadın adak gibi taşıdığı tepsiyle odada ilerledi. Masaya geldiğinde ayağı Şark halısının kenarına takıldı ve kadın tökezledi. Ian hiç düşünmeden onun yanına koşup tombul kolunu kavradı.

Ve anında hata yaptığını anladı. O dokunuşla birlikte elleri âdeta alev alev yanmaya başlamıştı. Biraz bocaladıktan sonra kolunu geri çekti ama çok geç kalmıştı.

Zihninde beliren görüntü onu serseme çevirmişti. *Edith'in, kocasının boğumlu parmaklarının arasındaki yarım şişe viskiyi elinden kapması... "O fahişeyi bizim yatağımızdan at," diye acı acı haykırması. Yürek burkan hıçkırıkları...*

Uzaktan, kadının nefesini tuttuğunu duyar gibi oldu. Tepsi masaya çarpmış, esmer şeker rengindeki sos, gümüş rengi tepsinin kenarından damlayıp bir kâğıt parçasının üstüne akmıştı.

Sonra görüntüler de yok olmuştu. "Lanet olsun," diye tısladı Ian ve ellerinin titremesine engel olmak için yumruklarını sıktı. Parmak uçlarında hissettiği zonklama kayboldu.

Zavallı Edith kusacak gibi görünüyordu. "Be... ben çok özür dilerim, doktor. Ayağım takıldı... Böyle olsun istemedim... Affedersiniz."

Hizmetçi, kalın kumaştan elbisesini hisırdatarak döndü ve koşup dışarı çıkarak kapıyı arkasından sertçe çekti.

İlan gözlerini kapattı ve öne eğildi. Kafatasının altında hafif, rahatsız edici bir baş ağrısı başlamıştı ve her sık nefesinde biraz daha artıyordu.

Bu şekilde daha ne kadar devam edebilirim, diye düşündü milyonuncu defa. Bir adam kimseye dokunmayıp kimsenin de ona dokunmadığı kasvetli bir karanlığa kendini hapsederek daha ne kadar yaşayabilirdi?

“Kazadan” sonraki ilk yıl bu yüzden aklını kaçıracığını düşünmüştü, doğaüstü yeteneğinin onu bütünüyle yutacağını ve yok edeceğini düşünüyordu.

Buna karşın kötü bir şey olmamış, bir süre sonra bunu beklemekten, herhangi bir şey beklemekten vazgeçmişti. Hayatını öylece devam ettiriyor, nefes alıp veriyor, uyuyor, yemek yiyordu.

Rol yapıyordu...

Bir pazar günü ölmüştü. Tatil günü.

İlan şimdi dönüp o günlere baktığında –ki bunu hastalıklı bir şekilde sürekli yapıyordu– o günün çok sıradan bir gün olduğunu anımsıyordu. Lanet olası sıradan bir gündü. Güneşli, açık hava yaklaşan kışın etkisiyle ayaza dönmüştü.

Güne her zamanki gibi başlamıştı, müthiş bir sorumluluk duygusu ve iyimserlikle. Meslektaşlarının onaylamadığı bir apandisit ameliyatı yapmıştı.

Her zamanki gibi kuşku, İlan'ı kışkırtmış, ona meydan okumuştur. O gün daha da ileri gitmiş ve New York Hastanesi'ndeki doktorlar arasında bir anlaşmazlık çıkmasına sebep olmuştu. Eşi benzeri görülmemiş bir şey yapmıştı. Eldiven takmış ve asistanından da aynısını yapmasını istemişti. Daha da kötüsü, üstü olan Doktor Jones'u ameliyat esnasında purosunu söndürmeye zorlamıştı.

Tabii bu da bir skandala yol açmıştı ama ameliyat çok başarılı geçmişti. Adamı bir haftaya kalmadan öldürebilecek bir ameliyat sonrasında enfeksiyondan eser yoktu.

O sırada yoktu. O sırada meslektaşlarının hayran bakışlarından başka hiçbir şey yoktu. Başarının o dinmeyen yüksek sesi kulaklarında çınlıyor, ruhunu doldurup her şeyi yapabileceğini, dünyaları fethedebileceğini düşünmesini sağlıyordu.

Ya da en azından çok çekici bir kadını...

O tanıdık pişmanlık duygusunu hissederek iç geçirdi. Tek bir yanlış kararla, kısacık bir anla bütün bir hayat nasıl altüst olabilirdi?

Bunu tekrar tekrar düşünüp zihninde tartmış, kendine yanıtı olmayan sonsuz, nafile sorular sorup durmuştu. Neden Charlotte'ı görmeye gitmişti? Neden kapısında nöbet tutan o fazla hevesli kadınların hiçbiri değil de oydu?

Ama hayır, o bencil ve kör kibriyle Charlotte'a, onu reddeden tek kadına gitmişti. O güne dek tanıdığı en masum varlığa...

Elinde buzlu bir şampanya şişesi ve düzinelerce çiçekle gecenin bir yarısı Charlotte'ın kapısını çalmıştı. Kocas, Ian'ın tahmin ettiği gibi evde yoktu.

Charlotte ona karşı çıkmaya, onu cesurca reddetmeye çalışmıştı ama ulaşılamazlığın mükemmelleştirdiği o sessiz köylü güzeli, Ian'ı alt edebilecek kadar güçlü değildi. Ian gülümseyip tatlı sözler ve yılların tecrübesiyle onu baştan çıkarmış, genç kadına altmış yaşındaki kocasına ettiği sadakat yeminini unutturmuştu.

Çok tatlısın, Charlotte... O sana bunu söylüyor mu? O tatlı dudaklarını öpüp parfümünün kokusunu içine çekiyor, o narin göğüslerini yalıyor mu? Vücuduna benim taptığım gibi tapıyor mu, Charlotte? Seni gerçekten görüyor mu, yoksa yalnızca çocuklarının annesi, evinin hizmetçisi misin? Ah, Charlotte, benim yatağıma gel ve seni sevmeme izin ver... Çok güzelsin...

Ian onu yatağa atar atmaz artık önemsemez olmuştu. Charlotte'a dair hiçbir şey onu etkilemiyor, ruhunda çocukluğundan beri var olan boşluğu doldurmuyordu.

Kısa ve bölük pörçük bir uykudan uyandığında onu öpmenin kendini nasıl hissettirdiğini anımsayamıyordu. İrkilmiş, tek söz etmeden bir an önce kaçıp gitme isteğiyle yan dönüp kıyafetlerine uzanmıştı.

Sessizce giyinip odadan çıkmaya hazırlanıyordu.

Sonra kapıdaki gölgeyi, bir silahın gümüş rengi ışıltısını görmüştü. Ondan sonra olanlar belli belirsiz, değişken bir hayalden ibaretti. Birbiri ardına gelen görüntüler gibi...

Seni piç kurusu, Carrick. Seni öldüreceğim.

Silah o karanlık odada küçük, sarı turuncu bir güneş gibi patlamıştı.

Tam bir şaşkınlık içinde geriye doğru yalpalamış, sonra göğsünde, damarlarından ateş geçiyormuş gibi müthiş bir acı hissetmişti. Görüşü bulanmıştı, dengesini kaybetmişti, düşüyor, düşüyordu...

Ölüm... Bir kadına söyleyebileceği yalanların sıcaklığı kadar baştan çıkarıcı, muhteşem, kızgın bir ışık onu kuşatmıştı. O ışıktaki süzülüyor, bir daha asla kendini koyvermeden, hayatın o dondurucu soğukluğunu yeniden tatmadan yüzmek istiyordu. Hayal kırıklığı bitmişti, öfke bitmişti. Yalnızca ışık, o yakıcı ve umut verici ışık vardı.

Lanet olsun, lan, benimle mücadele et. Bırakma kendini.

O sözler bir yerlerden gelmiş, uyuşukluğunu delip geçmişti. Ian gözlerini kırpıştırıp aşağıya baktığında çıplak bedenini gördü. Çıplaktı ve üzerine örtü serilmiş bir masada uzanıyordu. Cerrahlar kirli elleriyle onu tıpkı bir böcek gibi inceliyor, dürtüyor, vücuduna dokunuyordu. Göğsünde kırmızı bir leke gibi görünen kan, yataktan akıp pis zeminde küçük bir göl oluşturuyordu. Silahın açtığı yara, o kırmızılığın ortasında kenarları çentikli, ağzı açık, siyah bir delikten ibaretti.

Biri göğsüne vuruyordu. Çekice benzer darbeleri ve bedeninin sarıldığını fark ediyordu ama acı yoktu, belli belirsiz bir kaygıdan başka hiçbir şey hissetmiyordu.

Huzursuzluğu arttıkça ışık titreşip kararıyordu. O anda aklına gelen karanlık, gizli bir korku kanını dondurup içini ürpertti. Henüz hazır değildi. Yapacağı bir şey vardı. Bir şey...

Hayatının avuçlarının arasından kayıp gittiğini, uzanamayacağı kadar uzaklaştığını hissediyordu. Ölmekten korkuyordu.

Yaşamama izin ver. Yaşamama izin ver. Masadaki cansız bedenden hiç ses yükselmemesine rağmen Ian o sözleri haykırıyor, onları dile getirme isteğiyle titriyordu.

Lütfen Tanrım, söz veriyorum... Paniğe kapılmıştı. Hayatı boyunca göz ardı ettiği Tanrı'ya neyin sözünü verebilirdi ki? Nasıl bir söz verirse ikinci bir şans elde ederdi? O çaresizce muhtaç olma halinden başka hiçbir şey ama hiçbir şey düşünemiyordu. *Lütfen... yaşamama izin ver.*

Güçlü ve şiddetli bir kütürtüyle bedenine geri döndü. Göğsünü dolduran acı çılgınca artmıştı. Gözyaşları kirpiklerinin arasından süzülüp yüzüne akıyordu.

Kalbi tekrar atmaya başladı. Tanrı'ya şükür. Chris, neşteri uzat. O lanet mermiyi bulacağım.

Ondan sonra her şey birbirine karışmıştı. İnsanlar ona dokunuyor, uzanıyor, onu sarıyor, alıyordu. Sonra hiçbir şey olmadı.

Ertesi sabah gün ışığı ve toz dolu bir odada acılar içinde uyanana dek hiçbir şey olmadı. Boğuk öksürükler, boş koridorda sessizce gidip gelen ayak sesleri, beyaz yataklar, duvardaki püskürtücülerden yayılan gazın yumuşak kokusu...

Ian yerinde doğrulmaya çalıştı. Karşısında ilk gördüğü, yatağına doğru eğilip ona bakan hemşireydi. Hemşirenin arkasındaysa beyaz önlüklü bir grup adam toplanmıştı. Hemşire ona dokundu. Tombul parmağını Ian'ın kaşına hafifçe dokundurmanın ötesine gitmemişti ama bu kadarı bile yetmişti.

Görüntüler sert bir darbenin şiddetiyle zihnine üşüştü. *Hemşire karanlık bir köşeye geçip damarlarına morfin veriyor... İlaç damarlarına yayılırken hemşire nefesini tutuyor... Yüzünde rahatladığını gösteren titrek bir tebessüm belirliyor.*

Ian kükreyerek hemşireyi yanından kovup ona dokunacaksa morfinden uzak durmasını söyledi.

Hemşire nefesini tutup geriye doğru sendeleyerek Doktor Halstead'e ve odadaki diğer adamlara bakarken gözlerini dehşet içinde devirdi.

Ondan sonra baş döndürücü bir ses ve renkler birbirine karıştı: Halstead'in öfkeli sesi, hemşirenin kolunu kaldırışı, Ian'ın solgun kolundaki yara ve iğne izlerini görmesi...

Ian gözlerini sımsıkı kapatıp başının arka tarafındaki zonklamayı ve ellerinin tuhaf sıcaklığını göz ardı etmeye çalıştı. Bunun bir tesadüf olduğunu, aldığı ilaçların etkisiyle halüsinasyon gördüğünü düşündü.

Ama o görüntüler her dokunuşla birlikte geri geliyor, gözlerini kör edip onu eziyordu. Ta ki titreyip dehşete kapılmış bir halde yatağına gömülene kadar...

Haber inanılmaz bir hızla yayılmıştı. *Doktor Carrick düşüncelerinizi okuyabiliyor... Doktor Carrick geçmişe görebiliyor. Bu bir lanet, bir yetenek... Büyü...*

İnsanlar sevdiklerine ait kumaş parçalarıyla, eski saatlerle ya da fotoğraflarla Kaliforniya veya Florida kadar uzak yerlerden geliyorlardı. Hepsi de adını bir anda duyuran Doktor Carrick'in bir mucize yaratması ümidiyle yaya olarak, at sırtında ya da tekerlekli sandalyelerde geliyordu. Korkularını Ian'ın damarlarına sinsi bir hastalık gibi akıtıp her soruyla birlikte onu öldürüyorlardı. Ian onları her yanılttığındaysa derinden yaralanıyordu.

Bana yardım et, yardım et, yardım et...

Başta ondan medet uman hastalıklı ruhlara yardım etmeyi defalarca denemiş ve her defasında başarısız olmuştu. "Yeteneği" şeytani, can yakan bir şaka gibiydi. İnsanların sırlarını bilebilirdi ama onlara yardımcı olamazdı. Uzun zaman önce yitip gitmiş sevilen insanları bir kumaş parçasına dokunarak mucizevi kürlerle geri getiremezdi. Artık doktorluk yapamazdı. Ellerinin sıcaklığı, gözlerinin ardındaki baş ağrısı ve görüntüler, o hiç kaybolmayan görüntüler onu insan içine çıkamaz hale gelinceye kadar herkesten uzaklaştırmıştı.

Böylece iyileşir iyileşmez hastaneden kaçmıştı ama bir faydası olmamıştı. Akıl almaz görüntüler onu engelliyor, ne zaman bir odaya girse, ne zaman rastgele birine dokunsa üzerine çullanıyordu. Hiçbir

şey onları durduramıyordu, ne eldiven takmak ne alkol almak ne de ilaç kullanmak. Ian bunu biliyordu çünkü hepsini denemişti.

Her şeyle temasını kesip kendini soyutlaması dışında hiçbir şey o görüntüleri durduramıyordu.

Sonuç olarak buradaydı. Hücresinde durmuş, rüzgârlı, fırtınalı geceye bakıyor, Charlotte'ı hiç görmemiş, kapısına hiç gitmemiş olmayı diliyordu.

Hatırlıyordu...

Pencereden uzaklaşıp zonklayan başını terden ıslanan ellerinin arasına aldı. Gözleri kapalı halde kalbi küt küt atarken küçük, karanlık odada volta atıyor, her adımında kendini biraz daha kafese tıkılmış, avlanmış bir hayvan gibi hissediyordu.

Kapıyı ürkekçe çalan bir el, onu acıların arasından çıkardı.

"Gel." O kelime amaçladığından daha sert, gürleyen bir sesle çıkmıştı.

Kapı açıldı ve içeri zayıf, kızıl saçlı bir kadın girdi. Kadın yürürken küçük, çıplak ayakları tahta zeminde fısıltıyı andıran bir ses çıkarıyordu. Ian'ın kadına odaklanması bir saniye, onu tanımasıysa bir saniye daha sürdü. "Maeve?"

Kadın hafifçe reverans yaparak başını sallayıp Ian'a doğru bir adım daha yaklaşırken ellerini karnında solgun ve gergin bir top gibi yumruk yapmıştı. Ağzının kenarları korkudan gerilmiş, alnı kırışmıştı.

"Ne oldu, anne?"

"Ian..." Kadın o yumuşak, titrek sesiyle Ian'ın adını çocukken özlemine çektiği ninnilerin tonunda söylemişti.

Ian bu akşam kadının aklının başında olup olmadığını anlamak için ona doğru sert bir bakış attı ama başı, düzgün düşünmesine izin vermeyecek kadar çok zonkluyordu. En azından ismini söyleyebilmişti, bu da bir şeydi. "Ne oldu?"

"Bu... burada bir kadın var..." Kadının sesindeki canlılık kaybolmuştu. Bir an için ne söyleyeceğini unutmuş gibi kafası iyice karışmıştı ve Ian yanıtını almıştı.

Delirmişti. Ian sesindeki acıyı gizleyemeden, "Kimmiş?" diye sordu. "Dolley Madison mı?"

"Hayır, Ian. Bu gece delirmedi. Alt katta gerçekten bir kadın var. Istakozcu adam onu içeri almış. Kadın... yaralı."

O son kelime Ian'ı olduğu yere mühürlemişti. "Yaralı mı?" Midesinde hafif bir sıcaklık hissetti ve Ian onun ne olduğunu anladı: ümit.

Ama o his, geldiği hızla kayboldu. Annesi deliydi ve alt katta yaralı kadın falan yoktu. "Elbette, anne. Yaralı kadınlar hep tımarhaneye gelir zaten."

Maeve ona yaklaştı ve Ian, annesinin ela gözlerinin berraklığını ilk kez fark etti. Annesinin aklı başındaydı, kendi dünyasında değildi.

"Burası tımarhane değil, benim evim ve bu kadının yardıma ihtiyacı var, Ian. Sen bir doktorsun."

Ian kaskatı kesildi ve hemen annesine arkasını döndü.

Pencereden dışarı bakıp fırtınayı izledi. Maeve, Ian'ın o kadına yardım edemeyeceğini biliyordu. "Ben doktor değilim. Artık değilim..." Bir şişe viski bulma ümidiyle etrafına bakındı. Bir şeyler içmeliydi ama parmakları o kadar çok titriyordu ki kadehi tutabileceğinden bile emin değildi.

"Ah, Ian..."

Eskiden annesinin sesindeki o hayal kırıklığı Ian'ın yüreğini paramparça ederdi, şimdiyse hafif bir pişmanlığın ötesine gitmiyordu. "Onu buradan gönder."

"Ama ona..."

Ian annesine bakmak için döndü. "Ona yardım etmek istiyorum. Yüce Tanrım, bunu yapabilmek için bir kolumu feda ederdim ama yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun. Git şimdi."

"Hayır." Annesinin sesi beklenmedik bir şekilde güçlü çıkmıştı. "Ona yardım etmelisin. O kadının hayatını kurtarmalısın, buna ihtiyacı var."

"Nasıl? Onu nasıl iyileştirebilirim ki? Ona dokunduğum anda..."

"Be... ben senin yerine dokunurum."

Ian bir an için cevap veremeyecek kadar şaşırmış, olduğu yerde kalakalmıştı. “Ne yaparsın?”

Annesi ona çok şey vaat eden, sevgi dolu bir bakış atınca Ian az kalsın ona inanıyordu.

“Bana güven, Ian... bir kez daha güven.”

Ian kaçıp bu cehennemi andıran evin karanlık, gizli bir köşesine sığınmak, bu acıdan ve ilüzyondan kurtulana kadar, o ümit dalgasına yeniden yenik düşene kadar içmek istedi ama bu kez çok güçlüydü. Fazlasıyla baştan çıkarıcıydı. *Ben senin yerine dokunurum.*

Bunu reddetmesi mümkün değildi.

Evin sakinleri, sürekli vızıldayan huzursuz arılar gibi kanepenin etrafına dizilmiş, kısık sesleri kesik ve anlamsız fısıltılara dönüşmüştü. Ian onları görünce hepsine nefret dolu, umarsız bir bakış attı. Sürekli kendini öldürmeye çalışan, on sekiz yaşında, dengesiz bir genç olan Andrew; frengiden ölmek üzere olan ve evlatlıktan reddedilen aristokrat Johann; küçük bir çocuğun zekâsına sahip olan on beş yaşındaki yavaş gelişen Lara; kendini Kraliçe Victoria sanan orta yaşlı bir kadın; yalnızca fısıltıyla ve şifrelerle konuşan ve günlerini kilerde saklanıp görünmez müttefikleriyle geçiren, İç Savaş döneminde casusluk yapmış yetmiş yaşındaki Dotty...

Açık gri renkte yün kumaştan kışlık hastane giysilerini giymiş olan kalabalık, aralarında uzanan kadının etrafında aşılmaz bir bariyer oluşturmuştu.

Ian adımlarını yavaşlattı ve bir an için aralarına girmeyi hiç istemedi. Ondan uzak olduklarında, Ian kendini odasına kapattığında kendi kendine onların var olmadığını söyleyebiliyordu. Ama şimdi burada, hüznü yaşamlarının gerçekliğiyle yüz yüze kalıyordu ve bu da Ian'ın içinde her zamanki gibi can sıkıcı bir çaresizlik hissi uyandırıyordu.

Bu ironi, Ian'ın acı acı gülümsemesine sebep oldu. Eskiden toplumun üst tabakasıyla birlikte eğlenirken şimdi o toplumun dışladıklarıyla birlikte kayıp ve lanetli bir ruhlar evinde yaşıyordu.

Ian uzun adımlarla ilerlerken, “Çekilin yolumdan,” dedi dişlerinin arasından.

Hepsi birden hızlıca iç geçirdi. O geldi. Kelimeler fısıltı halinde ağızdan ağıza dolaşıyor, karanlık odaya yayılıyordu. İnsanlar Musa Peygamber’in önünde ikiye ayrılan Kızıldeniz gibi sürekli hareket halindeydi.

Ian onların yukarıya çevrilen yüzlerini ve gözlerindeki derin saygıyı görmezden gelmeye çalıştı. Keşke ona hiç bakmasalardı. Yıllarca ona dokunmamalarını, asla dokunmamalarını öğretmişti ama yine de ona gözle görülür bir hayranlıkla bakıyorlardı. Bir zamanlar kendisinin de inandığı gibi ilahmışçasına...

Ian kanepenin etrafından dolaşıp beyaz brokar kumaşın üstünde uzanan bedeninin yanında diz çöktü. Kadın ölü gibiydi, kımıldamadan uzanıyordu. Saçları karmakarışık, mat bir yumağa dönüşmüş, boğazına bir yosun parçası dolanmıştı. Her iki kulağından ve sol burun deliğinden kan sızıyor, çoktan morarmış olan yanağında kırmızı, parlak bir iz bırakıyordu. Ian kadının yüzünü seçemiyordu. Yüzü tanınmayacak kadar mavimsiydi, hırpalanmış ve çizilmişti. Yaralar yüzünden on beş mi yoksa elli yaşında mı olduğu bile anlaşılmıyordu.

Maeve anında Ian’ın yanında belirmiş ve yıllardır kullanmadığı pahalı deri çantayı ona uzatmıştı.

“Nabızı atıyor mu?” diye sordu.

Yanıt gelmedi.

Ian sertçe başını kaldırdı. “Anne, beni buraya sen getirdin. Dediğimi yap. Benim yerime ona sen dokunacaksın.”

Maeve oğlunun yanına gelip eğildi ve sonra inanılmaz bir şey yaparak Ian’a dokundu. Görüntüler zehirli bir acı, keder ve pişmanlıkla birlikte Ian’ın zihnine doluştu. Annesinin tüm hassasiyetiyle babasının mezarının başında tek başına durduğunu görüp hayatındaki o can alıcı boşluğu hissetti. Baş ağrısı geri gelmiş ve annesinin çaresizliği dışında bir şey görmesine izin vermemişti.

“Senin ellerin var, Ian. Şifa veren ellerin...” Annesi geri çekilip onu sarsılmış, kafası karışmış halde bıraktı. İlaç çantası gürültüyle yanına

düştü. "Bunları kullan." Daha sonra annesi yanından ayrılıp artık ailesi olan o delilerin arasında kayboldu.

Ian titrek bir nefes alıp başını kaldırdı. Evdekiler nefeslerini tutmuş, gözle görülür bir beklentiyle ona bakıyorlardı.

Ian ansızın koşup kaçmak istemişti.

Ona yardım etmelisin, Ian.

Acınası derecede titreyen ellerine bakıp, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. Uzun zamandır bilinçli olarak kimseye dokunmamıştı. Çok acı vericiydi. Kadının geçirdiği kazayı yaşayacak olursa ne olurdu? Bir dokunuşla kadının acılarının içine dalabilir, buna karşın onun hayatını kurtaramayabilirdi. Peki ya ona dokunurken kadın ölürse ne olacaktı? O acının kendi ruhuna işlediği fikri Ian'ı fiziksel olarak hasta ediyordu.

"Ian?" dedi annesi.

Ian zihnini boşaltmaya çalışıp kendini acıya hazırlayarak toparlandı. Ellerinin titremesi geçip nefesleri normale döndüğünde tekrar kadına uzandı.

Odadakiler usulca nefeslerini tuttular. Ian, etrafında oluşturdukları dairenin sıklaştığını hissediyordu.

O ilk dokunuş anlamsızdı. Parmak ucunu kadının kanlı boyun kıvrımında gezdirmekten öte bir şey değildi. Denemeydi.

Hiçbir şey olmadı.

Ian'ın kalp atışları hızlandı. Ters giden bir şeyler vardı. Kadına dokunmuştu ve hiçbir şey olmamıştı. Evet, belki üstünkörü bir dokunuştu ama bu zamana dek bunun bir önemi olmamıştı.

Ümit, zırhındaki bir çatlaktan içeri sızıp tüm gücünü emmişti. Ian bununla mücadele etmeye çalıştı ama o duygu çok güçlüydü. Ani, göz kamaştıran bir berraklıkla, *belki de bu defa bir şey olmayacak*, diye düşündü.

O gerçek dışı dileği buz gibi bir mantık dağının ardına gizlemeye çalıştı. *Her zaman olmuştu.*

"Ian, kadın yaşıyor mu?"

Ian annesinin sesini duymuştu ama o ses sanki milyonlarca kilometre uzaktan gelmişti. Kalbi göğsünde çekiç darbeleri gibi atıyor.

ter damlaları kaşlarına doğru akıyordu. Boncuk boncuk akan teri silip yutkunmaya çalıştı.

Güçlkle nefes alıp veren kadının bileğini kavradı ve parmakları onun o zayıf, solgun etine geçti. Kadının yıldırım hızıyla atan nabzını, teninin o hoş yumuşaklığını hissetti.

Ama başka bir şey olmadı. Ian, kadının yaşadığından başka bir şey bilmiyordu. Bu farkındalıkla birlikte gözlerinin utanç verici bir şekilde dolduğunu hissetti.

“Ian?” dedi Maeve.

“Yaşıyor.”

“Ölecek mi?”

“Bilmiyorum.” O sözlerle eski gücü, eski azmi onu alt edip altı yıllık yalnızlığını silip süpürdü. Sonunda zihnini okuyamadığı birine, bir kadına rastlamıştı.

Bu bir gizemdi. Yüce Tanrım, nasıl bir gizemdi bu?

Ian doğruldu. “İkinci katta bir yatak hazırlayın. Su kaynatın ve alkol getirin.” Başını kaldırdı. Kimse yerinden kımıldamıyordu.

“Hemen!”

Deliler böcek gibi oradan oraya koşturmaya başladı.

Birkaç saniye sonra Maeve tekrar geldi ve ona bir kadeh viski verdi. Ian alkol istediğini hatırlayana kadar bardağa boş boş baktı.

Kraliçe Victoria elinde bir çaydanlıkla Ian’ın annesinin tam arkasında duruyordu. “Efendimiz bir fincan çay isterler mi?”

Ve kaynamış su.

Ian öfkesini kusmamak için kendini zor tuttu. “Andrew!” diye seslendi. Tığ gibi ince ve soluk benizli bir delikanlı, gözlerini kocaman açmış bir halde gölgelerin arasından çıktı. “E... evet, efendim?”

“Bana yardım eder misin?”

Genç adam yutkundu. “Onur duyarım, efendim.”

Ian genç adamın geçen ayki intihar girişimi yüzünden beyaz bandaj sarılmış olan bileğine dikkatle baktı. “Bıçak kullanman konusunda sana güvenebilir miyim?”

Maeve’in yanında duran Johann kelimeleri uzatarak, “Bir yöntemi asla ikinci defa denemiyor,” dedi. “Denese belki başarılı olabilir.”

Andrew irkildi. “Bana güvenebilirsiniz, Doktor Carrick.”

“Güzel. Mümkün olduğunca fazla bandaja ve bıçağa ihtiyacım var.”

Andrew dönüp odadan çıktığında Ian ayağa kalkıp doktorluk yaptığı zamanlardaki gibi emirler yağdırmaya başladı. “Johann, gidip Edith’i bul ve buraya getir. Söğüt ağacı kabuğuna, parafine ve tentürdiyota ihtiyacım var. Anne birkaç şişe alkol getir. Kadehle değil, şişeyle.”

Maeve neşeyle gülümsedi. “Peki, oğlum.”

“Victoria...”

Yaşlı kadın yelpazesıyla Ian’m burnuna vurdu. “Ekselansları demen gerekiyor.”

Ian dişlerini gıcırdattı. “Ekselansları, lütfen temiz çarşaf ve buzhaneden bir kova buz getir.”

Kadın kaşlarını çatıp endişeyle etrafına bakındı. “Uşağım...”

“Hemen!”

Kraliçenin benzi attı ve koşarak buzhaneye gitti.

Ian küçük Lara’yı görmezden gelip tekrar kanepeye koştu. Bilinci yerinde olmayan kadını kollarına aldı ve ona bakarken o yaraların altında nasıl bir yüzün olduğunu merak etti.

Kadının boynundaki yosunu alıp yere attı.

“Benimle birlikte mücadele et, prenses.”

Kadın kımıldamıyor, zar zor nefes alıyordu ama hâlâ yaşıyordu ve Ian’ın onu kurtarabilmesi için bir şans vardı.

Bir şans.

Ian adrenalin salgıladığını hissediyordu. Tıpkı eskisi gibi...

İkinci Bölüm

Tozlu bir karbolik asit şişesini koltuğunun altına sıkıştırıp kitaplığına gitti ve ciltleri bir bir inceledi. Faydası olur diye metinlere şöyle bir göz gezdirdi ama kafa yaralanmalarıyla ilgili çok az işe yarar bilgi vardı. Ian bulabildiği kadarını bulduktan sonra kadının alt kattaki odasına indi.

Maeve, Kraliçe Victoria ve Andrew, ellerinde gerekli malzemelerle nefeslerini tutmuş onu bekliyorlardı. Yatak başındaki fenerden yayılan zayıf ışık yüzlerine vuruyor, uzun gölgeleri beyaz kireç sıvalı duvarlara düşüyordu.

Kraliçe Victoria iç geçirdi. "Buz çok ağır. Bence..."

"Onu bırak ve biraz daha buz getir, Ekselansları. Sen de, anne. Bir sürü buza ve temiz çarşafa ihtiyacımız olacak. Daha fazla!"

Andrew öne atıldı, cılız kollarında grileşmiş bir yığın çarşaf ve zayıf ışıkta parlayan tek bir bıçak vardı. "Ça... çarşafı çamaşırhaneden aldım. Bandaj bulamadım..."

"İyi. Şimdi onları iki buçuk santimlik şeritler halinde kes. Ama önce ellerini sabunla ve şu karbolik asitle durula. Şeritler yere düşmesin. Hepsini yatağın üzerine koy." Ian kapıya gidip başını dışarı uzatarak karanlık koridora doğru seslendi: "Sabun! Lanet olsun, sabuna ihtiyacım var. Acele edin."

Birkaç saniye içinde Lara elinde bir kalıp kül sabunuyla kapıda belirdi.

Ian sabunu kızın tombul parmaklarının arasından kapıp ellerini yıkadı ve cildini yakan karbolik asitle duruladıktan sonra kadının yatağının yanına gitti. Diz çöküp ona baktı. Sessiz odada kendi hızlı ve düzensiz nefeslerinin sesini duyabiliyordu; bu da onda yaşadığı anın gerçek olmadığı hissini uyandırmıştı. Sanki içinde bulundukları durumun bir parçası değilmiş de yalnızca dışarıdan izliyormuş gibiydi. Arkasında duran Andrew'un bıçağı gergin çarşafa batırdığını, şeritlere ayrılan kumaşın yırtılma sesini duyuyordu. Yatak başındaki lamba titreşiyor, sarı kırmızı alevleri o duman rengi dünyaya doğru yükselip süzülüyordu.

Kadın ölü gibi uzanıyordu.

Ian dizlerinin üstüne çöküp elini kadının başının altına kaydırды. Görüntülerin saldırısına uğramayı beklerken içgüdüsel olarak gerildi. Ama yine bir şey olmamıştı.

Ona dokunuşu öylesine normaldi ki Ian ağlamak istedi.

Parmakları kadının sıyrıklarla dolu teninde nazikçe geziniyor, kan ve yosunların matlaştırdığı saçına, saç çizgisine kayıyordu. New York Hastanesi'nde sıkça yaptığı gibi kadının yaralarını muayene ediyor, sınıflandırıyor, onlara dokunuyor, bir yandan da kendi kendine konuşuyordu. "Sol oksipital serebral kontüzyon. Genişlemiş sağ serebral kontüzyon. Omurganın hemen üstünde baziler kafatası çatlağı." Ian geri çekilip başını iki yana salladı. "Tanrım, çok şanslıymış..."

Merdivenlerden gürlercesine yükselen ayak sesleri yatak odasına girdi. Eli kolu çarşaf, kumaşlar ve şişelerle dolu olan Edith odaya girerken Ian hafifçe döndü. "Geldim, doktor," dedi hırıltılı nefeslerinin arasında. "Ne yapacağım?"

"Buz almaya giden Maeve'e ve Victoria'ya yardıma git. Onu buza saracağız. Başını soğuk tutmalıyız."

"Ama zavallı küçük şey zatürre..."

"Beni sorgulama, Edith."

"Affedersiniz, doktor." Edith yutkunarak odadan çıktı.

Ian, hastasına dönüp kadının burun deliklerindeki kanı sildi. Kendini işine öylesine kaptırmıştı ki Andrew'un arkasından geldiğini duymadı bile. "Bandajlar hazır, doktor. Onu ameliyat mı edeceksin?"

Ian bunu yapmayı istiyordu. Tanrı aşkına, daha önce defalarca yaptığı gibi o neşteri tutmak, içini dolduran enerjiyi, yeteneğiyle birlikte gelen inanılmaz kibrini, o güveni yeniden hissetmek istiyordu. Bir kez daha ilah olmak istiyordu. Ama yapamıyordu, bu kez olmuyordu.

"Yapamam, Andrew. Çok zor bir ameliyat, üstelik enfeksiyon kapıp ölebilir. Bu lanet karbolik asit yeterli değil. Tek yapabileceğim, beynindeki baskıyı hafifletmek. Umarım burnundan ve kulaklarından kan gelmeye devam eder. Böylece ateşi çıkmaz. Bu mücadeleyi tek başına kazanması gerekiyor."

Ian sonraki bir saat boyunca kadının hayatını kurtarmak için çılgınca çaba sarf etti. Parmakları yorgunluktan uyuşup kandan kayganlaşana kadar kadının saçlarını kazıdı, kesti, başını bandajladı.

Elinden geleni yapmıştı. Maeve dışında herkesi odadan çıkarıp kadının yatağının yanındaki tabureye çöktü ve yüzünü kanlı ellerinin arasına aldı. Kadın, kolları vücuduna bitişik, başı bandajlanmış halde önünde uzanıyordu. Her yer kana bulanmıştı; Ian'ın elleri, kıyafetleri, yerler, yatak...

Kadının vücudunu saran sekiz santim kalınlığındaki buz tabakası, lambadan yansıyan ışıqla göz yanılsamasına yol açıp ona ışıltılı bir görünüm veriyordu. Buzun kalanı yastık görevi görürken üst kısmı kadının kanı yüzünden pembe görünüyordu. Kadının yüzünün yarısı kanlı bandajla kaplıydı, diğer yarısıysa şişmiş, mor bir yığın halini almıştı. Bir gözü tanınmayacak kadar şişmişti.

Ian kadının başının arkasındaki bir bölgeyi üçgen şeklinde kazımış, saçının geri kalanını öne alıp koluna kadar inen, keçeeye dönmüş, iki cansız kuyruk şeklinde toplamıştı. Aslında saçının tamamını kazıma-lydı ama o kadar vakti yoktu. Hem belki de bir şey fark etmeyecekti.

Kadın çok güçsüz düşmüştü. Nabızı ara sıra atıyordu ve belli belirsizdi. Neredeyse hiç nefes almıyordu. Tanrı aşkına, buzlarla kaplı bir yatakta yatmasına rağmen dişleri bile takırdamıyordu.

Ian, “Ölme...” diye mırıldanırken sesinin boğulduğunu fark etmiş ama umursamamıştı. Onu bencilce kurtarmak istediğinin farkındaydı, mucize yaratma ihtiyacını hissettiği her an bencildi. Ama ona ihtiyacı vardı. Dokunup iyileştirebildiği bu yaralı hastaya, bugüne dek kimseye duyabileceğini hayal bile edemeyeceği kadar çok ihtiyaç duyuyordu. Bu kadın onu kurtarabilir, ona mesleğini yeniden kazandırabilir, yaşama sebebini geri verebilirdi. Yıllardır ilk kez gerçek bir hastası olabilirdi.

“Yaşayacak mı?”

Maeve’in fısıltı şeklinde çıkan sorusu, Ian’ın düşüncelerini böldü. Bitkinlikle iç geçirerek hastasına bir doktorun tarafsızlığıyla baktı. Kadının beynindeki o korkunç şişlik, şu anda bile sol burun deliğinden sızmaya devam eden kanın yardımıyla biraz inmişti. Ian onun kafasını karbolik asitle temizleyip önce su geçirmez ipekle, sonra da karbolik aside batırılmış sekiz kat keten bandajla sarmış ve iki kat gütaperka² özü kullanmıştı. İğrenç görünen o kütleyi sıvı reçine ve parafinle kaplayıp iki kat parafinli taftayla tekrar sarmıştı. Kadının şişmiş, yaralı kafası bir bez bebeğin vücuduna ilıştırılmış, gri, çatlak bir kroket topuna benziyordu.

Ian, Joseph Lister’in tekniğini harfiyen uygulamıştı ama yine de kadının iyileşeceğine dair çok az umut vardı.

“Elimden geleni yaptım, anne.”

Maeve ensesinde gevşek bir şekilde topladığı kızıl saçlarıyla oğlunun yanına çöküp ellerini kucağında birleştirdi. Vücudu sürekli ileri geri sallanırken parmakları küçük ve eski bir saten parçasıyla oynuyordu. Bu, on beş yıldır atmadığı kurdelesiydi. Duvağının zevksiz bir şekilde süslenmiş bir parçasıydı. Gözleri daha önceki berraklığını kaybetmişti. Ian işaretleri tanıyordu, annesi sanrılarla dolu dünyasına dönmek üzereydi.

2 Endonezya’daki Sumatra Adası’nda ve çevresindeki adalarda yetişen büyük bir cins ağaçtan elde edilen kauçuğa benzer, zamlı bir madde. (ç. n.)

Ian tekrar iç geçirip elini saçlarının arasında gezdirdi. "Git ve Edith'i çağır, anne. Ona adamı buraya getirmesini söyle."

Maeve bir an için sallanmayı kesip boş bakışlarını Ian'a dikti. "Hangi adamı?"

"Bu kadını buraya getiren ıstakozcu adamı."

"Ah, o mu? Zavallı adama bir fincan kahve ikram edip onu evine yolladım."

Ian şaşkına dönmüştü, yanıt vermesi biraz zaman aldı. Öfkeden patlamamak için kendini kontrol etmeye çalışıp kelimeleri tane tane söyledi. "Umarım ismini sormuşsundur."

Annesi oğlunun sesindeki öfkeyi fark etmiş, ona hiç bakmadan bu kez daha hızlı bir şekilde sallanmaya devam etmişti. "Elbette sordum."

"Neymiş?"

"Ne neymiş?"

"Adamın adı, anne. Adamın adı neymiş?"

"Hangi adam?"

Ian kontrolünü kaybetmemek için büyük çaba sarf ediyordu. "Onu buraya getiren adam."

"Ah, o mu? Şimdi anımsamıyorum."

"Yüce İsa adına..."

Annesi boşluğa odaklanmış halde kaşlarını çatı. "Hayır, İsa olsaydı anımsardım... Sanırım B ya da R harfiyle başlıyordu."

"Ah, anne..." Ian öne eğildi ve gözlerini kapatıp şakaklarını ovdu.

"Neden?" Annesi ona bakmıyordu, çılgınca bakışlarını elindeki kurdeleye dikmişti.

"Bu kadın kimmiş? Nereden gelmiş? Ve nasıl yaralanmış?"

Annesi aniden durup ona baktı. "Ah..." Sesi, Ian'ın onun ela gözlerinde gördüğü utancın aynısını taşıyan boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Tekne kazası gibi bir şeyler söyledi."

Ian öfkeyle dönüp donuk bakışlarını hastasına dikti. Tanrım, bu kadının kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyebilirlerdi.

“Nasıl olacak?” diye sordu Maeve, çekinerek.

Ian soruyu anlamaya bile çalışmamıştı. “Ne demek istiyorsun?”

“Normal olacak mı?”

Normal kelimesini telaffuz ederken annesinin sesi çok saygılı çıkmıştı. Onun için normal olmak çok önemliydi ve Ian da bunun sebebini anlayabildiğini düşünüyordu. Annesi hayatı boyunca bir gün olsun normal olmamıştı. Ian ansızın boğulduğunu hissederek iç geçirdi. “Bilmiyorum. Pek mümkün görünmüyor.”

Maeve gözlerini sımsıkı kapatıp daha hızlı sallanmaya ve kurdeleyi parmaklarının arasında çevirmeye başladı. “Umarım normaldir... akli yani. Normal olmak ister, eminim.”

Ian annesinin acısını görmek istemediği için ona arkasını döndü. O gözlerin kendi acısını yansıttığını ve ikisinin de bunu değiştiremeyeceğini biliyordu. “Evet, anne. Hepimiz bunu istemiyor muyuz?”

Kadının yaralı yüzünü inceleyip o bandajlar ile sıyrıkların altındaki kişiye dair bir iz bulmaya çalıştı. İçerisi balmumu, asit ve kan kokuyordu. Ian’ın çok iyi tanıdığı, New York Hastanesi’nin koridorlarını dolduran, ameliyat odalarına inatçı bir şekilde sinen bir kokuydu bu. Ne kadar çok kullanılırsa kullanılsın sabun ve su o kokuyu silemezdi. Üstelik bu kez yeterince su ve sabun da kullanılmamıştı.

Ölümün kokusuydu bu. Ian kadının başının yanına bir kova dolusu daha buz boşaltıp birkaç buz parçasını kadının bandajlı kafasının yanına koydu.

Sonra boş kovayı yere bıraktı ve kova, Ian’ın güçlkle duyabildiği bir takırtıyla sert zemine çarptı. Ian yataktan uzaklaşıp açık pencereden dışarıya baktı.

Fırtına çoktan dinmiş, delinmez ve karamsar bir sis bulutu her yanı sararak kalm bir tabaka halinde kıyı şeridini kaplamıştı. Bir yerlerde güneş doğuyor, belli belirsiz ışınları gri beyaz tabakanın üstüne düşürüyordu ama bu pencereden boğucu bir belirsizlikten başka bir şey görünmüyordu.

Normal olacak mı?

Bu soru aklından çıkmıyordu. Eskiden hastanın yalnızca hayatta kalmasını önemserdi. Ama şu son birkaç yıl ona karşısında nefes alıp veren, kalbi atan canlar olduğunu öğretmişti ve şimdi de karşısında bir *can* vardı. Normal olmamanın nasıl bir acı verdiğini, yalnızlığın ızdırabını anlıyordu. Yanı başınızdakilerinden yürek parçalayacak kadar farklı olmanın ne demek olduğunu anlıyordu... Artık bedel ödemiş bir canın zafer elde ettiğini söyleyemiyordu.

Ian gözlerini sımsıkı kapatıp başını pencerenin soğuk ve nemli camına yasladı. *Ona yarım bir hayat verme, Tanrım. Ya tam bir hayat ver ya da hiç verme.*

“Ya hep ya hiç...” diye mırıldandı yüksek sesle ve dudaklarının kenarında küçük, acı bir tebessüm belirdi. Nefesi pencerenin temiz camını buğulandırdı.

Altı yıl önce etmesi gereken bir duaydı bu. *Yaşamama izin ver*, demek yerine bu duayı etmeliydi.

Arkasını döndüğünde açık kapıdan ona bakan yüzleri gördü.

Onlarla mücadele edemeyecek kadar yorgun bir sesle, “Gelin,” dedi. Kadını görmek istiyorlardı ve Ian da bunun için onları suçlayamazdı. Lethe Evi’nde yıllar sonra ilk kez bu kadar ilginç bir olay yaşanıyordu.

Evin sakinleri yavaş ve sessiz bir şekilde içeri girdiler. Lanetli ruhların korkunç ölümü gerçekleşiyormuş gibi içeri süzölmüş, birer birer sandalye çekip yatağın etrafında bir daire oluşturmuşlardı. Fısıltıları sessiz odayı doldurmuştu ve Ian geldikleri için ansızın memnun olmuştu. Belki onlar bandajların altındaki kadına ulaşabilir, belki sesleri onu komadan çıkarabilirdi.

Büyük bir umut değildi ama ellerinde bir tek bu vardı.

Acı... Ölçülemez, tarif edilemez bir acı, kadının her yanını sarmış, kemiklerine işlemiştir. Minik, sivri dişleriyle etini yiyordu. Dilimliyor, yakıyor, acı veriyor, donduruyordu...

Çaresizce haykırmak istiyordu ama cılız bir iniltiden, kabarık, beyaz, dört ayaklı bir hayvanın melemesinden başka bir ses çıkaramıyordu. *Makina... Lastik...* Hiçbir anlamı olmayan kelimeler bulanık bir kaleydoskopun içinde yüzüyor gibiydi. Kadın o hayvanı tekrar düşünüp gözünde canlandırdı ve bir sürünün içinde gezindiğini gördü. Fakat hayvanın adı aklına gelmedi.

Huzursuzca ilerliyor, vücudunu saran buzdan bir battaniye gibi acı veren soğuğu hissediyordu. Dişleri takırdıyor, parmakları titriyordu.

“Yüce Tanrım... bir ses çıkardı...”

Bir sestir bu. O dondurucu karanlığın ötesinden gelen bir ses...

Kadın konuşmaya, bir şeyler söylemeye, yardım çığlığı atmaya çalıştı ama hiçbir şey o kurumuş dudaklarından ve ağrıyan göğsünden o kelimelerin dökülmesine yardımcı olmuyordu. İçini yeni bir ürperti sardı. Hissettiği ürpertinin yoğunluğu nefesini keserken parmak ucundaki ıslak kumaşı kavramıştı.

Koyun. O hayvanın adı aniden aklına gelmişti. Artık bir önemi kalmadığı için onu zihninden uzaklaştırdı. Başının zonklaması dayanılacak gibi değildi. Kör edici darbeler kesintisiz bir işkenceye benziyordu. Kalbi küt küt atıyor, hayatta olduğunu kanıtlaması dışında her şeyi boğuyordu.

Neredeyim ben?

Volkanik bir patlamayı andıran yeni bir acı dalgası vurmadan önce o mantıklı soruyu düşünmüştü. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve güçlükle nefes alıp veriyordu. *Ah, Tanrım... çok acıyor, çok acıyor, çok acıyor.* Daha fazla dayanamayacaktı. Çığlık attı ya da attığını sandı. Atmış olmayı diledi ve sonra her şey bitti.

Yine sürükleniyor, belirsizliğin o yatıştırıcı siyah sularında yüzüyordu. Acının olmadığı o yere geri dönmüştü.

Üçüncü Bölüm

Ian yeşil komodinin üstündeki viski şişesine baktı. Onu rahatlatacak bir içkinin özlemini çekiyordu ama son birkaç gündür kendinden ödün vermek hoşuna gidiyordu. Kadın kendine geldiğinde ayık olmak istiyordu.

Tabii uyanırsa...

"Lütfen uyan." Bu kelimeleri usulca söylemiş, sesinin boğulduğunu fark etse de umursamamıştı. Yorgundu, çok yorgundu. Günlerdir kadının başında bekliyordu. Bir saat bir sonrakine, sonra bir sonrakine, sonra da bir diğerine karışmıştı. Ian hastalıklı bir hayranlıkla ona bakmış, aldığı her mücadele dolu nefesi izlemiş, onun adına nefes alabilmeyi bütün kalbiyle dilemişti.

Son günlerde kadın onun için sadece bir hasta olmaktan çok daha öteye gitmişti. Ian'ın dünyası olmuştu. Ian başta tarafsız ve profesyonel bir şekilde işini yapmak istemişti ama artık öyle bir mesafe koyabilecek durumda değildi. Bir zamanlar üzerine tıpkı bir frak gibi geçirdiği o soğukluğu bulması mümkün değildi. Ian, kadının yaşamasını öyle çok istiyordu ki nefes alamıyordu. Ona her baktığında göğsünde şiddetli bir ağrı hissediyordu ve bunun sebebini de çok iyi biliyordu.

Belki de kadın bir kez olsun uyanamadan ölecekti.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı Ian. "Lütfen..."

Hasır oturaklı, küçük, ahşap sandalyeye tünemiş, uzun bacaklarını yatağın yeşile boyalı iskeletine dayamıştı. Ay ışığı açık pencerelerden süzülüyor, yatakta uzanan solgun kadının üstüne düşüyordu. Kadının etrafındaki pırlanta görünümlü buz parçacıkları erimeye başlamıştı. Yine de ateşi yükseldikçe yükseliyordu ve bunu durdurabilmek için Ian'ın elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Kadının yarası şimdi çok daha kötü durumdaydı, yüzünün neye benzediğine dair en ufak bir ipucu yoktu. Fakat haberlerin hepsi kötü değildi ve Ian o iyi habere tıpkı bir can simidine tutunur gibi tutunmuştu. Kadının vücudu beslenme tüpüne tepki göstermemişti ve kafasındaki üç kat bandaj da nihayet beyaz kalmaya başlamıştı. Kanama hafiflemiş, kadının beynindeki şişlik inmişti. Belki bir şansı olabilirdi... Tabii eğer zatürreden ölmezse...

Ian kadar kadın da yaşamak istiyordu. Ian bunu kadının güçlkle aldığı her nefeste görebiliyordu.

Öne eğilip kadının bir elini avucunun içine aldı ama kadının eli gevşek ve tepkisiz kalmıştı. Ian onun sıcak, nemli parmaklarını okşarken teninin yumuşaklığını, bileğindeki belli belirsiz tüyleri, her bir parmak ucundaki sert nasırları hissetti.

Kadında onu çılgına çeviren bir şeyler vardı ve Ian bunu bilmesine karşın kendine engel olamıyordu. Aslında çok da umursamıyordu çünkü yıllardır ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Bazen gecenin geç bir saatinde onunla baş başayken Ian gözlerini kapatıp kadının uyandığını, gülümseyip güldüğünü, onu çağırdığını hayal ediyordu.

Çılgınlık...

Onu bu kadar önemsemesi, hele ki tamamen iyileşmesi için dua etmesi çılgınlıktı ama kendine engel olamıyordu. Kadın uyanmalı, Ian kederli dünyasında bir kişiyi daha kurtarmalıydı. Yine doktor olmalıydı.

Ian ona, hastasına gülümsedi. Yaralar yüzünden yüzünü göremiyordu ama bir önemi yoktu. Kadın, Ian'ın gözüne güzel görünüyordu,

bugüne dek gördüğü en güzel kadındı. Onun tanrıçası, gizemi, tekrar doktorluk yapma şansıydı.

Ona bir isim verecekti. Ayın büyüsunü ve gizemini yansıtan bir isim...

"Selena..." Ian kana bulanmış, mat bir saç tutamını kadının yanından çekti. "Yüksek ateşle mücadele et, Selena..."

Hemen ardından sessizliği delen bir makineli tüfek gibi fısıltılar başladı.

Ian oturduğu yerde dönüp duvar kenarında toplanan insanlara baktı. Tanrım, bu delileri dün buradan çıkarmalıydı. Burada işleri yoktu. "Ya susun ya da çıkıp gidin."

Johann ilerledi. Zayıf kalçasının ağırlığını bir dizine verip ince elini beline koydu ve her zamanki heyecanı ile iç geçirdi. "Açıkçası, Doktor, birine isim koyma hakkınızın olup olmadığına dair tartışmalar yapılıyor."

Ian delileri susturmak için kaşlarını ürkütücü bir ifadeyle çattı ve ayağa kalkıp gruba doğru ilerledi. "Şimdi buraya bakın..."

"Nereye?" diye araya girdi Maeve.

Ian annesine baktı. Kadının gözleri bulanık ve bakışları belirsizdi. Ian'ın babasının eski av ganimetlerinden birini göğsüne kenetlemişti. Bugünkü bir porsuktu. Saldırı anında donmuş, içi doldurulmuş bedeni taş gibi sert ve gergindi. Annesi, Herbert'in ruhunun o hayvanlardan birinin içinde yaşadığından emindi ama hangisi olduğuna bir türlü karar veremiyordu.

Ian diğer uyumsuzlukları bezgin bir halde soğuk bakışlarıyla silip gözlerini başka yöne çevirdi. Ian'ın bir şey söylemesine fırsat kalmadan tekrar konuşmaya, saksağan gibi kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı.

"Onu ben buldum..." dedi biri.

"Kapıyı ben açtım..." diye karşı çıktı Edith.

"Sanırım onu kanepeye ben taşıdım," dedi Johann ağır ağır konuşarak. "Ben olmasam halının üstündeki o kan gölünün içinde kalacaktı."

"Ben kraliçeyim, o kimliği belirsiz zavallı kurbana ismini ben bahşedeceğim."

Andrew onay almak istercesine Ian'a bakıp, "Be... bence oylama yapmalıyız," dedi ve titreyen elini temkinlice kaldırdı. "Ben oyumu Selena isminden yana kullanıyorum."

"Çok hafif bir isim," diye tısladı Johann. "Ten rengini dikkate alacak olursak ben Violet olsun derim. Sen ne diyorsun, Maeve?"

Maeve kollarının arasındaki doldurulmuş porsuğa bir şeyler fısıldayıp Johann'a ciddi bir bakış attı. "Ian'ın babası Colleen olmasını istiyor."

Kraliçe Victoria koca göğsünü şişirerek, "Aaah! Nöbetçiler! Şunların hepsini kalemden dışarı atın!" diye bağırarak çam ağacından asasını yere vurdu. "Bu kurbanın adı Alberta olacak."

"Yeter!" Ian öyle yüksek sesle bağırmıştı ki herkes nefesini tuttu. "İsim konusunun bir önemi yok. Uyandığında –tabii eğer uyanırsa– bize adını söyleyecektir. O zamana kadar ben ona Selena diyeceğim. Siz hangi ismi seçerseniz seçin."

"Hayır!" diye itiraz etti Dotty. "Gerçek isim kullanmamalısınız. Bu çok tehlikeli. Ona Deniz Kuşu deyin."

Johann gözlerini devirdi. "Biri eyaletler arası savaşın bittiğini bu saman kafalıya anlatsın. Yine de ben ona tek bir isim bulmamız gerektiğine inanıyorum. Aksi halde kafası karışacaktır."

"Kimin kafası?" diye sordu Maeve, porsuğu okşayarak.

Ian kendini derin bir nefes almaya zorladı. O viskiye şimdi her zamankinden çok ihtiyacı vardı. Bütün bu kargaşa olmadan da annesinin deliliğiyle baş etmesi zordu. "Hastamız hakkında konuşuyor, anne."

"Öyle mi?"

"Bence Doktor Carrick'in yolundan gitmeliyiz." Andrew ev arkadaşlarına yalvarırcasına bakıyordu.

"Tamam, o halde," diye kabul etti Johann. "Selena olsun."

Maeve'in kaşları iyice çatıldı. "Ah, buna saatler önce karar verdiğinizizi sanıyordum."

"Ateşi düştü."

Ian, Edith'in sözlerini bir bitkinlik bulutunun arasından duydu ama algılaması biraz zaman aldı.

Ateşi... düştü.

Yerinden öyle hızlı bir şekilde sıçradı ki altındaki sandalye sallandı. Uykulu halinden tamamen arınmıştı. Elini kirli saçlarında gezdirip ayağa kalktı. "Emin misin?"

"Tabii ki eminim, Doktor." Edith, Hicks tasarımı uzun ve dar termometreyi ona uzattı.

Ian prizmatik cam parçasını alıp inceledi.

O rahatlama hissiyle neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu. O anda kadına olan takıntısının boyutunu fark etti. Kadının yaşamasını çaresizce isterken aslında buna inanmıyordu. Gerçekten inanmıyordu. Bu bakış açısıyla mümkün değildi.

Sandalyenin arkasına uzanıp destek almak için tutundu. "Tanrım, ateşi neredeyse normal seviyede."

"Ateşi düşerse zavallının yaşama şansının olabileceğini söylemişsiniz."

Ian, Edith'e sıırttı. "Bu da bir başlangıç, Edith. Haydi, şimdi o buzları kadının üstünden al ve pencereleri kapat. Üzerine onu sıcak tutacak bir gecelik ile iç çamaşırı giydir. Temiz çarşaf ve örtüler ser."

Edith gülümseyerek, "Elbette, doktor," diye karşılık verdikten sonra odadan çıkıp Ian'ı hastasıyla baş başa bıraktı.

Ian hasır oturaklı sandalyesini tekrar Selena'nın yatağının yanına çekip oturdu ve kadına doğru eğildi. Hareketsiz bir şekilde önünde uzanan kadına karşı dayanılmaz bir duygu yoğunluğuna kapılmıştı.

"Başardın." Ian'm sesi boğuldu. "Başardın." Kadının bir elini tuttu ve teni sıcak, kuru ve olması gereken ısıda olduğu için mutlu oldu. "İşte oldu, Selena. İşimi benim yerime sen yaptın."

Kadın her zamanki gibi kendini bırakmıştı, tepkisiz bir halde uzanıyordu. Hafifçe aralanmış dudaklarının arasından bir tüp geçiyordu. Hırıltılı nefesi, Ian'ın duyduğu en güzel sestti. Bu bir yaşam mücadelesiydi ve kadın bir kez olsun pes etmemişti.

“Ben bu zamana dek hiç senin kadar mücadele etmedim,” diye fısıldadı. Böyle bir itirafta bulunması ve itirafının gerçekliği onu bile şaşırtmıştı. Hayatı boyunca hep kolay yolu seçmiş, onu korkutan ya da kafasını karıştıran her şeyden kaçmıştı. Normalde korkularını ya da başarısızlıklarını düşünmezdi ama şimdi tanrıçasıyla beraber burada yapayalnız otururken kaybolan ya da gerçekleşmeyen hayallerini düşünmeden edemedi. Çoktan unuttuğunu sandığı düzinelerce an ve hatıra zihnine dolmuştu.

Maeve’in ona sarılıp masallar okuduğu, saçlarını okşayıp onu öptüğü anları, ona bakıp adını anımsayamadığı anları, arkadaşlarının önünde ona bağırdığı, hayalî bir sebepten ötürü onu azarladığı anları anımsadı. Babasının ölümünden sonra gelen karanlık günler vardı bir de... Annesinin evin içinde ruh gibi dolandığı, inleyip ağladığı, kimseyi ve hiçbir şeyi anımsamadığı zamanlar... Neredeyse iki yıl boyunca, odasında sakladığı o içi doldurulmuş hayvanlar dışında kimseyle tek kelime konuşmamıştı. Ian pek çok gece annesinin odasının açık kapısının önünde durup zayıf, ergenlere özgü vücudunu gölgelerin arasına saklayarak annesinin hayvanlarla konuşmasını dinlediğini anımsıyordu. O günlerde ikisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı ama annesi onun yanına hiç gelmiyor, gözlerine bakmıyordu.

Sayısız başarısızlık yaşanmış, birçok şans kaybedilmişti.

Ian arkasına yaslanıp derin bir iç geçirdi. “Tanrım, Selena, neden unutamıyorum? Benim neyim var?”

Sessiz hastasına bakıp ona bugüne dek kimseye söylemediği kadarını söylediğini fark etti.

Bu biraz ürkütücüydü. Selena’nın başında oturduğu o sonsuz saatlerde ona bir şekilde bir kişilik, geçmiş ve gelecek vermişti. Daha da kötüsü ve tuhaf olanı, kendi yarattığı bu kurguya âşık olmaya başlamasıydı. Aslında var olmayan bir kadına...

Tanrı yardımcım olsun, diye düşündü.

Kadın yüzüyordu. Etrafını kuşatan hava sonunda ısınmaya başlamıştı. Bu da onu o yatıştırıcı dalgaların üstüne sürükleyip bir dala takılmış küçük, yeşil bir şeymişçesine, nazikçe sallamaya başlamıştı.

Kaşlarını çatıp o kelimeyi bulmaya çalıştı ama bunu yapmak onu felce uğratacak kadar zordu. Sonra bu düşünce de zihninden uzaklaşıp onu bir şeylerin ters gittiğine dair sersemletici bir hisle baş başa bıraktı. Sonra o his bile kayboldu.

“Bugün nasılsın... tanrıça?” Karanlıkta bir yerden kısık, tok bir ses yükselmışti.

Kadın gözlerini açmaya çalıştı. Gözlerinin yıllarca kapalı kalmış paslı birer kapı gibi güçlkle aralandığını hissetti.

Bulanık, halka şeklinde bir şey gördü. Hayır, halka değildi, oval bir şeydi. Evet, ovaldı. Bir yüz. Altın sarısı ışığın aydınlatığı bir yüz. Bir hale.

Melek.

“Merhaba.” Yine aynı yumuşak, şefkatli ve içten sestti bu. Kadın o sesi tanıdığını, daha önce de duyduğunu anımsadı. O sonsuz, soğuk karanlığın içindeyken hiç yanından ayrılmayan ve ona, *mücadele et, Selena*, diye destek veren sestti bu. Bu sözlerin ne anlama geldiğini ve adamın ondan ne istediğini bilmiyordu ama bu onu bir şekilde yatıştırıyordu.

“Üşüyor musun?”

Ne dediğini anlamıyordu. Baş ağrımaya başlamıştı. Boğazını yakan alev geri gelmişti.

“...kimsin sen ...biliyor musun?”

Kadın onun beklentisinin, ihtiyacının farkındaydı ve ondan istenileni yapmak istiyordu ama anlamıyordu. İçini bir öfke sardı.

Adamın onunla konuştuğunu biliyordu. Ona yanıt vermesi gerekiyordu ama kelimeler aklına gelmiyor ya da onları nasıl ifade edeceğini ve ne söyleyeceğini bilmiyordu.

Öfkesini belli eden belli belirsiz bir homurtu çıkardı ama boğazındaki şiddetli ve merhametsiz yangın o sesi bastırmıştı.

“Biraz su ister misin?”

Su. Bu kelime kadını şaşırtmıştı. Anlamıştı. Evet, su. Suyu ihtiyacı vardı. Bunu nasıl söylemişti?

Melek ona biraz daha yaklaştı ve boğazındaki şeyi çıkardı. Acı dayanılmazdı. Kadın titreyip inledi.

Sonra o şey gitti ve boğazındaki acı biraz hafifledi.

“İşte oldu.” Sıcak ve güçlü bir şey boynunu sararak onu biraz yukarıya doğru çekti. O hareketle birlikte başı zonklamaya başladı. Çekiç darbesi gibi şiddetli bir acıydı bu. Kadın hafifçe inlerken yeniden karanlığa dönecekmiş gibi hissetti.

“Hişşşt... geçti...”

Meleğin yüzü kadının hâlâ dalgali ve bulanık gören gözlerinin önünde yüzüyordu. Soğuk ve yumuşak bir şey dudaklarına dokundu. Su, dudaklarına damla damla dökülüyordu. Suyun kokusunu alabiliyor, anımsayabiliyordu. Ağzına su dökülmüştü ve kadın onun tadını alma arzusuyla sersemlemişti ama ne yapmasını gerektiğini anımsamıyordu.

Gözlerinin arkasındaki yakıcı zonklama, gözlerini acıtan ince bir nem tabakası oluşturmuştu.

“Ağlama... geçti... al işte.” Adam o soğuk şeyi –bardağı– onun dudaklarına bastırdı. Dokunuşu yumuşak ve kendinden emindi. Kadını hemen sakinleştirmişti. Gözlerindeki o tuhaf ıslaklık kurumuştu. O saydam şey eğilip ılık suyu dudaklarına gönderiyordu.

Kadın kuru kuru öksürdü ve yanlışıyla...

Yutkundu. İşte olmuştu. Yapması gereken şey buydu. Şimdi suyu kana kana içiyor, o ılık, kaygan suyun boğazından aşağı indiğini hissediyordu. Sonunda bitkin bir halde kendini yumuşak yatağa bıraktı ve gözlerini kapattı.

O tanıdık karanlık etrafını kuşattı ve kadın bir anda korkmaya başladı. Bir daha uyanamamaktan, meleğin yüzünü tekrar görememekten, o nazik sesi bir daha duyamamaktan korktu. Nefes alıp verişleri hızlandı.

Adam onunla konuştu. Kısık, yatıştırıcı sesi onu kuşatmış, hemen yatışmasını sağlamıştı. Kadın gözlerini tekrar yavaşça açtı.

Bu kez onu net bir şekilde gördü. Melek o kadar yakışıklıydı ki bir an için nefes alamadı. Adamın saçları gün ışığında parlayan altın gibiydi. Peki ya gözleri ne renkti? Ayakkabı mı? Yaprak mı? Bilmiyordu, adamın gözlerini tarif edecek kelimeyi anımsayamıyordu ama bunun bir öneminin olmadığını da biliyordu. O, cennetten düşen bir meleğe bakıyordu. Belki de Tanrı'nın ta kendisine.

Evet, diye düşündü uykulu gözlerle. Tanrı onu kendi elleriyle kurtarmıştı.

Tekrar karanlığa gömülmeden önce aklından geçen son şey buydu.

Kadın gözlerini açmıştı.

Şimdi, saatler sonra bile Ian o kısacık ama muhteşem ana tutunmuş, onu tekrar tekrar yaşıyor, daha büyük, daha iyi bir hale dönüşünceye kadar zihninde çevirip duruyordu. Kadın bir şey söylememişti ama bunun bir anlamı yoktu. Hem de hiç...

Gözlerini açmıştı. Bu bir mucizeydi.

Ian gülümseyerek evden çıkıp otların bürüdüğü granit yola, karanlık geceye daldı. Tepedeki ay, parlak bir ışık çemberine sarılmış ışıltılı, yanardöner bir topu andırıyordu.

Zaman içinde aşınmış olan taşların üstündeki düzenli adımlarının sesi dışında ortalık sessizdi. Denizden yalnızca kayalara çarpan dalgaların sesi geliyordu. Ian ellerini ceplerinin derinliklerine soktu ve yüksek sesle güldü.

Kendini ne kadar da iyi hissediyordu.

Selena'nın uyandığı anı tekrar tekrar gözünde canlandırdı. Sonunda o karanlık, gizemli gözleri görmüştü.

Bunu düşünmek bile onu keyiflendiriyor, canlandırıp kanını kaynatıyordu. Aslında kadının uyanacağına gerçekten inanmadığını fark etmişti. O daracık yatakta öylece yitip gideceğini düşünmüştü.

Yıllarca Tanrı'nın, o yaldızlı tahtında oturup insanlarla sanki büyük bir satranç tahtasındaki değersiz piyonlarmış gibi oynayan şakacı biri olduğunu düşünmüştü. Ian, Tanrı'nın sakinlikten hoşlanmadığını

düşünüyordu. Bu yüzden Ian'ın karanlıkta oturup nefretini beslemesine ve kendini onun lanetinden koruyup dünyayı umursamamasına izin veriyordu.

Ama artık öyle düşünmüyordu. Tanrı sonunda dualarını duymuştu.

Ian annesinin şevkle baktığı sığınağına, küçük bahçesine döndü. Zarif, dökme demirden parmaklıklar onu içeri alıp çok daha ince, çok daha yatıştırıcı bir karanlığın içine hapsetti. Annesinin diktiği bütün çiçekler beyazdı, bahçeyi ay ışığını bütünüyle yakalaması için böyle tasarlamıştı. Bahçenin ortasında zamanla rengi kararmış olan geniş kemerli bir çardak vardı ve direkleri gür, kahverengi morsalkım sarmaşıklarıyla sarmalanmıştı. Çardakta boş, granit bir de bank vardı. Aslan pençesi şeklindeki ayakları, henüz açmış olan nergislerin arasında kalmıştı.

Ian kapıyı arkasından çekip banka gitti ve o soğuk, taş sıraya çöktü. Gözlerini kapatıp ay ışığının yüzünü yıkamasına izin verdi. Aslında dolunayda avluya çıkmazdı çünkü bunu yapmak her nasılsa psişik güçlerini artırıyordu. Böyle gecelerde Ian bazen insanların düşüncelerini uzaktan da "okuyabiliyor", yüzlerini gözünde canlandırarak onlar hakkında bir şeyler öğrenebiliyordu. Ama bu gece umurunda değildi. Kendini çok iyi ve ümit dolu hissediyor, laneti de dâhil hiçbir şeyden korkmuyordu.

Onu iyileştirebilirim, onu kurtarabilirim.

Ona dokunabilirim.

Aklından şaşırtıcı olasılıklar geçiyor, görüntüler Ian'ı çağırıp ona meydan okuyordu. Bir hayal şekillenip zihninde belirdi. Bu kadın onun şimdiye kadarki en büyük başarısı olacaktı. Ian bu büyük başarıyla tıp dünyasını sallayacaktı. Onu tedavi ettiği zaman kadın her zamankinden daha sağlıklı olacak, doktorlar kilometrelerce yol kat edip onu görmeye gelecek ve ona dokunup onu inceleyecekti. Ve Ian Carrick'in hâlâ dünyanın en iyi doktoru olduğuna kanaat getireceklerdi.

Gözlerini kapattı ve zaferini bir bütün olarak, çok canlı bir şekilde gördü. Meslektaşlarının Harvard'ın amfisine doluştuğunu ve oturdukları yerde öne eğilerek Ian'ın Selena'yı sahneye çıkarışını izlediklerini görebiliyordu. Ciddi bir beyin sarsıntısı geçirmiş olan o mucizevi yaratığın

gölümsediğine, yürüdüğüne, konuştuğuna şahit oluyorlardı. Ian çılgın alkış tufanını, herkesin onu ayakta alkışladığını görebiliyordu.

Yakında, diye düşündü. Yarın uyan ve başlayalım...

Ah, onun yeniden uyandığını, neşeyle gülümsediğini görmek için ruhunu bile verirdi. Sesinin tonunu duymak, ne düşündüğünü öğrenmek için...

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve içten bir kahkaha attı. *İstediğin bu mu? Ruhum mu?*

"İyi," dedi usulca, "al o zaman." Ne de olsa ruhu işe yaramaz, gereksiz bir şeydi.

Dünya tüm ışıltısı ve affediciliğiyle kapılarını ona açmışken ruhunu ne yapacaktı ki?

Tanrı ondan ne isterse alabilirdi.

Dördüncü Bölüm

Kadın ışığa doğru yüzdüğünü hissediyordu. Işık onu çağırıyor, ilerlemeye zorluyordu. Yavaşça gözlerini açınca ışık canını acıttı. Kirpiklerini kırıştırıp etrafını görmeye çalıştıysa da her şey gri, kasvetli ve pusluydu. Bulanık ve belirsizdi. Tanıdık hiçbir şey yoktu.

“Aman Tanrım... Doktor Carrick’i çağır.”

Etrafını insanlar sarmıştı ve ahenksiz seslerden oluşan ürkütücü bir gürültü çıkarıyorlardı. Yatağın o tanıdık rahatlığına gömülerek çarşafın dantelli kenarını sımsıkı kavradı.

Bulanık görünen yabancılar ona doğru yaklaşıyordu, o kadar yaklaşmışlardı ki boğuk nefes seslerini bile duyabiliyordu. Topuklar takırdarken bir diz, yatağın kenarına çarptı. Herkes ona bakıp gürültü çıkarıyor, ağızlar bir açılıp bir kapanıyor, parmaklar onu işaret ediyordu. Kuru bir gürültüydü bu. Saçmasapan. Gözlerini kapattı ve tekrar o karanlığa ulaşmaya çalıştı ama bu kez derinlerde, çok derinlerde bir yerdeydi. Ve ışığı da teninde hissediyordu.

“Hâlâ uyanık mı?”

“İşte geldi.” Sürekli hareket halindeki küçük kalabalığın arasından sesler yükseliyordu.

O ise acıdan kıvranıyor ve korkuyordu, canı yanıyor. Her yeri acıyordu. Boğazı alev alev yanıyor, başı zonkluyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp sessiz olmalarını, onu yalnız bırakmalarını diledi...

“Merhaba, Selena. Demek geri döndün...”

O sesi duyduğunda kadının içini müthiş bir rahatlama kapladı. Vücudunun gerginliği hafifledi, parmakları yavaş yavaş açıldı ve onları kenetlemek için çaba harcamaktan kurtuldu. *Tanrım... Onu kurtaran melek geri gelmişti.*

Gözlerini yavaşça açtı. Bu kez neredeyse tamamen odaklanabiliyordu. İnsanlar endişeli bir ifadeyle onu izliyordu ama şimdi geri çekilmiş, ona nefes alacak alan bırakmışlardı. *Yabancılar*, diye düşündü. *Yabancılar...*

Kurtarıcısı ortalarında duruyordu. Ona doğru yaklaşmıştı ve nefes kesen yakışıklı yüzünde hoş, güven veren bir tebessüm belirmişti. Nazikçe yatağa, onun yanına oturmuştu. Kadın, yatağın onun ağırlığıyla çöktüğünü hissetmiş ve yayların hafifçe gıcırdadığını duymuştu.

“Bizi biraz korkuttun.”

Adamın çıkardığı sesleri anlayamıyordu ama sesinin tatlı, şefkat dolu ve tanıdık tonu onu ürpertmişti. Karanlıkta kaldığında onunla konuşan ve ona nazikçe dokunan bu altın kalpli adama karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştı. Gözlerine yine o sıcak, can yakan ıslaklık dolmuştu.

“Ağlama, Selena. Ağlama.” Adamın parmağı ıslaklığı sildi.

Bu sözler çok hoştu. Tıpkı bir melodi gibiydiler, şiirsel bir yanları vardı. Kadın doğrulup elini adamın göğsüne bastırmak ve teninin sıcaklığını, kalbinin ritmini duymak istedi. Adamın arkasındaki yabancılar da ona yaklaşmaya başlamıştı.

Kurtarıcı onlara döndü. “İzin verir misiniz?”

Adamın ona sırtını döndüğü o kısacık anda üşümüş, kendini yapayalnız hissetmişti. O korku hissi geri gelmiş, kalbi küt küt atmaya başlamıştı.

Beni bırakma. Kelimeler zihninde bütünüyle canlanmış ve o hepsini anlamıştı. O sözcükleri dile getirmek, adamın yatakta onun yanına kıvrılması ve bir daha ona hiç sırt çevirmemesi için yalvarmak istiyordu ama kelimeler beyniyle ağzı arasında bir yerde ezilip boğuk ve kaba bir sese dönüşüyordu.

Adam tekrar ona dönüp gülümsedi ve gözüne daha da hoş göründü. "Sorun değil. Konuşman gerekmiyor."

Konuşma... O sesler arasında *konuşma* kelimesi tanıdık gelmişti. Bir kelimeydi bu. Bunu aniden idrak etmiş olması onu şaşkına çevirdi. *Bir kelime parçaları bir araya getirmeye çalışıyor ve sefilce başarısızlığa uğruyor,* diye düşündü. Anlamı olan bir kelimeydi bu.

Kadın kaşlarını çattı. Anımsaması önemliydi ama anımsayamıyordu.

Adam onun saçlarını gözünün önünden çekince Selena kendini çok iyi hissetti. Anlamı olmayan kelimeleri düşünmek istemiyordu. Adamın dokunuşunun tadına varmak için gözlerini kapattı ve ancak adam elini çektikten sonra bir şeylerin ters gittiğini anladı. Saçları... matlaşmıştı. İlk kez nasıl görüldüğünü merak etti. Kurtarıcısının ilgisini çekecek kadar iyi görünüyordu mu? Beline kadar uzanan saçlarıyla fildişi rengi çarşaflara yayılmış halde o da yeryüzüne inmiş bir melek gibi görünüyordu mu?

Selena neye benzediğini gözünde canlandıramıyor, gözünün önüne kendine dair tek bir görüntü bile gelmiyordu. Ne göz rengi ne ten rengi, hiçbir şey... Ama önemli değildi. Kurtarıcısının masmavi gözlerinde kendi yansımasını görmüş, onu memnun ettiğini anlamıştı.

"Başardınız, Doktor Carrick. Onu kurtardınız."

Kurtarmak... Bu da anlar gibi olduğu bir diğer kelimeydi. Kelimenin anlamı onu köşeye sıkıştırıp tuhaf, kopuk görüntülerle bilincine saldırdı. Bir banka, bir kurabiye kavanozu, üzerinde yarı çıplak bir adam olan bir haç... Kurtarmak. Kurtarmak.

Anlamlar şafak gibi yavaş yavaş yükselerek ve ürkütücü bir sıcaklıkla gelmişti. Bu ilah onun hayatını kurtarmıştı. Yaşamalarını sağlamıştı. Ama nasıl? Ve onu niçin kurtarmıştı? Bu adam onu nereden tanıyordu?

Kadın soru sormak istedi ama boğazı yine alev almış, acı midesini kıvrandırmaya başlamıştı.

"Bir dakika..." Adam o uzun, şeffaf şeyi boğazından çıkardı ve o şey çıktığında kadın rahatça iç geçirdi. Acısı hafiflemişti.

Kendini tekrar denemeye zorladı. "Nerede?.." Aklından geçenleri unutunca kaşlarını çattı. Ne söyleyecekti? *Nerede?..* O kelimenin anla-

minı anımsamaya çalıştı. Oysaki kelime, Selena onu bir zamanlar çok iyi biliyor, sürekli kullanıyormuş gibi ağzından kolayca çıkmıştı. Ama şimdi uyanınca unutulmuş bir rüyanın küçük bir parçası gibi kaybolup gitmişti. Geriye tek kalan belli belirsiz, yanıltıcı bir anıydı.

“Maine...” Kurtarıcısı, unuttuğu soruyu başka bir anlamsız kelimeyle yanıtlamıştı. O derin, melodik sesi kadını bir kez daha etkilemiş, boğazındaki acıyı bile alıp götürmüştü. “Maine kıyısındaki Lethe Evi’ndesin. Seninle ben ilgileniyorum.”

Selena’nın adamın ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu ama ondan bir yanıt beklediği belliydi. Zihninde görüntüler belirdi. Herhangi bir kelimeyle açıklayamadığı her yeni düşünce, her yeni görüntü huzursuzluğunu artırıyor. Bu da boyun ve omuz kaslarının daha da gerilmesine sebep oluyordu. Bu ilahın yanında kalmasını, o müthiş sesiyle konuşmasını, saçını yüzünden çekmesini istiyordu. O olmadan yine karanlığa gömülürdü. Bunu bir şekilde biliyordu. Bu adamın, geri dönmesi için ona yol gösteren ışık olduğunu biliyordu ve o hiçlikle bir daha yüzleşmek istemiyordu.

Belirsiz ve anlamsız kelimeler onunla alay ediyordu. Birini yakalamak, iletişim kurmanın bir yolunu bulmak istiyordu ama hiçbir şey onu zihnindeki bataklıktan çekip çıkaramıyordu. Yutkunup gözlerini kırıştırdı ve yüzünü başka tarafa çevirmediğinden emin olmak için kurtarıcısına baktı.

Çevirmemişti. Mavi gözleri kadifemsi, güven verici bir ifadeyle ona bakıyordu. Tebessümü öylesine içtendi ki kadın âdeta onu ısıtan, ona sıcaklık veren güneş ışığını yüzünde hissediyordu. “Benim adım Ian,” dedi adam usulca. “Sen kimsin?”

Kadın tüm dikkatiyle odaklandı, adamın ağız hareketlerini izledi ve o anlamsız kelimelerin içinden üç kelimeyi anladı. Yavaşça tekrarlamaya çalıştı. “Benim... adım... Ian.”

Adamın kalın kaşları hafifçe çatıldı ve tebessümünün içtenliği bir parça eksildi. “Ian de.”

Selena bir yanlış yapmış, onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Adama bakarken dudakları titriyor, yanıtı onun gözlerinde bulmaya çalışıyordu. Ama hiçbir şey bulamadı. Onu memnun etmek istiyordu ama sanki etrafı bulutlarla, kat kat, bulanık, gri bir yumuşaklıkla kaplanmıştı.

Söyle. “Söyle” ne demekti? Kadın tüm dikkatini vererek sanki evrenin sırrını içinde saklıyorlarmış gibi adamın mavi gözlerine baktı.

Sonra anımsadı. Aniden anlamıştı, öylece aklına gelmişti. “Söyle”, “konuş” demekti. *Bir şeyler söyle. lan de.* lan ondan söylediği şeyi tekrar etmesini istiyordu.

lan’a yanıt vermek için ağzını açtı ve ne söyleyeceğini unuttu. Ötkelendiğini gösteren küçük bir inilti çıkardı.

“Sorun değil,” dedi lan sonunda. “Sen kimsin?”

Sen kimsin? Kadın çaresizce bu kelimelerin de şifresini çözmeye, gizli anlamlarını bulmaya çalıştı. *Sen kimsin?*

Adam hafifçe iç geçirdi. “Tamam, tamam... Bugünlük bu kadar yeter. Sana Selena diyeceğiz. Şimdilik bu kadarı yeterli.” Adam hafifçe döndüğünde kadın onun yataktan kalktığını hissetti. Onu bırakıyordu.

“Hayır!” Kadın ona uzanıp koluna kenetlendi. *Beni bırakma.* Bu sözler zihninin içinde infilak etmişti. Selena onları dile getirmek, adama hislerini, ne hissettiğini anlatmak istiyordu. Karanlığın dehşetinin şu anda bile odanın bir köşesine kıvrıldığını ve beklediğini... beklediğini ona anlatmak istiyordu.

Gözlerindeki yaşlar yanaklarını yakarak süzülüyordu. Bütün vücudu öfkeden titremeye başlamıştı. Kelimeleri bulamıyordu. Yakarışları beyniyle ağzının arasında bir yerlerde sonsuza dek kaybolmuştu. Utanç ve korkuyla adama baktı. *Lütfen...* Yakalanmayacak ya da bütünüyle anlaşılmayacak kadar kaygan olan o tek kelime, zihninin içinde geziniyordu.

“Kalmamı mı istiyorsun?”

Kalmak. O kelime Tanrı’nın bir lütfu gibi mükemmel bir kelimeydi. Selena onu anlamıştı.

“Ağaç,” dedi aceleyle. Adam kaşlarını çatınca yine yanlış bir şey yaptığını anladı. Ağzından yanlış bir kelime çıkmıştı. Adam onu anlamamıştı. Yine uzaklaşıyordu.

Onu daha sıkı tutup gömleğinin yumuşak kumaşının altındaki sert kasları hissetti. “Sepet.” *Hayır. Hayır, yine yanlış kelimeydi.*

Adamın tebessümü bu kez biraz hüznünlüydü. “Düzeleceksin,” diye mırıldandı, Selena’nın keçeleşmiş saçını alnından çekip yanaklarındaki gözyaşlarını silerek. “Ağlama.”

Ağlamak. Gözlerindeki yaşlar. Selena gözlerden gelen suya gözyaşı dendiğini aniden anımsadı. Gözyaşı döküyordu.

“Düzeleceksin... biraz uyumalısın.” Adam yine iç geçirdi ve az önceki tebessümü gibi iç geçirişi de biraz tuhaftı.

Kadın ona gülümsedi ama bu da canını yakmıştı. Kalbinden geçenleri açıklamayı, altın saçlı kurtarıcısına daha iyi olduğunu, adamın ondan istediği gibi olduğunu söyleyebilmeyi çok istiyordu. Hiçbir şey anımsamıyordu. Duygularını açıklayacak ya da ona ne hissettiğini anlatacak kelimeleri bulamıyordu ama bildiği bir şey vardı. Ruhunun gizli kalmış derinliklerinde o bilgi saklıydı. Onu sevmişti.

“Benim... adım Ian,” diye mırıldandı, elini adamın eline götürüp teninin rahatlatıcı sıcaklığını hissederken. Tabii ki iyi hissediyordu çünkü kurtarıcısı yanındaydı.

Yüzünde bir tebessümle uykuya daldı.

Ian onu izliyordu. Selena şimdi huzurla uyuyordu, komaya girdiğine dair bir işaret yoktu.

Onunla konuşmuş, ona dokunmuştu. Ian, Selena’nın parmaklarının koluna değdiği yeri, gözyaşlarının parmak uçlarındaki sıcaklığını şimdi bile hissedebiliyordu.

Selena’nın kafası karışmıştı ve konuşamıyordu ama bu normaldi, beklenen bir durumdu. Okuduğu düzinelerce kitaba göre beyin hasarının davranışları nasıl etkileyeceğini kimse bilemezdi. Bütün vakalar birbirinden farklıydı. Ama belirli bir düzeyde konuşamama hali bek-

lenebilirdi. Selena'nın kelimeleri ifade etmekte, konuşmakta, İngilizce sözdizimini ve morfolojisini anımsamakta güçlük çekmesi normaldi.

Normal.

Ian ansızın kendini yaşlı hissederek iç geçirdi.

Gerçekten doktor olmanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştu. Son altı yılda bunu idealize etmiş, tıp dünyasındaki sakin günlerinin anısını zihninde büyütüp durmuştu. Elde ettiği başarıları, verilen partileri, ihtişamı anımsadı.

Ürkütücü belirsizlikleri, acı verici korkuları bir ara her nasılsa unutmuştu. Bir hastanın ölme ihtimalinin sebep olduğu dehşeti unutmuştu.

Ya da beyninin hasar görmüş olabileceği ihtimalinin...

Tanrı aşkına, bütün bunları nasıl unutabilirdi? Bütün gece hastanın odasının karanlık bir köşesinde oturup onun nefes alıp vermesini izlediği günleri nasıl unutabilirdi? Her nefesi yeni, yeni, daha yeni bir nefesin takip etmesini dilediğini nasıl unutabilirdi?

O zamanlar bunun üstesinden nasıl gelmişti?

Her şey bir anda zihnine üşüştü.

Güven.

Ian dünyasını böyle yönetiyor, günlerini bu şekilde geçiriyor, bütün başarısızlıkları yok edip başarının tadını böyle çıkarıyordu. Kendine kibirlilik derecesinde güveniyordu. Kendine, ellerine, iyileştirme gücüne inanıyordu.

O güvene şimdi yine ihtiyacı vardı.

Konuşamamak normaldi. Selena iyileşme gösteriyordu. Ian bu sözlerle inanana kadar onları tekrar etti.

Bir şeylerin ters gittiğine karar vermek için henüz çok erkendi. Çalışmaya, Selena'ya ve kendine inanmaya devam edecekti. Onu hasta eden canavarları birlikte yok edebilir, zafere ulaşabilirlerdi. Doktor Carrick ve en zorlu hastası tıp biliminin çehresini değiştirecekti.

"Birlikte, Selena..." diye mırıldandı onun elini tutarak. "Birlikte üstesinden geleceğiz. İyileşeceksin."

Gözlerini kapatıp tekrar Harvard'ı, tıp dünyasına zaferle döndüğünü gözünde canlandırdı.

Bu gerçekleşecekti çünkü Ian böyle olmasını istiyordu. Selena kendine gelecekti. Yaralı olacaktı, elbette çok fena yaraları olacaktı ama hiçbir iyileştirilemez yaralar değildi. Ian onunla çalışacak, onu gözetimi altında tutacak ve hayatını ona adayacaktı. Onu iyileştirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ve gerekirse onu baştan yaratacaktı.

Sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Hemen dönerim, Selena. O kalabalık gruba durumunla ilgili bilgi vereceğime dair söz vermiştim."

Herkes salonda toplanmıştı.

Ian kapıyı açmayı hiç istemeyerek bir an için duraksadı. Altı yıl önce döndüğünden beri kendini bu insanlardan mümkün olduğunca soyutlamıştı. Onlar yalnızca suçluluk duygusunu bastırmak için buradaydılar. Maeve'in yalnız kalmasını istememiş ve onun refakatçi isteğini yanlış anlamış gibi davranmıştı. Oysaki annesinin, yanında olmasını istediği kişi Ian'dı. Böylece Ian, annesinin bu ihtiyacına yanıt olarak Lethe Evi'ni özel bir sığınağa çevirmiş, evlerini annesinin durumundaki insanlara açıp her şey gayet yolundaymış gibi davranmıştı. Annesinin ailesi olmaktansa onun için bir aile yaratmaya çalışmıştı. Toplumun dışladığı bu uyumsuz deliler grubunun bir doktora ihtiyacı yoktu. Ah, Ian sık sık ağrı kesiciler yazıp Edith'i bir yaraya ya da kesiğe pansuman yapmaya yollardı ama bundan daha zahmetli bir şey olmazdı. Ian onların bekçisiydi, o kadar. Bu zavallıların aileleri için bu kadarı da yeterdi. Lethe Evi ailelerin isteklerini, Viktoryen toplumunun gereklerini karşılıyordu: rol yapmayı. Ve Ian da dâhil hiç kimse bunu yapmakta zorlanmazdı. *İnsanları bir yere kapat ve yoklarmış gibi davran.*

Ian içeri girdi ve girer girmez pişman oldu. Oda ona babasını anımsatmış, bilinçaltına yaşlı adamın purosunun kokusu gibi gizlice yerleşen anılar bir bir zihnine üşüşmüştü. Genç bir delikanlıyken bu odaya sık sık gelir, karanlıkta eski kadife koltuğa ilişir ve babasının dönmesini beklerdi.

Bu akşam yemek yerken beni tanımadı, baba. O neden böyle, baba? Neden?..

Ne bu oda ne de babası Ian'a bir yanıt vermişti. Ve işte, Ian şimdi yine buradaydı. İsmi bile koyamadığı sorulara yanıt arıyor, bir kez daha bekliyordu.

Burası fazlasıyla etkileyiciydi. Bordo ve siyah renklerde döşenmiş olan odaya büyük, ahşap bir şömine hâkimdi. Oymalı rafındaki üçlü gümüş şamdanda kan kırmızısı mumlar yanıyor ve alevleri hemen yukarılarında duran, on yedinci yüzyıldan kalma devasa aynaya yansiyordu. Süslü tablo çerçeveleri bordo duvarların her santimini doldurmuş, kırmızı siyah Aubusson halıları ahşap zeminin neredeyse tamamını kaplamıştı.

Oda tam da babasının istediği gibi karanlık ve lanetli bir görünüme sahipti. Av ganimetleri ve ölmek üzere olan askerlerin resimleriyle dolu bir evde, bir erkeğin odasıydı burası. Sehpalar bile kalın ve ağırdı. Üzerlerinde vazo yerine kül tablaları vardı.

Bu evin dekorasyonuna kadın eli değmemişti ve bu durum bütün odalar için geçerliydi.

"O nasıl, Doktor?"

Ian kendine bir kadeh Madeira şarabı doldurduğu sırada Andrew'un sorusunu duymuş ama duymazdan gelmişti.

"Ah, bence durumu hiç değil, Andrew," diye atıldı Johann. "Tabii eğer 'sepet' kelimesini bir yanıt olarak kabul edersen o başka... Bir de elbette büyük bir tesadüf eseri adı gerçekten Ian'sa..."

Ian gözlerini kadehindeki kırmızı ve altın sarısı renklerden ayırmadan, "Kes sesini, Johann," dedi.

"Ah, Doktor Carrick," dedi Johann acıyla iç geçirerek, "beni bir kez daha rahatlattınız. Bana ancak şu frengi yüzünden öldüğümde faydanızın olacağını düşünüyorum."

Ian sonunda başını kaldırdı ve Johann'ın dalgalı, gümüş rengi aynadaki yansımasını gördü. "Sen yıllardır 'ölüyorsun' zaten. Sanırım ölümün çarpıcılığı seni heyecanlandırıyor."

Johann'm gözlerinde öfke ya da acı gibi dürüst bir duygu belirdi. "Birine nefes alacağıma dair söz verdim. Nefes alıp vermeye devam ede-

ceğim. İstemesem de..." Bir an duraksayıp derin, titrek bir nefes aldı ve sonra gülümsemeye çalıştı. "Tabii bu, kudretli Carrick'in anlayabileceği türden bir şey değil."

"Doktor Carrick?" dedi Andrew.

Ian onlara bir yanıt vermesi gerektiğini biliyordu. Vermezse Andrew sormaya devam edecekti. Ian ya dönüp kaçacaktı ya da onlara yanıt verecekti. Ve ne yazık ki kaçamayacak kadar yorgundu.

Yavaşça dönüp odanın doğu köşesinde toplanan gruba baktı. Andrew dikkat kesilmişti ve kımıldamadan duruyordu, kollarını gövdesinin iki yanına bitiştirmişti. Johann duvara yapışmış, omuzlarını bir savaş meydanının tasvir edildiği tablolardan birine küstahça yaslamıştı. Dotty odayı oturma odasından ayıran perdelerin arasına gizlenmişti, belli ki kiler bugün doluydu. Kraliçe Victoria eski eteğini yayarak zarif şezlongda oturmuştu. Lara ise Maeve'in yanında karanlık bir köşeye büzüşmüştü.

Ian annesini görünce iç geçirdi. Annesi sallanan koltukta oturmuş, içi doldurulmuş bir sincabı kucaklıyordu. Kendi kendine gülüyor, yine o lanet kumaş parçasını parmağına doluyordu.

Ian, şarabının son yudumunu da içip kadehi şömüne rafına bıraktı. "Gerçek şu ki nasıl olduğunu ben de bilmiyorum."

"Tabii bilmezsin. Ne de olsa doktorsun," dedi Johann.

Ian onu duymazlıktan geldi. "Yirmi bir günlük bir komadan yeni çıktı. Kim olsa... aklı karışır. Ama anladığına dair bazı sinyaller veriyor. En azından bu kadarı bile ümit verici."

"Çok ümit verici," dedi Andrew ciddiyetle.

"Ah, Tanrı aşkına, neden koşup ona sarılarak rahatlamıyorsun?" diye atıldı Johann, Andrew'u Ian'a doğru iterek.

"Yeter," diye atıldı Ian. "Tanrım, neden sizinle muhatap oluyorum ki?" Boş bardağını alıp uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Johann'ın alaycı sesi peşinden geliyordu. "Kolaya kaçıyorsun, Doktor. Sen de bizdensin. Öyle görünüyor ki senin şu Selena da aynı durumda."

Beşinci Bölüm

Şimdi yine herkes onun odasındaydı; kurtarıcısı ve yabancılar. Hem bakışları hem de ortak beklentilerin sürekli ve ezici ağırlığını göğsünde hissediyordu. Kurtarıcısını memnun etmek istiyordu, bunu çaresizce istiyordu. Ama kurtarıcısı çok kolay hayal kırıklığına uğruyordu ve o da çok uykusuzdu. Başının ağrısı dayanılmazdı.

Adam yatağına yaklaştı ve sandalyesine oturdu. Ona doğru yaklaştığında Selena sandalyenin tahta bacaklarının döşemenin üstünde kaydığını duydu. "Selena." Adamın sıcak, tatlı sesi tenine hafif bir dokunuş gibi düşmüştü. "Birkaç test yapmaya ne dersin?"

Kadın homurdandı. Belli belirsiz bir şeyin anısı zihnine dolmuştu ve reddedildiğine işaret eden bulanık bir anıyı anımsadı. Odaklanarak o anıyı yüzeye çıkarmaya çalıştı. Başıyla ilgili bir şey onu hareket ettiriyordu... bir o yana, bir diğer yana... aşağı yukarı. Ama gelmiyordu. Adama baktı, gözleriyle onu anlamasını diledi.

"Lütfen..."

Adamın sesinin tatlılığı kalbine dokundu ve gözlerindeki hayal kırıklığını görünce utandığını hissetti. Bu, onu *kurtaran* adamdı. Dirseklerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı ve o hareketle başının zonklaması daha da şiddetlendi. Midesi bulanmaya başladı.

İlan güçlü kolunu Selena'nın beline dolayıp onu kendine doğru çekti ve örtüyü açtıktan sonra nazikçe kaldırdı. Çıplak bacakları şimdi

yataktan sarkmıştı ve zeminin biraz yukarısında sallanıyordu. Adam sandalyeden kalkıp yatakta onun yanına oturdu ve o da hafifçe iç geçirip adama yaslanarak yanağını onun omzuna dayadı.

“Şimdi daha mı iyisin?”

Adamın dudaklarına bakıp sözlerinin gizemini çözmeye çalıştı ama odaklanmakta zorlanıyordu. Baş alev alev yanıyor gibiydi.

Adam tekrar konuşmaya başladı. Çok hızlı konuşuyordu, hep çok hızlı konuşurdu zaten. Sorular soruyor, daha fazlasını soruyor, ona bakıyor, gözlerini üzerine diyor, bekliyordu.

Gerginliği kafatasındaki ağrıyı daha da artırmıştı. Konuşmak için ağzını açtı ama gırtlaktan gelen bir homurtu dışında hiç ses çıkaramadı. Bir süre uğraştıktan sonra ağzından yalnızca “şimdi” kelimesi çıktı.

“Acele etme, Selena. Odaklan.”

Kadın onu anlayamıyordu. Dediklerinin hiçbirini anlayamıyordu. Gerginliği öfkeye dönüşmüştü. Konuşmayı bilmesi gerekiyordu, adamın sorularını anlayıp ona yanıt verebilmeliydi. Sonra öfkesi bir anda dindi ve geriye yalnızca acı kaldı. Öne eğilip zonklayan başını terli elleriyle kavradı. *Durdur şunu... durdur şunu.*

Adam kolunu onun omzuna atıp onu kendine doğru çekti. “Tamam, Selena. Endişelenme. Sorun yok.”

Selena adamın kollarında eridiğini sandı. O çaresizlik duygusu kaybolmuştu. Adamın ses tonu her zamanki gibi kızgınlığını ve korkusunu silip götürmüştü.

“Haydi, gel benimle.” Adam onu daha sıkı tutup ayağa kalkmasına yardım etti.

Çıplak ayaklarının altındaki döşemenin serinliği Selena’nın hoşuna gitmişti. Adam onu odanın içinde yönlendirip yabancıların önünden geçirmiş ve duvarda yer alan kare şeklindeki boşluğun önüne getirmişti. Bir parmağıyla dantelli, beyaz perdeyi çekip dünyayı gözlerinin önüne sermişti.

Manzara o kadar güzel ve büyüleyiciydi ki Selena bir an için başının ağrısını bile unutmuştu. Baharın o yemyeşil örtüsüne bürünmüş

olan geniş çimenler, evin önünden başlayarak yaprak dökmeyen devasa ağaçlarla dolu ormana doğru uzanıyordu. Çıplak ağaç dallarında sayısız taze tomurcuk ışıldıyordu. Biraz daha ötedeki kayalık kıyı şeridi boyunca gümüş rengi, uçsuz bucaksız deniz uzanıyordu. Suyun üstünde tek bir kuş dolanıyor, kanatlarını açıp masmavi göğe doğru yükselirken cığlıklar atıyordu.

Selena elini kuşa doğru uzattı ama parmakları soğuk, kırılgan ve görünmez bir şeye çarptı. Kafası karışmış halde elini geri çekti. Tek söyleyebildiği, "İstiyor..." oldu.

Adam onun bileğine dokunup elini nazikçe kendine çevirdi. "Başka bir test daha yapalım, olur mu?"

Adama dışarı çıkmak istediğini, bu karanlık ve fazlasıyla sessiz odanın dışındaki dünyayı görmek istediğini söylemeye çalışıyordu. Ağzı açılıp kapandı. Hiçbir şey söyleyemedi. Düşünceler aklından geçiyor ama Selena onları kelimelere dökemiyordu. Başı yine ağrımaya başlamıştı.

Adam onu tekrar yatağa götürüp eline küçük bir levha verdi. O da oturup adamın kucağına yerleştirdiği şeye baktı. Bu, üzerinde delikler olan, tahta, oval bir şeydi.

Adam ona kare şeklinde küçük parçalar verdi. "Şimdi bunu kare şeklindeki deliğe koy."

Kare delik. Kelimeler hiçbir anlam ifade etmiyordu. Adamın ondan ne istediğini anlamıyordu. Elindeki o küçük tahta levhaya bakarken başının zonklamasını unutmaya çalışıyordu.

"Haydi, başla."

İçini bir öfke kaplamıştı. Midesi bulanıyordu. Titremeye ve kendini yalnız hissetmeye başlamıştı. Başı ne olacaktı?

"Selena..."

Selena levhayı yere atıp ayağa kalktı. Dengesiz adımlarla ve titreyerek yabancılara doğru yürüdü. Nereye ya da neden gittiğini bilmiyordu ama ansızın hareket etmek istemişti.

İnsanlar hiçbir şey söylemeden ona yol açtılar. Arkalarında üzerine dantelli, beyaz bir örtü serilmiş olan küçük bir masa vardı. Kalaylanmış

altlığa kalın, siyah bir boru oturtulmuştu. Borunun üstünde altın sarısı ve mor bir ışık, büyüleyici bir şekilde ışıldıyordu.

O güzel, titreşimli ışık onu çok etkilemişti. Kurtarıcısına dönüp ne kadar güzel bir şey olduğunu söylemek istedi ama kelimeler yine beyniyle dili arasında bir yerde kaybolmuştu.

Adam sessizce ona bakıyor, tartan, kısık gözlerle onu inceliyordu. Selena ilk kez adamın gözlerindeki soğukluğu fark etmişti, sanki ondan ümidi kesmiş gibiydi.

Midesi kasıldı. Bakışlarını kaçırıp masaya doğru yürüdü.

Adam bir şey söyledi, anlamsız sözler yığınıydı. Çok da hızlı konuşuyordu. O kadar hızlı konuşuyordu ki Selena onu dinlemek bile istemiyordu. Yalnızca hemen yanındaki o ışıltılı renklere dokunmak istiyordu. Elini uzattı.

“Hayır!”

Fakat Selena bu uyarıyı, o muhteşem ışığa dokunduktan çok kısa bir süre sonra duydu. Parmak uçlarında bir acı hissetti. Nefesini tutup elini geri çekti ve teninde beliren pembe noktalara baktı.

“Aman Tanrım...” Kurtarıcısı yabancıları itip onu bileğinden tuttuğu gibi tuvalete götürdü. Oradaki sürahiden porselen lavaboya su döküp Selena’nın elini suyun altına tuttu.

Suyun parmağına değmesiyle acısı da hafifledi.

Selena kafası karışmış bir halde tekrar boruya baktı. Parlaklığını yitirmişti, onun yerine yukarıya doğru ince, siyah bir şerit süzülüyordu.

“Ateş,” dedi Ian boruyu işaret ederek. “Ateş. Tanrı aşkına...”

Adam “ateş” dediği anda Selena anımsamıştı. Boru, mumdu ve o güzel kızılımsı altın sarısı nokta da alevdi. Ian’a bakıp onu anladığını söylemek istedi ama o tek kelimeyi söylemesi bile uzun bir zaman aldı. “Sıra.”

Ian’ın bakışlarındaki hayal kırıklığı, gözlerini yine karanlıkta bırakmıştı. Selena’nın içini yine utanç sardı.

“Zavallı şey, tam bir geri zekâlı,” diye mırıldandı yabancılardan biri.

Bir diğeri de, "Aynen öyle," dedi ve kurtarıcısı sessiz olmaları için onları uyardı.

Kelimeleri anlamıyordu ama hepsini hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Yine yanlış bir şey yapmıştı.

"Yatağına dön, Selena. Yarın tekrar deneyeceğiz." lan ona baktı ve Selena yerinden kımıldamayınca iç geçirip gözlerini devirdi. "Beni anlıyor musun? Hemen yatağına dön."

Selena boğazındaki o kocaman yumruyu yuttu. Anlamıştı; adam ondan nefret ediyordu. O, kötüydü. Aptalın tekiydi.

Adam döndü. "Edith, onunla ilgilen."

"Tanrım..." Nerede hata yaptığını bilmek istiyordu. Ona yine gülümsemesini nasıl sağlayabilirdi?

Selena'ya yorgun bir bakış attı. "Yarın düzeleceksin," dedi ama Selena onun buna inanmadığını görebiliyordu.

Kendisi de inanmıyordu.

lan şafak vakti sessiz ormanda yürüyordu. Güneş ışığı, yaprak dökmeyen ağaçların arasındaki küçük boşluklardan süzülüyor, kahverengi iğnelerle örtülü zeminde altın rengi ışığını dans ettiriyordu. Burası şafak vakti de her zamanki gibi sessizdi. Tek ses, denizin kısık ve düzenli nefesleriydi.

lan gözlerini kapatıp yavaşça nefesini dışarı verdi ve deniz kenarına geldiğinde gözkapaklarına rüzgârın çarptığını hissetti. Siyah pelerinin kuyruğu arkasında uçuşuyor, tuzlu havada usulca dalgalanıyordu. Tepesinde bir martı dolanıp çığlıklar atıyordu.

lan kare şeklindeki büyük bir taş parçasına oturdu ve not defterini çıkardı. Boş bir sayfa açıp gözlüklerini taktıktan sonra yazmaya başladı.

21 Nisan 1882.

Bugün hastaya görsel ve işitsel testlerin yanı sıra dokunma testleri yapıldı. Hasta sıradan nesneleri tanımakta, isimlerini söylemekte ve anladığına işaret eden davranışlar sergilemekte başarısız. Camın sert bir cisim olduğunu ya da ateşin sıcak olduğunu bilmiyor. Etrafındaki her şeye bir çocuğun masumiyetiyle tepki veriyor.

Zihinsel bozukluk meselesine gelince...

Ian sonraki kelimeleri yazamayacağını bilerek cümlenin ortasında durdu. Görüntüler gözünün önüne geliyordu. Selena kare şeklindeki parçayı kare deliğe sokamıyor, birbiri ardına anlamsız kelimeler sıralıyordu. Ağlıyor, bir şey söylemeden yalvarıyor, ateşe dokunuyordu...

Testler devam ediyor, başarısızlıklar üst üste yığılıyordu. Ve ne yazık ki testlerin birinden bile geçmeyi beceremezken başarısız olduğunu anlıyordu. Başarmak istiyordu, üstelik o da en az Ian kadar istiyordu bunu. Maeve'in aya ulaşmak isteyip de bir türlü ulaşamayan ilk hali gibiydi.

Tek fark, Ian'm Maeve'den bir şey beklemekten yıllar önce vazgeçmiş olmasıydı.

Selena farklıydı. Ian onun bir geleceğinin olduğuna inanmalıydı. Onun bir geleceği olmazsa Ian'm da olmazdı. Gerçek bu kadar basit ve yıkıcıydı. Hastası olarak o olmazsa Ian da yine bir hiç olurdu. Unutulmuş bir yerdeki unutulmuş adam...

Hayır. Başarısız olduğunu düşünmeyecekti.

Selena hasar görmüştü, evet. Hem de Ian'ın sandığından daha fazla... Ama o, Ian Carrick'ti; diğer cerrahların yıllarca karşısında diz çöktüğü harika Doktor Carrick...

Bu kadını iyileştirebilirdi. Hasarlı bir beynin parçalarından yepyeni bir insan yarattığında eskisinden de fazla saygı görebilirdi. Selena onun en büyük zaferi olacaktı.

Ian gözlerini kapatıp kendini bu hayale kaptırarak kendini o baştan çıkarıcı sıcaklığa teslim etti. Selena'yı sahneye çıkarırken meslektaşlarının temkinli bakışları, yarasını gösterdiğinde gözlerinde beliren hayranlık, Selena onlara hikâyesini anlatırken huşu içinde fısıldaşmaları...

Daha fazlasına ihtiyacı kalmadığında Ian o hayalin silinip gitmesine izin vererek kalemini tekrar sayfaya götürdü. *Zihinsel bozukluk meselesine gelince, henüz belli değil. Yalnızca kelimeleri ifade edememesinden yola çıkarak zihinsel bir bozukluğunun olduğu sonucuna ulaşmak için henüz çok erken.*

Evet, diye düşündü. Evet.

Selena henüz iyileşmenin ilk evresindeydi. Tek ihtiyacı olan şey zamandı. İnsanlarla zaman geçirmek, tek başına zaman geçirmek... Baskı altında kalmadan zaman geçirmek...

Belki o zaman hafızası kendiliğinden yerine gelirdi. Ian için mesafeyi korumak ne kadar zor olsa da içine düştüğü bu tuhaf dünyaya alışması için Selena'ya zaman tanıyacaktı. Biraz zor olacaktı fakat onu bir süre test etmeyecek, sürekli başarısızlığa uğratmayacaktı.

Öylece oturup onu inceleyecek, doğru zaman gelinceye kadar her hareketini not edecekti. Sonra yavaşça, sabırla ve güvenle onunla çalışmaya başlayacak, bedenini iyileştirdiği gibi aklını da iyileştirecekti.

İşe yarayacaktı.

Selena kurtarıcısını çok uzun zamandır görmemişti ve onu özliyordu. Kapı her açıldığında ilahını görme ümidiyle, o gelmiş olsun diye dua ederek başını çeviriyordu ama kurtarıcısı günlerdir ortalarda yoktu. Selena başarısız olduğu günden beri... Aptalca davrandığı günden beri...

Fakat bugün kendini düne göre daha iyi hissediyordu ve dün de önceki günden daha iyi hissetmişti. Boğazındaki tüp şimdilik gitmişti ve o şiddetli acılar da onunla birlikte yok olmuştu. Baş ağrıları bile seyrelmişti. O korkunç testleri tekrarlamaya nihayet hazırды.

Hafifçe dönüp yatağının tepesindeki kare cama bakıp ona ne denediğini anımsamaya çalıştı.

Pencere. Kelime ansızın aklına geldi ve Selena gülümsedi. Altın rengi ışık camdan içeri süzülüp kurtarıcısının kadar sıcak ve yumuşak bir dokunuşla yüzünü yıkıyordu. Selena o hissin ve kokunun tadını çıkardı. Küçük, yeşil yapraklar camın önünde titreşiyor, rüzgâr belli bir yönden estiğinde cama çarpıyordu. O yaprakların nasıl koktuğunu, nasıl bir dokularının olduğunu, düşmeden nasıl asılı kaldıklarını merak ediyordu. Bakışları aşağıya kaydı. Güçlü güneş ışığının altında dans eden milyonlarca toz zerresini hayranlıkla izleyip onlara uzanabilmeyi, dokunabilmeyi, onları tadabilmeyi diledi.

Gördüğü her şey onda hayranlık uyandırıyor, aklına dile getirilmemiş sayısız soru getiriyordu. Onu, yaprakların mucizevi bir şekilde asılı durduğu, kocaman, beyaz, kabarık cisimlerin masmavi gökyüzünde süzüldüğü, küçük, kanatlı yaratıkların şarkı söyleyip öttüğü o muhteşem dünyadan ayıran şey sadece incecik bir cam parçasıydı. O büyüdü dünya, Selena'nın yatak odasının meşe ağacından yapılmış kapalı kapısının hemen ardında, uzanabileceği bir yerdi.

Selena bundan emindi ve kurtarıcısı yakında, belki de bugün onu kolundan tutup ona bu harika yeri gösterebilirdi.

İyi ol. Akıllı ol.

Gözlerini kapatıp kelimeleri anımsamaya, altın sarısı ilahını etkileyecek ve ona gülümsemesini sağlayacak herhangi bir şey anımsamaya çalıştı. Daha önce onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bugün çok daha iyisini yapmaya kararlıydı. Yanıt zihninin içindeydi, açmayı beceremediği bir kasaya kilitlenmişti. Ama oradalar. Bunu biliyordu.

Yapraklar... pencere. Her dakika gelişme gösteriyordu.

Aniden kapı açıldı. Kurtarıcısı odaya girip, "Merhaba, Selena," dedi. Yabancılar da peşinden içeri doluşup duvarın dibine sıralandılar.

Selena onun sesini duyunca kalbinin durduğunu sandı. *Bugün*, dedi kendi kendine. Bugün akıllı olacaktı.

Ona bakmak için döndü. Ian'ın çizmesinin topukları sert zeminde takırdıyordu. Elindeki gümüş kitaplığa –tepsi değil– çarpan kalemi tık tık sesleri çıkarıyordu.

Selena ona gülümsemek için elinden geleni yaptı ama yüzü hâlâ şiş olduğundan biraz zorlanmıştı. Ayrıca çenesini oynatmak canını yakıyordu.

Ian elindeki tepsiyi yatağın yanındaki yeşil masaya sertçe koyup onun yanına oturdu. "İyi günler, Selena."

Selena onun sesinin ritmine alışmaya, bazı harflerin arasında nefes aldığını ayırt etmeye başlamıştı. İki kelime. *İyi... günler.*

İyi... günler... Bu bir selamlama şekliydi. Ona baktı, Ian'ı etkilemeyi öyle çok istiyordu ki... Kelimeyi tekrar tekrar düşünüp hevesle odaklandı: "İ... iyi." Sonunda o tek kelimeyi söyleyebilmiş, ama yine

hayal kırıklığına uğramıştı. Ian ona iki kelime söylemişti fakat Selena ikincisini anımsamıyordu, ona karşılık veremiyordu.

Ian ona hayal kırıklığına uğradığını gösteren bir bakış atınca Selena onun kelimeyi öylesine tekrar ettiğini sandığını düşündü. Onu anladığını Ian'a nasıl gösterebilirdi ki? Kaşlarını çatıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi.

"Bugün bandajları çıkaracağız, Selena. Edith bunu sana söylemiş miydi?"

Selena onun çok hızlı konuştuğunu düşünerek gözlerini çaresizce ona dikti.

"Tamam, sorun değil. Kafanın karışması çok doğal. Normal. Henüz test yapmıyoruz."

Kafanın karışması. O kelimeyi anlamıştı. "Evet... kafam karıştı."

O anda Ian'ın gözlerindeki olumlu şaşkınlığı gördü ve gururlandı. Ian onu anlamıştı.

Ian tepsiden bir şort aldı, hayır başka bir şeydi bu, keskin ve sivriydi. Sonra nazikçe bandajları kesmeye başladı. Kırt, kırt, kırt. Bez parçaları yere düşüyor, Selena'nın ayağının dibinde belirsiz bir yığına dönüşüyordu.

Ian onun çenesine nazikçe dokunup yüzünü bir yana çevirdi. "Yara iyileşiyor, yüzündeki morluklar da öyle. Yakında neye benzediğini göreceğiz. Evet, çok güzel..."

Güzel. Bu kelimeyi anlamıştı. Ian onu beğenmişti. "Teşekkürler." O daha fark etmeden kelime ağzından çıkıvermişti.

"Bugün banyo yapabilecek kadar iyi görünüyorsun, Selena. Birazdan Edith sana yardımcı olur."

Selena banyonun ne olduğunu anımsamıyordu ama ona adamın yardım etmesini istiyordu. Bunu ona anlatmaya, doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Hayır... sen."

Ian güldü, Selena'yı büyüleyen, kısık ve buğulu bir sestti bu. "Benim gibi bir çapkın bile bunun uygun olmayacağını bilir. Olmaz, Selena."

Çapkın. Bahçecilik. Selena anlamaya çalışarak kaşlarını çattı ve "Kafam karıştı," diye mırıldandı.

"Hişşşt, tamam." Ian onun şişmiş çenesine dokunup parmağını kısa bir süre orada gezdirdi. Solgun yanağını okşayıp, "Yakında, Selena," diye fısıldadı. "Yakında bize ne istediğini ve kim olduğunu anlatabileceksin."

Ama o ne istediğini biliyordu. Karanlıkta onun sesini duyduğu o ilk andan beri biliyordu. Ian'ın sonsuza dek yanında olmasını istiyordu. Bunu ona söylemek istedi. "İstiyor... Kurtarıcı... İhtiyaç..." Artık doğru düşünemiyordu. "Hayır... Ah!"

"Endişelenme, Selena. Sana yemeğini yedirecek ve seni yıkayacağız. Sonra tekrar deneriz. Geri geleceğim. Söz veriyorum."

Ian'ın ne dediğini anlamak için kendini fazlasıyla zorluyordu. Bir kelime öğrenmişti çünkü Ian onu sürekli tekrar ediyordu. Anımsadığı ilk sözlerin bir parçasıydı bu: *Mücadele et, Selena*. O tek kelimeyi gırtlğından çıkarabilmek için çok uğraştı. "Se... Selena?"

"Sana Selena diyoruz. Sen bize gerçek adını söyleyene kadar bunu kullanacağız."

Kafası fazlasıyla karışmıştı. Ona göre Ian çok hızlı konuşuyordu.

Ian kendi göğsüne dokundu. "Ian." Sonra onun çenesinin altına hafifçe dokundu. "Selena."

Selena onu anlamıştı. Adam ona Ian demesini istiyordu. O da ona Selena diyecekti.

"Selena..." Bu kez kelime, dilinde bir şarkı gibi kolayca yuvarlanmıştı. Çok güzel bir isimdi ve bu ismi ona Kurtarıcı Ian vermişti. "Selena... Güzel." Bir şey daha söyleyecekti ama ne olduğunu anımsamıyordu.

Altıncı Bölüm

“Banyosu hazır mı, Edith?”
“Evet, Doktor.”

Selena o kelimeleri anlamadı. Kurtarıcı Ian, şişman, kır saçlı, buruşuk yüzlü yabancılardan biriyle konuşuyordu.

Kurtarıcı Ian ona yaklaşp yatağın kenarına oturdu. “Biraz yürüyüş yapmak ister misin?”

Selena ona bakarken Ian’ın gözlerinin o inanılmaz rengine hayran olmuştu. Ansızın tam olarak mavi alakargaların kanatlarının renginde olduklarını anımsadı. İçini sersemletici bir mutluluk sardı ve ağzından bir ses çıktı. Kahkaha değildi bu, kahkahaya benzemiyordu. Başka bir şeydi, daha yumuşak bir şey... Ama adını koyamıyordu. Ve bu ona kendini iyi hissettirmişti. Harika. O kadar mutluydu ki başının ağrısı bile önemini yitirmişti. Kurtarıcısı yanındaydı, ona gülümsüyor, bir şeyler soruyordu.

Bir şeyler soruyordu. Ama Selena onu dinlemeyi unutmuştu. Gözlerini kırıştırarak ona bakarken Ian’ın söylediklerini tekrar etmesini ve daha fazlasını yapmasını istediğini ona nasıl anlatabileceğini bulmaya çalıştı.

“Yavaş,” dedi ansızın anımsayarak.

Ian onun vücudunu örten örtüyü yavaşça çekerek, “Elbette,” diye karşılık verdi. “Yürüyüş... yapmak... ister misin?”

Selena onu dinlemeyi yine unutmuştu. lan'ın ses tonu ve kendi vücudunun görüntüsü onu büyülemişti. lan örtüyü yavaş, çok yavaş bir şekilde çekince fildişi rengi dantelli bir geceliğe bürünmüş, zayıf, yaralı vücudu ortaya çıkmıştı. Gecelik karnında toplanıp kalçasına kadar uzanıyordu. Solgun bacakları geceliğin dantelli kenarından dışarı sarkmıştı.

Adam onun baldırına dokundu. Selena onun her bir parmağının sıcaklığını teninde hissetmişti. "Yürümek ister misin? Daha önce yaptığımız gibi..." dedi lan.

Selena ona baktı. Zihninin bir parçası ona yanıt vermek istiyordu ama ne söyleyeceğini anımsayamıyordu. Sonra lan'ın ne sorduğunu da unuttu.

lan parmaklarını onun parmaklarına geçirip varlığıyla ona güven verdi ve onu nazikçe çekti. Selena'nın sırtı kavislendi ve ona ağır, çok ağır gelen başı geriye düştü. Bu yüzden kafatasının içinde müthiş bir acı hissetti.

Hafifçe inleyip gözlerini kapattı.

lan hemen yaklaşıp onu tutmuş, yüzünün şiş tarafını okşamış, kolunu onu rahatlatırcasına omzuna atmıştı. "Tamam. Derin nefes al, rahatla."

O iki kelime acıyla yanan kafasının içinde dönüp duruyor, birbirine karışıp büyüyordu. Anlamsızca...

Ama lan'ın sesi çok güzeldi. Sesinin onu kuşatıp rahatlatmasına izin verdi. Buna, yalnızca buna odaklandı, ta ki acısı sönük bir zonklamaya dönüşünceye kadar. Bu kadarıyla baş edebilirdi.

Rahatça iç geçirip gözlerini açtığında kendini onun kollarında buldu.

"Şimdi nasılsın? Daha iyiysen başını sallla."

Kaşlarını çattı. "Salla" ne demekti?

lan onun çenesini hafifçe kavradı ve başını yavaşça aşağı, sonra yukarı salladı. O anlayana kadar hareketi tekrarlayıp, "Başını sallla," dedi.

"Şimdi kendini daha iyi hissediyor musun?"

Selena onu onaylamak için temkinli bir şekilde başını kaldırıp salladı.

Ian ona içtenlikle gülümsedi. "Güzel." Sonra kolunu dikkatlice Selena'nın dizlerinin altına götürüp ayağa kalkmasına yardım etti. Hemen yanında durarak onun ağır ve dengesiz adımlarına yön verdi.

Yabancılar zik zaklar çizerek ikiye bölündüler. Parmağını emen zayıf, sarı saçlı bir kız ve ince, kızıl saçlı bir kadın Selena'nın gözüne ilişti. Onlardan birine bir şey söylemek istedi ama kelimeleri bulamadan Ian onu kalabalığın arasından geçirdi.

Sonra da onu güldüren, sert bir hareketle kucağına aldı. Şimdi çıplak bacakları Ian'ın güçlü kollarından aşağıya sarkıyor ve o serin havada sallanıyordu. Ian onu karanlık koridordan geçirdi ve küçük, ahşap bir kapının önünde durdu. Kapıyı açarken çok tatlı bir gıcirtı duyuldu. Sonra Ian odaya girip onu yere bıraktı.

"Burası banyo."

Burası çok güzeldi. Selena'nın o zamana kadar tek gördüğü yer olan o sade, beyaz duvarlı yerden çok daha güzeldi. Her yer küçük, pembe çiçekler ve yeşil yapraklarla doluydu. Pencerenin ardındaki o ısıltılı, canlı ve parlak dünyaya benziyordu.

Duvarlara doğru yürüyüp çiçeklere dokunmak için ellerini uzattı.

Dokunduğu yer düzdü. Kaşlarını çatıp ellerini biraz daha bastırdı ve o pembe çiçekleri kokladı. Koku da yoktu.

Kurtarıcısına bakıp kafasının karıştığını belirtecek kelimeleri bulmaya çalıştı.

"Duvar kâğıdı," dedi Ian ona yaklaşarak. "Çiçek resmi." Şömine rafının üstündeki vazodan tek bir çiçek alıp ona uzattı. "Bu gerçek."

Selena daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişti. Çiçek çok zarifti. Onu hissetmek, tatmak istiyordu. Çiçeğin parfüm kadar tatlı kokusu burun deliklerini doldurup aklına çok değerli ve beklenmedik bir anıyı getirdi. Çiçeği Ian'dan almak üzere uzandı.

Fakat o sırada sayısız sivri uçlu şey, narin avucuna battı. Selena şaşkın bir çığlık atarak elini geri çektiğinde teninde kırmızı noktalar belirmişti.

"Lanet olsun." Ian çiçeği geri çekip yere atarak ayağının altında ezdi.

"Hayır!" Ama geç kalmıştı. Çiçeğin o güzelim pembe taç yaprakları ezilmiş, bozulmuştu. Başını kaldırıp kafası karışmış bir halde Ian'a baktı.

"Dikenler... Bir daha dokunma." Selena'nın şaşkın bakışları karşısında Ian onun elini tutup kanlı avucunu kendine doğru çekti. "Gördün mü? Acı. Dikenler. Ah, Tanrım..."

Selena onu anlamıyordu. Yanlış bir şey mi yapmıştı?

Ian hiçbir şey söylemeden uzunca bir süre onu izledi. Sonra onun yanağına dokunup iç geçirdi. "Kimsin sen, tanrıçam? Dikenleri bile anımsamıyorsun..." diye fısıldadı usulca.

Selena'ya göre Ian yine çok hızlı konuşuyordu. Söylediği kelimeleri anlamıyordu ama sesindeki hüznü duymuş ve onu bir şekilde yine hayal kırıklığına uğrattığını anlamıştı.

"Hoşça kal, Selena. Edith'e zorluk çıkarma."

Selena gözlerini ona dikti ve konuşursa Ian'ın onun ağladığını fark etmesinden korktu. Yavaşça başını salladı.

Ardından Ian gitti.

Şimdi Selena odanın ortasında tek başına duruyordu. İçini bir korku sarmış ve bu da onda ağlama isteği uyandırmıştı. Alt dudağını ısırıp neyi yanlış yaptığını anlamaya çalıştı.

O sırada açık kapıdan içeri Edith daldı. Masadaki vazodan tek bir çiçek alıp dikenli sapına bir havlu sardı. Yaşlı kadın gözlerini Selena'dan ayırmadan ona doğru ilerlerken çiçeğin taç yaprakları iyice yayılmıştı. "Al bakalım, küçükhanım. Bu bir gül."

Gül. Bu çiçeğe gül deniyordu ve Selena bir anda güllerin pek çok farklı renkte olabileceğini anımsadı.

"Banyo suyuna gül esansı koyacağım. Tamam mı, küçüğüm?"

Selena onu anlamadı. Kadın, yani *Edith* çok hızlı konuşuyordu ve sözlerinde tuhaf bir yabancılık vardı. Ian gibi konuşmuyordu. Yine de en iyisi başını sallayıp onu anlıyormuş gibi yapmaktı. Konuşup hayal kırıklığına uğratmaktan daha iyiydi.

Başını salladı.

Edith ona yaklaşıp Selena'nın geceliğindeki küçük halkaları çözmeye başladı. Selena onu hayranlıkla izliyordu. Kadının tombul, pembe parmakları o inci tanelerini –*düğme*, aniden anımsadı– tutup delikten geçiriyordu. Bir, iki, üç, dört, beş...

"Kollarını kaldır," dedi Edith.

Selena başını salladı.

Edith onun bileklerini tuttu. "Kollar," dedi ne dediğini anlatmak için onları hafifçe sıkarak.

Selena onu anlamıştı.

"Kollarını kaldır," diye tekrarladı Edith ve Selena bu kez yaşlı kadının ondan ne istediğini anladı.

Ellerini yavaşça havaya kaldırdı.

"Aferin." Geceliği Selena'nın başından çekip çıkararak bordo renkli kadife sandalyenin üzerine bıraktı.

Selena çıplak vücudunu hayranlıkla izliyordu. Ellerini yavaşça göğüslerinde gezdirirken pembe göğüs uçlarının büzüşüp gerildiğini fark etti ve o dokunuşla karnında bir titreşim hissetti.

Edith gergin bir kahkaha attı. "Haydi, gel bakalım. Öyle bir şey yapmayacağız." Selena'nın elini tutup onu duvar dibindeki küçük, beyaz tabureye götürdü. Taburenin arkasındaki uzun, pirinç borular tavanın hemen altındaki süslü, beyaz bir kutunun içinde gözden kayboluyordu. Kutudan bir zincir sarkıyordu.

"Tuvalet," dedi Edith, tabureyi göstererek. "Nasıl kullanıldığını hatırlıyor musun?"

Selena yavaşça klozete doğru gidip onu uzunca bir süre inceledi ve aklına onun ne olduğuna dair bir ipucunun gelmesini bekledi.

"Üstüne otur, kızım. Belki o zaman hatırlarsın."

Selena o şeye doğru gidip üzerine oturdu ve bacaklarının iç kısmında serin, kaygan bir şey hissetti. Pirinç boruya bakarken rengine hayran kaldı.

Edith onun koluna dokundu. "Dön." Selena onu anlamayınca Edith pozisyonunu değiştirmesine yardımcı oldu.

O yuvarlak deliğe oturmak aniden Selena'ya çok tanıdık geldi ve ne yapması gerektiğini anımsadı. Bir saniye sonra bir ıslaklık hissetti ve suya damlayan suyun sesini duydu.

Edith, "Aferin," diyerek ona buruşuk bir kâğıt uzattı.

Selena kâğıdı kullanıp ayağa kalktı.

"Şimdi buraya gel," dedi Edith onu kolundan tutup. "Küvet."

Selena içi su dolu beyaz şeye baktı ve anladı: "Küvet." Küvete doğru yürürken suyun yüzeyindeki o sıcak, buluta benzer belirsizliği gördü. Nemin kokusunu alıyor, tenine değen kaygan sıcaklığı hissedebiliyordu. Küvetin beyaz, pürüzsüz kenarına tutunup içine girmeye hazırlandı ama henüz ayağı suya değmeden gözüne onu şaşırtan bir şey ilişti.

Küvetin arkasında pembe, taş bir şömine vardı ve içinde küçük bir ateş yanıyordu. Şömine rafının üstündeyse büyük bir ayna asılıydı. Camın içinde başka bir çıplak kadın başka bir küvete giriyordu.

Selena durup aynaya baktı. Şişmiş, mor bir yüz ona bakıyordu.

Kaşlarını çattı. Aynadaki kadın da kaşlarını çattı.

Edith'e sormak için döndü fakat ağzından çıkan tek kelime, "Kim?.." oldu.

Edith kısık sesle uzun bir kahkaha attı. "O sensin, kızım. Selena." Selena'nın elini tutup onu aynaya yaklaştırdı.

"O, aynadaki Selena. Sensin."

Selena aynadaki yüze baktı. Koyu kahverengi gözler; şişmiş, yarık, renksiz, oval bir yüzün içinden ona bakıyordu. Yüzü morarmıştı, çenesinde sarımsı noktalar vardı. Yüzü öylesine şişmiş ve kabarmıştı ki yüz hatları tamamen kaybolmuştu.

Gördüğü şeyi açıklayacak kelimeyi anımsadı ve "Çirkin," diye mırıldandı. Ardından gözlerinde biriken yaşlar görüşünü bulandırarak saydam bir perde oluşturdu. Selena buna memnun olmuştu. "Çirkin."

"Hayır, kızım. Çirkin değil, yaralı." Edith, Selena'nın yanağını okşadı. "Yaralar iyileşince çirkinlik geçecek."

Selena'nın kelimeleri anlamasına gerek yoktu. Yanıtı aynada görebiliyordu. Ve sonunda kurtarıcısı Ian'ın onu neden bırakıp gittiğini anladı.

Dakikalar ağır ağır ilerliyordu. Ian cep saatini tekrar çıkarıp baktı. Saat on biri çeyrek geçiyordu.

İşleri neden bu kadar uzun sürmüştü?

"Belli ki prensesi yıkamak uzun bir iş," dedi Johann. "Eminim suyu içmeye kalkışmıştır."

"Kes sesini, Johann," dedi Andrew ve Ian'a hızlı bir bakış attı.

Ian hepsini görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Deliler onunla birlikte oturma odasına dolmuş, köşelere yayılıp sandalyelere oturmuş, kapılara yaslanmışlardı. Ian hepsinin ona baktığını boğazında hafif ve boğucu bir ağırlık gibi hissediyordu.

Kucağındaki küçük, kare şeklindeki levhaya baktı.

Kare parça, kare deliğe. Tanrı aşkına, bunu bir çocuk bile becerebilir. Maeve bile becerebilir.

"Şu lanet oyuncağı kılıç tutar gibi tutuyorsun," dedi Johann, şömineye doğru giderken. "Yapamayacak, biliyorsun. Zavallı, beceriksiz şey hâlâ adının Ian olduğunu sanıyor."

Ian genç adama sakın, aşağılayıcı bir bakış attı. "Yapacak."

Johann'ın ince dudaklarında gergin bir tebessüm belirdi. "Ah, bir hayalperest... Ne ilginç."

Maeve kucağında doldurulmuş bir baykuşla başını kaldırdı. "Dün gece rüyamda Paris'e gittiğimi gördüm. Çok güzeldi."

Kraliçe Victoria homurdandı. "Fransa'ya tüküreyim."

Ian gözlerini devirdi. Tanrım, bunun sonu yok muydu? Kapalı kapıya baktı. Onu açıp tekrar odasının sessizliğine kapanmalıydı ama şu anda başka insanların yanında olmak tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Hepsi buradaydı. Selena'nın gizemine kapılmışlardı ve her biri de Selena'nın birazdan yapılacak olan testi geçmesini diliyordu.

Johann bile... Genç adam, Selena'ya güvenmekten korkuyordu. Dünyadaki her şeyden ve herkesten nefret etmek için o kadar uğraştıktan sonra elbette ki uyuyan güzellerini umursadığını itiraf edemezdi.

Ama Johann umursuyordu. Ian bunu onun gözlerinde, Selena'nın odasının önündeki karanlığa gizlenişinde görebiliyordu. Johann da diğerlerinden farklı değildi. Selena onun için bir şeyin sembolü olmuştu. Ian için Selena, mesleğine geri dönüşün sembolüydü. Kim bilir Johann ve diğerleri için neyin sembolüydü?

Merdivenlerden ayak sesleri geldi.

Oturma odasındaki herkes sessizce iç geçirdi ve doğrulup hafifçe öne eğildi.

Kristal kapı kulbu döndü. Edith kıpkırmızı olmuş dolgun yanakları, birbirine girmiş bukleleriyle içeri girdi. "Bitti... sayılır."

Ian kaşlarını çatıp ayağa kalktı. "'Sayılır' derken?"

"Saçlarını yıkayamadım. Bir kısmını toplamaya çalıştım ama toka takmama izin vermedi." Edith omuz silkti. "Çılgılık attı, sanırım bu canının yandığına işaret ediyor."

"Ah, tamam. Sorun değil."

"Kesinlikle," diye araya girdi Johann. "Arkadaşlar arasında küçücük bir bitin lafı mı olur?"

Edith göğsünü kabarttı. "O zavallı kızın saçında bit yok."

"Şu frengili piç kurusunu boş ver," dedi Ian ve yanındaki masaya yığıldığı resimlere uzandı.

Johann zayıf elini göğsüne bastırıp dokunaklı bir şekilde iç geçirdi. "Ah, Doktor Carrick, ihtiyaç duyduğum anlarda beni nasıl da rahatlatıyorsun..."

Ian resimleri rengârenk yeleğinin altına sıkıştırıp oturma odasından ayrıldı. Girişe çıktığında nedense en alt basamağın önünde durdu. Merdivenler karanlıktı ve önünde belli belirsiz uzanıyordu.

Ian ansızın geri dönmesi gerektiğine dair bir hisse kapıldı. Johann haklıydı. Selena testi geçemeyecekti ve geçebileceğine dair en ufak bir işaret bile gösteremeyecekti. Sorun yalnızca sözcükleri yitirmesi, keli-

meleri düşündüğü halde ifade edememesi, konuşamaması değildi. Başka bir şeydi... Ian'ın çözemediği bir şey vardı.

Kalıcı beyin hasarı.

Büyük bir inatla zihninin derinliklerine gömdüğü bir düşünceydi bu. Ian bunu düşünemezdi çünkü düşünecek olursa...

Zihnindekileri bir kenara atıp merdivenlerden yukarı çıktı. Delilerin de onu takip ettiğini, tekdüze ayak seslerini duyabiliyordu. Saygılı bir sessizlik içinde, suskun bir şekilde onu takip ediyorlardı. Onu izledikleri için huysuz efendilerinin öfkelenmesinden korkuyorlardı ama ona üç metreden fazla uzak kalmaktan daha çok korkuyorlardı.

Sonunda Ian merdivenlerin başına ulaştı ve odaya döndü. Kapı gıcırdayarak aralandı. Ian kapıyı itti ve yorgun menteşeler inerken kapı ardına kadar açıldı.

Oda boştu.

Ian hemen içeri daldı ve gözleri küçük odayı taradı. Pencere kapalıydı, yatak düzeltilmişti. Sandalye de boştu.

Kalbi göğsünden fırlayacakmışçasına küt küt atıyordu. Tanrım, nereye gitmişti?

Tam arkasını dönüyordu ki gözüne beyaz bir ışıltı ilişti. Kaşlarını çatıp odaya girdi ve eğildi.

Selena yatağın altına uzanmış, kendi kendine anlamsız bir şeyler söylüyordu. Anlamsız kelimeler tıpkı bir cümle gibi art arda sıralanıyordu.

"Şeftali... sandalye... fare."

"Selena?" Ian kapıldığı dehşetin, sesine yansımaları önleyemedi.

Homurtuya benzer bir ses çıkarıp pantolonlu poposunu havaya dikerek yerde ona doğru süründü ve önce ensesini gördü. Selena'nın uzun, karmakarışık saçları ortadan ikiye ayrılmıştı. Üçgen şeklinde tıraş edilmiş ama artık kısa tüylerle kaplanmış olan kısım açığa çıkmıştı. İyileşmeye başlayan yarası yeni çıkan saçların arasında kırmızı kabarcıklardan bir şeride benziyordu.

Ansızın dönüp elini Ian'a uzattı. Avucunda ölü bir fare vardı. Hayvanın yumuşak, gri tüylerini okşayıp Ian'a gülümsedi.

“Tanrım!” Ian eğilip fareyi onun elinden aldı ve fare yere düşüp tekrar yatağın altına yuvarlandı.

Selena’nın gülümsemesi yavaş yavaş kayboldu. “Benim adım... Ian?”

Tanrı aşkına, Ian, Selena’nın onunla mı yoksa fareyle mi konuştuğunu bilmiyordu. Derin bir nefes alıp elini saçında gezdirdi ve sükûnetini korumaya, ümidini kaybetmemeye çalıştı.

“Buraya gel, Selena.” Eğilip elini tuttu ve onu yatağına götürdü. Selena yumuşak yatağa oturup ayaklarını aşağı sallandırdı, ellerini de kucağında kenetlemişti. Döndü ve öyle saf, öyle çocukça bir şaşkınlıkla baktı ki Ian ağlamak istedi.

“Söylediklerimi anlıyor musun?”

Kadın uzunca bir süre onun ağzına baktı. Ian onun çabasını, anlamaya ve yanıt vermeye çalıştığını görüyordu. Selena’nın cevap vermesi üç dakikasını aldı. Sonunda başını sallamıştı. “Kap.” Dudakları kıvrılıp tebessümü andıran bir şekle büründü.

“Güzel. Şimdi birkaç soru daha deneyelim, olur mu? Sanırım biz...”

Selena onun eline dokundu. “Yavaş.”

“Affedersin. Soru... test. ‘Evet’ mi?”

İki dakika sonra Selena başını salladı. “Evet.”

“Beni tanıyor musun?”

Genç kadın hafifçe başını salladı. “Kurtarıcı Ian.”

Ian elinde olmadan güldü. “Ian. Yalnızca Ian...”

“Ian,” diye tekrar etti Selena onun ağzına bakarak.

“Neredesin?”

Ian, Selena’nın bu soruya şaşırdığını ama soruyu anladığını gördü. Yüzünün iyice asılmasını izledi. Sonunda Selena başını iki yana salladı. “Kap.”

Ian onun “hayır” demeye çalıştığını düşündü. “Nerede olduğunu bilmiyor musun?”

“Bilmiyorum...” Genç kadın suratını iyice ekşitmişti. Birkaç dakika sonra, “Bilmem... gerekiyor mu?” dedi.

İlan başını iki yana salladı. "Hayır, gerekmiyor." Bu doğrudu. Nerede olduğunu bilmesi gerekmiyordu. İlan kendi kendine, nerede olduğunu sormamasının bir öneminin olmadığını söyledi. "Sen kimsin?"

"Selena."

"Hayır. Selena'dan önce... Selena'dan önce sen kimdin?"

Selena'nın yanıt vermesi en az bir dakikasını almıştı ama bu kez kelimeler ağzından daha güçlü ve net bir şekilde çıkmıştı. "Kim... olduğumu... bilmiyorum."

İlan hayal kırıklığı ve öfkeyle mücadele edip onun bir şey sormasını bekledi. Selena o kapkara, gizemli gözleriyle ona baktığında İlan kendini boğulacakmış gibi hissetti. O aşıkâr soruyu sormasını beklerken zaman, aralarında uzayıp gidiyordu. İlan o anda bir sürü şeyin farkına vardı: Selena'nın gözlerinin akça ağaç şurubunu andıran rengi, nefes alıp verirken çıkardığı kısık sesler, geceliğinin yakasından görünen süt beyaz teni... Fakat onun normale döneceğine dair ümitleri her an, aldığı her nefesle birlikte yok oluyordu.

İlan'a, onun kim olduğunu bilip bilmediğini sormayacaktı. Ona göre önemsiz bir şeydi bu. "Yanıt veremez misin, yoksa bilmiyor musun?"

"Bilmiyorum."

İlan yavaş, çok yavaş konuşuyor, öfkesini sesine yansıtmamaya çalışıyordu. "Bilmek istiyor musun?"

"Neden?"

Bu soru İlan'ı şaşırtmıştı. Tanrı aşkına, nasıl bu kadar umursamaz olabiliyordu? Tuhaf bir yatakta uyanmış, yabancılar tarafından bakılmıştı ama geçmişini ve neler yaşadığını biraz olsun merak etmiyordu. "Aile," dedi İlan, sandalyesini kavrayarak. "Seni seven, seni arayan bir ailen vardır mutlaka." Çok hızlı konuştuğunu biliyordu ama artık bunu umursamıyordu.

"İlan." Kadın kaşlarını çatıp onun yanağına dokundu.

İlan geri çekilip ayağa kalktı. Elinde tuttuğu oyun tablası dermansız parmaklarının arasından kayıp pat diye yere düştü. Artık bir önemi kalmamış, unutulmuştu. Selena kare parçayı kare deliğe sokmuş ya da

sokmamış, ne önemi vardı ki? Akli yerinde değildi. Bomboş bir tahtadan farksızdı. Ateşin sıcak, camın şeffaf olduğunu ya da ölmüş farelerin evcil hayvan olmadığını bile bilmeyen çocuk gibi bir şeydi o...

Onarılamaz beyin hasarı.

Selena onun mucizesi olamayacaktı. Belki biraz daha iyileşme gösterebilir, günün birinde tam bir cümle bile kurabilirdi ama daha öteye gidemeyecekti. Geçmiş telafi etme hayalleri yerinde sayacaktı. Hayal olarak kalacaklardı. Yıldızlar kadar erişilmez bir hayal...

Ve eğer kendi hayatı bile ona bu kadar kasvetli görünüyorsa Selena'nın hayal bile edilemezdi.

Başını kaldırıp ona baktı ve gözlerindeki ilk gözyaşı damlasını gördü. "Ian... test..."

Ona bakmak Ian'ın yüreğini parçalamıştı. Bakışlarını tavana çevirip acı bir kahkaha attı. Yine kukla oynatıcısı kazanmıştı.

Tanrı, Ian'a, dokunabileceği bir hasta yollamıştı ama iyileştirilemeyecek kadar hasar görmüş bir hastaydı.

Ah, ne ironiydi ama... Onun gücünden etkilenmeyen tek kişinin de kafası çalışmıyordu. Çözülmesi gereken bir gizem, ortaya çıkarılması gereken bir gerçek yoktu. Onlar asla Pygmalion ve Galatea olamayacaklardı. O ancak, Tanrı olma hevesiyle bir et parçasından konuşabilen, zeki bir canlı yaratmaya çalışan Mary Shelley'nin ünlü Doktor Frankenstein'i olabilirdi.

Çılgınlık.

Selena zayıf, hüzünlü bir sesle, "Test," diye mırıldandı.

"Hayır." Ian geri çekildi. "Bugün başka test yok. Bu kadarı yeterli." Dönüp kapıya yöneldi. Fakat kapı kulbuna uzandığı sırada kendini tutamadı ve tekrar ona döndü.

Selena kendini öylece yatağa bırakmış, mat ve kirli saçları arkasına yayılmıştı. Gözlerinden akan yaşlar beyaz geceliğine damlıyordu. Ian'ın neden gittiğine ya da nerede hata yaptığına dair en ufak bir fikrinin olmadığı belliydi. Tek bildiği, kurtarıcısı Ian'ı hayal kırıklığına uğratmış olduğuydu... ve yapayalnızdı.

"Affedersin, Selena." Ian'ın sesi çatladı. "Tanrım, çok affedersin."

Sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Deliler koridorda onu bekliyordu. Küçük bir kalabalık hemen etrafına üşüşmüştü. Konuşuyor, fısıldaşıyor, işaretler yapıyorlardı.

"Sessiz olun!" diye çıkıştı Johann. "Ne oldu, Ian?"

Ian yavaşça başını kaldırıp etrafını saran yüzlere baktı. Şaşırtıcı bir şekilde onu tek anlayan kişi Johann'mış gibi görünüyordu.

"Odaya girdiğimde," dedi Ian yorgun bir sesle, "ölü bir fareyle oynuyordu."

Maeve başını kaldırdı. "Gerçekten mi?" dedi ve kapı kulbuna uzandı.

Ian tam annesini bileğinden kavırıyordu ki ne yapmak üzere olduğunu fark ederek elini geri çekti. "O fareyi alamazsın, anne." Edith'e döndü. "Şu farenin icabına bakar mısın, Edith?"

Yaşlı kadın başını eğdi. "Elbette, Doktor. O zavallı kıza yemek de veririm."

Ian kapıya yaslandı. Kendini hiç bu kadar bitkin, yaşlı ve yalnız hissetmemişti. "Evet, lütfen."

"Şimdi ne yapacaksın, Doktor Carrick?" diye sordu Andrew, yüzünde utangaç bir ifadeyle.

"Kafam karmakarışık, Andrew," diye itiraf etti Ian, sesi gittikçe zayıflayarak. Sonraki kelimeleri söylemek çok aşağılayıcıydı. "Belki de bir psikiyatristin yardımı olur..."

"Demek onlardan biriyle görüşeceksin," dedi Maeve. "Şu kızıl kafalı olanla..."

"Pollusk'taki tımarhanede Doktor Wellsby var," dedi Johann, kısık sesle.

Ian irkildi. Evet, orada Doktor Wellsby'nin olduğunu biliyordu.

"Wellsby..." Maeve o ismi kısık, titrek bir sesle söylemiş, gözleri yaşlarla dolmuştu. "O kızıl saçlı adam olmaz."

Ian iç geçirip gözlerini kapattı. Wellsby'yi görmeye gitmek istemiyordu, o cehenneme gitme düşüncesi bile Ian'ı dehşete düşürüyordu.

Ama Selena'yı öylece unutup hiç var olmamış gibi davranamazdı. Belki de gözünden kaçırdığı bir şey, bilmediği bir beyin tedavi yöntemi vardı.

Wellsby, Ian'ın sorularını yanıtlayabilirdi.

Keşke ona eşlik edebilecek bir arkadaşı ya da aile üyesi olsaydı ama ne yazık ki kendini izole ettiği yıllar onu eskiden sahip olduğu destekten de mahrum bırakmıştı.

Ian güçlükle yutkunup gözlerini yavaşça açtı. Johann'ı yerine oturacak akılcı, gizemli bir yanıt bulmaya çalıştı ama yapamadı.

Cehennemden farkı olmayan o yere tek başına gitmek istemiyordu. En azından karanlık arabaya yanında başka biriyle oturmalıydı.

Nazikçe başını sallayıp bakışlarını çevirdi ve gözlerindeki minnet duygusunu Johann'ın görmemiş olmasını diledi. "Sabah yola çıkarız."

Yedinci Bölüm

Selena gözyaşlarına engel olamıyordu.

Korkunç bir hata yapmıştı ve bunun nasıl bir hata olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Şişmiş, pürüzsüz yüzündeki gözyaşlarını silip kendini yatağa bıraktı ve başı yastıkla temas ettiği anda kafasının patlayacağını sandı.

Çatlak, beyaz tavana bakarken gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissediyordu.

Ian ondan ümidini kesmişti. Ona baktığında gözlerindeki hayal kırıklığını, dokunduğunda içinde filizlenen nefreti görmüştü. Görmüş ve anlamıştı ama yapabileceği bir şey yoktu. Ona ne kadar üzgün olduğunu, gülümsemesini ve karanlıkta sesini duyduğu zamanları ne kadar özlediğini söylemesinin bir yolu yoktu.

Ian onun kim olduğunu önemsemesini istiyordu ama Selena bunu umursamıyordu. İçinde öyle bir duygu yoktu. Bu yatakta uyanmadan önce yaşadığı her şey silinmişti, o büyük mumun üstünde yanan alev gibi sönmüştü.

Ama deniyordu. Ian'ın hatırına, anlamsız şeylerle dolu bir pelteyi andıran zihninden bazı yanıtları bulup çıkarmak istiyordu. Fakat anıların olması gereken yerde kocaman, bomboş bir delikten başka bir şey yoktu.

Kötü biriydi o. *Aptaldı.*

bir şekilde bir araya geldi ve Selena onların ne anlama geldiğini anladı. “Deniz...” O basit kelimeleri bile söyleyememenin utancıyla gözlerini sımsıkı kapattı.

“Endişelenme, çocuğum. İyileşeceksin. İyileşmesen de...” Maeve narin omuzlarını silkti. “İyileşemezsin. İnan bana, alışamayacağın hiçbir şey yok.”

“Maeve!” diye azarladı onu Edith. “Kızı sıkıntıya sokmayalım. Belki de şey olduğunu... bilmiyordur... Anla işte...” Edith’in sesi fısıltıya dö-nüştü. “Beyninin hasarlı olduğunu.”

Maeve, hizmetçiye onu küçümseyen bir bakış attı. “Biliyor.”

Edith bembeyaz kesildi ve gidip tepsiyi komodinin üstüne bıraktı. Yabancı bir koku, burun deliklerini doldururken Selena belli belirsiz şeyler anımsadı.

“Yemek,” dedi ansızın ne olduğunu anımsayarak ama onunla ne yapacağını bilmiyordu.

“Evet, kızım. Yemek. Senin için harika bir balık güveç pişirdik.”

Selena kelimeleri anlamadı ama o koku derinlere işlemiş, içgüdüsel bir ihtiyacı uyandırmıştı. Midesinden tuhaf bir gurultu geldi. Tepsiye doğru yürüyüp Maeve’i de peşinden sürükledi.

Geceliğini yukarı çekip hasır sandalyeye oturarak masaya yanaştı. Maeve de onun yanına oturdu. Başparmağını emen çocuksa sessizce Selena’nın arkasında geziniyordu.

Edith dumanı tüten kırmızı ve beyaz renkli yiyeceklerle dolu kâseyi Selena’nın önüne koydu. “Haydi bakalım, kızım, gömül.”

Selena kaşlarını çattı. Gömül? Gözünün önüne bir kürek, bir toprak yığını ve bir mezar taşı gelmişti.

“Ye,” diye fısıldadı Maeve.

Selena *ye* kelimesinin ne anlama geldiğini bilmiyordu ama midesi yine guruldamıştı. Böylece beyaz balıktan büyük bir parça kopardı. Yemeğin suyu parmak uçlarını yakmıştı. Acı içinde elini çekti ve yanan parmaklarını bardağa soktu. Bardağın kenarından taşan süt, masaya

döküldü. Selena anında rahatlamıştı. Bu çözümü anımsadığı için kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

Maeve, Selena'nın elini nazikçe bardağın içinden çıkardı ve ona uç kısmı yuvarlak, düz, metal bir çubuk verdi. *Kaşık*, diye aklından geçirdi Selena.

Maeve parmaklarını Selena'nın parmaklarına sarıp kaşığı çorbaya nasıl daldıracağını, balık parçasını koparıp ağzına nasıl götüreceğini gösterdi.

Selena "yemenin" ne anlama geldiğini çözmüştü. Güveçten yayılan o mis gibi kekik kokusunu içine çekip gülümsedi. Ağzını açtı ve parmaklarının yandığını anımsadı. "Sıcak," dedi geri çekilerek.

"Güzel," dedi Maeve. Sonra kaşığın içindeki balığa üfledi. "Sıcak değil. Ye."

Selena heyecanını gizleyemiyordu. Yaptığı şey ona sanki bunu hayatı boyunca milyonlarca defa yapmış gibi çok normal, çok *doğru* geliyordu. O görüntüler neredeyse gözünün önüne geliyor, daha önce yemek yediğini anımsar gibi oluyordu.

Eğilip çorbanın tadına baktı.

Fakat hiçbir şey olmadı. Hiç tat almıyordu. Kaşlarını çattı. Yanlış bir şeyler vardı. Maeve'e dönüp aklından geçen soruyu ona sormak için doğru kelimeleri aradı ama bulamadı. Tek söyleyebildiği şey, "Tadı," olmuştu.

Maeve içtenlikle gülümsedi. "Biliyorum. Güzel. Haydi şimdi ye, çocuğum. Biraz güç toplamalısın."

Selena başını iki yana salladı. "Hayır..."

Maeve doğruca onun gözlerine bakıyordu. Tebessümü yavaş yavaş silindi. "Ye."

Selena aniden korkuya kapıldı. Bu güzel hanımefendinin de ona yüz çevirmesini istemiyordu. O zaman yapayalnız kalırdı. Eğer bunu sorgulamak yanlışsa yemeğin tadının olup olmamasının ne önemi vardı ki? Maeve'in ela gözlerine bakıp hafifçe başını salladı. *İyi biri olacağım*, diye düşündü. *Beni bırakma*. Sonra iyi bir kız gibi başını önüne eğip tatsız yemeğinden bir kaşık daha aldı.

Maeve'in tekrar gülümsemesi Selena'nın içini rahatlatmıştı. Maeve soğuk elini Selena'nın yüzüne uzatıp yanağına bastırdı. "Endişelenme, çocuğum, kötü olsan da seni bırakmam." Sonra ansızın gözlerini ondan kaçırdı. Solgun dudakları hafifçe titriyordu. "Çünkü ne kadar acı verici olduğunu iyi bilirim."

Selena o tatsız yemeği yiyip Ian'ın arabasının gecenin karanlığında uzaklaştığını izledikten çok çok sonra yatağa uzanıp örtüyü çenesine kadar çekti. Oda karanlıktı, çok karanlıktı. Ona bir mum, bir fener ya da bu karanlığı biraz olsun kırarak, kendini daha az yalnız hissettirecek herhangi bir şey bırakmış olmalarını diledi.

Ama ona güvenmiyorlardı. Selena onların o hızlı konuşmalarını, bu sonuca varacak kadar anlamıştı. Edith onun *kendini yine yakmasından* ya da *bu lanet evi tutuşturmasından* korkuyordu.

Selena hafifçe dönüp pencereye baktı. Karanlıkta asılı duran cam levha, titrek ay ışığıyla bir an için âdeta yıkanmıştı.

Fakat ışık daha tam anlamıyla gelmeden gitmişti ve o yine karanlığa gömülmüştü. Tuhaf ve uzun bir an ona bütünüyle yok olmuş, hiç var olmamış gibi gelmişti. Şimdi orada öylece uzanıyor, güçlükle nefes alıyor, ağlamamaya çalışırken bir ışıltının daha gelmesini bekliyordu.

Ama gelmemişti. Hafif bir rüzgâr pencereye vurunca cam titredi. Daha birkaç dakika önce sessiz olan gece şimdi aniden seslerle dolmuştu. Kilitli yatak odasının kapısının ardında birilerinin bir yerlere gidip geldiğini, boğuk seslerin bir yükselip bir alçaldığını duydu. Korkuya kapılarak onu koruduğuna inandığı örtüsünün altına sokuldu.

İsimsiz cisimsiz insanlar kapısının hemen önündeydi. Orada konuşuyor, yürüyor, gülüyor, fısıldaşıyorlardı. Selena şimdi kendini daha da dışlanmış, çirkin, aptal ve yalnız hissediyordu.

"Yardım... et," diye mırıldandı yabancılara ama sesi o kadar cılız ve inceydi ki kendisi bile zor duydu. "Lütfen..."

Yanıt yoktu, bir an için bile duraksamamışlardı. Selena huzursuzca gidip gelen ayak seslerini dinlerken onlara katılmayı çok istiyordu ama

oraya ait değildi ve söyleyecek bir şeyi de yoktu. Tek sahip olduğu şey, dünyaya açılan tek bir penceresiyle bu bomboş odaydı.

Ağır örtüyü üstünden atıp ayağa kalktı ve duvarın yamuk yumuk boyanmış kenarından pencereye doğru yürüdü. O sırada bir bulut, demirlediği yerden ayrılarak uzaktaki yarımayı ortaya çıkardı. Solgun, mavimsi ışık camdan içeri süzülüp esrarengiz bir ışıkla karanlığı deldi.

Dışarıdaki ağaçlardan biri sallanınca dalları çıtırdadı. Küçük, siyah yapraklar çıplak dallarda savrulurken Selena'ya her şeyin yeniden hayat bulduğu mevsimin, *ilkbaharın* geldiğini anımsatmıştı. Ama o yeniden hayat bulamamıştı. O farklıydı, dünyadan kopmuştu. Bu karanlık odada yapayalnızdı.

Keşke Ian geri gelseydi... Keşke hiç gitmeseydi...

Anlamıyor muydu? Selena'nın ondan başka kimsesinin olmadığını anlamıyor muydu? Onsuz bu dünyanın ürkütücü, tuhaf, soğuk, yalnız ve boş bir yer olduğunu anlamıyor muydu?

Selena haftalardır o yatakta uzanırken, inanılmaz bir karanlığın içinde kaybolurken, başı çatlarcasına ağrıyıp boğazı alev alev yanarken Ian'm orada olduğunu biliyordu. Sesini duyuyor, dokunuşunu hissediyordu. Onu o acı dolu boşluktan Ian çekip kurtarmıştı. Selena gözlerini onun için açmıştı.

Dışarıda gece eğilip bükülen, kıpırdayan binlerce gölgeyi çağırıyordu. Selena da Ian'ın olduğu yerde, dışarıda olmak istiyordu. Bunu ümitsizliğe kapılacak kadar çok istiyordu.

Camın ötesindeki dünyayı yaşamayı, yağmurun o bilinmez kokusunu almayı ve rüzgârın çoktan unuttuğu öpücüğünü hissetmeyi istiyordu. Bir şeyin parçası olmak istiyordu.

Cam yanaltıcı derecede inceydi. Kolay kırılırdı. Çok kolay...

Camı kır... dünyaya dokun... Dışarısı sinsî, baştan çıkarıcı bir sesle onu çağırıyordu.

Selena elini geri çekip yumruk yaparak sıktı.

Hayır. Zihninin derinliklerinde bir yerde cam kırmanın tehlikeli bir şey olduğunu biliyordu. Camı yanabilirdi.

Yapması gereken şey pencereyi açmaktı.

Ansızın bunu nasıl yapacağını anımsayarak gülümsedi. Küçük, metal kulbu çevirdi ve pencerenin alt kısmını yukarı itti. Pencere yıllardır hiç açılmamışçasına şiddetli bir şekilde gıcırdadı. Buz gibi rüzgâr içeri dalıp yanaklarına çarptı.

Selena zafer kazanmışçasına kahkahalar attı. Dünya harika kokuyordu, tertemiz ve tazeydi. Yağmur iri damlalar halinde yüzüne çarpıyordu. Gözlerini kapattı ve o anı yaşadı. O tadı, kokuyu, hissi yaşadı. Tatlı, bal gibi tatlı yağmur, tuz ve ıslak toprak kokan serin, davetkâr rüzgâr... Ağaçlar ıslık çalıyor, dalgalar simsiyah, devasa kayalara çarpıyordu.

Selena ellerini pencerenin ahşap pervazına dayayıp başını dışarı uzatarak derin derin nefes alıp verdi. Tüm duyularına hitap eden gizli bir dünya onu kucaklamış, içini baş döndürücü bir olabilirlik duygusuyla doldurmuştu. Her şey oradaydı. Selena'nın istediği ve bundan sonra isteyeceği her şey...

Her şey onu bekliyordu.

Pencerenin pervazına tırmandı ve o sırada beyaz geceliği yakasından dizlerine kadar gerildi. Rüzgâr şiddetlenerek saçlarını dağıttı ve yanaklarını acıttı. Geceliğinin gergin kumaşı kısık pat pat sesleri çıkararak dalgalanıyordu. Selena uyandığından beri ilk kez yaşadığını hissetmişti. Alt dudağındaki soğuk yağmur damlasını yaladı ve başını iki yana salladı.

O sırada arkasındaki yatak odasının kapısından tık diye bir ses geldi ve kapı aralandı. "Yüce Tanrım!" diye haykırdı biri. Adımlar gürleyerek Selena'ya doğru yaklaşıyordu. Işık, karanlığı bir anda dağıtmıştı. "Sakın atlama. Kendini öldürürsün."

Kendini öldürmek. O sözler Selena'nın içinde ani ve keskin bir ürperti uyandırmıştı. Aşağıya baktı. İki kat aşağıda küçük, kapkara bir toprak parçası vardı. Aniden düşebileceğini ve canının yanabileceğini fark etti ama daha önce böyle bir şey düşünememişti.

Bir el onu bileğinden kavrayıp dengede durmasını sağladı. "Tamam. Geçti, Selena." Adamın sesi zayıf ve titrekti. Sanki Selena hiç iyi değilmiş gibi bir tavrı vardı.

Selena düşmekten korkmaya başlayarak yavaş yavaş arkasına döndü ve bir çift açık gri gözün endişeyle ona baktığını gördü.

"Ben Andrew," dedi adam kısık sesle. "Beni anımsadın mı?"

Selena onu anımsamamıştı. Ne onu ne de kapının hemen arkasındaki karanlıkta toplanan insanları... Önemli olan, bileğini kavrayan adamın sıcak ve sağlam dokunuşuydu, nihayet birinin ona gelmiş olması, ona dokunup iyi olup olmadığını önemsemesiydi.

Selena ona yanıt vermek istedi ama aklına hiçbir şey gelmedi. Beyninin bir bölümü öylece uykuya dalmıştı sanki. Öfkeyle adama yaslandı. *Yardım et, diye düşündü, lütfen... yardım et...* Bu sessiz rica yüreğinden taşıyordu. Konuşma ihtiyacı göğsünü acıtırken kelimeler hâlâ ondan çok uzaktaydı.

Andrew adlı genç adam Selena'nın ıslak yanağına dokunup ona hüznün ve anlayışla baktı. "İnsan burada kendini bazen çok yalnız hissedebiliyor."

Kolunu Selena'nın omzuna dolayıp onu pervazdan uzaklaştırdı ve tek eliyle pencereyi kapatıp Selena'nın yatağa dönmesine yardımcı oldu. Lambayı tekrar alıp komodinin üstüne bıraktıktan sonra kapıda duranlara bakarak, "Haydi gelin," dedi. "O iyi."

Gri insanlar ağır adımlarla odaya doluştular. Selena kızıl saçlı kadını -Maeve- ve başparmağını emen kızı tanıdı. Onların arkasında kırılmış saçlarına ışıltısını yitirmiş bir taç takan şişman, yüzü kırışıklıklarla dolu bir kadın vardı. Üç kadın Selena'nın ayak ucunda bir yarım daire oluşturmuştu.

Andrew, Selena'nın önünde diz çöktü. Koyu sarı saçından bir tutam gözünün önüne düşünce Andrew onu sabırsızca geriye itti. "Burada kendini ne kadar yalnız hissetmiş olabileceğini, ilk gününün ne kadar ürkütücü geçmiş olabileceğini tahmin edebiliyoruz." Ayağa kalkıp geriledi. "Haydi, hanımlar..."

Taçlı kadın bir adım atıp Selena'ya küçük, yusuvarlak, gri bir taş uzattı. "Bu kaygı taşıdır. Korktuğunda, kendini yalnız hissettiğinde ya da kaygılandığında baş ve işaret parmaklarınla bunu ovala." Taşı geri alıp gösterdi. "Böyle yapacaksın." Sonra taşı Selena'nın kucağına bırakıp geri çekildi.

Selena taşa bakarken ona yanıt veremeyecek kadar şaşırmıştı. Fakat bu kez doğru kelimeyi hiç çaba harcamadan anımsamıştı. Bu tuhaf kadın ona bir *hediye* vermişti.

Bu, arkadaşların yaptığı bir şeydi. Ailelerin yaptığı bir şey...

"Haydi, Lara," dedi Andrew.

Kız -Lara- yatağın yanına gelip arkasına gizlediği yırtık pırtık bez bebeğini ortaya çıkardı. Bebeğin göğüs kısmını örten renkli kumaş yırtılmış, içindeki pamuklar ortaya çıkmıştı ve siyah düğme gözlerinden biri yerinde yoktu. Ensesinde de sadece birkaç tane kıvrıcık, kırmızı yün parçası kalmıştı.

Kız başparmağını ağzından çekip gözlerini Selena'ya dikti. "Sarah," dedi belli belirsiz bir sesle ve sonra başparmağını tekrar ağzına soktu.

Selena, Sarah'yı dikkatlice aldı. Bez bebek çok yumuşak ve rahatlatıcıydı. İçgüdüsel olarak onu göğsüne bastırıp nazikçe salladı. Lara ona dişlerini göstererek kocaman gülümseyince Selena doğru şeyi yaptığını anladı. Maeve gözlerini pas rengi bir ipek yığınının çevirdi. "Sana bir elbise getirdim. Üzerine tam oturması için Edith onu daraltacak."

Son olarak Andrew yatağın yanına gelip bir kez daha Selena'nın önünde diz çöktü. Arkasındaki kadınlar da ona biraz daha yaklaştı. Andrew pantolonunun kemer kısmından küçük, dikdörtgen şeklinde bir şey çıkardı. "Bu bir çocuk kitabı. Resimlerine bakmak hoşuna gider, diye düşündüm."

Selena onu nazikçe alıp elini deri yüzeyde gezdirdi. Uzun bir süre hayranlıkla kitaba baktı. En müthiş hediyesi buydu. Sonra Andrew kitabın kapağını nazikçe açtı. Kelimeler hemen Selena'nın gözüne ilişti. *Kedi. Köpek. Ben. Ve. Ev.*

Sonra Maeve usulca Selena'ya dokundu. Nazik, yatıştırıcı ve rahatlatıcı bir dokunuştı bu.

Selena etrafına, hemen yanında duran yüzlere bakarken içinde inanılmaz bir şefkat duydu. İsimlerini birkaç dakikadan daha uzun süre aklında tutamadığı bu insanlar ona o beklenmedik hediyelerden çok daha fazlasını vermişlerdi. Ona kendini güvende ve önemli hissettirmişlerdi.

"Selena..." dedi ihtiyacı olan diğer kelimeleri ararken.

Andrew okumaya ara verip ona baktı. Selena bütün gözleri üzerinde hissediyordu.

"Selena'nın... ailesi," dedi sonunda.

Başparmağını emen kız –Lara– nefesini tuttu. Sonra başparmağını yavaşça ağzından çekip Selena'ya baktı ve o gri gözleri aniden yaşlarla doldu. Selena o bakışı tanımlayan kelimeyi anımsadı.

Özlem. Selena özlemi biliyordu. Ian'a karşı hissettiği duygu da buydu.

Andrew güldü. "Evet, sanırım biz senin ailen oluyoruz."

Selena bakışlarını Lara'dan çekmek istediye de yapamadı. Aynı acıyı, korkuyu ve ümidi bir çocuğun gözlerinde görmüştü. İlk kez buradaki, deniz kıyısında yer alan bu kocaman ve ıssız evdeki tek kayıp ruh olmadığını anladı.

Sekizinci Bölüm

Akşam ipeksi, lavanta rengi katmanlar halinde gökyüzüne serilmişti. Uzaklardaki uzun, beyaz çan kulesi batan güneşin son ışınlarını yakalıyordu. Yeşermeye başlayan ağaçlar dar, çakıl taşlarıyla kaplı yolun kenarında kümelenmişti. Yeşil yapraklarla dolu dalları dört bir yana yayılmıştı ve ince dalları at arabasının üst kısmına vuruyordu.

Ian bordo kadife kumaşla kaplı dar koltuğa gömülmüş, dizlerini dikkatlice kapıya yaslamıştı. Bulanık pencere dışarıdaki dünyaya açılan kapıydı ve Ian yorgun gözleriyle manzarayı izliyordu. Kasaba henüz yeşermiş otlarla dolu bir alanda sıra sıra dizilmiş küçük, bakımlı, beyaz, ahşap kaplamalı evlerden oluşuyordu ve yaprak dökmeyen ağaçlarla çevrelenmişti. Hepsinin ortasında masmavi, cam gibi bir göl vardı. Kışın buz patencilerine kucak açan, yazın sıcak günlerindeyse piknikçileri ağırlayan türden bir göldü bu.

At arabası bir çukura girdi ve sağa eğildikten sonra ilerlemeye devam etti. Ian arabanın diğer tarafına kayarken dizleri Johann'ın dizlerine çarptı.

Henüz dengesini sağlayamadan Ian'ın gözünün önüne bazı görüntüler geldi: *Çam ağacından bir tabut, çıplak ve sade... Solgun yüzlü, siyah saçlı bir kadın kirli çarşaf serili bir yatağa uzanmış, gözyaşları içinde Johann'ın adını sayıklıyor... Bir kapı sertçe kapanıyor ve bir kapının kilidi açılıyor.*

Bu kez görüntülerden fazlası vardı. Görüntülere bir duygu, Ian'ı oturduğu yere çivileyecek kadar güçlü ve etkileyici bir duygu eşlik ediyordu.

Keder. Bir adamı yutup ruhunu altüst edebilecek bir keder...

Ian başını kaldırdı ve Johann'ın ona baktığını gördü. Her zamanki gibi genç adamın yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. "Geleceğimi mi okuyorsun, Doktor?"

Ian, Johann'm ince, köşeli yüzünü inceleyip buğulu, yeşil gözlerine baktı. Kalbi öylesine hızlı atıyordu ki Ian her bir çırpınışı duyabiliyordu. O tanıdık baş ağrısı kendini gözlerinin arkasında hissettirmeye başlamıştı.

Johann'm alaycı tebessümü kayboldu ve geri çekilip bacaklarını Ian'ın bacaklarından uzaklaştırdı. "Aklımdan geçenleri okudun. Karımı düşünüyordum."

Ian hiçbir şey söylememesi gerektiğini, uzunca bir zamandır arkasına saklandığı o buz gibi sessizliğe dönmesi gerektiğini biliyordu. Ama yapamadı. Az önce gördükleri ve hissettikleri onu fazlasıyla etkilemişti. "Hiçbir fikrim..."

Johann'ın yüzü yumuşadı. İlk kez gözlerinde alaycı bir ifade yoktu ve dudakları acıyla kıvrılmamıştı. "Herkes gibi sen de bunun bir skandal olduğunu duydun." Başını iki yana salladı. "Bu bir suçtu."

Aralarına giren sessizlik eskisi kadar rahatlatıcı değildi. "Biliyorsun..." Johann bu kelimeyi kısık sesle söylemişti. Ian o anda adamın konuşmak istediğinden şüphe duydu. "Marie'ye onu görür görmez âşık olmuştum."

Ian ne diyeceğini bilemiyordu. "Tam hayallerindeki gibiydi sanırım."

"Hayır." Johann dönüp bulanık camdan dışarıya baktı. Omuzlarını düşürüp başını içi dolgulu duvara yasladı. "Benim küçük Marie'm farklı biriydi. İnsanlar ona fahişe diyordu. Öyleydi de... Ama ben onunla ilgili gerçeği görmek için daha derinlere baktım. O ağır makyajı ile süslü kıyafetlerinin ve ezberlenmiş sözlerinin ötesine..." Tekrar Ian'a döndüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu kalp gözümle görüp diğer herkese, 'Canınız cehenneme,' demeliydim. Frengi kapıp hastalandığında yanında kalıp ona baktım."

"Ama bak, sana neye mal oldu?"

"Canıma mı?" Johann kısık sesli bir kahkaha attı. Sesi şaşırtıcı derecede doğal ve dürüst çıkıyordu. "Bana dokunduğunda tek hissettiğin

şey buysa, Ian, tekrar dokun. Güzel anıların yanında kötülerinin hiçbir önemi yok. Onu sevmek her şeye değerdi. Marie öldüğünde ben de öldüm... Bedenim bunun farkında değil, o kadar."

Ian o tek dokunuşla hissettiği acıyı anımsadı ve Johann'ın doğru söylediğini anladı. Bakışlarını başka bir yöne çevirerek at arabasının o küçük bölmesinde Johann'ı elinden geldiğince kendi haline bıraktı. Pencereden dışarı baktı ve araba karanlık, ürkütücü ormanda ilerlerken gözden kaybolan son beyaz evi izledi. Çakıl taşlarıyla kaplı yol, akçağaç ve çam ağaçlarıyla dolu bir ormana doğru gidiyordu. İnsanın karanlıkta bu ormanda yolunu kaybetmesi işten bile değildi. Şimdi Maine ormanlarının derinliklerine, havanın erkenden karardığı ve yosun, çamur ve gizem kokusunun yoğun olduğu keşfedilmemiş, vahşi bir yere doğru yol alıyorlardı. Toplumun "iyi" kesiminden gizlenmiş bir yere...

Pollusk'taki hastane de diğer eyalet tımarhanelerinden farksızdı: soğuk, uzak ve ihmal edilmiş. Uyuşuk bir toplumun korku yuvası olarak kullanabileceği bir mekân, Maine halkının istediği bir şeydi ama o yer kendi yaşadıkları yere, değerli yavrularına yakın olmamalıydı. Yorgun ebeveynlerin bu yere dair hikâyeleri ve aile toplantılarında tekrar tekrar anlatılan hayalet hikâyelerini yaramaz çocuklarını korkutmak için birer tehdit aracı olarak kullandıklarını Ian kimseye sormadan da tahmin edebiliyordu. Hikâyeler genelde eli baltalı caniler ve çocuk katilleriyle ilgili olurdu. Ayrıca bir noktaya kadar da gerçeklere dayandırılırlardı, iyi yürekli kasaba halkını korkutmaya yetecek kadar... Bu yerin dışlanması ve unutulmasını sağlayacak kadar...

Ian bunların hepsini daha önce görmüştü. Lethe Evi'ne ilk döndüğü yıllarda kasabaya sık sık giderdi. Gittiği her yerde de fısıldaşmaları duyar, bakışları üzerinde hissedirdi. Ian yanlarından geçerken yaşlı kadınlar istavroz çıkarırdı. Hatta içlerinden bir tanesi Ian ona bakınca baygınlık geçirmişti.

Evet, Ian insanların ondan korkmasının ve dışlanmanın ne demek olduğunu biliyordu. Ve buradaki iyi yürekli Maineliler de büyük ihtimalle kendi yaşadığı yerdeki halktan farksızdı. Korktukları şeyden nefret ederler ve farklı olan herkesten korkarlardı.

Ne yazık ki bütün tımarhaneler gibi bu tımarhane de canilerle dolu değildi. Onun yerine toplumun kayıp ruhlarına ev sahipliği yapıyordu. Buradakiler depresyon, bunama, cinnet, saplantı ve zekâ geriliği gibi sorunlardan muzdarip insanlardı. Ian'ın annesi gibi hüznü, yalnız ve bir talihsizlik sonucu karşılarına çıkan kişilere değil de kendilerine zarar veren insanlardan...

Ama tabii ki Pollusk'un iyi yürekli insanları buna asla inanmazdı. At arabası aniden durdu.

İki adam da yerinden kımıldamadı. Sonunda Johann konuştu: "Bu sefil yerden nefret ediyorum." Ürpererek paltosuna uzandı. "Ben de buradaydım, biliyorsun. Marie'ye ilk âşık olduğum zaman babama onunla evlenmek istediğimi söyledim ve haşmetli Frederick Strassborg beni öldüresiye dövdü. Oğullarından hiçbirinin bir fahişeye evlenemeyeceğini söyledi." Yumuşak, acı dolu bir kahkaha attı. "Ama onun lafını pek dinlemezdim. Evlenmek için Marie'yle birlikte kaçtık ama babam bizi buldu ve beni sürükleyerek kiliseden buraya getirdi. Bildiğin gibi kanunlar aile ilişkileri konusunda biraz gevşek. Üç yıl boyunca akıl hastanesinde tutuldum. Bana özür diletip Marie'yi bir daha görmeyeceğime dair söz verdirtmeleri o kadar sürmüştü."

Ian, Johann'la tekrar özel meselelere dalmak istemiyordu ama sormadan da edemedi: "Sonra ne oldu?"

Johann sırtıttı. "Sözümü tutma konusunda da pek başarılı sayılmam."

At arabasının kapısının mandalı sertçe döndü ve kadife kaplı kapı açıldı. Yaşlı sürücü karşılarında duruyordu. Arkasındaki hastaneyse ağaçların arasında sessiz ve dikkatli bir şekilde bekleyen devasa, granit bir yırtıcı kuşu andırıyordu. "Geldik, Doktor."

Ian bir an için öyle yoğun bir korku duydu ki yerinden kımıldayamadı. Güçlkle nefes aldı.

"Bir yanıt bulmalısın, Ian," diye fısıldadı Johann.

Ian onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de korkusu geçmemişti. Ansızın ürpererek pelerinine uzandı ve onu giydi. "Kimsenin bana dokunmasına izin verme, Johann."

Johann ona hüzünlü ve anlayış dolu gözlerle gülümsedi. "Bu kısa ziyaret de bunun için değil mi, Doktor?"

Ian onu anlamamış gibi yaptı, yanıt vermeden arabadan indi ve tımarhaneye doğru yürüdü.

Hastane onu bekliyormuşçasına önüne serilmişti. Büyük, ahşap kapı helezon şeklinde kıvrılan gotik, granit duvarlar tarafından korunuyordu ve titizlikle biçim verilmiş zarif, yeşil çitler yürüyüş yolunu kuşatarak devasa binayı içine alıyordu. Ağaçlar nöbet tutuyor, gece esintisiyle sessizce sallanıyor, burada gördükleri şeyleri, duydukları çığlıkları birbirlerine fısıldıyorlardı.

Johann, Ian'ın yanına geldi. "Hazır mısın?"

Ian durduğunu fark etmemişti bile. Girişte durmuş, kapalı kapıya bakıyordu. Lanet olsun, elbette buraya tekrar girmeye hazır değildi.

Buraya gelmekle, iyileştiremediği bir kadın için kendini aslanın ağızına atmakla aptallık etmişti.

Bir an için oradan kaçmak, arabasına atlayıp ormanın içinde yer alan ve anıların pusuda beklediği ama saldırıya geçmediği ıssız evine dönmek istedi. Daha da çılgıncası, Johann'a her şeyi anlatmak ve bir zamanlar burada neler olduğunu, tek ihanetini itiraf etmek istedi.

Zaman durmuş, sessizce nefes almıştı.

Şimdi Ian zayıf halinden kurtulmuştu. "İyiyim ben." Kapıya uzandı ama sonra duraksayıp aniden Johann'a baktı. "Önce sen girebilir misin?"

Johann gülümsedi. "Hiç Ian'a göre bir soru olmadı bu." Sonra tebessümü silindi. "Evet, girerim."

Ian başını sallayıp kapıyı çaldı.

Dakikalar sonra kapı açıldı. Çatık kaşlı, esmer, iri yarı bir adam kapıyı kapladı. "Böcek kafaları gündüzleri içeri alıyoruz." Kapıyı tutup sertçe kapatmaya çalıştı.

Ian kapıyı öyle sert bir şekilde itti ki görevli geriye doğru tökezledi. Ardından Ian ve Johann kararlı adımlarla içeri girdiler.

Yıkanmamış vücutların kokusu yüzlerine çarptı. Ian kokunun etkisiyle neredeyse sendeliyordu. Bir an için kusacağını düşünerek dehşete

kapıldı ve güçlükle yutkunup gözlerini kapattı. Sesler karanlık koridorda yankılandı. Can sıkıcı, çıldırtıcı bir uğultuydu bu.

Görevli ileri atıldı. "Durun bir dakika..."

Johann çizmeli ayağını ileriye doğru uzatınca adam takılıp yüzüstü düştü. "Ah... Ne yaptım ben!" Johann elini boğazına götürüp cık cıkladı. "Çok üzüldüm."

Görevli dizlerinin üstünde doğruldu. "Henüz yeterince üzülmediniz, pislikler. Ama üzüleceksiniz."

Johann elini kaldırdı. "Size patronumu takdim edeyim. Bu, Doktor Ian Carrick."

Görevli olduğu yerde kalakaldı ve sonra yavaşça Ian'a döndü. Kaşları çatıldı. "Siz Doktor Carrick misiniz?"

Ian bu bakışı binlerce defa görmüştü: hakkında sayısız söylentiler dolaşan birini şahsen görmenin verdiği şaşkınlık, merak ve ardından yavaş yavaş ortaya çıkan korku...

Görevli bir adım geriledi. Bu da standart bir tepkiydi. "Doktor Wellsby geleceğinizi söylemişti ama ona inanmamıştım."

"Pozisyonunu zekân sayesinde koruduğun belli," dedi Johann ve havalı bir hareketle kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şimdi bizi amirine götür."

Görevli hemen yanlarından geçip kapıyı sertçe kapattı ve oradan bir an önce uzaklaşma telaşıyla koşturmaya başladı. Arkasına döndü. "Sağdan üçüncü kapı. Peşimden gelin. Ben... önden gidip Doktor Wellsby'ye geldiğinizi haber vereceğim." Adam, sesinin yankısı bile henüz dinmeden gözden kaybolmuştu. Seri adımlarının sesi karanlık koridorda yok oldu.

"İnsanlar sana hep böyle mi davranır?" diye sordu Johann.

Ian kendini tarif edilemez bir şekilde yaşlı ve yorgun hissediyordu. "Bu yanlış bir şey."

"O halde peşimden gel, Ian. Ben sürekli hata yaparım." Johann dönüp koridorda yürümeye başladı.

Ian orada, gölgelerle dolu o uçsuz bucaksız karanlıkta dururken kendini yapayalnız hissetmişti. Sesler kulaklarını deliyordu: bir kadın

nın yankılanan ılığı, daireler çizen boğuk ayak sesleri, saçmasapan gevezelikler...

Her Şey eskisi gibiydi, mide bulandırıcı bir Şekilde aynı... Aynı koku, aynı acılı seslerin uğultusu... Ian bir an için yerinden kımıldayamadı, olduğu yere çakılı kalmıştı.

Burası kötü kokuyor, Ian. Korkuyorum.

Ian ürperdi ve pelerinine daha sıkı sarıldı. Hava kokuşmuŐtu ve hareketsizdi. İçeriye lmn, ölmek üzere olanların ve terk edilmiŐlięin ağır kokusu sinmiŐti.

Affedersin, Ian. Her ne yaptıysam... Özür dilerim. Lütfen beni burada bırakma. Tanrım, lütfen, Ian...

Bir yerlerde bir kapı kapandı ve gürültüler Ian'ı anılar bataklığından çıkardı. Ondan çok ileride olan Johann durup ona bakmak için döndü.

"Bütün kötülükler burada serbest kalıyor, değil mi?" Johann'ın sesi titrekti.

Ian ona karşılık vermedi ve kendini karanlıkta yürümeye zorladı. Sonra duvarlardaki gaz lambalarından yayılan ışığın karanlığı deldiği farklı bir koridora geçti.

Bir köşeden döndüler ve bir anda kendilerini aydınlık kısımlara toplanmıŐ bir kalabalığın içinde buldular. Çaresiz ateş böcekleri o altın rengi sıcaklığa doğru ilerliyordu. Birbirleriyle duygudan yoksun, kısık seslerle konuşuyorlardı.

Ian yürümeye devam edip kafasını alçı duvara vuran bir adamın, karanlık bir köşeye kıvrılıp saçlarını kökünden yolan yorgun yüzlü bir kadının, dilini kirli sakallı çenesini ve gri pantolonunu kana bulayacak kadar hırslı bir Şekilde çiğneyen deli gömleği giydirilmiŐ bir adamın yanından geçti.

Beni burada bırakma, Ian. Lütfen...

"Tanrım..." dedi Johann boğuk bir sesle.

Bir yerlerde bir kapı açıldı ve bir erkek sesi, "Ian!" diye gürlledi.

İnsanlar o sesi duyunca dağıldılar. Aynı anda fırlayıp soğuk taşların altına gizlenen böcekler misali geldikleri gizli köşelere kaçıŐtılar.

Timarhane yetkilisi Giles Wellsby ellerini iki yana açmış, koridorda ilerliyordu. "Ian, eski dostum... Bu ne sürpriz! Seni gördüğüme çok sevindim. Noel partisi davetlerinin hiçbirine gelmeyince öldüğünü düşündüm."

Ian adamın ellerine gittikçe büyüyen bir korkuyla baktı ve o çocuksu duyguyu bastırmaya çalıştı ama dizginlemeye çalıştıkça o duygu içini daha fazla kemiriyordu. Basit bir selamlamaydı, hepsi bu. "Merhaba" demenin bir şekli...

Giles durdu. "Ian?" Adamın ince, renksiz suratında durumu onaylamadığını gösteren bir hoşnutsuzluk belirmişti.

Ian ona karşılık vermesi gerektiğini biliyordu, hem de hemen... Çünkü vermezse bunca yolu boşuna gelmiş olacaktı. Giles ona bir meslektaş değil de toplumdan dışlanmış biri gibi davranacaktı. Sonunda derin bir nefes alıp onu istila edecek olan görüntülere kendini hazırlayarak eldivenli elini amire uzattı. "Giles," dedi gergin bir ifadeyle, "nasılsın?"

Elleri kenetlendi. Giles'ın düşünceleri karmakarışık görüntüler, sözler ve duygulardan oluşan bir yığın halinde Ian'ın zihnine doluştu. *Ona ne oldu? Söylentiler... psişik güçler... aklını kaçırmış... kötü görünüyor...*

Giles dişlerini göstererek gülümserken, "Seni gördüğüme sevindim, Ian. Harika görünüyorsun," dedi. Aklına takılan soruları sormayacak kadar centilmen bir adamdı ve Ian bunun için ona minnettardı. "Eşim de geçen ay seni sormuştu."

Ian elini Giles'in elinden kurtardı. Görüntüler anında dağılıp yerini baş ağrısına bıraktı. Adamın ona az önce ne dediğini anımsamaya çalıştıysa da yapamadı. Giles'a baktı. Gözlerinin bir delininki kadar boş baktığını biliyordu ama yapabileceği bir şey yoktu.

"Ian?" dedi Giles ısrarla.

Johann elini uzatarak öne atıldı. "Ben Johann Strassborg."

Giles onun araya girmesiyle irkilmişti. Yavaşça dönüp Johann'ın elini sıktı. Alnı kırıkmıştı. "Strassborg mu? O isimde bir hasta..." Adam başını kaldırdı. Yüzünde renk kalmamıştı.

"Demek beni anımsadınız..." dedi Johann.

Giles'in solgun yanaklarına bir anda renk geldi. Adam hafifçe öksürdü ve Ian'a döndü. "Bunca yıldan sonra seni hangi rüzgâr ormandaki bu küçük köşeme attı?"

Ian, Johann'a minnet dolu bir bakış attı ve Giles'a döndü. "Buraya son gelişimde attan düşen bir kadınla ilgileniyordun. Başını taşa çarpmıştı."

Giles başını salladı. "Elizabeth."

"Benim de benzer bir hastam var. Kadın bilincini kaybetmiş halde geldi. Komadaydı. Kendine geldiğinde şiddetli konuşma güçlüğü... ve başka sıkıntılar yaşamaya başladı."

Giles sivri çenesini tuttu. "Konuşamıyor mu?"

"Evet, ama bunun da ötesinde bir durum söz konusu olabilir. Beklendiği üzere sözdizimsel, morfolojik ve semantik sıkıntılar yaşıyor. Bunun yanı sıra ciddi düzeyde zekâ geriliği var. Büyük ihtimalle beyni hasar gördü ama bir çeşit hafıza kaybı da olabilir."

"Yani?"

"Yalnızca geçmişinde yaşadıklarını anımsamakta güçlük çekmiyor, genel olarak hiçbir şey anımsamıyor. İsmi, nereden geldiğini ya da kim olduğunu bilmemesinin yanı sıra çok önceden öğrenmiş olması gereken bazı temel bilgileri de unutmuş. Tıpkı bir çocuk gibi. Tanrı aşkına, bir bebekten farksız. Ateşin sıcak, camın sert olduğunu ya da ölü bir farenin oyuncak olmadığını bilmiyor. Yapraklarla konuşuyor ve onlardan yanıt bekliyor."

Giles kaşlarını çattı. "Kimliğinin yanı sıra geçmişte öğrendiklerinin de tümünü unutmuş. Çok ilginç bir durum. Onu incelememiz için buraya yollamak ister misin? Kesinlikle..."

"Hayır!"

Giles kaskatı kesilip geri çekildi. Kırıldığı açıkça görülebiliyordu. "Ah... tamam, o halde... Peki, senin için ne yapabilirim?"

"Kusura bakma, Giles. Elbette ki bunun seninle bir ilgisi yok. Tanıdığım en iyi psikiyatrist olduğun için buraya geldim. Sorun bu yer... Anılar..." Ian cümlesini tamamlayamadı.

Giles'in yüz ifadesi yumuşamıştı. "Anlıyorum. Sevgili Maeve nasıl?"

“Ne yazık ki aynı...”

Giles hafifçe başını salladı.

Üçü sessizliğe gömüldü, sonra Giles hafifçe öksürdü. “O halde konumuza dönelim. Demek Elizabeth’i ve ilerleme kaydedip etmediğini görmeye geldin.”

Ian’ın kalbi bir an için duracak gibi oldu. “Hâlâ hayatta mı?”

“Evet.” Giles öyle kısık sesle yanıt vermişti ki Ian onu güçlkle duydu. “Hâlâ hayatta ve hâlâ burada.”

Hâlâ burada. Bu iyiye işaret değildi.

Ian bir sonraki soruyu sorabilmek için tüm gücünü topladı. “Gelişme gösterdi mi?”

“En iyisi Elizabeth’i kendin gör, Ian. Detayları daha sonra konuşuruz.”

Dokuzuncu Bölüm

Karanlık koridor grilere bürünmüş amaçsızca gezinen tek tip insanlarla doluydu. Ian sağında Johann, solunda Giles'la birlikte yüzünde gergin bir ifadeyle yürüyordu.

Yaşlı, kır saçlı bir kadın, Giles'ın önüne atılıp pörsümüş parmaklarıyla onu yakaladı, tükürükler saçarak çığlık attı ve adamın kıyafetlerini çekiştirmeye başladı. "Gitmeliyim, Amir Wellsby..."

Giles yürümeye devam edince kadın ağlayarak onun ayaklarına kapandı.

İnsan, her yer insan doluydu. Ağlayan, elini uzatıp bağırان, sesini duyurmak için çığlık atan insanlar. Yalvarışları birbirine karışıp kocaman, iç yakan bir ağıda dönüşüyordu.

"Korkunç bir hata..."

"Kocam, Amir Wellsby, kocam bugün geldi mi?..."

"Boğuluyorum, boğuluyorum..."

Ian sesleri kulak ardı etmeye, çizmelerinin çıkardığı düzenli ta-kırtılardan ya da Giles'ın anahtarlarının şingirtisinden başka bir şey duymamaya çalışıyordu ama bu mümkün değildi. Gürültü sağır edici boyuttaydı.

Bir köşeden döndüler ve kalabalık daha önceden planlanmış gibi aniden kaybolup yerini ıssız ve karanlık bir koridora bıraktı. Kilitli, pen-

ceresiz kapılar duvar boyunca sıralanmıştı. Boğuk inilti aralıklardan süzülüp ağır havaya karışıyordu.

“Burası katatoni koğuşu,” dedi Giles. “Burada kalanlar bile bu koridorda gezmeye korkar.” En sondaki kapalı kapının önünde durdu ve belindeki ağır zincire uzanıp şingirdayan anahtarlardan birini aldı.

Ardından anahtarı paslı kilide sokup çevirdi. Kapıyı açmadan önce lan’a döndü. Gaz lambasının solgun ışığında koridorları geçerlerken Giles sanki on yaş yaşlanmış gibi görünmüştü. Yanakları solmuş, yüzünde minik çizgiler oluşmuştu. “Bir kez içeri girdikten sonra,” dedi kısık sesle, “bir daha çıkamıyorlar.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve karşılarına şaşırtıcı derecede büyük ve konforlu bir oda çıktı. Fildişi rengindeki duvarlar süslü çerçevelere yerleştirilmiş resimlerle donatılmış, üstüne bembeyaz örtüler serilmiş olan geniş, dört direkli bir yatağı çevrelemişlerdi.

Yaşlı bir kadın ahşap bir sallanan sandalyede oturmuş ve başını sol taraftaki parmaklıklı pencereye çevirmişti. Yüzünü çevreleyen uzun, dalgalı, beyaz saçları ince katlar halinde kucağına dökülüyordu. Lan kadının usulca bir şeyler mırıldandığını duyuyordu ama karmakarışık, anlamsız kelimeler dışında ne söylediği anlaşılmıyordu. Kucağında duran ellerini birer kanca gibi kıvrırmıştı. Pırlantalı gümüş yüzüğü sol elinin üçüncü parmağında ışıltıyordu.

“Elizabeth?” Giles kadının adını fısıldadı.

Fakat Elizabeth ne yerinden kımıldamış ne de başını kaldırmıştı.

Giles onlara peşinden gelmelerini işaret edip ağır ağır Elizabeth’e doğru yürüdü ve kadının önünde diz çöktü. “Elizabeth, tatlım, seni görmeleri için bir iki kişi getirdim.”

Nefeslerin tutulduğu uzun bir aradan sonra Elizabeth hâlâ hiçbir şey söylememişti. Sonra hareket etmek canını yakıyormuşçasına ağır ağır pencereye sırtını döndü. Solgun ay ışığı, şeffaf camın ardından ve demir parmaklıkların arasından süzülüp kadının küçük suratına vuruyordu.

lan’ın beklediğinden çok daha gençti ve kadının bir zamanlar sahip olduğu o netes kesici güzelliği solgun ışıktaki bile görebiliyordu. Gür, siyah

kirpikler viski rengi gözlerini çevrelemişti, şimdi boş ve donuk bakan gözlerini... Kadının gümüş rengi salyaları gevşek, pembe dudaklarının arasından örümcek ağı kadar ince iplikler halinde mavi elbisesinin ortasına akıyordu.

Giles ceketinin cebinden aldığı temiz, beyaz bir mendille kadının dudaklarından akan salyayı sildi. Kadın odaklanmaya çalışırcasına gözlerini kırıştırarak ona baktı.

“Kâğıt...” dedi pürüzlü bir sesle. “Kayar ya da taşar.” Çenesini kaldırmaya çalışıp odaya boş gözlerle şöyle bir baktı. “İçki otunu şarapla...” Sonra dönüp tekrar pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Sandalyesi öne arkaya, öne arkaya ritmik ve gıcırtılı bir şekilde sallanmaya başladı.

Giles’ın başı önüne eğildi. “İster inan ister inanma,” dedi gözlerini yerden ayırmadan, “bu onun iyi günlerinden biri.”

Ian, Elizabeth ile Selena arasında bir fark yakalamaya çalıştı. Anlamsız cümleler kurmak, her iki vaka arasındaki kaza gibi bir benzerliği görmezden gelip farklılıkları, Selena’nın hastalığını bundan ayıracak küçük bir şeyi bulmaya odaklandı.

Giles yeterince çaba sarf etmişti. Evet, bu bir fark sayılabilirdi. Belki de Giles çok erken ve hâlâ ümit varken pes etmişti.

Ian bu fikre tutundu. “Hangi tedavi yöntemlerini denedin?”

“Her şeyi. Şok tedavisi, soğuk tedavisi, buz banyosu... Şu çılgın Freud’un psikoanalizi de dâhil bütün aptalca teorileri denedim. Hiçbiri işe yaramadı. O deli değil, Ian. Beyni hasar görmüş. Açık ve net.” Giles omuz silkti. “Beyni artık çalışmıyor. Birkaç kelimeyi tekrarlayabiliyor, yemek yiyip canı isterse yürüyebiliyor ama hepsi o kadar. Arada bir mantıklı cümleler kurarak beni şaşırtıyor ama o da çok sık olmuyor ve iyileşme göstermiyor.”

“Belki şeyi deneseydin...”

Ian’a döndüğü sırada adamın yanağına bir damla gözyaşı düştü ve Giles onu gizlemek için herhangi bir çaba göstermedi. “O benim kızım...”

Ian bir an için yanıt bile veremedi. İçini inanılmaz bir utanç sarmıştı. “Ah, Tanrım, Giles... Affedersin.”

İlan o anda bu cehennemden kaçıp bir daha hiç dönmemeyi düşündü ama geriye kalan o küçücük, narin ümide tutunmaktan vazgeçemezdi. Elizabeth'e dokunmalı, onun ruh halini araştırmalı, aklından neler geçtiğini anlamalıydı. Bunu öğrenmeliydi.

"Beni bir süre onunla baş başa bırakın." İlan kendine engel olamadan kelimeler dudaklarının arasından dökülüvermişti.

Giles anında başını kaldırdı. Yaşlı gözleri İlan'a odaklanmıştı. "Neden?"

"Eline dokunmalıyım, o kadar. Uzun sürmez."

"Yani her şey doğru mu? Bir dokunuşla insanların aklından geçenleri okuyabildiğin..."

İlan, "Bazen," diye karşılık verdikten sonra yarı yalanını düzeltti: "Genellikle."

Giles kalkıp İlan'la aynı hizaya geldi. "Ya ben onun ne hissettiğini bilmek istemiyorsam?"

İlan'ın bakışları sabitti. "Benim korktuğum şey de bu, Giles."

Giles hafifçe dönüp duygusuz gözlerle pencereye baktı. "Canı ya-
nıyorsa... acı çekiyor, yalnız ve kaybolmuş hissediyorsa... bunu bana söyleme. Tanrım, bana söyleme..."

Giles bir kelime daha etmeden dönüp odadan çıktı. Johann da onu izleyip kapıyı usulca kapattı.

İlan, kadının önünde diz çöktü. Kadın onun farkında değil gibiydi. İleri geri sallanmaya devam edip kendi kendine mırıldanıyordu. Yine çenesinden salyalar akmaya başlamıştı.

"Elizabeth?" İlan onun adını usulca söylemiş, ona bir yanıt vermesini beklemişti.

Kadın sallanıp mırıldanmaya devam ediyordu. Sonra hafifçe kıkırdadı.

İlan eldivenlerinden birini çıkarıp Elizabeth'in eline uzandı. Kadının parmakları buz gibiydi ve sımsıkı bir şekilde kıvrılmıştı.

İlan ilk dokunuşta hiçbir şey hissetmedi. Ne bir his ne bir görüntü ne de bir düşünce... Bir an için hasar görmüş zihinleri "okumayamadığı" fikrine kapıldı.

Elini kadının parmaklarının arasına kaydırıp sıcak parmaklarını onun soğuk tenine sararak sıktı. Parmak uçları alev almış gibi zonklayıp yanmaya başlamıştı.

Gözünün önüne bir görüntü geldi. Görüntü ilk başta çekingen bir şekilde zihninin köşelerinde dans ediyordu. Ian onu yakalamak için çaba harcamak, daha önce yapmadığı şekilde odaklanmak zorunda kaldı.

Çiçeklerle bezeli yeşil tarlalar... yağmur damlaları kızıl sonbahar yapraklarının birinden diğerine sıçrıyor... gri, benekli bir at kıvrılarak akan gümüş rengi nehrin kenarında yürüyor.

Elizabeth sallanmayı bırakıp ona bakmak için döndü. Cansız gözlerini ona odaklamıştı.

"Elizabeth?"

Kadın ona neredeyse gülümsemişti ya da Ian'a öyle gelmişti. "Elizabeth," diye tekrarladı.

Genç, siyah saçlı bir kız çiçek koparıyor...

Ian elini hafifçe geri çekti. Elizabeth acı çekmiyordu, Ian bundan emindi. Kadın hiçbir şey hissetmiyordu. Bomboş bir yerde duruyordu. Asla daha iyiye gidemeyecek, asla eski haline dönemeyecek çocuk gibi bir yetişkin, kadın bedeninde bir bitkiydi o. Konuşma işlevini yerine getirebilse de anlama, vurgulama ve deneyimleme yeteneğini yitirmişti.

Ian göğsünde hissettiği acı yüzünden bir an için nefes alamadı. Geriye kalan o küçücük ümit parçası da aniden yok olmuştu.

Yanılmıştı. Selena'yla, tıpkı Maeve'le ilgilendiği gibi ilgilenebileceğini sanmıştı. Ama onun durumu çok, çok daha kötüydü. En azından Maeve adını biliyordu ve iyi günleri olabiliyordu. Beyni onarılamayacak derecede hasar görmüş olan Elizabeth bile o güzel zihninin içinde bir şeyler düşünebiliyordu. Selena'nınsa hiçbir şeyi yoktu. Ian'ın psişik gücü bu yüzden onda işe yaramıyordu. Selena'nın aklı gitmişti, içi bomboştu. Görecek, hissedecek hiçbir şey yoktu.

Ona mesleğini geri kazandıracak bir fırsat değildi o...

Balıkçı onu Lethe Evi'ne getirmekle doğru olanı yapmıştı. Selena'nın ait olduğu yer orasıydı, diğer aklı yarımların, hiçbir gelişim göstermeyen

delilerin yanı... Bu farkındalıkla birlikte Ian derin bir utanç duydu ve sonra da içini yakan bir kaybolmuşluk hissine kapıldı. Utanç duymuştu çünkü her zamanki gibi yalnızca kendini, kendi ihtiyaçlarını düşünmüştü. Kaybolmuşluk duygusuna kapılmasının sebebiyse kurduğu hayalin milyonlarca küçük parçaya ayrılmış olmasıydı. Selena'yı asla iyileştiremeyecek, karşısında oturan o hasta, içine kapanık kadını tekrar enerjik bir insana dönüştüremeyecekti. Selena'nın bekçisi olabilirdi ama onun bir doktora ihtiyacı yoktu. Ian için o bir hiçti. Kaybolmuş, yalnız insanların toplandığı ancak birbiriyle asla gerçek bir bağ kuramadıkları bir yerde, aynı çatı altında var olan iki varlıktılar yalnızca.

Bu, Ian'ın bu zamana dek duyduğu en iyi tanımlamaydı.

Selena. Elizabeth. SelenaElizabeth... İki kadının görüntüsü Ian'ın zihninde bulanıp birbirinden ayrılamayacak duruma gelene kadar birbirine karıştı.

Gizemli tanrıçasının bir geleceği yoktu, hayatı boyunca bakıma muhtaç kalacak, yıllarını sandalyede oturup ölü hayvanları okşayarak ve anlamsız sözler mırıldanarak geçirecekti.

Dolayısıyla Ian'ın da bir geleceği olmayacaktı. Karanlık ve yalnız bir gelecek, ıssız bir hapisane hücresi gibi önüne serilmiş, onu bekliyordu.

Ian bitkinlikle iç geçirerek ayağa kalkıp odadan çıktı.

Dışarıda, o karanlık koridorda Giles ve Johann yan yana duruyorlardı. Giles yaşlı gözlerinde dokunaklı bir ifadeyle Ian'a baktı.

Ian kapıyı arkasından kapatıp kafatasının arkasında peydahlanan baş ağrısını düşünmemeye çalıştı. "Açı çekmiyor, Giles. Yalnızca... geçmişte yaşıyor. Sanırım çocukluğunda. Daha önce hiç kimsenin öylesine mutlululuk ve huzur verici şeyler düşündüğünü hissetmemiştim."

Giles'in yüzü buruştu. "Ah, Tanrı'ya şükür..."

Ian üzerine yapışan lanetten ilk kez keyif almıştı. "Bunu sana söyleyebildiğim için mutluyum, Giles."

Giles gözlerini kurulayıp başını kaldırdı. "Sana bir şey söyleyeyim, Ian. Maeve'le yaşadıklarını biliyorum ve inan bana, onlar beyin

hasarıyla asla kıyaslanamaz. Elizabeth'in beni yılda bir kez tanınması için ruhumu verirdim."

Ian başını salladı. Giles'in daha fazlasını beklediğini biliyordu ama ne sesi çıkıyordu ne de söyleyecek bir kelime bulabilmişti.

"Hastandan bir şey bekleme. Onu Bloomingdale'e ya da Danvers'a yolla. Onu unut ve aranda duygusal bağ kurma. Bu işler..." Giles'in titrek sesi duygu yüklüydü, "kalbinin kırılmasına neden olabilir."

Ian yanıt veremedi. Başını sallayıp döndü ve karanlık yola yöneldi. Giles ve Johann'ın da arkasından geldiğini duyuyordu ama umurunda değildi, dikkatini onlara vermedi. Tek istediği, bu lanet yerden kurtulmaktı.

At arabası kırsal bölgede ilerliyor, kapkara toprak kaplı bir yoldan diğerine geçiyordu. Rüzgâr arabanın yanlarına çarparken yağmur da tavânını dövüyordu. Yan taraftaki küçük fenerden yayılan ışık, karanlık bölmeyi aydınlatıyordu.

Ian pelerinini boynuna kadar çekti. Üşüyordu, hiç üşümediği kadar çok üşüyordu ama pelerini de onu ısıtmıyordu.

Bir sürahi dolusu viskiye ihtiyacı vardı. Belki viskinin yardımıyla karanlık, soğuk bir yere büzüşüp kör, sağır ve dilsiz olana dek, bu dünyadaki hiçbir şeyden etkilenmeyecek hale gelene dek içebilirdi.

"Sanırım beklediğin şeyi elde ettin." Johann sonunda sessizliği bozduğunda Ian onun doğru zamanı beklediğini anladı. "Hepimiz beklediğimiz şeye er ya da geç kavuşuyoruz."

Ian başını kaldırabilmek için çok çabaladı. Karşısında oturan adama imalı bir bakış atabilmek için çenesini hafifçe kaldırdı. "Üstü örtülü ve felsefi... Bakıyorum da öz benliğine dönmüşsün, Johann."

"İkimiz de aynı durumdayız desene..."

"Hangi anlamda?"

"İnsanlıkla kısa süreli flörtleşme sona erdi."

"Devam et, Johann. Yakında beni komaya sokarsın."

Şimdi Johann'ın gözlerinden öfke fışkırıyordu. "Bugüne dek tanıma mutsuzluğuna eriştiğim en kör, en bencil, en benmerkezci adamsın. Midemi bulandırırıyorsun."

"Ah, yapma... Kalbimi kırırıyorsun."

Johann eğildi. "Seni aptal! Tanrılar tarafından ödüllendirildin, senin için muhteşem bir kader yazılmış ama sen o güçten şımarık çocuklar gibi kaçırıyorsun."

Ian derin bir iç geçirdi. Johann'm ciddi yüz ifadesine bakıp kendini otuz beş yaşındaki bir adama göre yaşlı, ansızın çok yaşlı hissetti.

"Selena, Elizabeth gibi değil," dedi Johann uzayan sessizlikte.

Bu sözler Ian'ı önce şaşırtmış, sonra üzmüştü. Tanrıçasının gizemlerle örölü o tatlı, melodik ismini duymak bile canını yakıyordu. Acısını bertaraf edebilmek için yakıcı bir dil kullanmayı tercih etmişti. "Selena, Selena da değil."

"Artık çok geç, biliyorsun."

Ian, Johann'ın yüzündeki o gizemli ifadeyi görmezden gelmeye çalıştı ama ilgisiz kalamadı, söz konusu olan Selena'yken yapamadı. Ve Tanrı şahit olsun ki Johann onu gerçekten anlayan, o yakıcı ifadelerin ardındaki acıyı görebilen çok az kişiden biriydi. Hayatları birbirine çok benziyordu. İki varlıklı ve eğitimli adam, kontrol edemedikleri fiziksel şartlar ve uyum sağlayamadıkları bir dünya yüzünden deliliğin tam ortasına, anormallikler cehennemine düşmüştü.

Ian başını kaldırıp Johann'ın gözlerinin içine baktı. *Beni kurtaracak bir şey söyle.* O düşünce zihninin derinliklerinden çıkmış, sonsuz yorgunluğuyla onu iyice küçük düşürmüştü. Sıradan bir ses tonuyla ağır ağır konuştu: "Ne için çok geç?"

"Doktor Wellsby'nin önerisi çok bilimsel, büyük ihtimalle üzerine çok düşünülmüş ve doğru bir tavsiye ama senin sorunun da bu, Doktor. İyileşmenin bilimle olacağını düşünüyorsun. Ama öyle değil, hiçbir zaman da öyle olmadı. Bundan sonra da olmayacak. İyileşme, spiritüel bir sanattır. Bedeni kurtarmak için yürek ve ruh gerekir."

"Ah, tıbbi öneriler... Ne güzel bir seçim, Johann."

“Wellsby aptalın teki. Selena’nın kurtarılma şansı varsa o şans kitaplarında, tedavi yöntemlerinde ya da bıçaklarının ucunda yatmıyor, ruhunda ve kalbinde yatıyor. Onunla duygusal bir bağ kurmalısın ki zaten kurdun. Belki de Selena’nın tek ihtiyacı olan şey, senin onu kurtarma isteğindir.”

Ian alaycı bir ifadeyle homurdandı. Daha önce de bu yollardan geçmişti ve sonunda iyi bir şey olmadığını biliyordu. “Peki, ne yapmalıyım, Johann? Hayatımın geri kalanını çenesindeki salyaları silmekle mi geçirmeliyim?”

“Geriye bir tek bu kalmışsa öyle yaparsın. Ve daha fazlası için dua edersin. Her gün, her an dua edersin.”

Ian ettiği duaları, çocukluğunda annesi iyileşsin diye binlerce gece yatağının yanında diz çöküp dua ettiği günleri untabilmeyi dileyerek gözlerini kapattı. “Ve o dualar da yanıt bulacak,” dedi acı dolu bir ifadeyle. “Tıpkı seninkiler gibi...”

“Ben dua etmeyi unuttum,” dedi Johann usulca.

Sessiz, dürüst ve acıyla yoğrulmuş o sözleri duyduğunda Ian gücünü kaybettiğini hissetti. Acının gizemli maskesi düşmüş, onu kederli bir hiçlikle baş başa bırakmıştı. “O yolu daha önce denedim. Çok büyük bir acı. Seni emiyor, boğuyor ve...” Ian iç geçirdi. “Kimse anlamasa da sen anlıyorsundur. Çaresizce oturup önemsedığın birinin belirsizliğe doğru gömüldükçe gömülmesini izlemek...” Başını iki yana sallayıp elini saçlarının arasında gezdirdi. “Tanrım, bunu bir daha yapmak...”

Maeve’i düşünmek istemiyor ama kendine engel olamıyordu. Yıllar önce kendini annesinin deliliği karşısında yaşadığı dehşetten kurtarmaya çalıştığı geceyi anımsadı. Sığınacak bir yeri, dayanacak kimsesi olmayan on sekiz yaşındaki bir delikanlı... Ian o geceyi hâlâ anımsıyor, yüzüne ve dudaklarına düşen kar tanelerinin soğuk öpücüklerini hissedip tadını alabiliyordu.

Maeve kendini öldürmeye çalışmıştı –yine– ve Ian onu mutfaktaki büyük bakır küvette çıplak halde bulmuştu. Maeve titriyor ve kan kaybe-

diyordu. Solgun kollarını koruyucu bir tavırla göğsünde kavuşturmuştu. Akan kanı Ian'ın temizlemek zorunda kalmasını istememişti.

Cesedini bulmasını, ailesine ne kadar az değer verdiğini görmesini ya da onsuz Ian'ın yapayalnız kalacak olmasını umursamıyordu. Tek umursadığı, o pislikti. O yüzden bileklerini kesmek için kullandığı ve üzerinden hâlâ kanlar akan kasap bıçağı dışında ıslıl ıslıl mutfaktaki sıra dışı görünen tek şeyin, küvetin içine büzüşmüştü.

Ian daha fazla dayanamayacağını düşünerek ansızın patlamıştı. Kanamayı durdurduktan sonra annesinin bileklerini sarmış ve onu at arabasına taşımıştı. Hastaneye ulaşana dek durmamışlardı. Onu Doktor Wellsby'ye emanet edip annesinin kanının bulaştığı gömleği ve elleriyle oradan ayrılmıştı.

Ian, beni burada bırakma. Özür dilerim. Lütfen...

Bu onun hayatındaki dönüm noktalarından biriydi, Ian bunu şimdi anlıyordu. Annesini orada ağlarken ve yapayalnız bir halde bırakabilmesi, karakterinin en zayıf yönünü gözler önüne sermişti.

Ah, Johann'a, Selena'ya yardım edebileceğini, en azından deneyeceğini söyleyebilirdi ama bu gönülsüzce kalkışılan bir iş, kolayca unutulacak bir söz olurdu. Sonuçta akıl hastalıkları onu dehşete düşürüyor, Ian'ın karanlık ruhunda kalan son iyilik kırıntısını da alıp götürüyordu. Üç ay sonra, bu süre içinde iki intihar girişiminde daha bulunan Maeve'e dönüp onu kurtarmış olmasının bir önemi yoktu. Doğasında var olan bencilce korkaklıktan kurtulmasının bir yolu yoktu. Ama dürüstlük vardı. Gerçeklik de...

"Bunu yapamam, Johann." İç geçirdi ve kendi kişiliğinden tiksiniş zayıflığı yüzünden geri çekilirken başını eğdi.

"Onunla ilgilenmene ihtiyacı var."

"O diye bir şey yok, Johann."

"Hafıza kaybı..."

"Wellsby'den hiçbir şey öğrenemedin mi? Bu bir hafıza kaybı durumu değil, beyin hasarı söz konusu. Selena'nın hafızası geri gelmeyecek."

Asla normal biri olmayacak. O yüzden düşüncelerini okuyamıyorum. Okuyacak bir şey yok çünkü. Ne geçmiş ne şimdi ne de gelecek..."

Johann uzunca bir süre ona baktı. Ian'ı rahatsız edecek kadar uzun bir süreydi bu. Sonunda göğüs cebinden küçük bir ilaç şişesi çıkardı.

Ian kaşlarını çatı. "Ne var onun içinde?"

"Pastil." Yavaşça şişeyi açıp küçük, beyaz hapları döktü. Sonra boş şişeyi yere attı ve topuğuyla ezdi.

"Ne yapıyorsun?"

"Anlam çıkarıyorum." Johann eğilip eline küçük, bozuk para büyüklüğünde bir cam parçası aldı. Işık cam parçasının sivri uçlarına vurunca mavi, kırmızı ve sarı renklerde, ışıltılı bir prizma oluşturdu.

Johann'ın sesi yatıştırıcı bir fısıltıya dönüştü. O kadar ki Ian onun sözlerini duyabilmek için istemsizce öne eğildi. "Neden önemsedğin insanların bu kadar bayağı olmasını istiyorsun?"

Ian oturduğu yerde arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Başta öne eğildiği için kendinden iğrenmişti. "Tanrım, Johann... Lütfen bu kadar dokunaklı konuşma. Akıl hastalıkları ya da beyin hasarı ilgimi çekmiyor, o kadar. Bir yargıya varmaya yetecek kadar sağlam kanıtlar değil bunlar."

"Şişeyi gördün, değil mi?"

"Kör değilim."

"Çok güzeldi ve amacına uygundu."

"Evet, ne olmuş?"

"Şimdiyse o şişenin küçük bir parçasını görüyorsun." Johann, camın keskin kenarları rengârenk ışıklarla büyülmüş bir görüntü oluşturana kadar onu elinde tuttu. Parçayı yavaşça çevirip ışığın camın yüzeyinde sarı, mor, kırmızı ve altın renkleri alarak dans etmesini sağladı. "Kırıldı."

"Evet."

"Ama şimdi başka bir güzelliği ve değeri var. Kişi beklentilerinin ve "normalliğin" ötesine bakabilirse buradaki büyülmüş güzelliği görebilir. Beklenmedik bir şey görebilir. Bir armağan..." Johann, Ian'ın çatık kaşlarına bakıp ona yumuşak ve ağır bir tebessümle karşılık verdi.

Ian o sivri cam parçasına o kadar uzun bir süre baktı ki cam, loş ışıktaki bir göz damlasına dönüştü. Johann'ı suçlayamazdı. Bu genç adam, Ian'ın aynı şeyi hayatı boyunca binlerce kez düşündüğünü bilemezdi. Ian, Maeve'in iyi yanlarını görmeye çalışmıştı, hem de çok çalışmıştı. Genç bir delikanlıyken her gün annesinden hiçbir şey beklememeye, tıpkı babası gibi o da onu olduğu gibi sevmeye çalışmıştı. Ama annesi onu her tanımadığında ona tokat atıyor ya da tek kelime etmeden yanından geçip gidiyordu.

Johann'm teorisi işe yaramıyordu, en azından Ian için. O, hayata doğruca bakıyordu, perdelerin ya da gül renkli camların ardından değil. Maeve her zaman hasta ve tutarsız biri olacaktı. Selena'nın beynindeki hasar da hiçbir zaman geçmeyecekti. Ian boş ümitlere yeterince zaman –hayatının büyük kısmı– harcamıştı ve artık hayal kırıklığına uğramaktan yorulmuştu.

“Tekrar denemeyeceksin, öyle mi? Selena'nın iyileşmesini ümit bile etmeyeceksin.”

“Ah, ümit edeceğim, Johann.” Ian kederinin sesine yansımaları engelleyemedi. Açıkçası bunun için çok da çaba sarf etmemişti. Bu onu rahatlatıyor, ona içini çok da acıtmayan bir duygu yaşıtıyordu. “Ama onunla ben ilgilenmeyeceğim.”

“Eve döndüğümüzde ona yardımcı olacak mısın?”

“Sen eve dönüyorsun. Ben Lethe Evi'ne hemen dönmeyeceğim.”

“Ama...”

Ian, Johann'ın susması için elini kaldırdı. “Boşuna uğraşma, Johann. Ve Tanrı aşkına, bir şey anlatmak için bir şişe daha kırma. Onunla ilgili bir şeyler öğrenme ümidiyle buradaki ve New York'taki bütün tren istasyonlarına ve postanelere uğrayıp himayem altında kimliği belirsiz bir kadının olduğunu bildireceğim. Belki o lanet olası balıkçı da ilanımı görüp geri gelir.”

“Birinin gelip onu almasını bekliyorsun.”

“Kesinlikle haklısın. Başkasının kalbini kırsın, daha iyi.”

Onuncu Bölüm

*A*kan suyun sakın şırıltısı.

Islak çamaşırların çamaşır tahtasına vuruldukça çıkardığı ritmik ses.

Kadınlar tek kelimenin bile duyulamayacağı kadar kısık, alçak seslerle konuşuyor.

Önemli bir konuda, onun anlamadığı bir konuda konuşuyorlar. Selena kendini inanılmaz derecede yalnız hissediyordu. Etrafındaki görüntüler, sesler ve hareketlerle arasında hiçbir bağ yokmuş gibiydi. Sadece karanlıkta bekleyip izleyen bir yabancıydı.

Rastgele görüntüler zihnine doluyor, küçücük anı kırıntılarıyla ona işkence ediyordu.

Hasır çamaşır sepeti... Metal pasta tabağı... Küçük, yusuvarlak bir ahşap kutu.

Selena o nesneleri ifade eden kelimeleri anımsayamıyordu, hafızasında yer bulamıyorlardı. Selena yalnızca belli belirsiz bir şekilde bazı şeylerin farkına varıyordu.

"Hişşşt! Sus, küçüğüm. Hişşşt..."

Selena bu sözleri sık sık duyuyordu. Ona tanıdık gelen kısık, yatıştırıcı bir tonda söyleniyorlardı. Ansızın uykusunun olduğunu ve *rüya gördüğünü* fark etti. O kelimenin ne anlama geldiği ve ifade ettiği deneyim, zihnine yerleşmişti.

"Hişşşt, küçüğüm... Sandığın kadar uzağında değilim."

Bir el yanağını okşayınca Selena çenesinde bir acının son kırıntılarını hissetti. O dokunuş ona iyi gelmişti, hem de çok iyi gelmişti.

Yavaş yavaş uyandı ve rüyayı unutmaya başladı. Oda karanlığa gömülmüştü. Yalnızca pencereden içeriye süzülen küçücük bir ay ışığı karanlığı bölüyordu. Gecenin karanlığı örtüsünü derin, kopkoyu bir griye boyamıştı.

"Hişşşt, küçük adam. Ağlama artık."

Selena sesin geldiği yöne baktı ve yatağının yanında oturan kadını gördü. Kadın, Selena'nın çok yakınında duruyordu. Tığ gibi ince omuzları örümcek ağından yapılmış gibi son derece narin görünen, çok hoş, dantel bir şalla örtülmüştü. Kızılımsı sarı saçları başının tepesinde bükülüp toplanmıştı. Kadın hafifçe hareket ediyor, ileri geri sallanıyordu ama sandalyesi kımıldamıyordu. Parlak bir şey, bir saat... hayır... fener... hayır.

Selena kadının zayıf parmaklarına dolanan ince, gümüş rengi bandın ne olduğunu çözememişti.

Maeve. Kadının ismi bu kez hiç çaba sarf etmeden aklına gelmişti ve anımsayabilmesi Selena'yı neşelendirmişti. Şimdi ona ne söyleyeceğini, kadınların birbirini uygun şekilde nasıl selamladığını düşünüyordu. "Maeve..." diye fısıldadı, "merhaba."

Maeve ona bakmadı, konuştuğunu bile fark etmemiş gibiydi. Selena yine yanlış bir şey söylediğinden korktu. "Maeve?"

"Ağladığınızı duydum," dedi Maeve sonunda. "Endişelenme. Geri gelecek. Baban her zaman geri geldi."

Hissettiği kaygı, Selena'nın tüylerini diken diken etmişti. Kaşlarını çatıp dirseklerinin üstünde doğruldu. "Maeve?"

Kadının onu tanıdığına dair hâlâ bir işaret görememişti. Yanıt anlamına gelebilecek ne bir bakış ne bir dokunuş ne de bir ses vardı. Maeve bakışlarını yere dikmişti ama yine de Selena onun ela gözlerinin ıslak olduğunu görebiliyordu. Parlak bir gözyaşı damlası kadının solgun kirpiklerinin ucuna takılmış, düşmeyi reddediyordu.

Selena bakışlarını aşağıya kaydırduğında Maeve'in geceliğindeki ıslaklığı, beyaz geceliğinin üstünden süzülen karartıyı gördü. Gözyaşlarının aktığı yerdi orası.

Maeve uzanıp Selena'nın yanağını tekrar okşadı. Dokunuşu yumuşak ve rahatlatıcıydı. Teniyse kâğıt gibi kuruydu. Titrek bir sesle yavaşça şarkı söylemeye başladı. "Sus, küçük bebeğim, bir şey söyleme. Annen..." Sesi çatladı. Gözyaşları gözlerine hücum etti ve çukur yanaklarından ellerine damladı. Kadın elini geri çekip kucağına koydu. "Annen... bir şey yapamaz, değil mi? Hayır..."

Selena arkadaşının sesindeki derin acıyı, ruhunu kavuran hüznü duymuştu. Maeve dün gece gülüyordu ve mutluydu ama bu gece nedense karanlığa gömülmüştü.

Selena insanın kendi içinde kaybolup kapana kısılmış gibi hissetmesinin ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. "Sen..." Kelimeleri düşündü. "Dışarı..." *Sen dışarı çıkmanın bir yolunu bulacaksın.*

Maeve solgun parmağını dudaklarına götürdü. "Hişşşt, küçük çocuk." Başını iki yana salladı. Tek bir damla gözyaşı kucağına düşüp kumaşın üstünde gözden kayboldu.

Selena aklına gelen ilk şeyi yaptı, birinin ona yapmasını isteyeceği bir şeyi... Yatağında kenara kayıp davetkâr bir şekilde örtüyü açtı. "Maeve... uyu."

Maeve başını kaldırdı. Kadının gözlerindeki şaşkınlık bir an için kayboldu ve Selena o şaşkınlığın altındaki muhtaç kadını gördü.

"Uyu." Maeve iç geçirdi ve başını iki yana salladı.

Selena kadını teskin edecek sözleri bulma ümidiyle ona yatağı işaret etti. Ama kelimeleri bulamıyordu, tabii öyle bir kelime varsa... Böylece aklına gelen ilk şeyi teklif etti. "Uyu."

Maeve ayağa kalktı. Yanındaki tahta tabure devrildi ama onu bile fark etmemiş gibiydi. O belirsiz, donuk bakışları geri dönmüştü. Selena'ya âdeta görünmezmiş gibi bakıyordu.

"Baban gelmiş olmalı." Maeve öne eğilip Selena'nın alnına sıcak, ıslak bir öpücük kondurdu. "İyi uykular, çocuğum."

“İyi... geceler, Maeve.”

Maeve kaskatı bir halde geri çekildi. “Pek iyi olmayacak,” diye mırıldandı ve gözleri yeniden yaşlarla doldu. Elindeki gümüş rengi nesneyi daha sıkı kavrayıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Selena tekrar uykuya dalamayarak uzun, çok uzun bir süre kapıya baktı. Uyanamadığı dönemde içine düştüğü o karanlığı, vücuduna kefen gibi yapışan korku ve acı karışımını anımsadı. O anlarda Ian’ın sesini duymuş ve bu da ona yetmişti. Karanlıklar dünyasıyla ışık arasındaki cankurtaran halatı önüne serilmişti. Ian’ın orada olduğunu, onunla ilgilendiğini bilmek Selena’yı rahatlatıyordu. Ian’ın sesi onu şimdi bile sakinleştiriyor, ilerlemesine yardımcı oluyordu.

Selena o iç karartıcı sessizlikte Maeve’i yatıştıran bir sesin olup olmadığını merak etti.

Sonra da tuhaf bir şekilde yaşlı kadını rahatlatan bir sesin olmadığını, Maeve’in ondan bile daha yalnız olabileceğini düşündü. Yoksa Maeve neden gecenin bir yarısı tek başına, gümüş rengi gözyaşlarıyla ıslanan geceliğiyle buraya gelecekti ki?

Belki de karanlığın ve insanın kendi içinde kaybolmasının ne kadar yalnız ve soğuk hissettirdiğini yalnızca Selena biliyordu. Eğer öyleyse Maeve’e sadece o yardım edebilirdi.

Selena yüzündeki o ilk tebessümü hissetti.

Ian’ın ona yardım ettiği gibi o da Maeve’e yardım edebilirdi.

Belki böylece ikisi de daha az yalnız hissederdi.

Tak. Tak. Tak.

Selena yavaş yavaş uyandı. İlk önce o tuhaf gürültünün başından geldiğini, anımsamadığı bir rüyanın kalıntıları olduğunu sandı ama sonra yavaş yavaş gerçek bir ses duyduğunu fark etti.

Dirseklerinin üstünde doğrulup odanın içinde göz gezdirdi ve sandalye ile şifonyerin yerli yerinde olduğunu gördü. Gevşek perde, alçı duvarın önünde dalgalanıyordu.

Selena ağır yorganı üstünden attı ve pencereye gidip perdeleri çekti.

Kırmızı suratlı, yaşlıca bir adam pencereye doğru bakıyordu. Selena'yı görünce kara gözlerindeki şaşkınlık büyüdü. "Yüce Tanrım!" Adam hayretini dile getirirken ağzındaki çiviler döküldü.

Selena kaşlarını çatı. Adam bir şeyin... merdivenin üstünde duruyordu. Selena ona penceresinin önünde gezinerek ne yaptığını sormak istedi ama ağzından dökülen kelimeler, "Gökyüzü mavi... duruyor," oldu.

Adam başını iki yana sallayıp cebinden yeni bir çivi aldı. "Zavallı şey... Tam da karımın söylediği gibi delinin tekiymişsin."

Selena adamın, merdivenin en üst basamağına asılı duran kovadan kalın bir demir çubuk aldığını gördü. Adam çubuğu Selena'nın penceresinin önüne koydu ve çekiçle vurmaya başladı.

Selena camın sol tarafındaki diğer iki çubuğu da o anda fark etti. İçini bir panik duygusu sardı. Onu buraya hapsediyor, dış dünyaya açılan tek penceresini de ondan alıyorlardı. Sürgülü pencereye uzanıp kanadı yukarı itti ve kanat, pencere pervazına sertçe çarptı.

Adam başını kaldırdı. "Sen ne yaptığını?.."

Selena ağzı açık bir halde adama bakarken kalbi küt küt atıyordu. Buraya hapsedilmek, karanlık bir kutuya kapatılmış bir hayvan gibi yapayalnız kalmak istemiyordu. Orada yapacak ve görececek bir sürü şey vardı.

"Ne..." Başka bir şey söyleyemedi. Aklını kurcalayıp duran şiddetli bir soru yağmurunun istilasına uğrarken içindeki panik de büyüyordu ve Selena sakinleşemiyordu. *Ne yapıyorsun? Neden beni buraya hapsediyorsun?*

"Pencereye parmaklık takıyorum, küçükhanım. Dışarıyı yine görebilirsin. Ama pencereye tırmanamazsın."

Selena başını iki yana sallarken doğru kelimeleri bulmak için çılgınca çaba sarf etti. "Hayır. Teşekkür ederim... Lütfen..."

"Doktor böyle istedi, küçükhanım. Bunu günler önce yapmalıydım ama unuttum. Dün gece karım bana kızdı ama bunu yapması iyi oldu. Buradan atlamak istemişsin."

Selena kaşlarını çatı. "Şişe... Ama..."

"Güvende olman için. Doktor pencerelere hep parmaklık taktırır."

Selena yaşlı adamın söylediği bütün kelimeleri anlamamıştı ama ne demek istediğini çözmüştü. Doktor. *Ian* onu korumak için pencereye parmaklık taktırıyordu. Bunu onu içeriye hapsetmek için değil, güvende olmasını sağlamak için yapıyordu.

Bu düşünce ansızın Selena'yı üzdü. *Ian* onu, onun *Ian'ı* anladığından daha fazla anlamıyordu. Selena'nın pencereden atlayıp *kendini öldürmesinden* korkuyordu. Ama o bu dersi zaten almıştı. *Zarar* görebileceğini, *düşüp boynunu kırabileceğini* anlamıştı.

Dün gece durumu anladığını açıklayamamıştı ve onlar da Selena'nın tehlikeyi göremediğini sanmışlardı. Onun *aptal* ve *deli* olduğunu sanmışlardı.

Ve *beyin hasarlı...* Bu sözleri *Ian'dan* ilk duyduğu anı anımsadı. Sesinde bir ümitsizlik, pişmanlık vardı. Bunu da şimdi anlıyordu. *Ian* onun zarar görmesini istemiyordu. İyi ve güzel olmasını istiyordu.

Selena güçlkle yutkundü. İkisi de onun sahip olamayacağı özelliklerdi. Selena çirkin olduğunu biliyordu ve artık bunu kabullenmiş sayılırdı. Ama sonsuza dek burada yaşamak, penceresinde parmaklıklar olan bir odaya hapsedilmek istemiyordu. Yapayalnız bir halde...

Pencereden uzaklaşıp perdelerin oldukları yerde havalanmasına izin verdi. Kollarını göğsünde kavuşturup küçük odanın içinde dolandı ve sonunda kendini yatağa bıraktı. Göğsünde hafif ama dinmeyen bir sızı hissetti.

Bu acıya alışmıştı. *Ian* ona sırt çevirdiğinden beri bu acıyı göğsünde taşıyordu.

Onun tek gördüğü şey dışarısı, çirkinlikler, başarısızlık ve öfkeydi. Onu hiç görmüyordu.

Selena iç geçirdi. Kendini kaybolmuş ve yalnız hissetmekten, sürekli korkmaktan yorulmuştu. Ne zaman *Ian'dan* önceki hayatını anımsamaya çalışsa tek hissettiği, büyük bir kederdi. Sanki iki ömür süren bir keder yaşamıştı.

Artık *hıttı*. Aklına bu kelimeler geldi ve Selena güçlendi. Başta ne anlama geldiklerini çözmemişti, sıradan kelimelerdi. Ama sonra bir

anda anladı. Kalbi onunla konuşuyordu, yüksek sesle ve daha önce hiç bilmediği bir açıklıkla... Kalbi ve ruhu kederden, hüzünden ve gözyaşı dökmekten yorulmuştu.

Selena bu odadan da sıkılmıştı. Nefes almaktan ama gerçekten yaşamamaktan, başka insanların ona fırsat sunmasını beklemekten sıkılmıştı. Artık kendini mutlu etme vakti gelmişti.

Kendi başına bir şeyler yapmalıydı, dünyayı kendi kendine öğrenmeliydi. Bu odanın ona öğretebileceklerini çoktan öğrenmişti. Şifonyer, yatak, yorgan, pencere, sürahi, su, lavabo...

Artık dışarı çıkıp dünyayı keşfetmenin vakti gelmişti.

Önce ne yapacaktı?

Giyinmeliydi.

Yanıtı kolayca bulabildiğine sevinmişti. Eğilip yatağının yanındaki elbiseyi aldı. Pürüzsüz, pas rengi, yumuşak kumaş pürüzlü teninde harika bir his uyandırmıştı.

İpek. Doğru kelimeyi bu kadar kolay bulmak onu heyecanlandırmıştı. Kumaşa dokunduğu anda ona ne dendiğini anımsamıştı. *İpek.* Selena zihnini o tek kelimeyi söylemeye odakladı. "Ağaç." Kaşlarını çattı. Hayır. Bu doğru değildi. Ama pes etmeyecekti, tekrar tekrar denerdi. Dakikalar ağır ağır, sinir bozucu bir şekilde ilerliyordu.

"Süpürge. Saat. *İpek.*"

Sırıttı. Biraz zaman almıştı ama "zaman" da neydi ki? O aptal değildi. *Değildi.*

Tek ihtiyacı olan şey biraz yardım almaktı. Birazcık. İyi ama kim ona yardım edebilirdi ki? Maeve ortalarda yoktu ve lan da gitmişti.

Yanıt o kadar kolay geldi ki bunu neden daha önce bulamadığını düşündü.

Yataktan kalkıp kapıya koştu ve sert tahtaya vurdu. Andrew'a seslenmek istiyordu ama kelimeler aklına gelmiyordu.

Kapısının önündeki ayak seslerini duyunca durdu. "Selena, sen mısın?" diye sordu nazik bir erkek sesi.

"Andrew?" Kapıyı aç. Yardımına ihtiyacım var. Bu kelimeleri söylemeye çalıştı. "Yardım... Selena."

Kapının kulbu döndü ve kapı açılırken Selena geriye doğru tökezledi. Dışarıda, karanlık koridorda bir grup insan toplanmıştı. Edith, Maeve, Kraliçe... Andrew da tam ortalarında idi.

"Ne oldu, kızım?" diye sordu Edith, nefes nefese kalmış bir halde. Sonra da tombul ellerini una bulanmış önlüğüne sildi.

Selena ne sormak istediğini biliyordu ama kelimeleri bulamıyordu. Dakikalar yavaş yavaş geçiyor, kalabalığın nefes alıp verışı ağırlaşıyordu. Selena gözlerini kapattı ve öfkeyle ayağını yere vurmaya başladı. "Yardım," diyebildi yalnızca.

"Tamam, Selena," dedi Andrew. "Acele etme."

Selena ellerini çırparak ona baktı ve Andrew'un sessiz kabullenişinden güç almaya çalıştı. "Sepet." Başını iki yana salladı. "Hayır... Selena... aptal... değil. Hasta."

Edith konuşmaya başladı. "Zavallı, masum şey. Beyni çırpılmış yumurta gibi karışmış."

Maeve donuk bakışlarıyla başını kaldırdı. "Yumurta iyi fikir, Edith. Teşekkürler. Efendimize sor bakalım, aç mı?"

"İkiniz de susun," dedi Andrew sertçe. "Bize bir şey anlatmaya çalışıyor, görmüyor musunuz?" Andrew, Selena'ya yaklaşıp başını sallayarak onu cesaretlendirdi. "Devam et."

Selena önce başını, sonra da ağzını işaret etti. "Bozuk." Andrew'un boş bakışları karşısında hareketi tekrarlardı ve bu kez farklı bir kelime denerdi. "Zor."

Maeve başını salladı. "Bazen aklımızdan geçenleri söylemek hepimiz için zordur. Öyle değil mi, Herbert?" dedi kollarındaki baykuşa.

Andrew heyecandan sessizce yutkundu. "Bunu mu söylemeye çalışıyorsun, Selena?"

Selena gülümseyerek başını salladı. "Evet. İyi... düşün. Konuşma... yok. Selena'ya... yardım?"

Andrew'un tebessümü silindi. "Biz sana yardım edemeyiz, Selena. Bizim aklımız başımızda değil."

Kraliçe, Andrew'un ensesine sertçe vurdu. "Kendi adına konuş, genç adam. Kraliyet kanından olanlar asildir, delirmezler. Benim bu kıza öğretebileceğim çok şey var."

Selena, Kraliçe Victoria'nın söylediklerini anlamaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Onun yerine çocuk kitabına uzanıp onu göğsüne bastırdı. "Oku. Öğren." Pencereyi işaret etti. "Dışarı... bak. Kelime öğren."

Andrew kaşlarını çatarak ona baktı. "Bizim deli olmamızı umursamıyor musun?"

Selena ona gülümseyip öne atıldı ve Andrew'un sakallı çenesine dokundu. "Deli değil."

Andrew ona titrek bir tebessüm baktı. Gözleri yaşarmıştı.

Kraliçe başını iki yana salladı. "Ah, Tanrım... Bu yavru köpek birazdan ağlayacak."

Andrew gözlerini sildi. "Sana yardım edeceğim, Selena." Arkasındaki grilere bürünmüş gruba döndü: "Ne diyorsunuz, kaçıklar? Biz Selena'ya hayatı öğretebiliriz. Doktor Carrick döndüğünde hiç ummadığı bir sürprizle karşılaşacak."

"Doktor Carrick sürprizlerden hoşlanmaz," dedi Edith kaşlarını çatarak.

Taçlı kadın homurdandı ve tombul ellerini kalçasına koydu. "Kimin umurunda ki?"

Andrew gülümsemeye çalıştı. "O halde karar verildi. Selena'ya hayata dair öğrenmesi gereken her şeyi öğreteceğiz."

Edith gözlerini devirdi. "Ah, Tanrım, bu zavallı çocuğun yeterince derdi yok mu zaten?"

On Birinci Bölüm

“Bence önce giyinmeli.” Kraliçe Victoria çatlayıp tozlanmış olan tek mercekli gözlüğünün arkasından Selena’ya bakıyordu. “Kıyafet ruhun aynasıdır.”

Edith kaşlarını çattı. “Öyle mi? Ben sanıyordum ki...”

“Lütfen yapma,” diye araya girdi Kraliçe. “Beni korkutuyorsun.”

Selena, Edith ve Kraliçe Victoria’nın konuşmasını izliyordu. Arada bir kıyafet, ayna, korku gibi bir iki kelimeyi anlıyordu. Hepsini bir araya getiremiyordu ama yaklaştığını hissediyordu. Artık kelimeleri daha kolay çözüyordu, daha fazlasını anlıyordu. Ian iki gündür yoktu, bundan emindi ve Selena her yeni günle birlikte kendini biraz daha güçlü hissediyordu.

Artık etrafındakilerin isimlerini daha kolay anımsıyordu. Başparmağını emip aile özlemi çeken küçük kadın Lara, titreyen elleri ve ümit dolu bakışlarıyla samimi bir adam olan Andrew, özgüvenini yansıtan tuhaf bir ses tonuna sahip olan Kraliçe Victoria ve diğerlerine neredeyse her zaman kızan hizmetçi Edith... İçlerinde en sessiz olan Dotty, bazen bir dolaba ya da küçük bir odaya gizlenmeden önce Selena’nın odasına uğruyordu.

“Maeve nerede?” diye sordu Selena ansızın.

Her kafadan bir ses çıkarken konuşmalar bir anda kesildi.

"Yüce Meryem adına..." dedi Edith, açık kalan ağzını tombul eliyle kapatarak.

Selena'nın neler olduğunu anlaması biraz zaman almıştı. Düşüncesini açık ve anlaşılır bir şekilde ifade etmişti ve bunu bir an olsun tereddüt etmeden yapmıştı.

Ümit, kalp atışlarını hızlandırdı. Belki kilit nokta buydu. Belki çok fazla odaklanıp cesurca konuşmaya çalıştığı için her şey imkânsızlaşıyordu. Belki de bu kendi hatasıydı. Ian'ın karşısında iyi bir iş çıkarma hevesiyle iyice gerilip heyecanlanıyordu. Ama burada, bu yeni arkadaşlarının arasındayken kendini baskı altında hissetmiyordu.

Gülümseyerek tekrar denedi. "Maeve dün gece..." *benim odama* "... geldi."

Sonra tebessümü silindi ve yaşadığı yenilgiyle omuzları çöktü. Andrew'a bakıp boşuna uğraştığını ima edercesine omuz silktilti. "Çok iyi değil."

Andrew ona yaklaştı. "Çok daha iyisin, Selena. Konuşmakta doğal olarak zorlanıyorsun. Kafana o kadar sert bir darbe aldıktan sonra bence normal."

Selena en önemli kelimeyi anlamıştı: normal. O kelime içine işleyip tekrar gülümsemesini sağladı. Uzanıp Andrew'un ellerini tuttu.

Andrew gözlerini kırpıştırıp geri çekilmeye çalıştı. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Teşekkür... ederim, Andrew."

Kraliçe iç geçirdi. "Tanrım, birazdan öpüşecekler..."

Andrew'un yanakları alev alev yanıyordu. Ellerini çekip Edith'e, Kraliçe Victoria'ya ve Lara'ya döndü. "Evet, hanımlar, şu andan itibaren bizler Selena'nın öğretmenleriyiz."

"Bence önce giyinmeli," dedi Kraliçe. "Kıyafet ruhun aynasıdır."

Edith başını iki yana salladı. "Ekselansları, bu tartışmayı yapmıştık. Ruhun aynası olan şey gözlerdir."

"Kıyafetler."

"Gözler."

Bu tartışma nedense Selena'ya komik geldi ve genç kadın kendini tutamayıp gülmeye başladı.

Yanında duran Lara da kıkırdadı.

"Gözler nasıl camdan olabilir ki? Herkes pencerenin cam olduğunu bilir," dedi Kraliçe ciddiyetle.

Andrew, Selena'ya muzip bir bakış attı. Gözlerinin kenarları kırışıp dudakları kıvrıldı.

Edith ise kaşlarını çatarak etrafındaki yüzlere şöyle bir baktı. "Bize gülüyorlar, Ekselansları."

Kraliçe gözlerini devirdi ve sonra ağzının bir köşesinde küçük bir tebessüm belirdi. Derinden, sesli bir şekilde nefes alıyormuşçasına kıs kıs güldü.

Bir an için herkes şaşkına dönüp sessizliğe gömüldü ve sonra herkes gülmeye başladı. Küçük oda kahkahalarla dolup taşmıştı.

Selena bu kadar neşelenmeyi beklemiyordu. Kendini müthiş keyifli ve enerjik hissetmişti.

Eksik dişlerini göstererek sırıtan Lara da, "Ben... gülmeyi... seviyorum," dedi.

Sonunda kahkahalar dindi ve yerini insanı içtenlikle sarıp sarmalayan sıcak bir sessizlik aldı.

Kraliçe yanaklarındaki gözyaşlarını silerek Selena'ya döndü. "Teşekkürler, çocuğum. Uzun zaman olmuştu..."

"Bir şey değil," diye yanıtladı Selena otomatik olarak.

Kraliçe açık yelpazesini Selena'nın burnuna hafifçe dokundurdu. "Bir şey değil, Ekselansları. Ben buyum. Bana Kraliçe Victoria ya da Ekselansları diye hitap etmelisin."

Selena o kelimeleri dudaklarında şekillendirmeye çalıştı. "Ekselansları."

Kraliçe gülümsedi. "Önce benden ders alacak."

"Ona ne öğreteceksin?" diye sordu Andrew.

“Temel şeyleri. Başında kitapla nasıl yürüyebileceğini, elini nasıl sallayıp reverans yapacağını, asilzadeliliğin en temel gereklerini...” Kadının dolgun yüzü düşünceli bir ifadeyle buruştu. “En önemlisi de çay içme adabıdır.”

“Evet, gerçek hayatta ona çok faydası dokunur,” diye karşılık verdi Andrew.

Kraliçe ona sert bir bakış attı. “Sence gerçek dünyayı görme fırsatı olacak mı?”

“Neden olmasın? Deli değil ki...”

“Ben de değilim,” diye homurdandı Kraliçe. “O sinsî, şeytan kardeşim Vicky olmasaydı şu anda tahtta olacaktım.” Kraliçe dönüp odanın içinde volta atmaya, bir yandan yelpazesini sallarken bir yandan da mırıldanmaya başladı.

Selena, Kraliçe Victoria’nın yanına gitti. “Bana yardım et.”

Kraliçe durup döndü. “İngiltere tahtının asıl veliahdı olduğumu kabul ediyor musun?”

Selena’nın ona ne sorulduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Başını sallamakla yetindi.

Kraliçe gülümsedi. “Bugün benim uzmanlık alanımla başlayacağız.”

Edith gözlerini devirdi. “Saçmalık. Ben ona ev işlerini öğreteceğim. Bütün evi alevler içinde bırakmadığı sürece bu sayede geçimini sağlayabilir. İyi bir hizmetçi olması şart değil.”

“Beynini kullanması da şart değil,” diye ekledi Kraliçe.

Andrew bir an için düşündükten sonra sırtıttı. “Benim çok fazla yeteneğim yok ama kelime dağarcığını geliştirmesine yardımcı olabilirim. Evdeki ve bahçedeki eşyaların üzerlerine isimlerini yazacağım.”

“Peki, ona düşünmeyi kim öğretecek?” diye sordu Edith.

Birbirlerine boş ifadelerle baktılar. Sonra Lara yavaşça elini kaldırdı. “Ben.”

Kraliçe derin bir iç geçirdi. “Ah, her şey belirlendi işte. Peki çay saatinde ne giyecek?” Etrafına bakınıp Maeve’in bıraktığı bakır rengi

ipek elbiseyi gördü. "Ah, harika!" Elbiseyi alıp Selena'ya döndü. "Bu bugünlük iş görür."

Selena yumuşak kumaşa dokundu. "İpek."

"Aynen öyle."

Edith atılıp Selena'nın patiska geceliğinin düğmelerine dokundu. "Düğmeleri nasıl çözeceğini... anımsıyor musun?"

Selena onun ne demek istediğini anlamıştı. Düğmelerini çözüp geceliğini başından çıkardı.

Çıplak halde etrafındaki yüzlere gülümsedi.

Andrew yutkundu ve yüzü kıpkırmızı oldu. "Aman Tanrım..." dedi boğuk bir sesle.

"Dışarı çık, Andrew!" diye haykırdı Edith ona kapıyı göstererek.

Andrew dönüp odadan çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı.

Selena yine yanlış bir şey yaptığını anlamıştı ama ne olabileceğine dair bir fikri yoktu. Oysaki geceliğinin düğmelerini tam da Edith'in ona öğrettiği gibi çözmüş ve soyunmuştu. Edith'e döndü. "Yanlış mı?"

Edith başını salladı. "İnsanların önünde soyunma. Uygun bir davranış değil."

Selena etrafındaki yüzlere baktı. "İnsan" kelimesinin birden fazla kişi anlamına geldiğini sanıyordu ama anlaşılan yanlışmıştı. "İnsan?"

"Andrew," diye düzeltti Edith. "Andrew'un yanında soyunma."

"Ah..." dedi Selena. Öyleyse bu Andrew'a özel bir durumdu. "Anladım."

"İyi. Haydi, şimdi seni giydirelim."

Edith, Selena'ya kenarları dantelli iç çamaşırını nasıl bağlayacağını ve o incecik kombinezonu nasıl giyeceğini gösterdi. Selena tüm dikkatini topladı ve Kraliçe Victoria'nın onun daha sonra tekrar tekrar okuyabilmesi için gerekli her detayı yazdığından emin oldu.

Selena'nın tahmin ettiğinden çok daha fazla kıyafet vardı. O küçük, kahverengi şeylerin *ayakkabı*, bacakları saran ipek şeylerin de *çorap* olduğunu iyice öğrenene dek bütün kelimeleri en az iki defa tekrar etti.

"Şimdi sıra korsede." Edith pembe kurdelelerle bağlanan ve kum saatine benzeyen beyaz, saten korseyi kaldırdı. Çok dar bir şeydi.

Edith korseyi onun kollarından geçirip göğüslerine yerleştirirken kımıldamadan duran Selena, "Korse," diye tekrarladı.

"Yatağın direğine tutun," dedi Edith, "ve nefesini tut."

Selena kendisine söyleneni yaptı.

Edith korsenin kurdelelerini sertçe çekti.

Selena nefessiz kalmıştı. Gözlerinin önünde beyaz, titreşen ışıklar dans ediyordu. Parmakları tahta direktan ayrıldı ve Selena geriye doğru tökezledi.

"Yeterince sıkı olmadı. Gel buraya..." Edith onun peşinden gitti.

Selena olduğu yerde durup ellerini beline koymuş, kesik kesik nefes alıp veriyordu. "Hayır. Korse yok."

"Ama hanımefendiler..."

"Hayır."

"Ama bunu giymelisin. Doktor Carrick..."

Kraliçe tek bir el hareketiyle Edith'i susturdu. "O henüz burada değil. Hem zaten o şaşkın doktor döndüğünde de her zamanki gibi karanlığa gizlenecek. Selena'nın korse giyip giymediğiyle mi ilgilenecek?"

Edith omuz silkti. "Ben pes ediyorum. Pekâlâ, Selena, korse giyme."

Selena gülümsedi. "Acıtıyor."

Kraliçe güldü. "Gördün mü, Edith? Yarım akıllı bir kadın bile o lanet şeyi giymemesi gerektiğini biliyor."

Edith iç geçirdi. "Kraliçe olan sensin. Modayı değiştir o halde."

"O şeytan ikizim ölür ölmez değiştireceğim. Sonra... sonra kadınların da pantolon giymesine izin vereceğim."

Edith gülümsedi. "Seni neden tımarhaneye attıkları ortada..."

Selena başını kaldırdı. "Pantolon... Andrew gibi mi?"

Edith başını iki yana salladı. "Hayır, Selena. Kesinlikle hayır."

Maine'in Alabaster³ kasabasının dar ana yolları doğmak üzere olan güneşin altında, ona adını veren kaymak taşı gibi ısıldıyordu. Beyaz çitlerle çevrelenmiş beyaz ahşap kaplamalı evler, kuru otlarla dolu kahverengi toprak parçalarına oturmuş, sıradan aile hayatını sessizce gözler önüne seriyordu. Şafaktan önceki bu son dakikalarda her yer sessizken, sokaklar sesten ve hareketten yoksunken Ian buranın yaz günlerindeki halini gözünde canlandırabiliyordu. Kalabalık kaldırımlar ve sokaklar, çocukların kahkahası, konuşan yetişkinler, taş yolda ilerleyen at arabalarından yükselen nal sesleri gibi küçük kasabalara özgü bir uğultu ve sıcak, nemli bir hava...

At arabası yavaşlayıp durmadan yolda ilerlerken ikisini de yapmak için herhangi bir sebebi olmayan Ian halinden memnundu. Hayatı boyunca bunun gibi yüzlerce kasabadan geçmişti. New England'ın kırsal kesimini, zümrüt rengi, uçsuz bucaksız bir kanvasın üstüne saçılmış inci taneleri misali süslemişlerdi.

Ian çocukken bile komşuların birbirini tanıyıp birlikte pazar yemekleri yedikleri, annelerin önlük taktığı ve ölmüş kocalarıyla sesli olarak konuşmadığı böyle bir yerde yaşadığını hayal ederdi.

"Ben böyle kasabalardan nefret ederim," dedi Johann duygusuzca. "Dış dünyadan çok uzakta ve çürümeye terk edilmiş."

Ian öfkesinin kabardığını hissetti. "Şimdi alaycı bir piç kurusu gibi davranan kim?"

Ian tekrar camdan dışarı baktı. Parlak, turuncu güneş, simsiyah ağaç örtüsünden yukarıya doğru tırmanıp hâlâ uykuda olan evleri aydınlatıyordu.

"Ah..." dedi Johann, bir bacağına nazikçe diğerinin üstüne atarken. "Eminim burada büyümüş olmayı isterdin. Bir bilim adamının derisini yüzersen altında bir hayalperest bulursun."

Ian bu tartışmaya girmek istemedi. "Yerel hukuk bürosuna varmak üzereyiz. Ondan sonra Lethe Ev'ine gitmeni ve mazeretimi bildirmeni istiyorum."

³ (İng.) Kaymak taşı. (ç. n.)

"Hiç şansın yok."

"Ne?"

"Küçük ay tanrıçamızdan vazgeçmek istiyorsan vazgeç. Ama ne yaptığını ona sen söyleyeceksin. Ben onlara şehirde beyin ameliyatı ve ruh nakli yaptırmaya gittiğini söyleyeceğim. Ve bence öyle olacak."

"İyi."

Arabanın içine tuhaf bir sessizlik çöktü. Ian pencereden dışarı bakıp birbirine karışan mavi yeşil renkleri izledi.

Sonunda at arabası aniden durdu. Tepelerinde bir çarpışma oldu, sonra küt diye bir ses geldi ve kapı takırdayarak açıldı. Tam karşılarında duran Fergus'in nefesi havaya kuş tüyü gibi yayılıyordu. Adam parmağıyla arkasındaki binayı işaret etti. "Ofis şurada, efendim."

"İyi. Eşyalarımı indir, Fergus ve bana başka bir araba bul. Bir an önce New York'a gitmeliyim."

"Ya Bay Strassborg?"

Ian'ın bakışları sabitti. "Bay Strassborg benim arabamla hemen Lethe Ev'ine, ait olduğu yere dönüyor."

Johann alaycı bir sesle, "Ah, Ian..." dedi. "Beni çok kırdın."

Ian, Johann'im ahenkli kahkahasını duymazdan gelip arabadan indi ve Alabaster kasabasının hapsihanesine, mahkemesine ve postanesine ev sahipliği yapan alçak, tek katlı ahşap binaya giden pis yolda uzun adımlarla yürüdü.

Kapıda duraksadı ve derin bir nefes alıp içeri girdi.

Salon geniş, havadar bir yerdi ve tavadaki pürüzlü kirişlerden sarkan birkaç fenerle aydınlatılmıştı. Köşedeki çürümüş, tahta masanın başında zayıf, düşük omuzlu, yaşlı bir adam oturuyordu. Adamın elinde bir yığın paslı anahtar vardı.

Yaşlı adam, feri sönmüş gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle başını kaldırdı. "Merhaba." Masadan destek alarak ayağa kalktı, masanın etrafından dolaşarak Ian'a doğru geldi ve elini uzattı. "Jed Larkham. Size nasıl yardımcı olabilirim, genç adam?"

Ian adamın iri, yamuk yumuk ellerine baktı ve sonra içgüdüsel olarak geri çekilip ellerini paltosunun geniş ceplerine soktu. "Ben Doktor Ian Carrick."

Jed olduğu yerde kaldı ve elini geri çekti. Ian'ı tanır tanımaz çapaklı gözleri kocaman açılmış, yanaklarında renk kalmamıştı. "Doktor Carrick..." Adam, Ian'ın adını mırıldanıp arkasındaki çıkış kapısına baktı. "Bu ne sürpriz! Duyduk ki..." Ardından konuşmakla hata ettiğini anlayarak hemen sustu.

Ian'ın dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Eminim öyledir."

Jed güçlükle yutkundu ve masasının güvenliğine sığınıp yüksek sesle iç geçirdi. Uzun dakikalar tuhaf bir sessizlik içinde geçtikten sonra başını kaldırdı. "Neden Alabaster'a geldiniz?"

Ian odanın diğer ucundan gelip adamın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bir kız... kadın buldum..." Duraksayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

Jed parmaklarını gergin bir şekilde masaya vuruyordu. "Bu... buralı bir kız mı?"

Ian çenesini kaldırdı ve kısık gözlerinin arasından adama baktı. "Bu bir aşk meşk meselesi değil, Bay Larkham. Kadın tıbbi sebeplerden ötürü bana getirildi. Ailesinin yanına gönderilmesini istiyorum."

"Öyle mi?" Adamın rahatladığı çok belliydi. "Adını söylerseniz size yardımcı..."

"Sorun da bu işte," diye karşılık verdi Ian. "Düşme ya da bir yere çarpma sonucu beyni ciddi şekilde hasar görmüş. Dolayısıyla ne adını... ne de nereden geldiğini biliyor. Ama yetişkin bir kadının kaybolduğundan haberdar olan birileri vardır, diye düşünüyorum."

"Bilene ödül var mı?"

"Ödül koyup bin kilometre uzaktaki bütün çılgınları başıma mı toplayayım? Hayır, teşekkür ederim. Ben birinin -ailesinden biri olması en büyük ümidim- onun üstünde hak iddia etmesini ümit ediyorum, bir çuval paranın değil."

Jed çekmecesini açıp içinden bir kâğıt ve kalem aldı. "Nasıl biri?"

“O da bir başka sorun. Başından yara almış. O yüzden yüz hatlarını tarif etmem mümkün değil. Ama çok uzun, kızıl kahve saçlarının ve kahverengi gözlerinin olduğunu söyleyebilirim. Boyu bir yetmiş civarında.” Ailesinin onu tanımasına yardımcı olabilecek başka bir şeyler daha bulabilme ümidiyle düşündü. “Dişleri eksiksiz ve bize geldiğinde üzerinde herhangi bir mücevher yoktu. Yaşı on sekiz ile elli arasında.”

Jed kalemini kâğıdın üstüne yerleştirip yanağını yumruğuna yasladı. “Bu bilgilerin pek yardımcı olmaz.”

“Farkındayım. Kasabada kayıp biri var mı?”

Jed başını iki yana salladı. “Hayır. Ama sizin için bu ilanı asıp gözümü, kulağımı dört açarım.”

“Teşekkürler, Bay Larkham.” Ian sandalyeyi geri itip ayağa kalktı. Sonra döndü ve kapıya yöneldi.

“Ah... Doktor Carrick?”

Ian durdu ama arkasına dönmeye gerek duymadı. Şimdi ne olacağını biliyordu. Hep böyle oluyordu zaten. “Evet, Bay Larkham?”

“Ben... şey... hepimiz o kazayı duyduk.”

“O bir kaza değildi, Bay Larkham.”

“Evet, her neyse... O olaydan sonra... değiştiğinizi hepimiz biliyoruz.”

Ian küçük bir kahkaha attı.

“Alabaster Belediye Başkanı yaşlı Thomas Markette, kısa süre önce yirmi yaşındaki kızını kaybetti. Kızdan geriye yalnızca elbisesinin bir parçası kaldı. Düşündüm de ona dokunursanız...”

Ian çenesini kenetleyip gözlerini kapattı. Hep böyle oluyordu. İnsanlar ondan korkuyordu ve psişik yeteneklerine dair söylentilere inanmıyorlardı. Ama emin de olamıyorlardı. Ian'ın bunu onlara kanıtlamasını, açıklanamaz olana bir yanıt almalarına, kaybettiklerini bulmalarına yardımcı olmasını istiyorlardı. Ondan sonra ona inanacaklardı, bir anlığına. Ama yine de korkmaya, Ian onlara yardım ettikten hemen sonra ondan uzak durmaya devam edeceklerdi. Başarısız olduğu takdirde... Tanrı onu bu insanların gazabından korumalıydı.

Jed masasının çekmecesinden bir dantel parçası çıkardı. Kumaş parçası, adamın buruşuk ellerinde çok küçük ve hafif görünüyordu.

Ian dantele bakıp yine o boş panik ve işe yaramazlık duygusuna kapıldı. Arkasını dönüp yaşlı adamı boş vermesini, gerçek psişik güçlerinin olmadığını söylemeyi istedi. Ama yapamadı. Ona her zamanki gibi bu kez her şeyin farklı olacağını düşündüren o tuzak yine onu bekliyordu.

Ian yavaşça uzanıp insanı kaşındıran, esnek ve narin kumaş parçasını tuttu.

Tabii ki herhangi bir görüntü ya da bilgi gözünün önüne gelmedi. Herkesin hissedebileceği gibi bir kızın, bir çocuğun bir yerlerde kayıp ve yapayalnız olduğundan başka bir şey hissetmedi. Ve Ian'ın onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Sonra dantel parçasını aniden alev almış gibi elinden bıraktı. Kumaş masanın üstüne düştüğünde küçük, beyaz bir leke gibi göründü. "Size yanlış bilgi vermişler, Bay Larkham. Benim yeteneğimin..." Ian o kelimeyi imalı bir ifadeyle söylemişti, "bir dantele dokunmakla alakası yok. İyi günler."

Ian başı dik bir şekilde çakıl taşlı yoldan yürüdü. Saçmaladığının farkındaydı ama görünmez bakışların üzerine dikildiğini, fısıltıların rüzgâra karıştığını ve topuklarındaki karıncalanmayı hissedebiliyordu.

Larkham'ın bu tepkisine alışmış olmalıydı. Çok sıradan bir tepkiydi ama dış dünyayla bağlantısı o kadar uzun bir zamandır kopuktu ki Ian bunu da unutmuştu. Ya da içtiği onca viskiyle geçirdiği yalnız gecelerde bunalıp kaybolmuştu. Lanetinin insanları ne kadar ürkütüp korkuttuğunu unutmuştu. İnsanlar onu insan olarak değil de Cebrail ve Şeytan'ın ürkütücü bir şekilde tek bir bedende vücut bulmuş hali olarak görüyorlardı. Fino köpeği gibi peşinde dolanıp dokunuşlarının hilesini çözmeye çalışan birkaç kişi dışında...

Ian, Fergus'i ve onu bekleyen kiralık arabayı gördü. Etrafına bakmadan arabasına bindi ve yumruğunu arabanın tavanına vurdu. Fayton yola koyuldu ve kapı sertçe kapandı. Bir sonraki kasabaya doğru ilerliyorlardı.

Bir sonraki kasaba... Adı kötüye çıkmış bir doktoru tedbiri elden bırakmadan izleyip histeri nöbetine tutulmasını korku dolu gözlerle bekleyen bir sonraki insanlar, bir sonraki elin uzatılması...

Ian iç geçirdi. Belki de vazgeçmeliydi.

Selena onun neyi oluyordu ki? Onu bedelini düşünmeden ömrünün sonuna kadar besleyip destekleyebilirdi. Çatısı altındaki o karanlık koridorlarda yıllarca isimsiz, cisimsiz biri olarak kalır, hiçbir şey söylemeyip çok az şey düşünebilirdi. Deliler evinde bir kırık kalp daha olsa ne çıkardı?

Ian bunları düşünürken bile yanıtı biliyordu.

Selena, Lethe Evi'ndeki diğer delilerden biri olmayacaktı. Her gün, her gece varlığıyla, duruşuyla onu etkileyecek, Ian'ın acı dolu hayatının bir anımsatıcısı olacaktı. Selena'nın her adımında Ian ona yardım eli uzatacaktı, söylemeye çalıştığı her sözde onun için daha fazla dua edecekti. Ian onu önceki sabahki haliyle anımsadı. Saçları ve yüzü darmadağın bir halde yere oturmuştu ve parmaklarının arasından ölü bir fare sarkıyordu. Sonra ağzından kucağına akan salyalarıyla pencerenin yanında oturan Elizabeth'i anımsadı. Bu iki görüntü birbirine karışıp içinde mide bulandırıcı bir kayıp ve utanç duygusu uyandırdı. Keşke daha güçlü bir adam olsaydı. Selena'yla beyin hasarlı ve kusurlu haliyle ilgilenebilecek biri... Daha azına ihtiyaç duyup çok daha fazlasını görebilen biri...

Ama öyle biri değildi. Ona göre hiçbir şey Selena'nın yavaş yavaş Elizabeth'e dönüşmesini izlemekten daha kötü olamazdı. Hiçbir şey... Bu onu mahverderdi, tıpkı Giles'i mahvettiği gibi. Ian da kendi aklından geriye kalanı parça parça, günbegün kaybedecekti. Bu kadar basitti. Kendi ruhunu kurtarmak için Selena'dan kurtulmalıydı.

Bu çocukça ve bencilce bir şeydi. Ayrıca gerçektir. Ian başarısızlıklarını allayıp pullayarak hiç yaşanmamışlar gibi davranamazdı. O bencil bir adamdı ve her zaman da öyle olmuştu. Ama bu daha önce hiç şu anki kadar su yüzüne çıkmamıştı.

Ian ondan elinden geldiğince uzak duracak, mümkün olduğunca çok yabancıyla görüşecekti. Ve o zavallı tanrıçasını biri gelip alsın diye dua edecekti.

On İkinci Bölüm

Selena kat kat örtüleri üstüne çekmiş halde yatağında uzanıyordu. Henüz tam anlamıyla uyanamadığı o çok değerli birkaç saniyede zihnini şafak vaktinin yaklaştığı düşüncesi ele geçirmişti. Dışarı hâlâ karanlıktı ama yakında, çok yakında şafak sökecekti.

Bugün onu dışarı çıkaracaklarına söz vermişlerdi.

Gözkapaklarını açıp pencereden dışarıya baktı. Demir parmaklıkların karanlık gölgesi bile bugünkü heyecanını dindirememişti. Uyku mahmuru bir şekilde gerinip örtüyü üstünden attı, doğrulup etrafına bakındı ve Lara'nın ona öğrettiği sabah ritüelini anımsamaya çalıştı.

Yüzünü yıka. Tuvalete otur.

Bunları kolayca anımsayabilmesine sevindi. Çoraplı ayaklarını soğuk ahşap zemine indirip tuvalete gitti. Nedense yürümek ona yetersiz gelmişti. Böylesine özel bir günde süzülebilmeli, büyülü bir edayla hareket etmeliydi.

Ilık suyu porselen lavaboya doldurup yüzünü yıkadı. Sonra lavabonun yanındaki havluya uzanırken oval aynada yansımasını gördü ve duraksadı. Eli havada kalmıştı.

Aynaya iyice yaklaştığında nihayet yüzünün şeklini görebilmişti. Morluklar yüzünden göz altlarında oluşan torbalar inmişti. Artık gözlerini net bir şekilde görebiliyordu ve onlara baktığında nihayet kendinden bir şeye baktığını hissetmişti.

Sersemlemiş bir halde yanağına dokundu ve teninin yumuşaklığı karşısında büyüldü. O çirkin mor ve siyah bereler şimdi kahverengi lekelerle karışık, yeşilimsi sarı bir renge dönüşmüştü.

Selena bunun gördüğü en güzel renk olduğuna karar verdi. Değişimin, iyileşmenin rengiydi bu.

Aynanın o soğuk, kaygan yüzeyine dokundu. Solgun pembe dudakları kelimeleri şekillendirdi: "Sen kimsin?"

Karanlık ve gizemli kahverengi gözleri ona bakıyordu.

Selena bu sorunun yanıtını önemsemeye çalıştı, gerçekten çalıştı ama bu sadece ondan beklenendi, Ian'm beklediği şeydi.

Selena kendini bunu merak etmeye zorlayamıyordu. Geçmişini unutmamıyordu, tek istediği gelecekti. Hayata atılmak, bu odadan, bu evden çıkıp yepyeni dünyayı keşfetmek, hayal bile edemediği duyguları ve düşünceleri yaşamak için can atıyordu.

Bugün ilk adımını atacaktı. Dün bütün gününü evde geçirmişti. Edith ona ölü, yapış yapış bir kuşun tüylerini yolmayı öğretmişti (prensip olarak Selena onu yemeği reddetmişti, bir zamanlar yaşayan bir varlığı yeme fikri korkunçtu). Tüy yolma fiyaskosunun ardından Edith onu mutfaktan çıkarıp salona götürmüştü ve ona mobilyaları mis gibi kokan, yoğun, balmumuna benzer bir şeyle silmeyi öğretmişti.

O şeyin kokusu öylesine güzeldi ki Selena onu yemişti.

Bunu gören Edith de onu yatak odasına götürmüştü. Selena o günkü dersleri tam olarak anlayamamış, nerede hata yaptığını çözememişti ama açıkça öğrendiği bir şey vardı: Ölü hayvanları yiyebilir, temizlik ürünleriniyse yiyemezdi.

Burası anlaşılabilir kuralları olan tuhaf bir dünyaydı.

Selena yatak odasında biraz sıkıntı yaşadı. Yatağını toplayarak yeterince iyi bir başlangıç yapmıştı. Lara ona yorgan ve yastıkları nasıl kabartıp şekillendireceğini göstermiş, Selena da dersini iyice öğrenmişti.

Yastıklardan birinin içinden çok güzel bir tüy fırlayıp havada süzülerek açık pencereden uçup gidene kadar her şey yolunda gitmişti.

Selena hayatı boyunca öyle güzel bir şey görmemişti. Milyonlarca toz zerresi o soğuk, aydınlık havayı filtreliyordu. Perdeler pencerenin önünde usulca dalgalanıyordu ve o eşsiz tüy havada süzölmüş, süzölmüş, sonunda da yere düşmüştü.

Yastık Selena'mn gözünde ansızın gizli, büyülu bir hazineye dönüşmüştü. Böylece Selena yastık kılıfını baştan sona yırtıp elini içine daldırmış ve tüyleri etrafa saçmaya başlamıştı. Sonra da Lara'yla birlikte tüy fırtınasının güzelliğine kapılarak onları hissetmenin sersemliğiyle gülüp oynamaya başlamıştı.

Edith ise hiç büyülenmemişti. Onun tek gördüğü şey *dağınıklık* ve Selena ona tek bir tüyün daireler çizerek yere düşmesinin zarafetini anlatmaya çalışmışsa da Edith bundan hiç etkilenmemişti.

Hatta hizmetçi kadın onlara, "Kesin şu saçmalığı!" diyerek kızmıştı.

Selena da Lara da "saçma" kelimesini anlamamıştı ama Edith onlara "kesmenin" ne anlama geldiğini göstermişti. Ellerini havaya kaldırıp ayaklarını yere vurarak odadan çıkmış ve geri dönmemişti.

Selena o anda hizmetçiliği öğrenmediğini anlamıştı. Bu başarısızlık onu hayal kırıklığına uğratmıştı ama Selena mutsuz olmamak için çaba sarf etti. Onun yerine diğer derslerine odaklanmaya çalıştı.

Hizmetçi olarak başarısız olabilirdi fakat *kraliyet üyesi* olma derslerinde başarılıydı. Kraliçe, Selena'mn başarısından memnundu. Selena reverans denen o tuhaf hareketi nasıl yapacağını şimdi bile anımsıyordu. Hizmetçi olduğu için Edith, *geri zekâlı* olduğu için Lara ve Edith'in *umarsız bir sarhoşun ve aptalın teki* olan kocası dışında evdeki herkesin karşısında reverans yapması gerektiğini de anımsıyordu.

Kraliçe ona diğer herkesin Selena'dan üstün olduğunu ve bu yüzden onların karşısında eğilmesi gerektiğini söylemişti. Özellikle de kralın karşısında.

Selena o kadar çok reverans yapmıştı ki ne zaman odaya yeni biri girecek olsa sersemliyordu. Ama yapıyordu. Bu tuhaf geleneği uyguluyor, yeni bir beceri ediniyordu. Çay denen o tatsız, insanın dilini haşlayan sıvıyı da fincana doldurup yudumlayabiliyordu.

Üstelik bunu pembe serçe parmağı tavanı işaret ederken de yapabiliyordu. Ve kraliçe, Selena'nın asilzadelere yaraşır selamını "muhteşem" olarak nitelendirmişti.

Selena sonunda aynadan uzaklaşıp sandalyenin arka kısmına asılmış bronz elbiseye uzandı. Fakat onu tekrar giyime fikriyle irkildi ve isteksizce elini geri çekti.

Ona bir *hanımefendi* olmaya dair öğrettikleri her şey ya çok rahatsız ediciydi ya da çok anlamsızdı. Tüm bunları reddetmek, tıpkı Andrew gibi pantolon ve dizlerine kadar uzanan bol bir gömlek giymek istiyordu. Canlı, göz alıcı renkler, ona gökyüzü, deniz, karahindiba çiçeği, iris, çimen gibi kelimeleri anımsatan renkler giymek istiyordu. Her nasılsa renkler görüntüleri ve anıları her şeyden daha fazla aklına getiriyordu. Beyaz gecelik ona karı, donu ve yıldızların ışığını, bir ineğin pembe memelerinden fışkıran ılık sütü, bir papatyanın kadifemsi yapraklarını anımsatıyordu. Selena bazen o görüntülerin isimlerini anımsıyor, bazen de aklına yalnızca görüntüler geliyordu. Kelimeyse ancak bir saat sonra birdenbire aklına geliyordu. Ama önemli değildi. Önemli olan sözde anılardı, dışarıdaki o güzel dünyaya dair parçalar veya canlı bir renk görmek, bir iç geçiriş ya da bir ses duymaktı. Önemli olan onu sahip olduğu baştan çıkarıcı olasılıklarla çağıran gizemli dünyaydı.

Ve Selena bugün o dünyayı ilk kez görecekti. Ona ansızın yeşil yaprakların sonbaharda kahverengiye döndüğünü anımsatan elbiseyi alıp başından geçirdi. Elbisenin yakasındaki ekru dantelleri düzeltip dar korsesini giydi, eteğinin düğmesini ilikledi ve beklemek üzere yatağa gitti.

Özgürlüğe dakikalar kalmıştı.

Biri kapıyı çaldı. Fakat Selena yataktan kalkarken bir kumaşın yırtıldığını işitti. İrkilerek aşağıya baktı ve korsesinin yırtıldığını, beyaz kombinezonunun büyük bir kısmının ortaya çıktığını gördü. Göğsü elbisenin dantelli yakasından fışkırmıştı.

Kapının yeniden çalındığını işitti. "Selena?" dedi Andrew kapının ardından. "Müsait misin?"

Selena kaşlarını çattı. *Müsaıt*. Kelimeyi yanlış anlamış olmalıydı. Ona göre bu kelime erdemli demekti ve erdemli olmak iyi bir şeydi. Andrew ona neden iyi olup olmadığını soruyordu ki? “Evet,” dedi.

“Güzel.” Kapı ardına kadar açıldı ve Andrew içeri girerek ona gülümsedi. Sonra ansızın olduğu yerde donup kaldı. Gözleri kocaman açılmış ve Selena’nın kombinezonuna takılmıştı. “E... elbisen...”

“Çok dar.”

Andrew’un boynundan yükselen kızarıklık yüzüne doğru yayıldı. “E... evet, ama...” Andrew kaçıp gidecekmiş gibi tekrar kapıya döndü.

Selena öne atıldı. “Gitme.” Selena genç adamın kolunu kavrayıp ona dayandı. “Dışarı... çıkıyoruz. Öğrenecek. Görecek.”

Andrew dudaklarını yalarken bakışlarını Selena’nın göğüslerinden uzaklaştırmaya çalıştı. Selena’ya yanıt vermesine fırsat kalmadan Edith ve Maeve odaya girdi.

Edith, Selena’nın elbisesinin halini görür görmez iç geçirdi. “Aman Tanrım... Bir delinin giyinik kalması için hiç bu kadar uğraşmamıştım.”

Maeve, Selena’ya uykulu gözlerle yavaşça gülümsedi.

Selena göğsünün sıkıştığını hissetti. Maeve’i ne kadar özlediğini, arkadaşının bir şekilde ortadan kaybolmuş olmasından ne kadar korktuğunu o ana kadar fark etmemişti. “Maeve... Seni özledim.”

Maeve gülümsemeye devam ederek hafifçe döndü ve alnını duvara vurmaya başladı.

“Kes şunu,” diye homurdandı Edith. “Başımı ağrıtıyorsun.”

Selena, Maeve’in yanına koşup kadının omzuna dokundu ve “Maeve,” diye fısıldadı.

Maeve başını duvara vurmaya devam ediyordu.

Başını duvara her vuruşunda Selena o darbeyi içinde hissediyordu. Edith’e döndü: “Neden?”

“Hiç sorma, kızım,” dedi Edith alçak sesle. “Bazen iyice çıldırıyor. Ne zaman olacağını hiç kestiremiyorsun.”

“Çıldırmaq?” Selena o kelimeyi tekrar ederken kaşlarını çatmış ve sonra Maeve’i omuzlarından kavrayıp duvardan uzaklaştırdı. Maeve dönüp Selena’ya donuk ve yaşlı gözlerle baktı. Alnında şimdiden renk değiştirmiş hafif bir şişlik oluşmuştu.

Maeve kızgın görünmüyordu, üzgün görünüyordu. Selena dağınık bir şekilde duran, pis bir saç tutamını Maeve’in gözünün önünden çekerken kısık sesle, “Hayır,” dedi. “Çıldırmadı. Canı yanıyor.”

Maeve hafifçe gözlerini kırıştırdı ve ağzının bir kenarında hafif bir tebessüm belirdi. Selena Maeve’in onu er ya da geç tanıyacağını, onunla konuşacağını biliyordu. Ona cesaret verircesine gülümsedi.

Maeve de ona içten bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Kocam eve döndü. At arabasının sesini duyuyorum.” Ağır eteğini kaldırıp kapıya koştu ve bir saniye içinde gözden kayboldu.

“Sonunda ben de çıldırdım,” dedi Edith, başını iki yana sallayarak. “Ben de araba sesleri duyuyorum.”

Andrew pencereye koşup perdeyi açtı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı. “Biri geldi.”

Selena’nın kalbi duracak gibi olmuştu. Hızla akan zaman onu nefessiz bırakmıştı. Aklından bir tek kelime geçiyor ve içini yakıyordu. “İlan...” diye mırıldandı.

“Johann,” dedi Andrew birkaç dakika sonra. “Tek başına.”

Selena hayal kırıklığına uğramıştı. Henüz tekrar konuşacak cesareti kendinde bulamadan Andrew yanına gelip onun elini tutmuş ve onu koridora doğru çekiştirmişti.

“Haydi, Selena, acele et. Johann’la konuşmalıyız.”

Dik merdivenlerden koşarak inip aceleyle karanlık girişe geldiler ve Andrew kapıda duraksadı. Uzattığı elini kapı kulbundan korkuyormuşçasına geri çekip ceplerine soktu.

Selena onun yanından geçip kapıyı açtı. Serin hava içeri süzülürken fırıl fırıl dönen parlak yeşil yaprakları da beraberinde getirmişti.

Selena yüzüne çarpan rüzgârın, burun deliklerine dolan kokusunun büyüüne kapılarak durdu. Etekleri ayak bileklerine dolaşmış, saçları alnına düşmüştü.

Gecenin karanlığıyla lekelenen çimenler gözlerinin önünde kayboluyor, ağaçların gölgesine karışıyordu. Şafağın kan kırmızısı ışık huzmeleri uzak ufuklarda ateşten bir şelale gibi belirmeye başlamıştı.

Johann at arabasının kapısını kapattı ve her adımda büyüleyici bir çıtırtı çıkararak yürüdü. "Bir an önce içeri girsen iyi edersin, Andrew. Birazdan gün doğacak."

Andrew bakışlarını Selena'ya çevirdi. Onunla sessizce iletişim kurmak için çabalıyordu.

"Anlaşıldı. Demek sonunda kendine bir refakatçi buldun..." Johann kendi yaptığı espriye kendi güldü. "İnsanın aklına Mary Shelley'yi getiriyor, değil mi?"

"Sandığın gibi değil, Johann," dedi Andrew, nefes nefese kalmış bir halde.

Johann durup doğrularak Selena'ya baktı. Genç kadının elbisesinin altından görünen çıplak ayaklarından başlayıp göğüs kısmındaki yırtılmış kısma kadar bütün vücudunu inceledi.

Selena karnında tuhaf bir sıcaklık hissetti.

Johann hafifçe gülümseyerek tek kaşını kaldırdı. "Yüzü iyileşmeye başlamış, Andrew. Görünüşe bakılırsa göğüsleri de çok hoş."

Selena onun söylediği her şeyi anlamadıysa da yüzüyle ilgili bir şeyler söylendiğini fark etmişti. Şüphesiz ki iyileştiği Johann'ın gözünden kaçmamıştı.

"Hişşşt!" diye çıkıştı Andrew. "Seni anlayabilir."

Johann bir elini ağır ağır kaldırıp gömleğindeki dantelleri düzeltti. "Tabii ki anlar, Andrew. Ben de Kral George'um zaten."

Selena hemen Johann'ın karşısında reverans yaptı. Sonra da yavaşça doğrulup onu selamlarcasına sağ kolunu uzattı. Bir yandan da ona öğretildiği gibi saygıyla gözlerini yere indirmişti. "Maesteleri

Johann olduğu yerde donup kaldı. Yanaklarının rengi kaçtı ve Andrew'a hızlı bir bakış attı. "Yüce Tanrım!"

Selena kaşlarını çattı. Bu doğru yanıt değildi. Yine yanlış bir şeyler yapmış olmalıydı. Tekrar reverans yapıp kolunu uzattı. "Hoş geldiniz, Ekselansları."

Johann onun elini tutup öptü. "Hoş bulduk, tanrıça," dedi usulca ve Selena'nın elinin üstünden ona baktı. "Bana bir şey söyleyebilir misin?"

Johann'ın ona bakış tarzı Selena'yı rahatsız etmişti. Yanakları kızardı. "Okuyabiliyor," dedi Andrew.

"Ne yapıyor?" Johann döndü ve at arabasına gidip bir şeye uzandı. Bir kitap alıp rastgele bir sayfasını çevirdi. "Oku şunu, tanrıça."

Selena, Johann'ın gösterdiği kelimelere odaklanarak derin bir nefes aldı. "'Solgun gözlerini güzel ve çirkin şeylere dikti. Geldi. Cennetin...'" Son kelimeyi okuyamayınca kaşlarını çattı. "Mel..."

"Melekleri," dedi Johann alçak sesle.

Selena başını kaldırınca Johann'm zayıf yüzündeki tebessümü gördü. "Demek saygıdeğer liderimiz yanılmış..."

Selena, Johann'ın söylediği kafa karıştırıcı sözleri duymazdan geldi. "Öğrenmeme yardım eder misin?"

"Elbette ederim, tanrıça. Andrew ve ben sana unuttuğun bütün kelimeleri öğreteceğiz." Sonra Andrew'a döndü: "Ian geldiğinde şaşkına dönecek."

Selena'nın kalp atışları hızlandı. "Ian?"

Johann gözlerinde hüznün ve anlayış dolu bir ifadeyle ona döndü. "O gitti, tanrıçam. Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Selena *gitti* kelimesini anladı. Bir fitili tuttuğunuz zaman alev durmana dönüşür ve sonra yok olurdu. Selena, Johann'a dönüp kelimeleri söylemeye çalıştı: "Burası ev."

Johann usulca gülümsedi. "Evet, burası Ian'ın evi ve insanlar er ya da geç evlerine dönerler. Doktor Carrick gibi aptallar bile."

lan bir ay sonra döndü.

Lethe Evi'nin kapalı haldeki dökme demirden kapısının önünde durmuştu. Çapraşık bir şekilde takılmış olan siyah parmaklıklara bakarken tekrar yola koyularak gözden kaybolan kiralık at arabasının giderek duyulmaz hale gelen sesini dinliyordu. Karanlık etrafını çevrelemiş, lan o bilinmezlikte huzur bulmuştu. Eve döneceğini bildirmemiş olmayı diledi.

Tepedeki ay, etrafını gri, ışıltılı bulutların çevrelediği parlak, sedefli bir tabak gibiydi. Rüzgâr çam ağaçlarının iğnelerinin arasından bir şeyler fısıldayıp ensesindeki saçları dağıtıyordu. Pelerinini vücuduna daha sıkı sardı. İçgüdüsel bir hareketti bu. Havanın soğuk olduğunu, gecenin bu saatinde keskin bir soğuk olduğunu bilse de lan bunu gerçekten hissedemiyordu.

Vücudundan koptuğunu, hislerinin o puslu perdenin ardına gizlenen yıldızlar gibi yok olduğunu, ertesi sabah belirecek olan solgun gün ışığı kadar uzak olduğunu düşünüyordu. New York'ta geçirdiği sürede kaçıışı olmayan bir karanlığa her gün biraz daha battığını hissediyordu.

Şehirde biraz huzur bulmak, Alabaster'da hissettiği o suçluluk ve çaresizlik hissinden biraz olsun uzaklaşmak istemişti. İlk birkaç gün ortalık yeterince sessizdi. Çalışanlar onunla ilgilenmiş, adı kötüye çıkan patronlarına dokunmamaya ya da onunla konuşmamaya özen göstermişlerdi. Geceleri çakırkeyif bir halde eve döndüğünde kimse ona tek kelime etmemişti.

Ama şehre geldiği bir şekilde duyulmuş, dedikodular da kanalizasyon sisteminden yayılıp pahalı şampanya kadehlerinde çınlamaya başlamıştı. Önce meraklılar gelmiş ve adı kötüye çıkan doktoru görmek için kapısının önünde gezinip nefeslerini tutarak beklemeye koyulmuşlardı. Sonra emsalsiz meslektaşlarından tavsiyeler almak için doktor arkadaşları gelmişti. Bu arada şapkalarının altına gizledikleri gözleriyle onu izliyor, lan onlarla tokalaşmayı reddedince de gülümsüyorlardı.

lan şaşırtıcı bir şekilde onlara eskisi kadar kızmıyordu. Bu hastalıklı merakın üstesinden gelebilirdi. Onu geceleri ortaya çıkan bir solucan gibi Lethe Evi'nin güvenli duvarlarının arasına geri yollayanlarsa en son gelenlerdi.

Hepsi de aynı şekilde karalara bürünmüştü. Başları eğikti ve ellerinde bir fotoğraf, bir kumaş parçası ya da eski bir çerçeve vardı. Ian her birinin geldiği anı anımsıyor, gözlerindeki korkuyu ve çaresizliği okuyabiliyordu. Bir de umutsuzluğu...

Bize yardım edin, Doktor Carrick... Çok değerli kızımızı kaybettik... Be-beğim tuhaf bir hastalığa yakalandı. Ona dokunun, Doktor Carrick ve yaşayıp yaşamayacağını bana söyleyin... Ölüyorum, Doktor Carrick. Yeteneğinizi kullanarak beni kurtarın.

Beni kurtarın... beni kurtarın... beni kurtarın...

Ian hep aynı sözleri duyuyordu. Bunlar her zaman faydasız, onu utanç, korku ve tiksinti içinde bırakan sözlerdi. Ian bundan kaçmaya çalışmıştı ama kurtuluşu ne evin içinde ne de dışında bulabiliyordu. Peşine takılıyor, evden her çıktığında pençelerini uzatıyor, Ian yolda yanlarından geçtiğinde dizlerinin üstüne çöküyorlardı. Gözyaşlarından geriye kalan ne varsa onu takip ediyordu.

Alkolse durumu daha da kötüleştiriyordu. İçini alev alev yakan o şeyden aldığı her yudumda Ian biraz daha uyuşup huysuzlaşıyordu. Selena'nın görüntüleri onu kuşatıp yas tutan bir hayalet gibi yatağının etrafında dolanıyor, onunla alay edip ona sataşıyor ve onu çağırıyordu. Başlarda Elizabeth'in görüntüleri sürekli şişeye uzanmasına sebep olup omuzlarından inmeyen bir yük gibi hiç silinmiyordu ama zaman geçtikçe Ian o görüntüleri gözünde canlandırmakta zorlanmaya, onun yerine Selena'yı hayal etmeye başlamıştı. Olduğu haliyle değildi elbette, olmasını istediği haliyle... Güzel, normal, doğru cümleler kurup gerçek şeyleri tatlı ve buğulu bir sesle ifade eden haliyle...

O hastalıklı grup gelmeden önce Ian günlerce çalışma odasında oturmuş, kendini alkolün kollarına bırakmış ve Selena'yla ilgili düşüncelerini kökünden söküp atmaya çalışmıştı. Ama onu zihninden uzaklaştırmaya çalıştıkça takıntısı ruhunda daha fazla kök salmıştı. Ian her zamanki gibi bir şeyi yarım yamalak yapamıyordu. Sakin, bilimsel bir tavırla Selena'nın kurtulacağını ümit etmek yerine bütün ümitlerini, hayallerini ve dualarını ona adanmıştı. Selena'nın bütün bunları bir şekilde yerine getireceğini düşünüyordu.

Ne büyük aptallıktı... Oysaki Ian öyle olmayacağını biliyordu. O hastalıklı takıntının temelinde yatan gerçekleri başından beri içten içe biliyordu. Selena için umut yoktu. Okuduğu kitapların hiçbirisi genç kadının iyileşeceğine dair bir ümit vermiyordu. Selena'nın beyni hasar görmüştü ve hep böyle kalacaktı.

Ian orada durmuş, soğuk gecede yavaş yavaş sallanıyordu. Ev gölgeleri içindeki bahçede tek başına, yıkık dökük ama boyun eğmez haliyle yükseliyordu. Pencerele değişken ışıktaki göz kırpmaları, beyaz çerçeveleri solgun ve gri görünüyordu.

Işıklar yanmıyordu ve Ian yanmalarını da beklemiyordu. Yine de birinin uyanık olduğunu, onu izlediğini biliyordu. Pencerele gözleriyle taradı. Bakışları bir parmaklıklılı dörtgenden diğerine kayarken gölgele arasında bir gölge, her şey durgun ve hareketsizken hafif bir kırıltı görmeye çalıştı.

Eve dönmüştü.

O düşünce zihnine doldu ve Ian o ani farkındalıkla irkilip geriye doğru tökezledi.

Dolunaylı bir gecede eve dönmekten daha iyisini yapabilirdi.

Kendini yavaş yavaş yürümeye zorladı. Ardından o gıcırtılı basamakları çıkıp karanlık girişe adımını attı.

"Çık ortaya. Orada olduğunu biliyorum," diye fısıldadı hareketsiz, karanlık odaya.

Kimse yanıt vermedi.

Çalışma odasına geçti ve pelerinini çıkarıp bir sandalyenin üstüne attı. Bir lamba yaktıktan sonra kendine sert bir içki koydu ve merdivenlerden çıktı.

Annesi sahanlıkta duruyordu. Dağınık saçları omuzlarına dökülmüştü. Elleri belindeydi ve parmakları durmadan elindeki kurdeleyi çeviriyordu.

Ian bitkinlikle iç geçirdi. "Anne, yatağına dön."

"Selena'yı görmeye mi gidiyordun?"

"Hayır."

"Yokluğunda bir sürü şey değişti."

lan iç geçirip tek kelime etmedi.

Maeve ona doğru yürüdü. Ian o küçük, tanıdık hareketlerdeki korkuyu görmüştü. Annesinin parmaklarını o saten parçasına sarıştı, alt dudağını ısırması... Her zamanki gibi bu görüntü onu utandırıp hasta ediyordu, öz annesinin ondan korktuğunun kanıtıydı bu.

Annesi, Ian'ın tam önünde durup başını kaldırdı. Ian'ın, annesinin düşüncelerini anlamak için zihnini okumasına gerek yoktu. Endişe dolu gözlerine bakması yeterliydi. Konuşmaya bile başlamadan oğlunun ona gülüp gitmesinden korkuyordu. Ama hâlâ orada, Ian'ın tam önünde bekliyor, yolunu kapatıyordu.

Annesinin bu cesur davranışı alışılmışın dışında bir durumdu ve Ian'ın merakını uyandırmıştı. Soğuk duvara yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturup beklemeye koyuldu.

“Bi... biz bir... toplantı yaptık,” dedi aceleci bir tavırla.

“Biz derken?”

“Evde yaşayanlar.”

“Ah, öyle mi? Kaçmaya mı karar verdiniz?”

“Biz Selena'ya yardım ediyoruz.”

Ian olduğu yerde donup kaldı ve hafifçe duvardan uzaklaştı. “Ne yapmasına yardım ediyorsunuz?”

Maeve gergin bir tavırla dudaklarını ıslattı. Gözlerinde gurur benzeri bir duygu belirmişti. Omuzlarını dikleştirdi. “Ben ona bir hanımefendi gibi yemek yemeyi öğrettim, Kraliçe de reverans yapmayı.”

Ian'ın gözünün önüne mekanik bir hareketle bükülüp reverans yapan Selena'nın korkunç görüntüsü geldi. Gözlerini kapatıp o görüntüden kurtulmaya çalıştı. “Ne güzel. İyi geceler, anne.” Ian arkasına dönmeye hazırlandı.

“Gitmene izin vermedim.”

Annesinin sesindeki otoriter ton, Ian'ı gafil avlamıştı. Ian şaşkın bir ifadeyle tekrar ona döndü. “Affedersin...”

“Hayır, etmiyorum.” Maeve tekrar dudaklarını yaladı ve gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Ian bu emrin ona neye mal olduğunu, ne kadar korktuğunu görebiliyordu.

Sıra dışı bir şeyler oluyordu. Maeve dimdik durmuş, uçuşan bir tutam saç solgun, oval yüzüne tıpkı bir hale gibi düşmüştü. Ela gözleri net ve berrak bir ifadeyle ona bakıyordu.

Ian annesinin duruşundaki gurur kıvılcımını görmüştü. "Ne oldu, anne?"

"Selena bizim gibi değil, Ian."

"Haklısın, anne. Siz delisiniz, onunsa beyni hasar gördü."

"Hayır. O normal sayılır."

Sayılır. Bu basit kelime Ian'ın göğsünde derin bir acı uyandırmıştı. Ian pencere kenarındaki sandalyesinde iki büklüm halde oturan ve artık bir parçası olmadığı dünyayı izleyen Elizabeth'i düşündü. Maeve'in, Elizabeth'i de "normal" olarak tanımlayacağına şüphe yoktu. "Yemek yiyip reverans yapabildiği için mi? Ne diyorum ben? Yakında operaya bile katılır."

"Selena'ya dünyayı tanıtacağına dair bana söz vermeni istiyorum."

"Olur."

"Yarın."

Ian kaşlarını çattı. "Er ya da geç..."

"Yarın."

"Tamam, anne. Yatağının kenarına oturur, ağzından akan salyaları siler ve ona içinde yaşadığımız bu lanet olası dünyayı anlatırım. Belki de ona 'merhaba' dedikten sonra söylediğim birkaç kelimeyi de anlar."

Maeve kendini hafifçe gülümsemekten alamadı. "Kimin ne öğrendiğini göreceğiz."

Ian gözlerini devirdi. "İyi geceler."

"İyi geceler, Ian. Selena ve ben yarın sabah seni kumsalda bekleyeceğiz."

"Elbette, anne. Vadiyi analiz edeceksiniz herhalde."

Ian annesinin tepkisini görür görmez onu kındığını anladı. Sesindeki alaycı tonu silebilmeyi, o son sözleri hiç söylemeden çekip gitmeyi çok isterdi.

Annesi bu gece ondan bir şey, yıllardır, hatta hayatları boyunca ilişkilerinin bir parçası olmayan bir şey istiyordu. Bu belki dürüstlüktü, belki de anlayıştı, Ian bunu bilemiyordu. Ama şimdi Maeve'in o hüzün dolu gözlerinden onu hayal kırıklığına uğrattığını anlayabiliyordu. Yine...

"Ah, Ian..." Annesi ona doğru yürüyüp o solgun, ince elini uzattı. Ian onun gözlerindeki yaşları ve dudaklarının çevresindeki çizgileri görebilecek kadar yaklaştığında durdu. Eli tekrar yanına kaydı.

Ian garip bir şekilde, hiç hissetmediği o dokunuşu özlediğini fark etti. "Ne oldu, anne?"

Annesi gözlerini kırpmıstırmadan ona baktı. Yüzü karanlıkta inanılmaz derecede solgun görünüyordu. "Elimde olsaydı hepsini değiştirdim."

Ian midesine yumruk yemiş gibi hissetti. Nefesi derin bir iç geçirişe dönüşürken Maeve'e bakıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Ama söyleyecek bir şey yoktu ve ikisi de bunu biliyordu. "Ben... üzüldüğünü biliyorum..."

Maeve'in gözleri gözyaşlarıyla ışıldamıştı. "Ama umurunda değil." Ian yanıt veremedi Maeve başını eğdi ve ondan uzaklaştı. Yatak odasına girip kapısını sertçe kapattı.

Ian duvara yaslanıp gözlerini kapattı. Neden annesine ulaşamıyordu? Neden onun yanındayken insan gibi davranmak yerine öfkeli ve huysuz bir çocuğa dönüşüyordu.

İç geçirip geri çekildi.

Annesi ondan hep istediği şeyi istiyordu: bağışlanmayı. Ian onu tam anlamıyla affedemiyordu. Keşke farklı biri olabilseydi, keşke ona gülümseyip omuz silkse ve tüm bunların bir öneminin olmadığını söylebilseydi.

Ama bu yalan olurdu ve ona küçük bir gerçeğin sebep olabileceğinden çok daha büyük bir acı verirdi.

Usluca, "Umurumda, anne," derken sesi koridorun karanlığında kayboldu. Kelimeler öyle derindi ki Ian artık onları yüksek sesle dile getiremiyor, annesinin yüzüne söyleyemiyordu. Oysaki her zaman umurundaydı.

Yalnızca umurunda olmayanın neyi değiştireceğini bilmiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah Ian kumsala giden yoldan yürüdü. Kadın kahkahaları ağaçların arasından süzülüp gölgeler içindeki sessizliği istila ediyordu. Ian duraksadı.

Onu ağaçların arasından kıyıya sürükleyen o yabancı, buğulu ve büyüleyici sesi tekrar duydu. Ormanın karanlığında duraksayıp kumsala baktı ve kahkahaların nereden geldiğini bulmaya çalıştı.

Maeve ve Lara tam karşısında, yosunlarla kaplı yüksek granit taşta oturmuşlardı. Yanı başlarında çürük bir şövale duruyordu. Kanvas kumaşın üzerindeki rengârenk resim tamamlanmıştı ve boya kavanozları da gelişigüzel dizilmişti. Siyah ucu parlak gün ışığı rengine boyanmış olan büyük bir boya fırçası hemen bitişikteki taşın üstünde duruyordu ve belli ki unutulmuştu. Kırmızı kayalar, masmavi dalgalar ve hepsinin üstünde süzülen gökyüzündeki gökkuşağıyla bu resim kumsalın ilginç bir yorumu olmuştu.

Maeve taşın dik kısmına oturmuş ve ellerini kucağına koymuştu. Dağınık saçları omuzlarına düşmüştü. Ian'ı hemen görmüş, ağzının kenarında küçük, gizemli bir tebessüm belirmişti. Ama sonra bakışlarını ondan kaçırmış, aşağıdaki dalgalara indirmişti.

Ian oraya bakmadan da ne bulacağını, kimi göreceğini biliyordu. Bunu biliyor, hissediyordu ama yine de inanamıyordu. Yavaşça Maeve'in bakışlarını takip etti.

O, aşağıdaki kumsalda, midye dolu bir taşın üstüne bağdaş kurup oturmuştu. Gür ve kabarık saçları yüzünü kapatıyordu. Üzerinde çok büyük bir erkek gömleği ve vücut hatlarını tamamen örten bol bir pantolon vardı.

"Selena..." Ian onun ismini hayranlıkla fısıldadı. Genç kadın yaktan kalkmıştı, yürüyor, hareket ediyordu.

Neredeyse normaldi. Ian annesinin sözlerini anımsadı, o sözler baştan çıkarıcı gücüyle onu sersemletmişti.

Selena bir bardağı sağ gözüne bastırıp eğildi ve yüzünü buz gibi suya daldırdı. Saçları başının iki yanından dökülüp suyun üstünde yüzdü ve sonra içine battı.

Ian annesine döndü. "Tanrım! Boğulacak."

Maeve taşın üstünden baktı. "Sanmam. Su yalnızca birkaç santim."

Selena kafasını sudan çıkardı ve ıslak saçlarını tıpkı bir deniz kızı gibi yüzünden çekti. Ian bir an için onu profilden gördü ve sonra Selena'nın saçları perde gibi tekrar yüzüne düştü. Işıltılı su damlaları gün ışığıyla parlayan bir tül gibi süzülüyordu.

Selena kucak dolusu taş ve midye kabuğu toplayıp büyük, sümüksü bir denizanasını boynuna doladıktan sonra kumsala döndü.

Atlantik'in buz gibi sularında güneşin sıcaklığını içine çekmiş Karayip Denizi'ndeymişçesine su sıçratarak oynuyordu. Tek eliyle birbirine girmiş saçlarını yüzünden çekti.

Ian hayatında ilk kez bir kadının karşısında dizlerinin bağının çözüldüğünü hissediyordu. Selena beklenmedik bir şekilde eşsiz bir güzele sahipti. Uzun, kızıl kahve saçları kollarına şelale gibi dökülüyor, gümüş rengi damlalar gömleğinin beyaz kumaşına akıyordu. Solgun, oval yüzüne, Ian'ın o güne dek gördüğü en buğulu kahverengi gözler hükmediyordu. Selena dolgun dudaklarıyla her an gülümsemeye hazır görünüyordu.

Ian'ın ona ismini verdiği tanrıça gibi dalgaların hareketine ayak uydururcasına süzülerek zarif adımlar atıyordu. Kalçası da Ian'ı büyüleyen kadınsı bir edayla salınıyordu.

Selena kumsala vardığında bol pantolonunun paçalarını kıvrıp ıplak ayaklarıyla soğuk taşa tırmandı ve çorapları ile ayakkabılarını bıraktığı noktaya zıpladı. Deniz kenarında topladıklarını yere bırakıp ayakkabılarını giydi.

Ian'ın kalbi öyle hızlı atıyordu ki Selena'nın onu duyduğundan emindi. Aniden, mantıksızca Tanrı'nın dualarına yanıt verdiğini, ona gizemlerle dolu çok güzel, büyüleyici bir kadın yolladığını düşündü.

Ama bu mümkün değildi. Selena'nın beyni hasar görmüştü, yani öyle olmalıydı... Hiçbir beyin öyle bir travmayı zarar görmeden atlatamazdı. Selena'nın normal olabileceğine dair bir ümit yoktu. Gerçek bir ümit yoktu.

Pencere kenarındaki sandalyesinde oturan Elizabeth'i düşündü. O haliyle bile güzeldi; hırpalanmış, çocuksu ve çökmüş...

Zihni, sinsi ve ümitlerini yok eden bir sesle, *Ona bir bak*, diye onu uyarıyordu. *Gördüklerine inan*.

Ama çaresizlik içinde geçirdiği yıllar, Ian'ın böyle bir inanç duymasını imkânsız kılıyordu. Gerçek olduğuna dair bir kanıt bulmadan bir şeye inanması mümkün değildi.

Selena deniz kabuklarıyla su yosunlarını tekrar toplayıp Maeve ile Lara'nın yanına gitti. Bir adım attıktan sonra durdu.

Taşın üstünde şövale dışında bir şey kalmamıştı. Maeve ve Lara gitmişti. Ian onun yüzünde beliren korkuyu ve gözlerinin yaşardığını gördü. Selena alt dudağını korkmuş bir çocuğun yüz ifadesiyle ısırды.

"Maeve?" Tok, buğulu sesi titriyordu. "Maeve? Lara?"

Ian zihninden binlerce soru geçerken onu izliyordu. Umursamamaya, herhangi bir beklenti içine girmemeye çalıştı.

Sonra öne atıldı. "Ben buradayım, Selena."

Selena ona doğru döndü. Topladığı deniz kabukları ve taşlar gürültüyle kayalara döküldü.

"Ian?" Selena bunu fısıltıyla söylemişti, sanki Ian'ın gerçekten orada olduğundan emin değilmiş gibi...

"Merhaba, Selena."

Selena yüzünde kocaman bir tebessümle Ian'a doğru koştu. Ama tam önüne geldiğinde durdu ve yerlere kadar eğilip reverans yaptı. Yavaşça kalkarken gözleri Ian'ın gözlerine kenetlendi ve ona elini uzattı.

Ian ona dokunmakta biraz tereddüt ettikten sonra temkinli bir şekilde elini uzattı. Parmakları sürtünüp birbirine dolandı. Selena'nın eli onun avucunun içinde küçücük ve yumuşacıktı. Ian'ın gözünün öne hiçbir görüntü gelmedi, hiçbir duygu hissetmedi. Daha önceki gibi Selena'nın zihninde görebileceği bir şey yoktu.

"Sanırım reverans yapmayı sana Kraliçe öğretti."

Selena ona gülümsedi. "Evet."

"Çok güzel yapıyorsun."

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Ian gözlerini ondan, kıvrılıp tebessüme dönüşen dudaklarından, bakışlarının ışıltısından alamıyordu. Selena büyüleyici bir şekilde canlı ve inanılmaz derecede neşeliydi.

Bu bir mucizeydi.

Hayır, mucize değildi, bilimsel bir olguydu.

Ian'ın içini eski bir heyecan sardı. Selena'nın iyileşmesinin anlamı ve bunun onun için neler ifade ettiği bir anda zihnine dolmuştu. Selena tüm olasılıklara, bilime meydan okuyarak, orada öylece durarak ona dünyaları vermişti. Ian'ın hayalleri hızla geri döndü.

Onu inceleyebiliyor, ondan önce hiçbir doktorun anlayamadığı şeyi anlamaya başlıyordu.

Yine bir ilah olabilirdi.

Gülümseyerek soruların zihnine üşüşmesine, onu coşturmasına izin verdi. Selena'nın aklı ne durumdaydı? Ne kadar iyileşmişti? Düşünebiliyor, anlıyor, mantık kurabiliyor muydu? Beyni zayıflamıştı, öyle olmalıydı ama ne ölçüde? Hangi loblar hasar görmüş, o darbeye Selena'nın hangi davranışları etkilenmişti?

Ian onu incelemek için sabırsızlanıyordu.

"Yüzümü beğendin," dedi Selena.

Ian, Selena'nın yüzüne dokup pürüzlü parmaklarıyla onun teninin ipeksi yumuşaklığını hissetti. "Çok güzelsin."

"Arsaya... affedersin... aynaya baktığımda daha iyi olduğumu gördüm. Artık benimle kalacak mısın?"

"Anlamadım."

"Artık çirkin değilim."

Ian'ın tebessümü yavaş yavaş kayboldu. Çekip gitmekle nasıl bir bencillik yaptığını düşünerek utandı. "Sen çirkin olduğun için gitmedim, Selena. Ben çirkin olduğum için gittim."

Selena ona bir adım yaklaşıp bakışlarını yerden kaldırdı. Yüzünde yavaş yavaş büyüleyici bir tebessüm belirdi. "Sen güzelsin, Ian."

Selena'nın safça söylediği bu sözlerin yarattığı sıcaklık şaşırtıcıydı. "Kadınlar güzel olur, Selena. Erkekler yakışıklı olur."

Selena hafifçe kaşlarını çattı. "Öyle mi?" Sonra tekrar gülümsedi. "Beni yine test edecek misin?"

Ian başını salladı. "İzin verirsen..."

Selena güldü. O melek gibi yüzüne hiç yakışmayan kısık, boğuk bir hırıltı çıkarmıştı. Bir fahişenin viski yumuşaklığındaki, baştan çıkarıcı kahkahasıydı bu. "Bana istediğini yapmana izin vereceğim. Hep seni bekledim."

Ne kadar da basit ve masum ifadeler kullanıyordu. Sözlerinin cinsel çağrışımlar taşıdığının farkında değildi. Ian onun zihninin ne ölçüde çalıştığını merak etti. Bir kadının vücudunda yaşayan bir çocuk olan Lara gibi miydi, yoksa hafıza kaybından ötürü sorunlar mı yaşıyordu?

Ian ona usulca, "Ben de seni bekledim, Selena," derken sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark etti. Altı uzun yıl boyunca bir hastayı, ona ihtiyaç duyacak birini, ona geçmişini verebilecek birini beklemişti. Ve şimdi Selena burada, Lethe Evi'nde bir çocuğun içten neşesiyle ona gülüyordu. Onu anlamak, tıp tarihini değiştirecekti.

"Test fikri hoşuma gitti. Bu kez büyük ihtimalle geçerim."

Ian gülümseyip kolunu ona uzattı. Birlikte ormandan eve doğru yürüdüler.

Ian yıllardır ilk kez bir sonraki anı, bir sonraki dakikayı sabırsızlıkla bekliyordu.

Tibbin gizemi Selena'nın içinde Ian'm onu keşfetmesini bekliyordu. Ian'ın, yalnızca Ian'm...

Selena içi dolgulu koltuğun kenarına oturmuş, küçük ayaklarını sıkıca birbirine yapıştırmış, ellerini kucağına koymuştu. Huzursuzca kıpırdanmamak için parmaklarını ıslak, terli bir yumruk halinde birbirine kenetlemişti. Huzursuzca kıpırdanmak hanımefendilere yaraşır bir davranış değildi ve Selena, Ian'm gözüne tam bir hanımefendi gibi görünmek istiyordu. Kurallar zihninin içinde sonsuz, duygusal bir ayın gibi dönüp duruyordu. *Kimildamadan otur... Seninle konuşulmadan konuşma... Kıpırdanma... Bebekler ağlar ve sen bebek değilsin, Selena... Kuş kadar ye...*

Selena diğer kuralları anımsamaya çalıştı ama Edith'in sözleri aklına bir gelip bir gidiyordu. Bazen anımsıyor, bazen anımsamıyordu. Bazen neyi anımsamaya çalıştığını bile anımsamıyordu.

"Bir şey içmek ister misin?"

Selena başını kaldırırken kalbi küt küt atıyordu. Ian ona bir şey söylemişti, büyük ihtimalle bir şey sormuştu. Ama emin değildi, anımsamıyordu. Kafasının karıştığını belirtmek için uygun kelimeyi aradı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Yüzünde zihninin tamamen boşaldığını gösteren bir ifadeyle ona baktı.

Gözyaşları gözlerinin arkasında alev alev yanıyordu. *Aptal. Aptal. Aptal.* Oysaki Ian'ı etkilemeyi nasıl da istiyordu... Haftalardır her gün ilerleme kaydetmek için sınırlarını zorluyordu. Peki, ne için? Kurtarıcısının karşısında ölü bir balık gibi donup kalmak ve hızlı hızlı nefes alıp vermek için mi?

Ian silüü gümüş tepsideki porselen çaydanlığı işaret etti. "Bir şey içmek ister misin, Selena?"

İçmek. Çay. Ian ona bir şey içmeyi teklif etmişti. Rahatlayarak iç geçirdi. "Çok susadım. Evet, teşekkür ederim. Çay içmek isterim."

Ian ona beklediğinden biraz daha fazla bakmış, gözlerini kısıp onu değerlendirmişti. "Peki." Dönüp bir fincan çay doldurmuş ve Selena'ya uzatmıştı.

Selena ona gülümsedi ve kafasının çalıştığını ona bir kez daha kanıtlamak istercesine, "Sıcak," dedi.

"Evet, sıcak. Krema ya da şeker koymak ister misin?"

"Nereye?"

"Ne?"

"Onları nereye koyacağım?"

Ian, Selena'nın kendini uçuyormuş gibi hissetmesini sağlayan kısıp, neşeli bir sesle güldü. "Çayına..."

Kahkahası bulaşıcıydı. "Ah!" diye kıkırdadı Selena. "Krema, şeker, tuz, biber gibi şeylerin benim için bir önemi yok. Tat alamıyorum."

Ian'ın kahkahası söndü. Çay fincanını yavaşça koltuğun yanındaki süslü sehpanın üzerine bırakıp ceketinin cebinden küçük bir defter çıkardı. Sonra gözlüğünü taktı. "'Tat almıyorum,' derken ne demek istedin?"

Selena ne demek istediğini açıklayacak kelimeleri sıralamaya çalıştı. Sonunda tereli sandviçlerin yanındaki tepside duran tuzluğu gördü. Onu alıp başını arkaya attı ve ağzına bolca tuz döktü. Sonra ağzındaki tuzu yuttu ve Ian'a gülümsedi. "Tat almıyorum."

Ian'ın gözleri aydınlandı. "Hiçbir şeyin tadını alamıyor musun?"

"Hiç."

"Bunu ilk ne zaman fark ettin?"

"Yemek yediğimde."

Ian gülümsedi. "Biraz daha açayım, diğer insanlardan farklı olduğunu ne zaman anladın?"

"Johann deniz suyu içtiğimi gördü."

Ian birkaç dakika boyunca heyecanlı bir şekilde bir şeyler yazdı ve gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle tekrar başını kaldırdı. "Peki ya anılar? Hiçbir şey anımsıyor musun?"

"Hayır."

Ian kaşlarını çattı. Yakıcı bakışları Selena'yı hafifçe rahatsız edecek türdendi. Sonra Ian tekrar yazmaya başladı. Kalemnin kâğıda sürtünmesi Selena'ya ansızın çok gürültülü gelmişti. Minderin üstünde kıpırdanmaya başladı ve sonra donup kaldı. *Kıpırdanma.*

"İsmi anımsamıyor musun?"

"Hayır, ama bir önemi..."

"Nerelisin?"

Konu aniden değişince Selena gözlerini kırptırdı. Ian çok hızlı gidiyordu. Selena'nın aklıysa ona ayak uyduramıyordu. "Nereli olduğumu anımsamıyorum. Biraz..."

"Ailen?"

"Onları da anımsamıyorum. Biraz yavaş..."

"Ya fikir? Herhangi bir fikrin var mı?"

"Edith onları tencerede pişiriyor."

Ian kaşlarını çattı. "Ne?"

Fikir. Pirinç. Selena gülümsemeye çalıştı ama bu çok zordu. Ian ona öylesine dikkatli bakıyordu ki Selena'nın midesi bulanmış, gerilmiş, kafası karışmıştı. "Fikir. İnançlardan bahsediyorsun."

"Evet." Ian kalemini yine kâğıda koymuş, bekliyordu.

"Benim inancım..." Selena söyleyeceklerini unuttu. Onu etkilemeye çalışırken Johann'ın, Edith'in ya da Maeve'in söylediği bir şeyi, herhangi bir şeyi anımsamaya çalıştı. Fikir sayılabilecek herhangi bir şeyi... Ian ondan bir fikir sunmasını bekliyordu. Selena onun bakışlarındaki beklentiyi görebiliyor, nefes alıp verişinde hissedebiliyordu. "Sanırım..." Selena omuzlarını düşürürken sesi de kalın bir fısıltıya dönüştü. "Sanırım benim bir fikrim yok."

“Gerçekten mi?” Ian bu sözleri tadına varır gibi, Selena’nın zihninin boş olması onu memnun etmiş gibi söylemişti.

Hanımefendilere yaraşır bir davranış olmasa da Selena ona yaklaşıp başını kaldırdı. Ian o kadar yakınındaydı ki Selena onun masmavi gözlerindeki siyah benekleri görebiliyor, nefesini yüzünde hissedebiliyordu. “Ben sana inanıyorum, Ian.”

Ian kahkaha attı ama bu seferki öyle şiddetli bir kahkahaydı ki Selena kendini aptal ve aşağılanmış hissetmişti. “Hiçbir fikir *ve* zekâ belirtisi yok,” diye defterine not aldı Ian.

“Ben aptal değilim,” dedi Selena kısık sesle.

Ian bu sözler karşısında şaşırmıştı. “Sana aptal olduğunu söylemedim ki...”

“Ama az önce dedin ki...”

“Ah, o mu?” Ian kalemini savurarak onu susturdu. “Yalnızca takıldım. Bana inanan birinin akli yoktur, demek istedim. Gördün mü? Seninle değil, kendimle dalga geçiyorum.”

Selena başını sallayıp onu anlamış gibi yaptı. Ama hiçbir şey anlamamıştı. İnsan neden acı verici şeyler söylerdi ki?

Ian’ın ona uzanıp dokunmasını, onu sorguya çektiği bir hastadan fazlası olarak görmesini bekleyerek, “Ben... bana döneceğini biliyordum,” dedi ve bakışlarını Ian’a dikti.

“Keşke daha erken dönseydim. İyileşme sürecinin her aşamasını belgeleseydim bu lanet olası rapor daha kapsamlı olacaktı.” Ian ansızın ayağa kalkıp arkasındaki kitaplığa gitti. “Şimdi birtakım koordinasyon ve beceri testleri yapalım, olur mu?”

Selena onu izledi. Ian bir kucak dolusu masa oyunu ve resimle geri döndü.

Gerçekten ters giden bir şeyler vardı ama Selena ne olduğunu bilmiyordu. Kendini işe yaramaz ve aptal hissetti.

Üstelik çok çabalıyordu...

Ian onun yanına oturdu. Yanına oturmuştu ama çok da yakınında değildi. Sonra kalemini alıp kâğıdın üstüne koydu. "Bakalım bu kez kare parçayı kare deliğe sokabilecek misin?"

Selena sebepsiz yere gözyaşlarına boğulacakmış gibi hissetti. Kendisi bile bu tepkisine bir anlam veremiyordu. Şimdi mutlu olmalı, bu test yapılacağı için sevinmeliydi. O kadar çok alıştırmaya yapmıştı ki uykusunda bile yapabiliirdi. Bu testte nasıl ustalaştığını Ian'a göstererek onu etkileyeceği anı haftalarca dört gözle beklemişti.

Ama şimdi nedense işler değişmişti. Sanki testi geçmesi Ian için bir anlam ifade etmeyecek, Ian kalemini elinden bırakıp ona gerçekten bakmayacaktı.

Sonra Selena sorunun ne olduğunu anladı. Bir anda başlayan nefes kesici bir ağrı gibiydi.

Ian onu umursamıyordu.

Ah, Ian onu anlamak, parçalara ayırıp kurtulduğu şeyden nasıl kurtulduğunu görmek istiyordu. Selena'nın duygularını, hislerini ve tepkilerini yazmak, ismini neden anımsamadığını ve neden bir fikri olmadığını anlamaya çalışmak istiyordu ama onu tanımak istemiyordu.

O eksik bilgilerin içinde, o hasarlı beynin içinde Selena'nın olduğuna inanmıyordu.

"Ben senin hastanım, değil mi?"

"Elbette öylesin."

"Beni tamir edebileceğini mi düşünüyorsun?"

Ian tek bir kelimeyi bile unutmaktan korkuyormuş gibi hızlı hızlı yazıyordu. "Henüz neyin olduğunu tam anlamıyla bulmuş değilim. Elbette beyninin hasar görmüş olması dışında..." Ian ona üstünkörü bir şekilde gülümsedikten ve yazmaya devam etti.

Selena alt dudaklarını ısırıp bakışlarını ondan kaçırdı. Son haftalarda kolayca kurduğu hayaller, şimdi eski bir ipek kumaş gibi lime lime sökülüp ayrılıyordu. Ian geride kalmıştı ama Selena bunu ona söyleyemezdi. Onun gibi beyin hasarlı ve deneyimsiz biri, harika bir bilim adamına sorunlu yanlarını değil de iyi yanlarını araştırması gerektiğini nasıl söylerdi?

Selena küçük, tahta parçalardan birini alıp kare deliğe soktu.

Ian derin bir iç geçirip gülümsedi. "Güzel." Sonra tekrar yazdı.

Selena hissedeceğini sandığı zafer duygusunu, o heyecanı şu anda hissedemiyordu. Onun yerine belli belirsiz bir şekilde kendini yalnız ve hasta hissetmişti.

Ian yanında duran bir yığın resme uzandı ve içlerinden birini aldı. "Bunun adını söyler misin?"

"Ay," dedi Selena duygusuzca.

"Peki ya bu? Bu nedir biliyor musun?"

Selena kalp resmine baktı. "Evet," dedi kısık sesle. "Biliyorum. Sen biliyor musun, Ian?"

Ian irkilerek başını kaldırdı. "Elbette biliyorum."

"Senin kalbin var mı, peki?"

"O olmadan kimse yaşayamaz, Selena. Şimdi bana bunun ne olduğunu söyle."

"Bir kalp."

Ian başını defterden kaldırmadan yazmaya devam etti. "Görevi nedir?"

"İnsanın duygularının, hayallerinin ve arzularının saklandığı yerdir. Johann ruhun kalbimizde barındığını söylüyor."

"Sen Johann'ı dinleme. Kalp tıpkı böbrek ya da karaciğer gibi bir organdır. Vücuduna kan pompalar. Duygular beyindeki belli yerlerden salgılanır."

"Ben senin yanıldığının kanıtıyım."

Ian başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben adımı, doğduğum yeri, bir zamanlar yaşadığım hayata dair her şeyi unuttum. Buna sebep olan şeyse beynimdeki hasar."

Ian hararetli bir şekilde yazmaya devam ediyordu. "Hımmmm..."

"Ama duygularımı anımsıyorum. Kahkahalar atıp ağlıyorum ve seviyorum. Ve acı da çekebilirim."

Ian kaşlarını çattı. "Yani duygularının kalbinde yaşadığını söylüyorsun. Deneysel olarak, sembolik olarak değil." Ian kalemini dudaklarına vurup ona baktı. "İlginç. Bilgece bir mantık kurduğunu da eklemeliyim. Ne demek istediğimi anlamamış olsan da..."

Selena gülümsemeye çalıştı. Ian'ın bakışlarıyla karşılaşan bakışları ona anlayış göstermesi için yalvarıyordu. Ian bu noktayı tamamen gözden kaçırmıştı. "Yani canımın yanabileceğini söylüyorum, Ian."

Ian hiçbir şey söylemeden ve yazmadan uzunca bir süre ona baktı. Selena heyecanlanmıştı. Ian bu kez onu görüyordu, Selena bundan emindi. Onu çözümlemeye, kalıba sokmaya, diyagramını çizmeye çalışmıyordu. Selena, Ian'ı etkileyen bir şey söylemişti. Dudağının kenarında bir tebessüm belirdi ve nefesi kesilerek ona doğru eğildi.

Ian yavaşça kalemini tekrar kâğıda götürdü. "Herkes acı çekebilir, Selena."

Selena onun yine uzaklaştığını, olasılıklarla dolu o anın kaybolup gittiğini hissetti.

Lethe Evi ilginç bir şekilde canlıydı. Ian çalışma odasında durmuş, sıcak şarabını yudumluyor, koridordaki belli belirsiz sözler karmaşasını dinliyordu. Tanrı aşkına, kahkahalar atıyorlardı. Ian bu evde en son ne zaman böyle sıkı dostluklar kurulduğunu anımsamıyordu.

Selena hepsini büyülemişti. Yaralı, kanlar içinde ve isimsiz olarak buraya geldiği o ilk günden beri bu çatı altındaki herkesin kalbini çalmıştı. Ian o sihrin kokusunu alabiliyor, sessiz kahkahalarda sesini işitebiliyordu. Selena ev arkadaşlarını bir araya toplayıp yabancıları bir aileye dönüştürüyor, bir grup yalnız ve kaybolmuş ruhu arkadaşına çeviriyordu.

Ian bunu dün fark etmemiş olabilirdi.

Ama bugün yine doktordu. Hastasını her yönüyle anlamaya çalışan bir doktor... Selena bugün gözle görülür bir gelişme, Ian'ı şaşırtan bir mantık kurma becerisi göstermişti. Ian'ın ona soracağı bir sürü soru vardı. Selena yemeğini yer yemez Ian onu yeniden test etmek istiyordu.

Biri kapıyı çaldı.

"Gir."

Kapı ardına kadar açıldı. Edith ter içinde kalmış ve kızarmış dolgun yüzüyle içeri girdi. Ellerini un içinde kalan önlüğüne sildi ve parmağıyla kapıyı işaret etti. "Yemek hazır, efendim."

Ian içkisinin son yudumunu da içip boş bardağı şömine rafına koydu. "Güzel."

Edith yerinden kımıldamadan yüzüne düşen bir tutam saçını beyaz başlığının altına sıkıştırdı. "Selena bize katılmanızı istiyor."

"Bize derken?"

Kadının kırışıklıklarla dolu yüzünde belli belirsiz, çekingen bir tebessüm belirdi. "Ciddiye alınması gereken bir yanı var, efendim. Konuşmaya başladığı andan beri huzur bulamadım. Bütün kuralları ve âdetleri kendi mantığına uydurmaya çalışıyor. Pantolon giymesine izin vermezsek çıplak gezeceğini söylüyor." Edith sırtıttı. "*Pantolon.*"

"Tanrı aşkına, sen neden bahsediyorsun, Edith?"

"Selena'dan, efendim. Eğlenceli bir hale dönüştürmediğimiz takdirde yemek de yemeyecekmiş. Yemeği yemek odasında yemeyi kabul ettirene kadar iki gün boyunca ağzına lokma koymadı."

"Ev halkı *birlikte* mi yemek yiyor?"

"Aslında fena da olmuyor. Yiyecekler bazen ortalığa saçılıyor ama onun dışında..."

Maeve arkasından dalgalanan uzun, beyaz eteğiyle çalışma odasına daldı. "Neden bu kadar uzun sürdü, Edith?" Ian'ın yanında durup başını kaldırdı. "Geliyor musun?"

Ian annesine baktı. "Yemeği ev halkıyla birlikte yememi mi öneriyorsun?"

Maeve kaşlarını çatı ve boynundaki açık pembe kurdeleyi kavradı. "Emrediyorum..."

Ian annesine hayretle baktı. "Anlamadım?"

"Sanırım burası benim evim."

"Evet..."

Maeve çok karmaşık bir soruyu yanıtlamış gibi sırtıttı. "Evet, öyle sanıyorum. Evin sahibi ve Edith'in patronu olarak yeni bir kural koyuyorum. Yatakta, odada yemek yememe kuralı..."

"Anne, böyle bir şey..."

"Kuralı koydum bile. Şimdi, Edith, yemekleri servis edebilirsin. Oğlum ve ben hemen geliyoruz."

Edith küçük bir saygı gösterisiyle başını eğip odadan çıktı ve kapıyı arkasından açık bıraktı.

Maeve, Ian'a yaklaştı. "Ona acı çektirmene izin vermeyeceğim, Ian."

"Ne demek istiyorsun?"

"Selena haftalardır sofrada görgü kuralları üzerine çalışıyor. Yemekte bulunmazsan çok üzülür."

Ian gülümsememek için kendini zor tuttu. Bu hiç aklına gelmeyen bir fırsattı. Zor görevlerde Selena'nın becerisini izleyip beyin fonksiyonlarının motor becerileriyle nasıl eşleştiğini görebilirdi. "Gidelim, anne."

Annesi kaşlarını çattı ve sonra dönüp yavaşça salona doğru yürüdü. Ian da onun peşinden koridora ve yemek odasına girdi.

Onları bekleyen görüntü, Ian'ı olduğu yere çivilemişti. Salon insan kaynıyordu. Lara, Andrew, Johann, Dotty, Kraliçe Victoria, Edith ve Fergus oval ahşap masanın etrafına dizilmişti. Masadaki bir düzine kadar mum, bordo masa örtüsünü titrek bir ışıkla aydınlatıyordu. Büyük, gümüş tepsideki pişmiş havuç ve soğanlar hâlâ cızırdayan kızarmış hindinin etrafını süslüyordu. Onun yanındaki iki kalaylı kaptaysa patates ve turp püresi vardı. Elmalar, cevizler, şekerlemeler ve turşular da servis tabaklarının arasına serpiştirilmişti.

"İlginç yemekler," diye mırıldandı Ian.

"İlginç insanları doyurmak için," diye yanıtladı Maeve. Dikkatleri üzerine çekmek için ellerini çırpı. "Ian bizimle birlikte yemek yemek kabul etti."

Salonda bu fikrin herkesin hoşuna gittiğini gösteren bir gürültü koptu. Ian'ın bakışları, bacak bacak üstüne atarak dirseğini düzine koyan ve sandalyesine yaslanan Johann'a kaydı. Johann'ın uzun parmakları

bir şarap kadehini kavramıştı. Ian'a belli belirsiz, alaycı bir tebessümle baktı ve kadehini imalı bir ifadeyle kaldırdı. "Vay canına, Doktor, bize katılmanız ne iyi oldu. Bugün tanrıçayla karşılaşmanızı kaçırdığım için çok üzülmüştüm." Tebessümü sırtmaya dönüştü. "Ne kadar da yanlış bir teşhis..."

Ian, Johann'ı duymazlıktan gelip tekrar masaya döndü. İlk kez salonun dekorasyonunu fark etmişti. Şamdanlardan parlak, altın rengi şentler sarkıyor, çukur kısımları küçük, sallantılı Noel süslemeleriyle daha da derinleşiyordu. Avizenin alt kısmına bir kâğıt ilâştirilmişti ve üzerinde "Avize: aydınlatma için" yazıyordu.

Ian etrafına bakınırken odadaki her eşyaya ilâştirilmiş notları gördü. Her birinin yanına gidip notları okudu. *Büfe: Sıcak yemekler burada saklanır. Masa: Yemek yenirken buraya oturulur. Halı. Pencere: Buradan bakıldığında dışarı görölür. Perde: Güneşten korunmak içindir.*

Ian, Selena'nın yanına geldiğini onun ayak seslerini duymadan da hissedebilmişti. Ansızın orada olduğunu anlamıştı. Ona döndü. Selena yüzünü çevreleyen dağınık saçlarıyla dimdik duruyordu. Yakası ve kol ağzları dantelli, bol, mavi bir pamuklu elbise giymişti. Çuval giymiş bir tanrıçayı andırıyordu.

Yüzü bir tebessümle aydınlandı. "Andrew bunları kelimeleri öğtenmeme yardımcı olması için yazdı."

Ian bir an neden bahsettiğini bile anlamadığı o dudaklara bakarken kendini kaybetti. Sonra Selena'nın notlardan bahsettiğini anladı. "İşe yaradı mı?"

"Evet. Kelimeyi gördüğüm anda ne anlama geldiğini anımsamaya başladım. Eski hayatımı yeniden öğreniyorum."

"İyi fikir, Andrew," dedi Ian, dikkatleri üzerine çekince heyecandan kıpkırmızı kesilen Andrew'a. "Yemekten sonra sizinle konuşmak istiyorum. Belki Selena'nın iyileşme sürecini bana anlatabilirsiniz."

"Bence Selena'nın şu anki durumu, ihtiyacı olan her şeyi açıklıyor," dedi Johann. "Ona bir baksana, Tanrı aşkına..."

Ian kaşlarını çattı. "Beni ilgilendiren şey nasıl görüldüğü değil, Johann, beyni... Beyninin ne kadar hasar gördüğü ve iyileşme sürecinin zorluğu..."

Johann'ın bakışları bir anda donuklaşmıştı. "Sen yalnızca kusurları görürsün, Ian."

"Yanımda oturacak mısın?" diye sordu Selena usulca.

Bu soru Ian'ı şaşırtmıştı.

"Elbette oturacak," diye karşılık verdi Maeve.

Ian, Selena'nın peşinden yavaş yavaş gidip masaya oturdu ve yemek boyunca onu dikkatle inceledi.

Selena kımıldamadan ve dimdik oturuyordu. Peçetesini kucağına sermişti. Tabacağına dikkatli bir şekilde bir elma, bir turşu ve iki şekerleme koydu. Çatalını alıp elmasını küçük parçalara ayırdı ve yemeye başladı. Hareketleri ahenksiz ve tuhaftı.

Ian gözlüğünü taktı ve cebinden not defteri ile kalemını çıkardı. *Hasta yemeğini tuhaf, dengesiz olduğu söylenebilecek hareketlerle yiyor. Tatmadığı için bu şekilde yemek yediği düşünülebilir.*

Masanın etrafında dönen sohbet bir kesiliyor bir başlıyordu, insanlar hep bir ağızdan konuşuyor, uygunsuz zamanlarda kontrolsüzce kahkahalar atıyorlardı. Ian'ın yanında oturan Selena, o uğultuda Ian'ın güçlkle duyabileceği kadar kısık bir sesle Kral George hakkında ciddi bir sohbe dalmıştı.

Ian bu gürültüye daha fazla dayanamayacağım düşündü. Kafatasının arkasında o sersemletici baş ağrısı yeniden başlamıştı ve yayılıyordu.

Kalemını amaçladığından sert bir tavırla aniden elinden bıraktı.

Başını kaldırdığında Selena'nın ona baktığını gördü. Selena durumdan rahatsız olmuş gibiydi. Ian'ın annesinin hayal ile gerçeği birbirinden ayırt etmeye çalıştığı haline benziyordu: kaybolmuş ve biraz da umutsuz.

Ian ona doğru eğilip kalemi tekrar eline aldı. "İyi misin?"

Selena'nın gözlerindeki ifade tanıdıktı. Kötü şöhretli Doktor Carrick ten bilinmeyene dair yanıtlar almaya çalışan çaresiz ruhları anımsatıyordu.

"Ne hissettiğini mi bilmek istiyorsun?"

"Hayır, sana nasıl hissettiğini sordum. Başın ağrıyor mu ya da mi-den bulanıyor mu?"

"Ah, Tanrı aşkına, Ian! Bırak da yemeğini rahatça yesin," dedi Johann, Selena'nın yanıt vermesine fırsat vermeden.

"Bay Strassborg'a hak vermekten nefret ediyorum. Ne de olsa o bir Alman," dedi Kraliçe kızgınlıkla. "Ama Doktor Carrick çok büyük kabalık ediyor."

Maeve gözlerini tabağından kaldırdı. "Gençken de böcekleri böyle incelerdi."

"O küçük kanatlarını koparmadan öncedir kuşkusuz," dedi Johann, şarabından küçük bir yudum alarak.

Ian gözlerini devirdi. Hastasını bu kalabalıkta inceleyemeyeceğini tahmin etmeliydi. Johann her zamanki huysuz, tartışmacı ruh haline bürünmüştü. Tabii yaralı tanrıçalarına karşı ansızın takındığı babacan tavrı dışında... Maeve ile Kraliçe her zamanki gibi anlaşılmazdı ve Selena...

Ian iç geçirdi. Nedense Selena beklediği gibi değildi. Genç kadının gözlerinde fark edilmeyi bekleyen bir hüznün vardı.

Ian ona doğru eğilip elini alnına koyarak ateşine baktı.

Selena ona, gözlerindeki hüznü anında silen hafif bir tebessümle karşılık verdi.

Ian elini geri çekince Selena kaşlarını çatı. Ondan bir şey istiyor gibiydi. "Sana baş ağrısı tozu getireyim. Testimize yarın devam ederiz."

"Her zamanki gibi Ian bedeni tedavi ederken ruhu unutuyor," dedi Johann.

Ian defteri masaya vurup ayağa kalkarken zarif Sevres porselenleri takırdadı. "Edith, yemeğimi odama yolla. Selena, seninle sabah görüşürüz."

Selena ceylan gözlerinde acınası bir hevesle ona baktı. "Görüşecek miyiz, Ian? Gerçekten mi?"

Ian onun sorusunu anlamamıştı. "Saat sekiz buçukta salonda." Sonra gitmek üzere arkasını döndü.

Ay Bahçesi

Selena bir dokunuşla onu durdurdu ve Ian hayretle ona döndü. "Kumsalda," dedi beklenmedik derecede sert bir sesle. "Gün ışığını seviyorum."

Bu sözler Ian için bir şey ifade etmemişti. Hem yerin ne önemi vardı ki? Onu her yerde inceleyebilirdi. "Peki," dedi.

Başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

On Dördüncü Bölüm

Selena en alttaki basamağa oturmuş, dizlerini göğsüne kadar çekip kollarını da ayak bileklerine dolamıştı. Etrafını kuşatan eski ev sessiz ve karanlıktı. Akşam yemeği saatler önce bitmiş olmasına rağmen hindi ve tarçın kokusu inatla evi terk etmiyordu.

Ian'la aralarında ters giden bir şeyler vardı ve Selena bunun ne olduğunu bilmiyordu. Tek istediği, istediğini anımsadığı tek şey Ian'ın tebessümüydü. İlk uyandığı zamanlarda Ian hep yanındaydı. Yanı başında oturur, ona iç açıcı, sevgi dolu bir tebessümle bakar, güçlü ve şefkatli parmaklarıyla kaşına dokunurdu. Selena onun gülümsemesinin sıcaklığıyla hissettiği o güzel duyguyu anımsıyordu. Huzur ve güven verici bir duyguydu bu. Ian yanındayken hiçbir kötülük onu bulamazmış gibi...

Ama bütün bunlar bir yanılsamadan, hasarlı zihninin yarattığı bir hayalden başka bir şey değildi. Selena şimdi her şeyi kendisinin hayal etmiş olabileceğinden, Ian'ın geçmişte de ona sevgi dolu gözlerle bakmamış olabileceğinden kuşkuluyor, bütün bunların bir yalandan ibaret olabileceğini düşünüyordu.

Nereden bilebilirdi ki? *Beyni hasarlıydı.* Ian bunu yeterince açık bir şekilde dile getirmişti, Edith de öyle... Selena şimdi bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. İçinde düşüncelerini ve bilincini barındıran beyninin hasarlı olduğu gerçeğini artık kabullenmişti. Arkadaşları böylesine ciddi bir hastalık konusunda ona yalan söylemezlerdi.

Demek ki o hasarlı, sorunlu biriydi. İyi ama bunun anlamı neydi? Kimse bunu yanıtlayamıyordu. Şimdi Selena bildiği, bildiğini sandığı her şeyi düşünüp sorgulamaya başlamıştı. Eskiden Ian'ın ona sevgiyle dokunduğunu *düşünüyordu*. İyi ama Selena bundan nasıl emin olabilirdi?

Usulca yaklaşan, kararsız ayak sesleri düşüncelerini böldü ve Selena yerinde doğruldu. Yüreği keskin, acı dolu bir ümitle dolmuştu. "Kim var orada?"

"Benim, Maeve."

Ümitleri söndü ve Selena duvara yapıştı. Maeve son basamağa gelerek Selena'nın yanına oturdu ve önlerine bir mum koydu.

Selena, Maeve'e yan gözle bakıp yaşlı kadını profilden inceledi. Geçen haftalarda Maeve'in bedeninde iki ayrı Maeve'in olduğunu öğrenmişti. Biri güler yüzlü, cömert doğasıyla neşeli ve hayat dolu bir kadinken diğeri huysuz, içine kapanık, kendine zarar veren, görünmez insanlarla konuşup içi doldurulmuş hayvanlarla yakınlık kurmaya meyilli bir kadındı. Selena aradaki farkı nasıl ayırt edebileceğini anlamaya çalışıyordu.

"Uyumadığını tahmin etmiştim," dedi Maeve.

Kadının tatlı sesi Selena'nın içini rahatlatmıştı. Şimdi karşısındaki kontrollü, sağlıklı Maeve'di. Selena gülümsemeye çalışıp başını arkadaşının omzuna yasladı.

"Yemek gerçekten de berbat geçti," dedi Selena duygusuzca. Hayal ettiğinden çok farklıydı. Ian'ın dönüşüne dair kurduğu hayallerde Ian onu kucaklayıp havada çeviriyor, ona sarılıyordu. Selena'nın onun yanındayken bu kadar gergin hissedebileceği ya da gözlerinde böyle sine belirgin bir soğuklukla karşılaşabileceği aklına gelmemişti. Ian ona baktığında tek gördüğü şey hasarlı bir beyindi.

Maeve başını salladı. "Evet."

"Ben... kötüydüm. Aptalca davrandım. Ben istedim ki..." Selena istediği kelimeleri bulamadı. Daha fazla deneyemeyecek kadar da yorgundu.

"Tabii ki onu etkilemeye çalışacaksın. Bu çok doğal."

Selena merakla arkadaşına baktı. "Maeve, nasıl oluyor da sen beni her zaman anlıyorsun?"

Maeve ona hafifçe gülümsedi. "Seni anlamak çok kolay, çocuğum. Kafanı asıl karıştırırsa dünyanın geri kalanı."

Selena uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra Maeve'e döndü: "Ian'ın beni sevmesini nasıl sağlayabilirim?"

Maeve gözlerini uzunca bir süre kapalı tuttu. Tekrar açtığındaysa ela gözleri gözyaşlarıyla ışıldıyordu. "Bilmiyorum." Sesi çatlayıp kalınlaştı. "Ama denemenin ne kadar acı verdiğini biliyorum."

Selena öne eğildi. "Onun karşısında sürekli hata yapıyorum."

"Bundan böyle senden hep bir adım uzak duracak," dedi Maeve alçak sesle.

"Neden?"

Maeve yanıt vermeden önce uzunca bir süre bekledi. "Çünkü senin beynin hasarlı."

Selena'nın kelimelere ihtiyacı yoktu, bu zaten yüreğinde hissettiği bir şeydi ama yine de canı yanmıştı. "O halde hiç ümit yok... Ben hep sorunlu olacağım."

"Bugüne dek Ian beni hiç ümitlendirmede. Deli olduğum için beni hep küçümsedi."

Selena arkadaşının sesindeki acıyı duydu ve onu anlayıp kederini içinde hissetti. Kolunu Maeve'in narin omzuna atıp onu kendine çekti. "Seni seviyorum."

Maeve titrek nefesini dışarı verdi. "Ben de seni seviyorum, Selena."

Uzunca bir süre orada sessizce oturup birbirlerinin varlıklarında huzur bulmaya çalıştılar. "Bir gün beni göreceksin," dedi Selena sonunda.

"Belki..." diye mırıldandı Maeve. "Belki..."

Ertesi sabah Selena üzerine çok büyük gelen mavi elbisesini çabucak kıyıp saçlarını pembe, saten bir kurdeleyle topladı ve Ian'ın gece yatağına bıraktığı kitabı alarak dışarı çıktı.

Dün gece saatlerce uyumamış, cılız mum ışığında kıvrılıp *Ya/Ya da* adlı küçük, deri ciltli kitabı okumaya çalışmıştı. Yeterince yavaş okunsa kelimeleri anlayabiliyordu ama okuduklarından bir anlam çıkarması bambaşka bir işti. Hikâye anlamsız ve çok saçmaydı.

Belli ki metni anlayacak kadar kafası çalışmıyordu. Ne anlama geldiğini bildiği için bu farkındalık Selena'yı üzdü. Ian akılda tutma olarak adlandırdığı şey konusunda Selena'nın nafiye çabasını görecekti, başarısızlığı karşısında ona hüsrân dolu bir bakış atacaktı. Sonra defterine bir şeyler yazacaktı. Selena'nın kusurlarını yakalayıp ezberine yerleştirecek bir şeyler...

Selena gülümsemeye çalıştı. Şimdi bunları düşünmeyecekti. Bugün dünden farklı olacaktı. Ian'ın onu görmesini, onu ciddiye almasını sağlayacaktı. Bunu nasıl yapacağını bilmiyordu ama kendine, olasılıklara inanıyordu ve çabalarının işe yaraması için elinden geleni yapacaktı.

Eteğini kaldırıp çimenlerin kenarına kadar geldi. Aslında ormandan kıyıya kadar koşmak istemişti. Bunu gerçekten istemişti.

Ama o devasa ağaçlar onu engelleyip duyularını ele geçirmişti. Selena durup başını kaldırdı. Yeşil yapraklar ve iğneler gün ışığını filtreleyen danteller gibi yayılmıştı. Hafif bir rüzgâr dans ediyor, yaprakları yosunla kaplı toprağa döküyordu.

Selena dizlerinin üstüne çöküp eğrelti otlarının arasına karışmış tek bir beyaz çiçeğe uzandı. Ona nazikçe dokunup saten gibi pürüzsüz yapraklarını ve süt beyazı taç yapraklarını okşadı. Çiçek çok güzel kokuyordu.

"Selena?" Ian'ın sabırsızlığını gösteren sesi gürleyerek düzlüğe ulaşmıştı.

Selena geriye doğru tökezleyince yanlışlıkla çiçeği kopardı. "Ah, olamaz! Çok affedersin..."

"Selena!"

4 *Batın Kierkegaard'ın "Ya/Ya da" olarak bilinen Enten-Eller adlı eseri. (yay. n.)*

Selena toza toprağa bulanen eteğini kaldırıp yavaşça doğruldu ve kopardığı çiçeğe son kez baktıktan sonra ormandan gri kayalıklarla dolu kumsala çıktı.

Ian, yanındaki yaşlı ağaçlar kadar dik ve uzun görünüyordu. Elinde bir cep saati vardı. "Selena!"

Selena gün ışığına çıktı. "Buradayım."

Saatin kapağı tak diye kapandı ve Ian ona bakmak için döndü. "Güzel. Artık başlayabiliriz."

Selena ona gülümsemeye çalıştı ama dudakları ahenksiz bir şekilde titriyordu. Kendini o çiçek gibi hissetmişti. Hiç düşünmeden Ian'ın yanına gitti. Eteği ıslak taşların üstünde sürünüyordu.

Ian kaşlarını çatıp bir adım geriledi. "Ne oldu, Selena? Yine mi başın ağrıyor?"

Selena yürümeye devam etti. "Hayır."

Ian'ın suratı biraz daha asıldı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Beni taklit etme. Yanıt ver."

"Verdim."

"Dur." Ian bunu öyle yüksek sesle, öyle sert bir şekilde söyledi ki Selena her şeye rağmen ona tepki verdi. Neden Ian'a doğru yürüdüğünü, Ian'ın onu görmesini istemesinin dışında ondan ne istediğini bilmiyordu.

Ian not defteri ile kalemını aldı ve kocaman, gri bir taşa oturdu. Gözlerini kısarak bakışlarını Selena'ya dikti. "Kierkegaard'ı okumaya çalıştın mı?" Selena'nın kafasının karıştığını görünce daha açık konuştu. "Kitaptan bahsediyorum. Kierkegaard'ın kitabını okudun mu?"

Selena gittikçe artan bir panik duygusuyla boğuşmaya başladı. Yere sürünen eteğini dikkatlice topladı ve Ian'a doğru yürüyüp ayak ucundaki sert, soğuk taşa diz çöktü. "Dün gece geç saatlere kadar okudum. Ben... bütünüyle kitaba odaklandım. Anlamaya çalıştım..." Ian'a baktı. "Senin için çok uğraştım. Ama... kelimeleri anlamadım."

Ian not defterine bir şeyler karalayıp Selena'ya öyle tatlı bir şekilde gülümsedi ki bir an için yüzü Selena'nın hayallerindeki meleğe dönüştü.

Sonra o ifade kayboldu. “Bir şey anladın mı? Herhangi bir kelime, bir cümle ya da fikir... Herhangi bir şey?”

Selena ağırlığını topuklarına verdi. “Hikâyedeki adam hayatın ümitsiz, anlamsız ve çirkin olduğuna inanıyor. Ancak en kötüsüne inanırsak Tanrı’yı bulabileceğimizi söylüyor. Bu çok... saçma.”

Ian ona baktı. “Bu olağanüstü, Selena.”

Selena *olağanüstü* kelimesini anlamamıştı ama onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyordu. Yine... “Affedersin. *Kazarın* sözlerini anlamayacak kadar beyin hasarlıyım ben.”

“Yazar,” diye düzeltti onu Ian, tatlı bir sesle. Yavaşça taşın üstünden kalkıp Selena’nın yanında diz çöktü.

Selena ona bakamıyordu.

Ian onun çenesine dokunup onu gözlerinin içine bakmaya zorladı. Selena ona baktığında kalbi duracak gibi oldu. Ian’ın mavi gözleri öyle hoştu ki nefesi kesilmişti.

Ian, Selena’nın yüzüne düşen bir tutam saçı geriye itti. “Sen az önce varoluşçuluk teorisini açıkladın.”

“Öyle mi?”

“Yazılanları anlamışsın.”

Ian’ın sesindeki şaşkınlık, Selena’nın ağlamak istemesine yol açmıştı. Ian’ın ondan beklentisi çok azdı.

Selena ona biraz daha yaklaşıp başını kaldırdı. “Bana bak, Ian... Ne görüyorsun?”

Ian kaşlarını çatıp hafifçe geriledi. “Ne demek istiyorsun?”

Selena onun elindeki defteri alıp rastgele bir sayfa açtı.

Hasta anlatımsal ve kavramsal eksiklik yaşıyor. Baziler kafatası çatlağı. Tahmin: bilinmiyor. Algısal ve anlatımsal konuşma bozukluğunun geçici olduğu görülüyor ama gelecekte ne olacağı belirsiz. Bir şekilde konuşup sorulara yanıt verebiliyor ve sınırlı bir kavrama becerisine sahip. Fakat mantık kurabiliyor mu?
Son cümlelerin altı çizilmişti.

Selena gözlerini yakan gözyaşlarının arasından ona baktı. "Mantık kurabiliyor muyum, bilmem ama hissedebiliyorum, Ian. Belki de hayatımı kurtaran budur."

Ian bakışlarını ondan kaçırdı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini havayla doldurdu ve sonra yavaş yavaş nefesini dışarı verdi. O kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki Selena ona derdini anlatmış olabileceğini, yaralanmış olmasını değil de onu düşünmesini sağlamış olabileceğini düşündü.

Ian yavaşça ayağa kalktı. "Bu sabah için bu kadarı yeterli, Selena." Taşın üstünden inip Selena'dan uzaklaştı.

"Biliyor musun, Ian?" dedi Selena ona bakmadan. "Beynim hasar görmüş olabilir ama kafam senin bilmediğin bir şeyi bilecek kadar çalışıyor."

Ian isteksizce ona döndü. "Neymiş o?"

Selena gözlerini doğruca onun gözlerine dikti. "Senin benden daha çok kurtarılmaya ihtiyacın var."

Ian pencerenin başında durmuş, ön taraftaki çimenlere bakıyordu. Elindeki şarap kadehi içinde sıcak ve tanıdık bir his uyandırırken Ian kristal cismi dalgın dalgın çeviriyordu.

Selena'nın ona bu sabah söylediği şeyi düşünmeden edemiyordu. Genç kadının yaptığı gözlemde doğruluk payı olduğu söylenebilirdi. Ian olaylar, anlamlar ve zorluklarla mücadele konusunda insanlarla ilişkilerinden daha başarılıydı. İnsanlarla, özellikle de zihinsel sorunları olanlarla uğraşması gerektiğinde onları anlayamayıp geri çekiliyor, kendini kapatıyordu. Maeve'in ona yıllar önce öğrettiği bir mücadele şekliydi bu.

Akıl hastalıklarını her zaman kesin, siyah beyaz çizgilerle görürdü. Kişi ya normaldi ya da anormal, o kadar...

Gerçeği araştırmaktan, yüzeyin altına bakmaktan ne zaman vazgeçmişti?

Ama biliyordu tabii. Uzun, çok uzun zaman önce Maeve'in mantıksız davrandığı her an, ufacık bir hata Ian'a vazgeçmeyi öğretmişti. Annesini tedavi edilemeyecek ölçüde hasta bir insan olarak görmemin

ötesine geçemiyordu çünkü onu insan olarak, daha da kötüsü acı çeken bir insan olarak görürse değişmesi gerekecekti. Ve değişim acı verirdi. Tıpkı beklentilerin, hayal kırıklığına uğramanın acı verdiği gibi...

Ian'ın bencilliği yıllar içinde çirkin bir boyuta ulaşmıştı. Johann'ın dediği gibi Ian etrafındakilerden iğrenç bir sıradanlık bekliyordu. Hasta veya sağlıklı: Ian insanlara bu gözle bakıyor, buna göre davranıyordu Ian Carrick'in dünyası böyleydi.

Bu farkındalıkla içi daralan Ian derin bir nefes aldı.

Selena'ya acı verdiği için pişman oldu, böylesine sefil bir doktor olduğu içinse daha da üzüldü. İyi bir doktorun, bedeni olduğu kadar ruhu da tedavi etmesi gerektiğini biliyordu. Ne yazık ki Ian'ın, hastalarına karşı tutumu berbattı.

Ian normalde bunu pek önemsemezdi. Hastalarının çoğu onun kişiliğini umursamazdı. Tek umursadıkları doktorluk becerisiydi ki bu konuda Ian'ın eşsiz olduğuna inanıyorlardı.

Ama Ian'ın Selena'ya karşı tutumu normal değildi. Ona bir özür borçluydu.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açılıp sertçe kapandı.

"Umarım yaptığın büyük hataları düşünüyorsundur," dedi ağır ağır konuşan bir erkek.

Ian irkildi. *Johann'dı bu. Tanrım.* "Defol."

Kristal tıkırtısının ardından sıvı bir şeyin aktığını duydu. "İçerken sana eşlik edebilirim, diye düşünmüştüm."

Ian yavaşça ona döndü. Johann elinde şarap kadehiyle ahşap büfenin yanında duruyordu. Alaycı bir selamlamayla kadehini kaldırdı.

"Evet, bir aylık yokluğunda hiçbirimizin yapamadığını sen yaptın."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Johann kadehini tak diye masaya bırakıp ona baktı. "Selena'nın yüzündeki tebessümü sildin."

Ian, Johann'ın karşısındaki sandalyeye gidip oturdu. "Ben mi sildim?" Soğuk ve ilgisiz bir tavırla konuşmaya çalışmış ama yapamamıştı.

“Kötü bir adam olmadığını biliyorum ama biraz aptalsın ve kesinlikle körsün.” Johann eğildi. “O masum biri, Ian. Bu senin için bir anlam ifade etmiyor mu?”

“Onun beyni...”

“Beynini boş ver.” Johann arkasına yaslanıp masadan kadehini aldı ve kıpkırmızı sıvıya karamsar bir ifadeyle baktı. “Ölürken olayları daha çok düşünüyorsun. Ben sürdürdüğüm yaşam tarzını, insanlara nasıl davrandığımı düşünüyorum ve çoğu zaman kendimden utanıyorum. Ama sonra...” Başını iki yana sallayıp hafifçe gülümsedi. “Marie’yi ve onu nasıl sevdiğimi düşünüyorum ve... günahlarımın affedildiğine inanıyorum.”

Bu sözler Ian’ı âdeta can evinden vurmuştu. “Sana günahlarımın affedilmesi gerektiğini düşündüren şey nedir?”

“Yanında on dakika geçirmek.”

Ian alaycı bir kahkaha attı. “Tam üstüne bastın.”

“Ona git, Ian. Onu gör. Selena’nın ruhunda daha önce eşine rastlamadığım bir saflık var. Seni değiştirebilir.”

Ian sakın bir tavırla söylenmiş bu sözler karşısında irkildi. Adlandıramadığı bir sebepten dolayı duygulanmıştı. Belki korkudandı. Belki de küçücük bir ümit kırıntısı yüzünden. Ian aniden ayağa kalkıp odadan çıktı.

“Kaç bakalım, küçük Ian ve başını kuma ya da o çok değerli not defterine göm.”

Ian, Johann’ın yorumunu duymazdan gelip yürümeye devam etti ve çimenleri geçip ağaçların arasından denize doğru yürüdü. Düşünmeye, hasarlı ruhlarla dolu bu iğrenç evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı.

Selena kumsaldaydı. Ian’ın eski bir gömleğini ve beline kalın, deri bir kemer taktığı bol pantolonlarından birini giymişti. Uzun saçları sırtını kamçılıyor, rüzgârın etkisiyle savruluyordu. Kumların ve kayaların arasından alçalan suların keskin ve nemli kokusu yükseliyordu.

Selena'nın önünde bir şövale vardı. Şövaleye krem rengi bir kumaş takılmıştı ve Selena kumaşın üst kısmına büyük, sarı bir çiçek resmediyordu.

Ian'ı görmemişti. Ian geri dönecekti ki bir şey, derin ve önemli bir şey onu durdurdu. Selena'ya bir borcu vardı. Bir çift söz, bir dokunuş... Bir özür borcu.

Sessizce Selena'nın yanına geldi. "Merhaba, Selena."

Selena onun sesini duyunca irkildi ve fırçası elinden düşüp yuvarlanmaya başladı. "Ian..." dedi.

Ian gergin bir tavırla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Söylemesi gereken, söylemek istediği sözler sert kum taneleri gibi boğazına dizilmişti. "Ben... çok üzgünüm, Selena."

Selena'nın yüzünde göz kamaştırıcı parlaklıkta bir tebessüm belirdi. "Öyle mi?"

"Seni kırmak istememiştim."

"Elbette istemedin." Selena'nın boğazından yükselen kısık, boğuk kahkaha soğuk havada titreşti. "Yine de seni *bağlıyorum*."

Selena'nın kahkahası bulaşıcıydı. Ian elinde olmadan gülümsedi. Selena hata yapmayı çok basitleştiriyordu. "Beni bağışladığını söylemek istedin sanırım."

Selena tekrar güldü. Kolayca. Çok kolay bir şekilde. "Haklısın. Ben seni unutmam, Ian."

Ian yanıt veremeden Selena parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve "Benimle gel," dedi.

Onu kumsaldan uzaklaştırıp ormanın soğuk ve ilkel karanlığına götürdü. Kahkahalar atarak devrilmiş kütüklerin ve yosunların üzerinden koşup alaçamlarla ve balsam ağaçlarıyla dolu vadinin tam ortasındaki düzlüğe çıktı. Güneş ışığı titrek ve tozlu bir sel halinde ağaçların arasından süzülüyordu.

Nefes nefese kalmış bir şekilde pespembe yanaklarıyla gülümseyerek Ian'ın elini bıraktı ve dönmeye başladı. "Burası benim yerim," dedi gururla. "Bak." Dizlerinin üstüne çöküp çürük bir kütüğün içine baktı.

Hazinesindeki parçaları teker teker ortaya çıkardı: yusuvarlak bir taş, pembe bir yengeç kabuğu, sarımsı yeşil renkte kurumuş bir su yosunu parçası, bir deniz kurabiyesi⁵ ve mavi bir cam parçası.

Ian arkasına yaslanıp onu izledi. Tuhaf, yabancı his ve duygular vücudunu sarıyor, onu âdeta sersemletiyordu. Yaşadıkları anın ve karşısındaki kadının uhrevi bir tarafı vardı. O... normal değildi. Belki de normal olan oydu, Ian'ın eskiden bildiği normallikti bu.

Selena bir yere oturup hazinesini kucağına doldurdu ve ona işaret etti.

Genç kadın, Ian'ın bugüne dek tanıdığı kimseye benzemiyordu. İlahi bir güzellikle dünyevi gücün inanılmaz bir karışımıydı. Selena ona baktığında Ian onun gözlerinde bu yorgun ve adaletsiz dünyada var olamayacak kadar büyük bir masumiyet gördü.

"Ian?" Selena'nın kalın, kavisli kaşları hafifçe çatılıp Ian'a çok uzun süre sessiz kaldığını anımsattı. "Ben... bunları... senin için sakladım."

Ian gözlerini ondan alamıyordu. Selena kucağında hazinesiyle orada oturmuş, ayı çıplak elleriyle gökyüzüne asmış gibi ona bakıyordu. Aklını başından alacak kadar acı dolu bir an için Ian, o bakışları hak edecek kadar değerli olmayı diledi.

O anda hayatı, ruhu gözlerinin önünden geçti ve içini bir utanç kapladı. Selena'yla karşılaştığı andan beri yalnızca kendini, kendi ihtiyaçlarını, kendi arzularını düşünmüş, Selena'nın bunları karşılayamayacağını anladığı andaysa onu terk etmişti. Onu odasının kapalı kapısının ardında sessizce çürümeye bırakmıştı.

Buna rağmen Selena onu Ian'ın olmayı çok istediği ilahmış gibi görüyordu.

Ama Ian artık bir ilah olmak istemiyordu. Onu Harvard'a götürüp Frankenstein'in korkunç yaratıklarından biri ya da modern biliminin bir mucizesi olarak tanıtmak istemiyordu.

Selena'nın yanında diz çöküp sadece bir erkek olmak istiyordu. O kadar. Bir erkek.

Ruhunu geri almak istiyordu...

⁵ Bir çeşit denizkestanesi. (ç. n.)

"İlan? Buraya gel..."

İlan isteksizce gidip Selenanın yanına oturdu. Başka ne yapabileceğini bilmiyordu.

Selenanın yaz güneşi kadar parlak tebessümü geri gelmişti. Genç kadın uzanıp cam parçasını aldı. Masmavi cam, güneş ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu. "Bu çok özel," dedi usulca.

"Neden çok özel?"

Selena avucunu açıp cam parçasını ona uzattı. Işık olmadan cam, Selenanın pembe avucunun içinde soğuk, karanlık bir nokta gibi görünüyordu. "Çünkü gözlerinin renginde. Mavi."

İlan içinde bir şeylerin koptuğunu, kalbinin yumuşadığını hissetti. "Gözlerimin rengini anımsıyor muydun?"

Selena cam parçasını kucağına bırakıp ona döndü ve başını kaldırdı. "Sana dair her şeyi anımsıyorum, İlan. Johann benim bir acuze olduğumu söylüyor."

"Ne olduğunu?"

Selena ansızın güldü. Bütün vadiye yayılan kısık, boğuk bir kahkahaydı bu. "Bunu hep yapıyorum. Lütfen beni affet. Johann benim bir mucize olduğumu söylüyor."

İlan güçlükle yutkunarak tok bir sesle, "Gerçekten de öylesin," dedi.

Selena bir an için bakışlarını ondan kaçırdı ve düşüncelere dalarken yüzünü buruşturdu. Sonra tekrar İlan'a döndü: "Ben... önceki hayatımı anımsamamı istediğini biliyorum. Senin için denedim ama hiç anı yok. Beynimin içi bomboş, bir şey dışında..." Sesi gittikçe kısıldı. Alt dudaklarını ısırıp ve bakışlarını kaçırdı.

"Ne dışında?"

"Aptal olduğumu düşüneceksin."

İlan, Selenanın beyninin hasarlı olduğunu onun önünde dile getirdiği zamanları anımsayıp irkildi. *Sen ne kalpsiz bir pislüksin!* Onu mercek altındaki bir böcekmiş gibi günlerce incelemiş ama gerçek anlamda hiç görmemişti. Şu ana kadar ve şu anda gördükleri onu hayrete düşürmüştü. "Hayır, Selena. Asla öyle düşünmem."

“Benim hiç anım yok ama bir şey... hissediyorum. Bir duygu. Bazen uyurken ya da yeni uyandığımda sebepsiz yere çok üzgün oluyorum.” Kafası karışmış bir ifadeyle Ian’a baktı. “Ruhumun çok uzun bir süre hüznün dolu olduğunu düşünüyorum. Ama şimdi mutlu. Seninle ve ailemle birlikteyim.”

“Sen buraya ait değilsin, Selena. Sen deli değilsin.” Bu sözler Ian’ın içinde tuhaf bir kayıp duygusu uyandırmıştı ve bunun sebebi Selena’nın hayatını kurtaran dünyaca ünlü bir doktor olamayacağı gerçeği değildi, genç kadının onu bırakıp gidecek olmasıydı. “Her geçen gün biraz daha iyileşeceksin. Günün birinde neredeyse tamamen normal bir insan olacaksın. Geçmişini de anımsayabilirsin ama bundan biraz kuşkuluyum.”

Selena geri çekilip sorgulayan bakışlarını Ian’a dikti. “Ben de deliyim. Hepimiz deliyiz. Johann dışında...” diye düzeltti. “O bir dâhi.”

Ian bir kahkaha patlattı. “Johann öyle diyordur, eminim.”

Selena ciddiyetle başını salladı.

Ian’ın kahkahası söndü. Selena’nın masum, ciddi yüzüne baktı ve duyduğu şey ansızın komik gelmemeye başladı. Hiçbiri komik değildi. O, gerçekleşmeyi bekleyen bir kazaydı. Hiçbir hayat tecrübesi, acı, ihanet ya da kalp acısı gibi anıları olmayan, tam anlamıyla saf, son derece temiz kalpli bir kadındı. Dünyanın güzel şeylerle dolu, dürüst bir yer olduğunu sanan bir çocuktan farksızdı.

Yaşayabileceği acı çok sarsıcı olacaktı.

“Ah, Selena, o kadar kolay güveniyorsun ki... Johann’ın bir dâhi olduğunu söylemiş olması onun bir dâhi olmadığı anlamına gelir zaten.”

“Bana güvenmemeyi öğretecek misin?”

Ian güldü. “Sana kimsenin dünyanın karanlık taraflarını göstermeyi ve hayallerini yıkmayı benden daha iyi öğretemeyeceğinden eminim.”

Selena hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Öyle mi?”

“Ne oldu?”

“Bana kroket oynamayı öğreteceğini sanmıştım.”

Ian ona baktı. “Kroket mi?”

Selena hazinesini topladı. "Top ve sopayla oynanan bir oyun. Topa tokmakla vuruyorsun. Kraliçe'ye göre bildiği en eğlenceli oyunmuş ama Edith dünya tersine dönse bile bana öyle bir oyun öğretmeyeceğini söylüyor."

Ian kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Neden?"

"Edith o delilerin eline sopa veremeyeceğini söylüyor. Ama sen döndüğüne göre..." Selena ümit dolu gözlerle ona baktı.

Ian ona hayır diyecek gücü kendinde bulamadı. "Peki, Selena. Sana kroket oynamayı öğreteceğim."

Selena onu içten bir tebessümle ödüllendirdi. "Hayatın karanlık tarafını yarın öğrenebilirim."

Ne kadar da saf...

"Çok güzel. Haydi, şimdi eve dönelim. Burası çok soğuk. Nasıl okuduğunu görmek istiyorum. Varoluşçuluk konusunda çok iyiydin. Sanırım şimdi başka bir şey deneyeceğiz."

"Mutluluk verici bir şey olsun lütfen."

Ian düşünmeden ayağa kalkıp elini ona uzattı. Selena hazinesini ağaç kovuğuna saklayıp Ian'ın elini tuttu ve ayağa kalktı. El ele tutuşarak eve yürüdüler.

Yarı yola geldiklerinde Selena olduğu yerde durup elini çekti. "Dur!"

"Ne oldu?"

"Sana Lara'nın öğrettiği bir şeyi göstermek istiyorum."

"Lara mı?"

"Başparmağını emen o uzun boylu çocuk."

"Lara'nın kim olduğunu biliyorum, yalnızca ne öğretmiş olabileceğini merak ettim."

"Ah, harika şeyler biliyor. Bunun gibi..." Çömeliip ellerini çam iğnelerinden oluşan yumuşacık örtüye bastırdı. Başını hızlıca kaldırıp Ian'ın onu izlediğinden emin oldu ve sonra takla attı. Bir çam ağacına çarptı yana yatınca çizmeli ayakları yere vurdu ve sonra doğruldu.

Arkasına dönüp çam iğneleriyle ve kuru yapraklarla dolu saçlarıyla Ian'a gülümsedi. Peri masallarında ormanın derinliklerinden çıkan bir prenses gibiydi. "Harika değil mi?"

Tanrım. Bu dünya onu az daha öldürüyordu. Ian iç geçirdi. "Gerçekten de harikaydı, Selena."

"Haydi, sen de dene."

"Ben mi?"

Selena heyecanla başını sallayıp yumuşak toprağı işaret etti. "Hiç acıtmıyor."

"Biliyorum, Selena, daha önce çok takla attım. Yıllar önce..." Ian onun yanına gidip saçındaki yaprakları temizledi ve ona elini uzattı. "Haydi, gel. Okuduğunu görmek istiyorum."

Selena iç geçirip Ian'ın elini tuttu ve yanında durdu. Boynuna bir yaprak yapışmış ama Selena onu fark etmemişti. "Bence bu hiç iyi bir fikir değil, Ian. Takla atmaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Benim asıl ihtiyacım olan," diye yanıtladı Ian, "bir içki."

"Ah, evet. Johann senin bana içki içmeyi de öğreteceğini söyledi."

"Sen içki içmeyeceksin, Selena. Asla."

"Neden?"

"Erkekler içki içer, kadınlar içmez."

Selena bunu düşündü. "Kadınların memeleri olduğu için mi?"

Ian onu yanlış anladığını düşündü. "Ne?"

"Johann bana kadınlar ile erkekler arasında bazı farklar olduğunu anlattı. Kadınların memeleri ve adını söyleyemeyeceğim şeyleri, erkeklerinse..."

"Evet, erkeklerin neyi olduğunu biliyorum ama içki konusunda anatomik farklılıkların bir önemi yoktur."

"O zaman neden içemiyorum?"

Ian gözlerini devirdi. "Çünkü ben öyle istiyorum."

"Johann bana her konuda mantıklı bir açıklama yapıyor. Ancak böyle öğrenebilirmişim."

Ay Bahçesi

“Johann delinin teki.”

“Hayır. O bir dâhi.”

Ian, Selena'nın elini tutup onu ormandan çıkardı. İçkiye ya da Johann'a dair herhangi bir açıklama yapmadı. Böylesi daha güvenliydi.

On Beşinci Bölüm

Bir yerden bir yaban kedisinin çığlığı duyuldu. Gırtlaktan yükselen, vahşi çığlık havada titreşip kapalı pencerelerin ardına belli belirsiz, kısık bir ses olarak geliyordu.

Ian salonda kadehine öncekinden biraz daha sert bir içki doldurdu. Ağır kristal bardağı dalgın dalgın çevirip viskinin amber ve kırmızı renklerini seyretti. Alkolün tatlı, yatıştırıcı kokusu burun deliklerini doldurdu.

Büfeye sırtını dönüp odanın içinde yürürken ayak sesleri Aubusson halısında kayboluyordu. Ian bugünü, Selena'yı düşünmeden edemiyordu. Bugün olanlar, Selena'nın gözlerine bakarken ve o boğuk kahkahasını duyarken hissettikleri... onu değiştirmişti. Şimdiye dek kusurlar Ian'ı hep korkutmuştu ama Selena normal olmaya dair bütün tanımlara meydan okuyordu. Selena'nın durumuyla kıyaslayınca normallik ansızın ona çok sıkıcı ve sıradan görünmeye başlamıştı.

Sonunda Johann'ın kırık cam örneğini anlamıştı.

Ian, yaban kedisinin çığlığını tekrar işitti ve pencereden dışarıya bakıp etrafı kolaçan etti. Avlu karanlığa gömülmüştü. Siyah, devasa ağaçlar mavi gri çimleri çevrelemişti. Tepedeki gümüş rengi ay ışığı pusuya yatmıştı.

Ian'ın gözüne bir şey ilişti. Hareket olmaması gereken bir yerde ufak bir kıpırtı, karanlıkta küçük bir ışık görmüştü.

Kaşlarını çatıp biraz daha eğildi.

Gecelikli bir kadındı bu. Kısacık bir an için gördüğü kadın, ağaçların arasında karanlığa karışmıştı.

Sonra yaban kedisi tekrar çığlık attı.

“Aman Tanrım!” Ian yarısına kadar içtiği içkisini bırakıp odadan çıktı ve koşarak merdivenlerden inip sık çimenleri geçti.

Ormanın kenarında durup çaresizce karanlığı taradı. Ama her yer siyahtı, simsiyah.

“Merhaba, tatlı şey,” dedi boğuk bir kadın sesi. “Buraya gelebilirsin.”

Şimdi küçücük görünen ayın önünden bir bulut geçiyordu.

Ian, Selena’yı gördü. Selena altı metre kadar ötede dar ve çamurlu yolun kenarında durmuş, ellerini uzatmıştı. Beyaz geceliği göğüs kısmında ve ayak bileklerinde dalgalanıyordu. Beline kadar inen dalgalı saçları, ay ışığının aydınlattığı silüeti ve ışıldayan geceliğiyle Afrodite’in vücut bulmuş hali gibiydi.

O sırada hemen önündeki çalılıklar hışırdadı. Ian kedinin kısık ve düzenli nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

Bir an için o kadar korktu ki nefes bile alamadı. Kalbi göğsünde küt küt atıyor, alnından ter damlaları süzülüyordu.

“Selena,” diye fısıldarken kalp atışlarının arasında kendi sesini duyamamıştı.

Selena dönüp doğruldu ve ona içten bir tebessümle karşılık verdi. “Ian! Nasıl?..”

“Hişşşt!” Ian öne atıldı. “Kımıldama.”

Selena kaşlarını çatı. “Anla...”

“Sus!” dedi Ian sertçe. Yavaş yavaş, her adımına dikkat ederek Selena’ya doğru yürüdü. O altı metre önce bir, sonra iki kilometre olmuş gibiydi.

Sonunda Selena’ya ulaşp elini tuttu.

“Elin ıslak...”

Ian eliyle Selena’nın ağzını kapattı ve onu kendine çekip kolunu beline doladı.

Çalılıklar yine hışırdadı. Sonra kısık, uyarıcı bir hırıltı yükseldi.

Temkinli bir şekilde, nefeslerini tutarak adım adım gerilediler ve ormandan çıktılar. Kedi onları takip ederken yapraklar her adımda hışırdıyordu.

Ian altın rengi gözlerin ışıldadığını gördü. Dallar çatırdıyor, yapraklar hışırdayarak aralanıyordu.

Ian geriye doğru bir adım daha atınca ayaklarının altında yumuşak çimenleri hissetti. Güçlkle yutkunarak geri geri yürümeye devam ederken gözleri çalılıkların arasındaki hareketleri izliyordu.

Sonunda çimenler bitti. Şimdi ayaklarının altında küçük taşların tıkırdadığını işitiyordu. Artık yola ulaşmışlardı. Ian yapacağı şeyi ya şimdi yapacaktı ya da asla yapamayacaktı.

Selena'yı kucaklayıp döndü ve koşarak merdivenlerden çıktı. Eski, yorgun basamaklar ayaklarının altında ezilip gıcırdıyordu.

Kedi bir çığlık attı.

Ian dönüp arkasına bakmadan merdivenlerden tırmanıp eve girdi ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Selena da kucağından indi.

Ian ona döndüğünde öfkeden titriyordu. "Sen ne yaptığını düşünüyorsun?"

Selena kıpkırmızı yanakları ve yüzünü kızıl kahve bir hale gibi çevreleyen dalgalı saçlarıyla kımıldamadan duruyordu. Dudaklarında bir tebessümün son kırıntıları kalmıştı. "Düşünmek?"

Ian'ın öfkesi anında söndü.

Selena hiç düşünmemişti ki... Sorun da buydu. Dikkatini çeken bir şey görmüş ya da duymuş ve onun peşinden gitmişti. Meraklı Alice, Harikalar Diyarı'nda...

Selena nasıl bir tehlikeyle karşı karşıya kaldığını beş yaşındaki bir çocuktan daha fazla idrak edemiyordu.

Selena ona titrek bir tebessümle baktı. "Maeve kedilerin güzel hayvanlar olduğunu söylemişti. Yumuşacıklarmış."

Ian derin bir iç geçirdi. Ona kızması anlamsızdı ve artık kızgın da değildi. Selena onu korkutmuştu. Onu orada, ormanda, solgun ay

ışığının altında vahşi bir hayvanı selamlamak için narin elini kaldırırken görmüş ve içinden bir şeyler kopmuştu.

Selena'nın yanma gidip o küçük elini tuttu ve onu koltuğa oturttu. Birlikte oturduklarında Selena ona öyle masum bir bakış attı ki Ian kendini tutamayıp güldü. Genç kadın onu memnun etmek için çabalayıp duruyordu. Ian ona nasıl anlatabilirdi ki?

"Selena, dünya tehlikeli bir yer olabilir."

Selena kaşlarını çatı. "Ama o kedicik..."

"O evcil bir kedi değildi. Yetişkin bir yaban kedisiydi ve seni öldürebilirdi. Anlıyor musun?"

Selena tekrar pencereye baktı. Yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. Gözleri kocaman açıldı. "O kedi benim canımı yakacaktı. Kediler saldırır mı?"

Ian onu hayal kırıklığına uğratmak ve korkutmak istemiyordu ama başka şansı yoktu. Selena kendini korumayı öğrenmeliydi. "Karanlıkta tek başına dışarı çıkmamalısın, Selena. Bundan sonra çıkmayacaksın."

Selena bakışlarını pencereden çekip Ian'a bakarak kaşlarını çatı. "Ben hep geceleri çıkarım. Herkesin ihtiyacı olan uykuya benim ihtiyacım yok."

"Artık çıkmayacaksın."

Selena biraz düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Bu kurala uymayacağım."

Ian şaşkına dönmüştü. Doğrulup Selena'ya ciddi bir bakış attı. "Bu gece dışarı çıkmayacaksın."

Selena dudaklarını ıslattı. "Çıkacağım."

Ian ona baktı. Şimdi ne yapacaktı? Ona en otoriter sesiyle emir vermişti ve Ian'ı yere göğe sığdıramayan bu kadın ona hayır demişti. Sakin bir şekilde ve basitçe...

Hayır.

"Selena, bu senin iyiliğin için."

Selena başını salladı. "Ah, bundan eminim. Ama sanırım benim için neyin iyi olduğuna kendim de karar verebilirim."

Ian ne diyeceğini ya da ne yapacağını, sıradan bir yetişkinin kolayca kabul edeceği bir kuralı ona nasıl kabul ettireceğini bilmiyordu. Herkes ona itaat ederdi.

Selena dışında...

"Tamam," dedi sonunda. "O halde tek başına çıkmayacaksın."

Selena bunu düşündü.

Ian öne eğilmiş, bekliyordu.

"Hayır. Sana böyle bir söz veremem."

"Hayır mı? Neden?"

Selena ona hafifçe gülümsedi ve elini, çaresizliğini gösterecek şekilde kaldırdı. "Bazen ay beni çağırıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onu hiç gördün mü? Kumsaldaki ay ışığını... Büyüleyici. Dalgalar gümüş, siyah, mavi renklerde ve capcanlı. Bazen geceleri pencereyi açıyorum ve o tuzlu havayı içime çekiyorum. Ayın peşine takılmamak mümkün değil."

Ian onun merakını gözlerinde görmüş, boğuk sesinde işitmiş, kendini kaybetmişti. Masum Alice'inin elinden Harikalar Diyarı'nı alamazdı. Tek yapabileceği yanında olup ona göz kulak olmak, onu korumaktı.

Selena kazanacaktı.

Ian iç geçirdi. "Pekâlâ, çok hareketli bir gece geçirdin. Artık yatma vakti."

Selena ona içtenlike gülümsedi. "Harika bir maceraydı. Beni o katil yaban kedisinden kurtardığın için teşekkür ederim."

Ian gülümsemeden edemedi. "Bir şey değil."

Selena sırtarak ayağa fırladı ve kapıya yöneldi. Piring kulba uzandığında durup döndü: "Yarın Maeve'le birlikte bir partiye katılacağım. Bize eşlik etmek ister misin?"

"Parti mi?"

“Çay ve kurabiye. Saat üçte ormandaki gizli yerimde.”

Ian onu reddedemedi. “Tamam, Selena. Orada olurum.”

Selena ona sersemletici bir gülümsemeyle daha karşılık verdi ve odadan çıkıp kapıyı açık bıraktı.

Ian onun çıplak ayaklarının ahşap basamaklarda çıkardığı sesleri dinleyip gülümsedi. Sonra usulca güldü.

Bu küçük, masum hanımefendinin güçlü bir iradesinin olduğundan adı gibi emindi.

Ian ormanın bir köşesinde durmuş, dinliyordu. Zümrüt yeşili ağaçların arasında birileri sohbet ediyor, arada bir de bir kadın kahkahalar atıyordu.

Ian orada kımıldamadan durduğu için kendini aptal gibi hissetti ama bir adım daha atamıyordu.

Annesiyle çay içecekti. Bu nasıl bir kâbustu böyle?

Toparlanıp kendini yürümeye zorladı ve uzun, yosun kaplı ağaçların arasından yapraklarla ve çam iğneleriyle kaplı yolda ilerledi. Sonunda Selena’nın gizli sığınağına gitmek için sağa dönüp yerdeki kütüklerin, mantarların ve eğrelti otlarının üstünden geçti.

Karşısına çıkan manzara onu yine olduğu yere çivilemişti.

Selena ve Maeve küçük, oval bir masada oturuyordu. Masaya parlak, uyduruk bir örtü serilmişti ve örtü, canlı renklerden oluşan katmanlar halinde çamurlu zemine sarkmıştı. Ian’ın babasının avladığı ganimetler iki kadının arasındaki kütüklerin ve taşların üstüne yığılmıştı. Ürkütücü derecede iri gözleri olan beyaz bir baykuş, bir porsuğa yaslanmıştı. Korkunç yüz ifadesi donmuş, solgun pençeleri havada kalmıştı. İçi doldurulmuş birkaç tavuskuşu bir taşın üstüne dizilmişti ve hiç kırpmadıkları cam gözleri masanın ortasındaki yamuk yumuk pastaya odaklanmıştı. Kırmızı elmalar ve koparılmış çiçekler mor bir pastanın etrafına saçılmıştı

Mor

Selena, Ian’a gülümseyip el çırpı. “O geldi, Maeve! Bak, Ian geldi!”

Maeve'in bakışları yavaşça Ian'a çevrildi. Annesi ona yüreğini burkan bir bakış attı. Sonra hiçbir şey söylemeden kucağındaki doldurulmuş çakala dönüp onu besliyormuş gibi yaptı.

Ian homurdandı. *Aman Tanrım...*

Selena yanındaki kütüğü işaret etti. "Burayı sana ayırdım. Gel."

Ian isteksizce onun yanına oturdu.

Selena abartılı hareketlerle onun için bir fincan çay doldurup pastadan bir dilim kesti.

Ian dizlerinin üstüne koyduğu ince, narin porselen fincanı dengelemek için büyük çaba harcarken gözlerini amber rengi soğuk içeceğe dikti.

Maeve elini havada savurdu. "Ah, istediğin yere koy. Kocam ekmek tatlısını çok sever."

Selena başını kaldırdı. "Gerçekten mi? Ekmek tatlısı yaptığıma inanmıyorum. Belki sonra tadına bakarız. *Sonra.*"

Ian gözlerini devirdi ve kötü, tatsız çaydan bir yudum aldı. "Onu saçma sapan fanteziler kurmaya zorlama."

Maeve'in tebessümü silindi. Hemen ağzını kapattı ve kucağındaki hayvana sarılıp çılgıncasına sallanmaya başladı.

Selena, Ian'a döndü: "Ne demek istiyorsun?"

"Onu daha da çılgınca şeyler yapmaya teşvik ediyorsun. Böyle zamanlarda odasında tek başına kalmalı."

"O zaman odasında çok uzun zaman geçirmiş olur."

"Gerekliyse geçirir."

Selena ona baktı. Fincanını yavaşça elinden bıraktı ama bakışlarını Ian'dan kaçırmadı.

Ian huzursuzca kıpırdandı. "Nereye bakıyorsun?"

"Sen onun tebessümünü sildin."

Ian homurdandı. "Böyle bir etkim vardır."

Selena kaşlarını çatı. "Bu gurur duyulacak bir şey değil."

"Gurur duyduğumu söylemedim zaten, annemin üstünde böyle bir etkimin olduğunu söyledim. Bu çok basit bir gerçek."

Selena alt dudağını ısırdı. "Bu kadar basit olduğunu düşünmüyorum."

Ian çay fincanını sertçe bıraktı. "Gitsem iyi olacak. Partinizi mahvediyorum."

"Rol yapmak canını mı yakardı?"

Ian yine Selena'nın bakışlarındaki o masumiyetin etkisinde kalarak ona baktı. Selena onu anlamıyordu, dünyayı ya da annesini ve onu etkisi altına alan acının geçmişini anlamıyordu. Onun tek bildiği, Ian'ın tercih hakkının olduğuuydu: Ian annesini incitmeyi de seçebilirdi incitmemeyi de. Ve Ian'ın onu neden incitmeyi tercih ettiğini anlamıyordu.

Selena'nın gözlerindeki o masumiyet, Ian'ın kendini küçük, önemsiz ve çirkin hissetmesine yol açmıştı. Selena ona tapıyordu, bu onu ilk gördüğü andan itibaren böyleydi ama şimdi Ian bu onuru hiç hak etmediğini ona kanıtlıyordu.

Bir yanı bundan memnundu, Selena'nın beklentilerinin yükünden kurtulduğu için seviniyordu. Ama bir yanı inanılmaz derecede üzgündü. Sanki şu anda, ormanın ortasındaki o küçük masada otururken büyük bir fırsat, Ian'ın daha önce hayal bile etmediği, umut etmeye cesaret edemediği büyük bir fırsat, parmaklarının arasından süzülüp gidiyordu. Tek yapması gerekense uzanıp ona tutunmaktı...

"Benden ne istiyorsun, Selena?"

"Kalmanı istiyorum."

Çok basit bir yanıtı bu. Siyah ve beyaz. İyi ya da kötü. Kal ya da git. Selena için ortası yoktu, kabalığın kabul edilebilir bir düzeyi, hoş görülebilir bir yanı yoktu. Yalnızca doğru ve yanlış vardı.

Ian o masumiyeti, uzun yıllar önce kaybettiği etik değerlerini kendi içinde bulabilmeyi çok isterdi.

Selena bir tebessümle onu yüreklendirip, "'Evet' demen yeterli diye mırıldandı.

Çok kolay...

Ian yüzünde tuhaf bir gülümsemeyele masaya yaklaştı. Dilleri masanın tahta kenarına çarpınca porselenler tıkırdadı.

Marve başını kaldırdı. "Ian geldi." Sonra etrafına bakındı. Hemşire dipleri çıkıyor. Onu yatıştır."

“Ben onunla ilgileniyorum, Maeve,” diye karşılık verdi Selena.

Maeve kaşlarını çatıp alt dudağını gergin bir şekilde ısırды ve kucağındaki hayvanı göğsüne bastırdı. “Ona dokunduğumda ağlıyor.” Gözleri yaşlarla doldu. “Neden ağlıyor?”

Selena masanın karşısından Maeve’e baktı. “Belki de seni tanı mı yordur.”

Maeve görünmez bir sineği kovdu. “Banyo suyu çok sıcak. Şarabı getir.”

Ian gözlerini kapatıp öne eğildi ve dirseklerini sallanan masaya yasladı.

Maeve çığlık atarak ayağa kalktı. Eteğini toplayıp arkasına bir bakış attı ve Ian’a dönüp elini ona uzattı. Boğumlu parmaklarını onun bileğine sararak sıktı. “Bebeğimi bulamıyorum.” O donuk, ela gözleriyle ona baktı. “Bebeğimi bulmama yardım et.”

Ian’ın gözünün önüne bir sürü görüntü geldi. *Bebeğim. Ah, Tanrım, bebeğim... Herbert oğlunu görmek ister.* Kelimeler Ian’ın zihnine saplanıp sonsuz bir dua gibi dönüp durdu. Sonra düşüncenin biçimsiz bir aktarımı olan görüntüler geldi.

Panik, korku, çaresizlik.

Annesinin duyguları onu kuşatmış, içine almıştı. Ian onun kaygılarını hissedebiliyor ve bu durum, kalp atışlarını hızlandırıyor.

Sonra o öfkenin arasında aniden onu gördü. Annesi ormanın ortasındaki eğimli masada oturuyordu. Bunaklığın en derin katmanlarında durmuş, Ian’ı dinliyor, onu işitiyor, ona ihtiyaç duyuyordu.

Bu farkındalık onu şaşkına çevirdi. Annesinin, bu evreye geçtiğinde gerçeklerin biraz bile farkında olduğunu bilmiyordu ama şimdi gerçekleri görüyordu. Annesi orada bir yerde durmuş, hayalindeki fısıltılarla, onu kuşatan sayısız halüsinasyonla mücadele ediyordu. Maeve oradaydı, küçülmüş, korkmuş ve yapayalnızdı.

“Anne?”

Maeve gözlerini kırıştırarak Ian’a baktı. Ian bir an için annesinin onu göreceğini, onunla konuşacağını sanmıştı. Umut onu yerinden kaldırıp annesinin yanına kadar getirmişti.

Maeve var olmayan bir sineği daha kovdu ve zihnini boşaltmaya çalışıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Yağmur, raventlerimin çiçeklerini mahvedecek."

Ian yavaşça nefesini dışarı verdi ve kaçması mümkün olmayan o tiksintinin içini sarmasını bekledi.

Fakat şaşırtıcı bir şekilde hiçbir şey olmadı. Annesine baktığında ilk kez şefkat duymuştu.

Maeve ondan uzaklaşıp masadaki yerine geçti ve Ian hareket edemeyecek kadar şaşkın bir ifadeyle olduğu yerde kaldı.

Selena onun yanına gelip nazikçe koluna dokundu. "Birazdan kendine gelir. Çay ister misin?"

Ian az kalsın gülüyordu. Yavaşça dönüp Selena'ya baktı. Dimdik, gururlu, güzel Selena, yüzünü çevreleyen dağınık saçlarıyla yanında durmuş, gülümsüyor, hep gülümsüyordu.

Ian ansızın, daha önce hiç olmadığı kadar kendinden emin bir tavırla bu kadına âşık olabileceğini düşündü. Kendi yarattığı, kurtardığı ya da hayalini kurduğu kadına değil, iyimser tebessümü ve neşeli doğasıyla bu kadına... Hayatını iki günde altüst eden bu kadına...

Ian ondan, kendinden ve içinde bulundukları anın gebe olduğu şeylerden korkarak geri çekildi. Hayatta böyle şeyler olmazdı, olsa bile en azından Ian gibi adamlara olmazdı. İyi şeyler iyi insanların başına gelirdi ve Ian iyilikten çok ama çok uzaktı.

"Şimdi elmalardan ve çiçeklerden kolye yapacağım," dedi Selena. "Bana yardım etmek ister misin?"

Ian masadaki elmalara bakıp gülümsedi.

Tanrım, elmalardan kolye... Bu bütünüyle yeni bir dünyaydı.

Ian başını salladı. "Madem istedin..."

"Ah, Ian..." dedi Selena boğuk bir kahkaha atarak. "Hep yanımda kalmanı istiyorum. Seni seviyorum."

Ian son derece basit ve tuhaf bir şekilde ifade edilmiş bu sözler karşısında az kalsın düşüp bayılıyordu. İlk kez biri ona, onu sevdiğini söylüyordu.

On Altıncı Bölüm

Ian yatak odasının penceresinde durmuş, ölümlüleri izleyen Zeus gibi aşağıdaki kargaşayı izliyordu. Pencerenin kanadını kaldırdı. Gıcırtilar pencerenin uzun zamandır açılmadığına işaret ediyordu.

Aşağıda bir parti veriyorlardı.

Partinin organizatörleri Johann ve Lara kol kola girmiş, çakıl taşlı yoldan yürüyorlardı. Dotty vahşi el kol hareketleriyle korunaklı bir ağacın arkasından çıkıp korunaklı bir başka ağacın arkasına gizlenmişti. Maeve taklalar atarak yanlarından geçti. Tiz, berrak kahkahalar atıyordu. Kraliçe görünmez halkını selamlayarak yürüyordu.

Selena ise eteği uçuşurken çimenlerin üstünde taklalar atıyor, ayağa kalkıp el çırpıyor, kahkahalar atarak yere yığılana kadar dönüp duruyordu. Elmalardan ve lalelerden yaptığı kolye, boynundan çarpık çurpuk bir şekilde sarkıyordu. Tek bir taç yaprağı çimenlere düşmüştü ve o zümrüt yeşili halının üstünde muhteşem, beyaz bir nokta gibi duruyordu.

Selena, Ian'ın pek anlayamadığı bir şey söyledi ve herkes verandada sıralanıp çimenlerin üstünde taklalar atmaya başladı. Güneş onları sevgiyle kucaklıyor, saçlarını ve rengârenk giysilerini ıslıl ıslıl gösteriyordu. Neşe dolu kahkahaları sıcak, deniz kokan havada çınlıyordu.

Ian içinde o tanıdık tikslenme duygusunu aradı, ne de olsa karşısında sıra dışı bir çılgınlık gösterisi yapılıyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde öyle bir duyguya kapılmadı. Yüzünde belli belirsiz ve içten bir tebessüm belirdi.

Ve bu daha da büyük bir çılgınlıktı. Güzel bir ilkbahar gününde çimenlerde yuvarlanmak mı, yoksa karanlık bir odada tek başına kalıp gereksiz bir dışlanmışlık hissine kapılmak mı daha akıllıcaydı?

Selena ansızın başını kaldırıp ona baktı. Uzaktan uzağa bakışları birleşti. Ian o gözlerde istediğinden bile daha davetkâr bir ifade gördü. Selena ona aşağıya gelmesini işaret etti. Sonra Johann kumsala doğru yürümeye başladı ve küçük grup onu takip etti.

Ian o anda Selena'nın peşinden gideceğini anladı. Tersini yapabilir, ilgisiz davranıp kendini yalnız kalmaya zorlayabilirdi ama o kadar da riyakâr değildi. Selena'nın yanında olmak istiyordu.

Pencereyi kapatırken gözünde düne dair görüntüler canlandı ve içini ısıtarak onu ikna etti.

Johann gerçekten de haklıydı. Selena bir saniyede ona bir seçenek sunmuştu ve hiçbir şey onun tebessümünden daha güçlü, daha etkileyici olamamıştı.

Seni seviyorum, Ian.

Bu sözler yine zihninde dönüp dolaşıyordu. Tek kişilik yatağında geçirdiği uzun ve yapayalnız gece boyunca Ian hep o sözleri duymuştu. Kelimeler tekrar tekrar hız kazanıyor, ona bu zamana dek hayalini bile kurmadığı bir mucize vaat ediyordu. Çoktan vazgeçtiği bir gelecek...

Sandalyeden aldığı gömleği üstüne geçirdi, çocuklar gibi hevesli bir şekilde merdivenlerden indi ve dışarıdaki parlak gün ışığına çıktı.

Yanakları ısındı. Çimenleri koşarak geçip ormanın soğuk karanlığına daldı ve kahkahaları takip etti.

Kumsalda herkes bir tarafa dağılmıştı. Sular çekilmiş, gri siyah taşlar köpükle kaplanmıştı. Gün ışığı durgun koyu ışılatıyor, suya parlak çelik görünümü veriyordu.

Johann mavi battaniyenin üstüne uzanmış, kollarını başının arkasında birleştirmişti. Lara sular çekilirken oluşan küçük göletin başına çökmüş, kovalarını kaya midyeleriyle kaplanmış taşın üstüne dengesiz bir biçimde yerleştirmişti. Maeve ise elini gözlerine siper etmiş, denize bakıyordu. Kocasının eve dönmesini beklediğine şüphe yoktu.

Johann dirseklerinin üstünde ağır ağır doğrularak, "Ah, müsrif oğlumuz da gelmiş," dedi. Hızlı bir dokunuşla yüzüne düşen saç tutamını geriye itip yavaşça gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim, Ian."

"Ian?" Selena arkasına döndü ve gözleri buluşunca ona etkileyici bir bakış attı. "Gelmişsin..."

Sesinin buğulu, yatıştırıcı ve içten tonu, Ian'ın içini gün ışığından daha fazla ısıtmıştı.

"Piknik yapacağız," dedi Selena, sepeti işaret ederek. "Bize katılmak ister misin?"

Ian elinde olmadan gülümsedi. "Çok isterim."

Saatler sonra kumsalda yalnızca Ian ve Selena kalmıştı. Yemekler çoktan yenmiş, artanlar da götürülmüştü.

Mavi battaniyenin üstünde yan yana uzanmış, berrak, mavi gökyüzüne bakıyorlardı. Etraflarına kitaplar saçılmıştı.

"Bana başka bir hikâye anlat," dedi Selena, uykulu bir sesle.

Ian gülümsedi. Selena kavramları ve fikirleri kolayca anlıyor, Ian'ın anlattığı her hikâyeye yepyeni bir bakış açısı kazandırıyordu. Ian ona İncil'den, Yunan mitolojisinden bölümler ve Grimm Kardeşler'den birkaç masal okumuştı. Romantik şairler Selena'nın en sevdikleriydi ve sürekli daha fazlasını istiyordu.

"Pandora'nın hikâyesi var, Âdem ile Havva'nın hikâyesine biraz benziyor. Pandora tanrıların yarattığı ilk kadındı. Hikâyede Zeus, cennetten ateşi çalan Prometheus'u cezalandırmak için onu yaratıyor."

"İlk kadın, erkeği cezalandırmak için mi yaratılmış?"

Ian, Selena'nın bu noktaya takılacağını biliyordu. "Pandora cennette yaratılmıştır. Mükemmel olmasında bütün tanrıların katkısı vardır. Sonra dünyaya yollar ve Epimetheus onu kabul eder. Bu arada Zeus'un hediyelerinden sakınması konusunda da uyarılır. Epimetheus'un dünyanın bütün hastalıklarını içine sakladığı özel bir kavanozu vardır..."

"O kavanozdan kurtulmalıymış."

İlan gülmemek için kendini zor tuttu. "Pandora çok meraklıymış." Selena'ya baktı. "Merak, bir kadını gecenin bir yarısı vahşi bir hayvanın peşinden gitmeye zorlayan şeydir. Her neyse, Pandora bir gece gizlice kavanozu açar ve bütün kötülüklerin dünyaya yayılmasına neden olur. Kapağı hemen kapatır ama artık çok geçtir. İçeride yalnızca ümit kalmıştır."

Selena yüzüstü uzanıp dirseklerine yaslanarak çatık kaşlarla İlan'ı inceledi. "Bütün kötülükleri dünyaya yaymış ama onlara ümit vermemiş mi?"

"Bu bir efsane."

Selena bir süre bunu düşündü. "Bir de bana beyni hasar görmüş, diyorlar. Ben bu hikâyeyi sevmedim."

"Bir diğer versiyondaysa Pandora'nın Zeus tarafından bir kutuyla birlikte iyi niyetle yollandığı söylenir. Kutunun içinde her tanrıdan bir lütuf vardır. Pandora kutuyu düşüncesizce açar ve bütün iyilikler uçup gider. Ümit dışında hepsi..."

Selena gülümsedi. "Bu daha mantıklı. Kim ümidi –çok değerli bir şey olduğu için– kötülüklerle dolu bir kutuya koyar ki?" Selena başını salladı. "Evet, Pandora insanlığa yardım etmek için yaratılmıştır, onu cezalandırmak için değil."

İlan uzanıp bir tutam saçını Selena'nın gözlerinin önünden çekti. Bugüne dek milyonlarca kadına yaptığı o basit dokunuştan sonra Selena içtenlikle gülümsedi.

Bir dokunuş, bir tebessüm gibi küçük şeyler Selena için büyük anlamlar taşıyordu.

Genç kadın tekrar sırtüstü uzandı. "Başka bir hikâye anlat."

İlan el yordamıyla bir kitap bulup onu karnına yasladı. Tristan ve Isolde'nin hikâyesiydi bu. Güneş denize doğru zarafetle ağır ağır ilerlerken İlan bir saate yakın bir süre Selena'ya kitap okudu. Onur meselesi yüzünden yanlış kadınla evlenme hatasına düşen bir adamın trajik hikâyesini anlattı. Adamın aslında iyi bir kadın olan karısı diğer kadına duyduğu kıskançlık yüzünden kendini yiyip bitirmişti.

Ian okumayı bitirdiğinde hafifçe döndü ve Selena'nın ağladığını gördü. Gümüş rengi gözyaşları genç kadının gözlerinin kenarlarından süzülüp solgun şakaklarına akıyordu.

"Çok hüzünlü," dedi Selena, buğulu bir sesle. "Tristan'ın karısı ona neden yalan söylüyor?"

"Tristan'ın Kraliçe Isolde'ye olan aşkını kıskanıyor ve bu kıskançlık Tristan'ı canından ediyor. Sevdiği kadının, ona ihtiyacı olduğu anda onu yalnız bıraktığını zannederek ölüyor."

"Neden Tristan sevdiği kadınla evlenmiyor?"

"Çünkü o onurlu bir adam ve onur böyle fedakârlıklar yapmayı gerektirir."

Selena gözlerindeki yaşları silip Ian'a baktı. Saçları bukleler halinde ıslak yanaklarına düşmüştü. "Şu onur meselesi... Daha önce de bundan bahsetmiştin. Anlamıyorum."

"Kadınlardan çok erkeklere özgü bir duygudur."

Selena kaşlarını çatı. "Bence bu çok *salça*."

Ian güldü.

"Yine yanlış söyledim. Affedersin. *Saçma* demek istemiştin. Onurlu olmak çok mu önemlidir?"

Bu safça sorulmuş soru, Ian'ı ümitsizliğe itmişti. "Bunu yanlış adama soruyorsun, Selena. Ben hayatım boyunca onurlu bir adam olmadım."

"Onurlu' kelimesini tanımla."

"Onurlu' demek, en basit tabirle başkalarını bilinçli olarak incitmeden, ahlaklı bir yaşam sürdürmek demektir. Verdiğin sözleri tutup hiç yalan söylememek demektir."

"Ve sen onurlu biri değil misin?"

Ian alaycı bir ifadeyle homurdandı. "Hayır. Ben çok onursuz bir yaşam sürdürdüm. İnsanlara acı veren şeyler yaptım ve verdiğim sözleri tutma konusunda da pek başarılı olduğum söylenemez."

Selena'nın sesi fısıltıya dönüştü. "Neden bana böyle şeyler anlatıyorsun?"

Ian ona biraz daha yaklaştı. O kadar ki Selena'nın gözlerinin o gizemli karanlığında kendini kaybedebilirdi. "Seni uyarmak için, Selena. Beni idolleştirmeni istemiyorum."

Selena beklenmedik bir şekilde kahkaha attı. Ian'ın sözlerini komik bulması aslında biraz sinir bozucuydu. "Ben seni idolleştirmiyorum, Ian, seviyorum. Bence arada büyük bir fark var."

Ian kendini aptal gibi hissetti, aslında bu biraz hoşuna da gitmişti. "Aklımdan geçenleri her zaman dile getirmek zorunda mısın?"

Selena onun yanağını hafifçe okşadı. "Senin aklından geçenleri dile getiremem ki..."

"Ah, Selena..." Ian iç geçirdi. Selena gülümseyerek ona baktı. Yüzünde gözyaşlarının izi ve kum taneleri kalmış, saçlarına yapraklar ve çam iğneleri takılmıştı. O tuhaf kolye de hâlâ boynundaydı. Selena'nın güzelliği Ian'ın gözüne hiç bu kadar yatıştırıcı görünmemişti. O ana kadar güzelliği hiç anlamadığını, ona şu anki kadar saygı duymadığını fark etti. Selena'nın içi, yani ruhu güzeldi. "Sen... kusursuzsun," diye fısıldadı.

"Hayır, ben sorunluyum."

Ian onun aklına böyle bir fikir soktuğu için kendi kendini yumruklamak istedi. "Sen herkesin olmak isteyeceği türden bir insansın. İyi, nazik, ilgili, sevgi dolu, dürüst... Dünyanın ya da benim, bu iyimserliği yüreğinden çalmamıza izin verme."

Selena ona yaslandı. "Sence böyle şeyler çalınabilir mi? Bu çok çocukça, Ian. Aptalca."

"Ama..."

"Ve sen de onurlu bir adamsın. İnsanların hayatını kurtarmak için doktor oldun. Bu, onur olmalı. Korktuğun halde bana dokundun. Bu da onur olmalı." Selena ona biraz daha yaklaştı, dudakları Ian'inkilerle birleşecek kadar yaklaştı. Ian onun bir fısıltı kadar yumuşak nefesini dudaklarında hissetti ve bu ona daha da çok acı verdi. "Biz aynıyız sen ve ben..."

O an, Ian'ı sersemletmişti. Selena onu sersemletmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Belki de beynim hasar görmeden önce ben de kötü bir kadındım. Ama o zamanlar nasıl biri olduğumu umursamıyorum, bundan sonra nasıl biri olacağımı umursuyorum. Gelecek, geçmişten daha önemli."

"Gelecek..." Ian o muhteşem kelimeyi fısıldadı. Ah, ümit, ihtiyaç... Ian gelecek şöyle dursun yarını düşünmeyi bile kendine yıllarca yasaklamıştı. Ve şimdi bu eşsiz kadın ona geleceğe inanmasını, ona uzanıp umudunu korumasını söylüyordu. Kendine inanmasını...

"Ben seninle yeni bir başlangıç yapacağım, Ian." Selena ona yürek parçalayacak kadar içten bir bakış atıp dizlerinin üstüne çöktü ve Ian'ın ellerini avuçlarının arasına aldı. "Her zaman dürüst ve onurlu olacağım. Sen de bana aynı sözü verir misin?"

Ian onun yanına diz çöktü. "Dürüst olmak kolay, onurlu olmaksa zor iş."

Selena bakışlarını kaçırmadı. "Ben başarısız olmayacağım."

Ian'ın içi önce korkuyla, sonra rahatlatıcı bir ümitle doldu. Selena haklıydı, Ian bunu biliyordu. Başından beri biliyordu. Onur, ahlak, iyimserlik... hepsi de tercih meselesiydi. Uzun zaman önce yanlış seçimler yapmış, yanlış yoldan gitmişti.

Şimdi yolunu değiştirme gücünü içinde hissediyor muydu?

"Bu o kadar da zor değil, Ian. Denemek için bir söz vereceksin yalnızca."

Ian başarısız olacağını biliyordu, hep başarısız olmuştu. Ama şimdi, bu büyüdü anda Selena'yı reddedemezdi, kendini de... Ruhunu kurtarmak için son ve en iyi şansıydı bu. "Senin için deneyeceğim, Selena."

"Hişşşt!"

Bu peltek ses, kulağına çok uzaklardan gelmiş, Ian onun uykusunun karanlığında yüzdüğü hissine kapılmıştı. Hafifçe dönüp yüzünü tıy dolgulu yastığa çevirdi.

"Hişşşt, Ian! Bana kroket oynamayı öğretecektin."

Ian gözlerini kırptırarak yavaş yavaş uyandı. Gözleri vanıyordu.

"Ne?.."

Selena yatakta onun yanına oturup eğildiğinde yüzü Ian'ın yüzüne yalnızca birkaç santim uzaklıktaydı. Mum ışığı genç kadının yüzünü altın rengine boyamıştı. O güzel, buğulu gözleriyle Ian'a bakarken dudakları her an gülümsemeye hazır görünüyordu.

"Bana kroket oynamayı öğreteceğine dair söz vermiştin," diye tekrarladı.

Ian kaşlarını çatıp gözlerini ovuşturdu. Zihninin puslu bir yanı ona bunun bir rüya olduğunu, bu soğuk gecenin ortasında yanında nedense Selena'nın olmasını istediğini söylüyordu. "Yarın..."

"Bugün demiştin. Birazdan gece yarısı olacak. Johann bana gece yarısı olunca önceki günün bittiğini söyledi."

"Dâhi Johann mı? Onun bu işle ne ilgisi var?"

"Arka avluda oyun sahasını kurmama yardım etti."

Ian dirseklerinin üstünde doğrulup Selena'ya baktı. Genç kadın üzerinde incecik bir gecelikte hemen yanı başında gamsızca oturuyordu. "Yat artık, Selena." Ian'ın sesi kaba ve kalın çıkmıştı.

Selena, Ian'm battaniyesini açıp küçük, çıplak ayaklarını onun yanına soktu. "Tamam."

Ian onun, yanına sokulduğunu fark etti. Bir an için nefes alamayıp kımıldayamadı. Şaşkına dönmüştü. Selena'nın vücudundan yayılan sıcaklığı, hemen yanında boylu boyunca uzanan bacaklarını hissediyordu. Kalbi küt küt atmaya, alnından terler boşalmaya başladı. Kimse ona bir bakirenin çılgın bir adamın yatağına girmemesi gerektiğini söylememişti.

Onurlu adam, Ian.

Deneyeceğine söz ver.

Ian hemen doğrulup örtüyü üstünden attı. "Pekâlâ, kroket oynayacağız."

Selena yerinden kımıldamadı.

Ian gönülsüzce ona baktı. Selena kımıldamadan uzanmış, saçları mum ışığıyla aydınlatılmış altın rengi yastığa yayılmıştı. Göğüslerinin beyaz kenarları beyaz gömüğünün altından belli belirsiz görünüyordu.

Gözlerinde Ian'ın nefesini kesen bir dinginlik vardı. "Sözünü tutacağını biliyordum," diye mırıldandı kısık ve buğulu sesiyle.

Tanrım, Ian ona dokunmayı o kadar çok istiyordu ki... Titrek mum ışığında genç kadının teni çiçek gibi yumuşak görünüyordu. Boğazından çaresiz bir homurtu yükseldi ve yataktan kalkıp nefes nefese kalmış halde öylece durdu. Sonunda kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Pencereye gidip nefes alıp verişleri normale dönünceye kadar lekeli camdan dışarıya baktı.

Sonra yatağın hafifçe gıcırdadığını ve sert zemine değen çıplak ayakların fısıltıyı andıran sesini duydu. Selena arkasından gelip orada durmuş, bekliyordu.

Ian gerilmişti. *Bana dokunma. Lütfen...* Ian'ın zihninde dönüp duran bu rica, bir dua kadar güçlüydü.

Selena onun omzuna dokundu. "Gidelim mi?"

Ian bir an için Selena'nın eline yaslanıp teninin sıcaklığını hissetti. Alçak sesle küfrederek eğildi ve Selena'dan uzaklaştı. Siyah, yün pantolonunu bıraktığı yerden alıp giydi ve düğmelerini ilikledi. Sonra buruşuk yün paltosunu üzerine geçirdi. Selena'ya bakmamaya özen gösteriyordu. "Palto giymelisin."

Selena'nın boğuk kahkahası Ian'ı tıpkı bir dokunuş kadar etkilemişti. "Ben gidip bir *sal...* yani şal alıp avluya geleceğim."

Ian onun önünden geçip odadan çıktı ve gıcırtılı basamaklardan indi. Arka verandaya çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapatarak temiz gece havasını içine çekti.

Gecenin ayazından korunmak için paltosunun düğmelerini ilikledi ve eğimli verandadan karanlığın içindeki, ilkbaharla birlikte canlanan çimenlere yöneldi. Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki Selena'nın burada ne yaptığını anlaması biraz zaman aldı.

Küçük, sarı mumlar, çimenleri kare şeklinde çevrelemişti. Rüzgâr yoktu ve mumlardan yayılan ışık, biraz ötedeki ormanın kadımsi görüntüsüne karşı dans edip titreyordu. Göküzü parlak yıldızlarla doluydu.

ve ayın mavi beyaz huzmeleri çimenlere serpiştirilmiş metalik kalelere yansiyordu. Denizin sesiyse uzaktan gelen bir mırıltıyı andırıyordu.

Peri masallarına ve mutlu sonlara inanan bir kadının yarattığı çok hoş, büyüleyici bir düzenlemeydi bu.

Ian yıllarca bu begonyalarla süslü ve gölgeli verandada durmuş, avluya bakmıştı. Tek gördüğü, devasa ağaçlarla çevrelenen soğuk, kare şeklinde bir toprak parçasıydı. Buranın, olduğundan farklı bir yere dönüşebileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Etrafını kuşatan sıradanlığın içinde böyle güzellikleri görmekten ne zaman vazgeçmişti? Ve mucize yaratma becerisini neden hiç mücadele etmeden bırakmıştı? Kendine bu soruyu sorduğunda bile yanıt biliyordu. Aslında yeteneğinin ellerinin arasından kayıp gitmesine izin vermemişti çünkü öyle bir yeteneğe hiçbir zaman sahip olmamıştı. Çocukluğunda bile dünyaya soğuk gözlerle, mantık çerçevesinden bakardı. Çok erken yaşta öğrendiği bir şeydi bu. Hayat kimseye adil, dürüst ya da iyi davranmıyordu. Ian böyle bir yer yaratmayı hiç düşünmemişti ve düşünemezdi.

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve gürültüyle kapandı. "Benimle oynamaya hazır mısın?"

Selena'nın kadifemsi sesi onu tamamen etkisi altına alırken Ian, kadınlara dair onca tecrübesine rağmen onun karşısında çaresiz kaldığını fark etti. Bu kadının saflığı dizlerinin bağına çözüyor, onu savunmasız bırakıyor ve kontrolü elinden alıyordu. *Benimle oynamaya hazır mısın?*

Selena ne dediğinin ya da Ian'm bu sözler karşısında ne yanıt verebileceğinin farkında olmasa da sözlerindeki cinsel çağrışım Ian'ı ürpertmeye yetmişti. Ian mumlardan uzaklaşıp Selena'nın yanına gitti.

Selena merdivenlerin başında dimdik duruyordu. Kalın bir örgü halindeki saç dalgalanarak tek omzuna düşmüştü. Açık sarı renkteki, duvak kadar narin şalı, geceliğini gölgeli katmanlarla örtüyordu. Eteğinin altındansa kocaman, çamurlu erkek çizmeleri görünüyordu. Gülümseyerek yanındaki küçük, deri çantaya uzanıp tokasına bastırdı. Çanta tak diye açılınca içinden bir dizi sopa ve rengârenk toplar çıktı.

Selena bir avuç dolusu top ile iki sopa alarak merdivenlerden indi ve Ian'ın yanına gitti.

Ian sopalardan birini ve kırmızı topu aldı, Selena'ya da bir sopa ve mavi topu verdi. Geri kalanları verandada bırakırken geri adım atıp Selena'yla aralarına biraz mesafe koymak istedi. "Şimdi..."

Selena ona yaklaştı. "Şimdi ne?"

Ian geriye doğru bir adım atınca Selena ona bir adım yaklaştı.

"Selena, sakıncası yoksa aramıza biraz mesafe koymak istiyorum."

Selena onun yanına geldi. "Sakıncası var." Başını kaldırıp Ian'ı eritecek kadar içten bir gülümsemeyle ona baktı.

Ian kaskatı kesilmiş bir halde, güçlükle gülümsedi. Keşke ona hiçbir söz vermemiş olsaydı. "Tamam. Haydi, başlayalım." Sopasını alıp eğildi ve ona topu nasıl kaleye doğru göndereceğini gösterdi.

Yavaş yavaş doğrulurken Selena gözlerini ondan hiç ayırmadı. "Sıra sende," dedi Ian.

Gönülsüzce Selena'nın yanına gitti ve Selena ona hemen arkasını dönüp hafifçe eğildi.

Ian onun sırtını inceledi. Genç kadının bembeyaz ensesi loş ışıktaki ışıltarken Ian ansızın genç kadının o ince şalın ve geceliğin altında çınlıplak olduğunu anımsadı. Selena ne korse ne kombinezon ne de iç çamaşırı giymişti...

"Ian?"

Ian erotik düşüncelerinden sıyrılıp Selena'ya biraz daha yaklaştı. Kollarını temkinli bir şekilde onun vücuduna doladı ve ellerini nazikçe kavrayıp ona sopayı nasıl doğru şekilde tutacağını öğretti. Selena, Ian'ın dokunuşuyla ürpererek iç geçirdi.

"Odaklan," dedi Ian sertçe, "ve sopayla topa vur."

Selena sopayı aniden bırakıp Ian'ın kollarının arasında arkasına döndü. Gülümseyen yüzü şimdi Ian'ın tam karşısındaydı Dolgun, öpülesi dudakları Ian'ın dudaklarına bir fısıltı kadar yakındı. Ian onun yumuşak nefesini çenesinde hissedebiliyordu.

"Topun deliğe girip girmemesinin ne önemi var ki?"

İlan bir an için nefesinin kesildiğini hissetti. Selena öyle tatlıydı ki... Bir kadından beklenebilecek her şeye sahipti. Neşeli, duyarlı, masum, baştan çıkarıcı... İlan onun sorunlu olduğunu nasıl düşünebilmişti? Bir şeyler söylemeye çalıştı ve sonunda başardığında sesi boğuk ve kaba çıkmıştı. "Kurallar böyle. Bu oyunu öğrenmek isteyen sendin."

"Belki de seninle başka bir oyun oynasak daha iyi olur, İlan."

Selena'nın onun ismini söyleyiş tarzı, İlan'ın omurgası boyunca dans eden bir ürpertiye yol açtı. Genç kadına baktığında onun o erimiş çikolata rengindeki gözlerinde kayboldu. Ay ışığı Selena'nın geceliğinden içeri süzülüp vücut hatlarını gözler önüne seriyordu. İlan hiç düşünmeden genç kadının saç örgüsünün ucuna dokundu. Tarçın rengi bukleler parmağına dolanmış, İlan'ın bozmak istemediği o yumuşak, ipeksi dokusuyla onu etkisine almıştı.

Şu anı yaşamaktan vazgeçip o soğuk ve kasvetli odasına dönmek-tense ölmeyi tercih edeceğini bilse de doğru olanı yapmak adına, "İçeri girmeliyiz," dedi.

"Ben içeri girmek istemiyorum. Ben..." Selena'nın sesi gittikçe kısıldı.

İlan nefes nefese kalmış, beklentisi onu sersemletmişti. "Sen ne istiyorsun?"

"Seni." Selena bu kelimeyi bir fısıltıdan daha yüksek bir tonda söylememişti.

Sessizce ve içtenlikle söylenmiş küçücük, tek bir kelimeydi bu. İlan kendi arzularına bir saniye daha karşı koyamayarak usulca iç geçirdi ve Selena'ya doğru eğildi.

İlk öpücük belli belirsizdi, daha başlamadan biten hafif bir dokunuştan başka bir şey değildi. İlan onun heyecanla iç geçirdiğini duymuş, gözlerinin hayretle büyüdüğünü görmüştü.

İlan gönülsüzce geri çekilip ona biraz zaman tanıdı.

"Neydi o?" diye sordu Selena.

İlan şefkatle onun yanağına dokundu. "Öpücük."

"Neden yaptın?"

"Seni öpmek istedim. Yapmamalıydım."

Selena kaşlarını çattı. "Neden beni öpmek istedin?"

"Bir erkeğin... ihtiyaçları vardır." Ian, Selena'yı çılgıncasına arzula-
dığı o anda bakışlarını ondan kaçırırken dizlerinin tutmadığını hissetti.
"Bu konuyu konuşmak istemiyorum."

Selena gülümsedi. "Ben de..."

"Sen de ne?"

"Ben de öyle bir ihtiyaç hissediyorum. Çok hoşuma gitti."

Ian, Selena'nın dürüstlüğü karşısında homurdandı. "Ah, Selena, o
kadar masum ve safsın ki... Sana âşık olabilirim."

Selena dudaklarında o kör edici parlaklıktaki tebessümlerinden
biriyle ona baktı. "Ama olmayacaksın."

"Bana bu kadar güvenmemelisin," dedi Ian, tok bir sesle. "Ben iyi
bir adam değilim."

Selena güldü. "Doktor olmak kolay bir şey sanırım."

Bu zamana kadar buna alışmış olması gerekse de konunun ansızın
değişmesi Ian'ı gafil avlamıştı. "Neden öyle dedin?"

"Çünkü bazen, Ian, bazen çok... beyin hasarlı davranıyorsun."

Ian her şeye rağmen kahkahasına engel olamadı. "Selena, lütfen bu
kadar baştan çıkarıcı sözler sarf etme. Onurlu davranmak için çok çaba
harcıyorum. Ve gecenin bir vakti yarı çıplak bir bakireden faydalanmak
hiç de onurlu bir davranış olmaz."

"Bakire nedir?"

"Bir erkekle aynı yatakta... uyumamış kadın."

Düşüncelere dalan Selena'nın yüzü buruştu. "Peki ya daha önce
bir erkekle yatmışsam? O zaman ben bir bakire olmayacağım ve sen
de onurlu..."

"Ne?"

Selena ona boş bir ifadeyle baktı. Hafif bir esinti, geceliğini ürperen
vücuduna yapıştırdı. "'Ne' ne?"

Ian karnına sert bir yumruk yemiş gibi hissetti. Nefes alamıyordu.
Tanrım, bunu nasıl gözden kaçırmıştı? Nasıl olmuştu da onu da Lethe

Evi'ndeki diğer herkes gibi ilişki kuramayan, yapayalnız, kayıp bir ruh olarak görmüştü?

Ya evliyse? Aman Tanrım, ya bir yerlerde çocukları varsa?

Ian bir eliyle yüzünü kapatarak çaresizce kendini kontrol etmeye çalıştı.

"Ian? Beni korkutuyorsun..."

Ian hayatı boyunca bu kadar korkmamıştı. Dışarıda bir yerlerde biri Selena'yı onun elinden almak için bekliyor olabilirdi.

Birkaç hafta önce çıktığı geziyi, konuştuğu avukatları, verdiği tarifleri anımsadı ve korkudan midesi bulandı. "Aman Tanrım, Selena... Ben ne yaptım?"

Selena parmak uçlarında yükselip Ian'ın yanağına dokundu. Dokunuşu öyle yumuşak, kendinden emin, nazik ve sevgi doluydu ki elini çektiğinde Ian ağlamak istedi. "Beni yine öp," dedi Selena.

Ian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Onu içine saklamak, yalnızca kendisinin görebileceği, dokunabileceği bir yere koymak istedi. "Sen benimsin," dedi nefesini serbest bırakırken. "Benim."

"Ian..."

"Gitmene izin vermeyeceğim."

Selena kaşlarını çattı. "Gitmeme izin vermeni istemiyorum."

Ian o masumiyetin içinde kaybolmak istiyordu ama artık çok geçti. Selena'yı kollarına alıp sımsıkı sardı ve ona iyice kenetlenip o tatlı kokusunu içine çekti.

Bu sözleri daha önce de söylediğini bilse de, "Sen benimsin," diye fısıldadı ve sesindeki çaresizliği fark etti ama bunu değiştirebilecek, başka bir şey düşünecek durumda değildi.

Selena içten bir sesle, dolu dolu bir kahkaha attı. "Ah, Ian..." Sonra ona sarılıp boynunun o hassas tenine doğru fısıldadı. "Tabii ki seninim."

Tanrım, Ian bunun gerçek olması için ruhunu bile verebilirdi. Ama ruhunu çoktan kaybettiği için artık pazarlık konusu edemezdi.

"Müziği duyuyor musun?"

Ian öyle derin düşüncelere dalmıştı ki onu duyamadı. "Burada müzik çalmıyor ki..."

Rüzgâr ağaçların arasından süzülüp Selena'nın geceliğini havalandırdı ve genç kadın Ian'ın kollarının arasından sıyrılıp gözlerini ona dikti. Uzaklarda kayalıklara vuran dalgaların sesi tekdüze bir mırıltıyı andırıyordu. "Daha dikkatli dinle. Johann güzel bir sesin müzik olabileceğini söyledi. Ben şimdi her yerde müzik duyuyorum."

"Selena..." Ian onun adını boğuk bir sesle söyledi. Yalnızca adını söylemişti, başka bir şey değil.

Selena ona baktı. "Çok sıra dışı, değil mi?"

Ian Selena'ya, onun masumiyetine ve kurduğu hayallere hayrandı. "Burada müzik yok, Selena. Yalnızca rüzgârın ve denizin sesi var. Sıradan sesler."

Selena gülümsedi. "Günün birinde onu sen de duyacaksın."

On Yedinci Bölüm

Selena yatak odasının penceresinde durmuş, henüz aydınlanmamış olan avluya bakıyordu. Şafak, uzak ve karanlık ufukta kan kırmızısı bir leke gibiydi. Her zamanki gibi neşe ve heyecanla uyanmıştı. Yeni güne hazırdı.

Ona göre zaman diğerleri için önemli olduğu kadar önemli değildi. Saati de yeniden öğrenmişti ve şu anda saatin sabahın dört buçuğu olduğunu biliyordu. Maeve'e göre bu, uyanmak için kesinlikle çok erken bir saatti. O saatte uyunurdu.

Ama Selena hayatı boyunca yeterince uyumuştı. Hem de çok fazla uyumuştı.

Eğilip alnını pencerenin soğuk pervazına yasladı. Önsezileri harekete geçmişti. Dün gecenin anısı içini ısıtıyordu. Ian onu öpmüştü ve bu, Selena'nın hayal bile edemeyeceği kadar güzel bir duyguydu. O duyguyu yeniden hissetmek için can atıyordu.

Dışarıdaki karanlık dünya onu çağırıyor, ona binlerce şekilde sesleniyordu. Selena sürgülü camı kaldırıp yukarıya isteksizce kayan çürük ahşabın o harika çıtırtısını dinledi. Parmaklıkların arasından süzülen hafif bir rüzgâr, dalgaların o keskin kokusunu içeri taşımıştı. Yapraklar fısıldaşıp dans ediyordu.

Selena dışarı çıkmamalıydı. Ian onu çıkmaması gerektiğine dair uyarmıştı. Bu kadar meraklı olmamalıydı. Merak, Pandora denen şu kadına zarar vermişti. Ama Selena bunu umursamıyordu.

Dışarı çıkmalı, rüzgârı yüzünde hissetmeli, çimenlere düşen çiyin ıslaklığını duyumsamalıydı. Sabahlığını giyip merdivenlerden inerek dışarıya çıktı.

Gece kadifemsi mavi gökyüzüne kenetlenmişti. Uzaktaki deniz ve orman bir şeyler fısıldayan, kapkara, devasa bir gölge gibiydi.

“Yatağında olmalıydın.”

Selena o beklenmedik sesle irkilip arkasına döndü.

Andrew verandanın karanlık bir köşesine büzüşmüş, bacaklarını göğsüne çekmişti. Solgun ve zayıf yüzü, kapkara silüetinin üstünde hayal meyal görünüyordu. Karanlık çukurlar, yorgun ve kanlanmış gözlerini vurguluyordu.

Selena onun yanına gidip oturdu. “Burada ne yapıyorsun?”

Andrew omuz silkti. “Gün ışığını sevmiyorum. Fark etmişsindir...”

Selena böyle bir şeyi daha önce fark etmediği için utandı. “Gündüzleri evden hiç çıkmıyor musun?”

“Hayır.”

Selena böyle bir şeyi hayal bile edemedi. “Ben güneşin sıcaklığını yanaklarımda hissettiğimde Tanrı’nın bana dokunduğunu düşünüyorum.”

“Ben düşünmüyorum.”

Selena onun titrek sesindeki acıyı duydu. O acı ona kadar ulaşmış, yüreğini sıkıştırmıştı. Andrew’un elini tutup onu ayağa kaldırdı. “Haydi bana geceyi göster.”

Andrew’un gözleri ışıldadı. “Gerçekten mi?”

“Evet.”

Andrew’un solgun yüzünde bir tebessüm belirdi. Selena’nın elini sıkıca tutup onu merdivenlerden neredeyse sürükleyerek ağaçların arasına götürdü. “Acele etmeliyiz. Birazdan şafak sökecek.”

El ele tutuşup ağaçların arasından küçük düzlüğe doğru koştular. Etraflarını saran kapkara ağaçlar gökyüzüne yükseliyor, onları ay ışığının mızraklarının deldiği belli belirsiz bir dairenin içine alıyordu.

Bu eski zamanlara ait güzellik, Selena'yı derinden etkilemişti. onun dün gece mumlar ve ışıkla yaratmaya çalıştığı şeyi, Tanrı gölgeler ve sessizlikle yapmıştı.

Andrew uzanıp yanındaki soğuk, siyah toprağı işaret etti. Sonra uzun bir kumaş parçası çıkardı. "Hayal ettiğimden de güzel," dedi gözlerini bağlarken. "Gözlerini kapat."

Selena heyecan içinde genç adamın yanına uzandı ve parmaklarını yine onun parmaklarına kenetleyerek sıktı.

Gözlerini kapattığında bambaşka duygular su yüzüne çıktı. O tatlı ve baş döndürücü çam kokusunu, denizin tuzlu kokusunu içine çekti. Serin gece esintisi kirpiklerini öperken geceliği göğüs kısmında ve ayak bileklerinde kabardı. El ele tutuşmuş bir halde uzunca bir süre orada uzandılar ve akıllarına gelen her şeyin hayalini kurdular. Güneş yavaş yavaş yükselip solgun ışıklarını hâlâ kapkara görünen ağaçlara yolluyordu.

"Keşke kör olsaydım," dedi Andrew kısıp sesle ve Selena'nın elini terli parmaklarının arasına aldı. "Bir sürü şey gördüm... çok kötü şeyler..."

Selena bir an için nefes alamadı. Andrew onu bir uçurumdan aşağıya itiyormuş gibi hissetmişti. Aşağıda acı veren, korkunç bir çukur vardı ve Selena dengesini nasıl sağlayacağını bilemiyordu. Şu anda Ian'a ya da Johann'a ihtiyacı vardı, zeki ve bilgili birine. Ama kimse yoktu ve Andrew'un itirafta bulunduğu kişi kendisiydi.

Selena dirseklerinin üstünde yavaş yavaş doğrulup ona döndü. Sıçan kuyruğuna benzeyen bir tutam ıslak saç Andrew'un bağlı gözlerinin önünden çekti. Günün o ilk, sıcak ışığında Andrew inanılmaz derecede genç ve çelimsiz görünüyordu. "Sen deli değilsin, öyle değil mi, Andrew?"

"Ne... ne demek istiyorsun? Buradaki herkes deli, sen ve Ian dışında."

"Hayır. Johann bir dâhi ama hasta. Ben yaralıyım ve galiba biraz da deliyim. Sen..." Selena duraksayıp dikkatle doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

Andrew ürpererek hafifçe ondan uzaklaştı. "Ne yaptığımı bilseydin benden nefret ederdin..."

"Ben hiçbir şey..."

"Evet, hayal edemezsin." Andrew onun sözlerini yarıda kesmişti. "Artık burada kalmak istemiyorum." Doğrulup gözündeki bağı çözdü. Güneş ışığı yüzüne vurdu.

Selena daha önce hiç bu kadar şiddetli, ruhunu tüketen bir korku duymamıştı. Andrew'un gözleri büyüyüp ürkütücü derecede parlak, cam gibi bir görünüme büründü. Genç adam başını yavaşça iki yana sallayıp yalnızca kendisinin görebildiği yırtıcı bir hayvanı etkisiz hale getirmek istercesine yumruğunu havaya kaldırdı.

"Andrew?"

Andrew kısık, boğuk bir ses çıkarıp ağlamaya başladı. Arkaya doğru tökezleyerek ıslak toprağı ezdi ve bir ağacın gövdesine çarptı. Çam iğneleri ıslak yanaklarına dökülüp battı ama Andrew hiçbirini fark etmiyor gibiydi. İnleyerek küçük, titrek bir top gibi büzüştü. "Git buradan..." Uyuşuk ve titrek sesi çatallanmıştı. Derisini yeniden yarmak istiyormuşçasına bileğindeki kırmızı yara izlerini tırmalamaya başladı. "Lütfen..."

Selena ona doğru eğildi. "Andrew?"

Andrew ifadesiz gözlerini devirerek çığlık atmaya başladı.

Selena hemen ayağa fırladı. "Yardıma ihtiyacım var." Geceliğinin eteğini kaldırıp koşarak düzlüğü geçti ve verandanın basamaklarından çiftler çiftler çıkıp nefes nefese kalmış bir halde eve girdi. Ian'm odasının kapısını çalmadan içeri daldı. "Ian?"

Ian yatağında oturmuş, bir şeyler okuyordu. Beyaz pijamasının önünü iliklemediği için göğsü görünüyordu. Yüzü hiç uyumamış gibi renksiz ve yorgundu.

Ian ona döndü. "Ne oldu?"

"Andrew... Yanlış bir şey yaptım." Selena tam anlamıyla dehşete kapılmıştı. Soğuk, titrek eliyle ağzını kapatıp ağlamaya başladı. "Dışarıda..."

Ian kitabı kapattı. "Andrew gündüzleri asla dışarı çıkmaz."

"Ben... onu dışarı çıkardım." Kelimeler dudaklarının arasından dökülüyor, çaresiz ve tutarsız bir özre dönüşüyordu. "Dışarısı hâlâ karanlıktı. Bilmiyordum..."

"Tanrım!" Ian battaniyesini üzerinden atıp yataktan kalktı. Pence-renin yanındaki redingotunu alıp giydi. "Haydi, gidelim."

Selena, Ian'ın emrini güçlükle duymuş, harekete geçmişti.

Ön kapıyı açar açmaz çığlıkları duydu. Tiz, inişli çıkışlı çığlıklar durgun, sessiz havada yankılanıp Selena'nın yüreğini paramparça ediyordu.

Farkına bile varmadan aniden durdu.

Ian onun eline dokundu. "Senin hatan değil, Selena. O bunu ara sıra yapar. Bir şey onu birkaç ayda bir tetikler ve... Andrew bir süre içine kapanır."

Selena bunun doğru olmadığını, arkadaşına çok kötü bir şey yaptığını bilerek başını iki yana salladı.

Ian, genç kadının elini avuçlarının arasına alıp ıslak gözlerini ona bakmaya zorladı. "Burası kaybolmuş ve yara almış ruhların yeri, Selena. Andrew hasta. Bu senin hatan değil."

"Kimin hatası, peki?"

Ian bu soru karşısında şaşırılmıştı. "Bilmiyorum. Andrew'u neyin sıkıntıya soktuğunu ben nereden bileyim?"

Selena kaşlarını çatı. Belli ki sorusunu yeterince açık soramamıştı. "Ama sen onun doktorusun."

Ian kaskatı kesildi. "Hayır, ben onun koruyucusuyum. Arada fark var." Ian ellerini onun yüzünden çekti. Onun dokunuşu olmadan Selena kendini üşümüş ve daha yalnız hissetmişti. "Şimdi bana onun nerede olduğunu göster."

Selena zihnini kurcalayan sıkıntıdan kurtulmaya çalıştı. Ian'a sormak istediği bir sürü soru, anlamadığı bir sürü nokta vardı. "Koruyucu"nun hayvanlarla, "doktor"unsa insanlarla ilgilendiğini sanıyordu. Ama yanlıştı. Yine.

Sorular, düşünme yetisini kaybedene kadar kafasının içinde dönüp durdu. Ian'a dokunmak istedi ama o çoktan çakıl taşı yola girmişti.

Ian'a yetişmeye çalıştı ve onu ormana yönlendirdi. Yolu yarılacaklarındaysa çılgınlık kesildi. Kısa bir süre önce dünya o sesle ikiye ayrılıyorymuş gibi görünürken şimdi ortalığa olağan dışı bir sessizlik çökmüştü.

Selena eteğini toplayıp gizli yere ulaşmak için devrilmiş kütüklerin, kayalıkların arasında, yosunlarla kaplı yollarda koştu. Andrew hâlâ oradaydı. Kaskatı, titrek bir top gibi kıvrılmış, yüzü gözyaşlarına ve toprağa bulanmıştı. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu.

Selena ansızın durdu.

Ian, Andrew'un yanına koştu ve yanı başına çöktü. Selena da onu temkinli bir şekilde izleyip Andrew'un diğer tarafına çöktü.

"Andrew..." Ian, genç adamın ismini güçlü, otoriter bir ses tonuyla söylemişti. "Andrew, beni duyuyor musun?"

Yanıt gelmedi.

"Andrew!" Ian onun adını tekrar tekrar söylüyordu. Her tekrar edişinde sesindeki gerginlik biraz daha artmış ve sonunda tamamen kaybolmuştu. Andrew'un şakaklarına masaj yapıp bakışlarını ondan kaçırdı ve hafifçe iç geçirdi. "Ah, Tanrım..."

"Sana bakmasını sağlamalısın," dedi Selena. Tüm gücüyle içindeki korkunun üstesinden gelmeye çalışıyordu ama sinsi bir duygu onu sarsıp içinde tekrar ağlama isteği uyandırmıştı.

Ian ona çaresiz gözlerle baktı. "Nasıl?"

"Ona yaklaş ve daha tatlı bir ses tonuyla konuş."

Selena'nın sözlerinin her biri tenine batan minik birer okmuş gibi Ian her kelimedede irkilmişti. Dişlerini gıcırdatıp Andrew'a yaklaştı ve biraz daha eğildi. "Andrew, beni duyuyor musun?"

Bir kez daha yanıt gelmedi. "Ona da bana dokunduğun gibi dokun. Sana bakmasını sağla."

"Ona dokunayım mı?"

Selena, Ian'ın sesindeki korkuyu hissetmiş, onu anlamıştı. Maeve ona Ian'ın yeteneğinden ve bu yeteneğin ona verdiği acıdan bahsetmişti.

"Bunu yapmalısın."

"Yapamam."

Selena bakışlarını Ian'ın yüzünden ayırmadı.

Ian yutkundu ve bakışlarını başka bir yöne çevirdi. Uzun bir süre hiçbir şey söylemeden ağaçlara baktı. Sonra tekrar Andrew'a döndü. Elini genç adamın yüzüne götürdüğünde Selena onun parmaklarının titrediğini fark etti. Ian elini dikkatlice Andrew'un yanağına bastırıp genç adamın yüzünü kaldırdı.

"Andr..." Ian sözünü bitiremeden ağlayarak elini Andrew'un yanağından uzaklaştırdı. Geri çekilip dizlerinin üstüne yığıldı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Yüce Tanrım..."

Selena hemen onun yanına gitti. "Ian, ne oldu?"

Ian yavaşça ona baktı. Elleri cansız bir şekilde kucağına düşmüştü. "Bilmiyordum," dedi Andrew'a bakarak. "Kimse bana söylemedi ki... Tanrım, böyle bir şeyi nasıl bilmem?"

"Ne gördün?"

Ian başını eğip gözlerini ovuşturdu ve hafifçe iç geçirdi. "Umarım bazı şeyleri hiçbir zaman öğrenmezsin, Selena."

"Ama Andrew..."

"Böylesi bir acıyı tatmak için fazlasıyla genç." Ian başını tekrar iki yana salladı.

Selena ona yaklaşıp bakışlarını Ian'a dikti. "Ona yardım edeceksin." Selena bu sözleri bir soru cümlesi olarak söylemek istemişti ama nedense ağızından bu şekilde çıkmışlardı.

"Onun tıbbi yardıma ihtiyacı yok."

"Ona yardım edeceksin," diye tekrarladı Selena usulca.

Ian ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı. "Bu kadar kahramanlık gösterisi yeter, Selena. Ben insanlara yardım edemem. Ayrıca Andrew'un ihtiyacı olan şeyi elde etmesi mümkün değil. Geçmişi değiştiremeyiz."

"O zaman geleceği değiştir."

"Ah, Selena..." Ian'ın bütün varlığı bu basit sözlerin içinde kaybolmuştu sanki. Dönüp Andrew'a baktı. "Şu anda tehlikeli bir dönemde. Kısa süreli katatoninin ardından genellikle kendini öldürmeye kalkışır. Neyse ki bu konuda pek başarılı sayılmaz. Geçen yıl..."

Selena'nın nefesi kesilmişti.

İlan ona baktı. Genç kadın, İlan'ın o sözleri söylerken nasıl da duygusuz görüldüğünün ve ne kadar çirkin bir söz ettiğinin farkında olmadığını görebiliyordu.

Bu duyarsızlık Selena'nın canını tahmin ettiğinden daha çok yakmıştı. Kendini kırılgan ve kararsız hissetmesine sebep olmuş, sanki dünyaya pamuk ipliğiyle bağlı olduğunu fark etmesini sağlamıştı. Selena, İlan'ın koluna dokunup parmaklarını onun bileğine doladı. Onun yanında olmanın verdiği o tanıdık gücü ve sıcaklığı hissetmeye çalıştı. Ama bu kez İlan'ın güçlü veya sağlam bir tarafı yoktu. Parmak uçlarının altındaki İlan tıpkı bir hayalet kadar etkisizdi.

Selena ruhunda hissettiği hayal kırıklığının gözlerine yansıdığını bilerek İlan'a baktı. "Sana ihtiyacı var."

İlan derin bir iç geçirip başını iki yana salladı. "Ah, Selena..."

"Doğru olanı yapacaksın, İlan. Yapacağını biliyorum."

Selena kendi sözlerine inanmayı çaresizce istediye de korkusu soğuk ve sert bir yumru gibi midesine çökmüştü.

Genç kadın yalanın ne demek olduğunu o anda anladı.

İlan, Andrew'un baş ucunda dikiliyordu. Genç adam gri beyaz örtünün altında kımıldamadan uzanmış, yanakları kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti. Gözleri açıktı ama etrafını görmüyordu.

İlan, Selena'nın karşısında daha güçlü durabilmeyi, yalvarışlarına yüz çevirip gidebilmeyi isterdi ama bunun yapılacak en güvenli, en dürüst şey olduğunu bilmesine rağmen yapamadı. Selena'nın tamamen yıkılmasına göz yumamıyordu.

Bir sandalye çekip Andrew'un yanına oturdu. Genç adamın pencereyi bütünyle örtmesini istediği koyu renkli perde, parlak gün ışığının içeri girmesine engel olarak odayı karanlığa boğuyordu. Yatağın yanındaki mumdan titrek bir ışık yayılıyordu.

İlan şimdi istediğinden fazlasını öğrenmişti. Çok daha fazlasını...

Artık Andrew'un sık sık depresyona girmesini ve alışkanlık haline getirdiği intihar girişimlerini trajik bir kişilik bozukluğu ya da bir akıl hastalığı belirtisi olarak görmüyordu.

Genç adam bu kısacık ömründe korkunç acılar çekmiş, hayal edilebilecek en onur kırıcı, acılı, küçük düşürücü fiziksel tacizlere maruz kalmıştı. Ve Ian bu acıya genç adamın ailesinden birinin sebep olduğuna dair bahse girebilirdi. Belki de bunu yapan Andrew'un babasıydı.

Bu düşünce Ian'ın midesini bulandırdı. Kendi babasını, kendi çocukluğunu anımsadı ve annesinin hastalığı yüzünden çektiği acıları aniden yersiz ve abartılı göründü. Andrew'un yaşadıkları çok daha kötüydü.

Andrew yatağında kıpırdandı.

Ian öne eğildi. "Andrew?"

Genç adam usulca inledi. Gözyaşları kapalı gözlerinden süzülerek şakaklarına aktı. "Git, dedim... artık olmaz..."

Ian içgüdüsel olarak uzanıp Andrew'un gözünün önüne düşen saçları geriye itti. Tek bir dokunuş yetmiş, o mide bulandırıcı görüntüler yine gözünün önünde canlanmıştı. Ian irkilerek onlarla mücadele etti ve yaşadığı dehşeti tüm gücüyle bir kenara itmeye çalıştı. Birkaç dakika sonra görüntüler silinmeye başlayıp gözünün önünden kayboldu. Ian rahat bir nefes aldı.

Bu genç adama yardım etmeliydi ama nasıl? Bu tür anılar nasıl kökten silinebilirdi?

Sağduyusu ona bunun mümkün olmadığını, Andrew ölene dek bu görüntüleri yüreğinde bir taş gibi taşıyacağını söylüyordu. Ta ki o korkunç intihar girişimlerinden birinde başarılı olana kadar...

Peki, Ian ne yapabilirdi? Selena'ya dönüp af dilemeli, bazı kalp kırıklıklarının telafisinin olamayacağını mı söylemeliydi?

Böylesi bir teslimiyet akıl almaz bir şeydi. Hayatı boyunca başkalarının uzak durduğu güçlüklerle mücadele etmişti. Karşı konulmaz olasılıkları alt etmiş, kadere boyun eğmemişti.

Anaazın hırslandığını hissetti. O eski doktor yorgun başını uzatmış, Ian'ın ruhunu örten tozlanmış kabağın altından ona bakıp gülümsüyordu.

Ian eğitimli bir doktordu. Bir zamanlar en iyinin de en iyisiydi ve acı çeken insanlara yardım edeceğine dair yemin etmişti. Ayrıca Andrew bugüne dek tedavi ettiği bütün hastalardan daha fazla acı çekiyordu.

Ian yatak odasına gidip kitaplarını karıştırdı ve akıl hastalıklarına dair bulduğu her şeyi topladı. Hepsini aldıktan sonra Andrew'un odasına döndü ve sandalyesine oturdu.

Kitapları birer birer okudu. Güneş, gümüş rengi denize doğru tembel tembel kayarken Ian hâlâ okuyordu. Akşam saat yedide son cildin kapağını kapattı.

Kitabı elinden attıktan sonra pencerenin altındaki kitap ve evrak yığınınca baktı. Daha önce aklında belli bir inceleme konusu varken psikiyatriye dair hiçbir şey okumamıştı ama psikiyatriyi hep özenti bir bilim dalı olarak görmüştü. Tedavisi mümkün olmayanları tedavi etmeye çalışan ya da sadece kaçınılmaz olanı gözlemleyen sahtekâr ve yolunu şaşırmış doktorların savunduğu bir bilim dalı olarak... Yine de *bir şeyler* bildiklerini, en azından hastalarına faydası dokunacak bir teori geliştirmiş olabileceklerini düşündü.

Ama hepsi de dünyaya, özellikle de kadınlara dar bir pencereden bakan tehlikeli, çirkin ve ürkütücü adamlardı. Ian ayağının dibindeki kitaba baktı. Bu, Thomas Hawkes Tanner'ın *On Excision of the Clitoris as a Cure for Hysteria*⁶ adlı kitabıydı.

Histeri... Çocukluğunda tecavüze uğradığını söyleyen kadınlara histeri geçirdiği söyleniyordu.

"Histeri." Ian başını iki yana sallayıp okuduğu makaleleri ve yazıları düşündü. Mesleğinden utanmasına ve kendini kirlenmiş hissetmesine sebep olmuşlardı. Dönemin belki de en iyi psikiyatristi olan Doktor Freud, bu karanlık, kirli ve kadın düşmanı meslekteki tek umuttu. Freud önceleri çocukken tecavüze uğradığını söyleyen kadınlara inanıyordu ve teorileri Ian'ın ilgisini çekiyordu.

6 (İng.) Histeri tedavisinde klitorisin alınması üzerine. (yay. n.)

Sonra bir sebepten ötürü Freud da onlara inanmaktan vazgeçmişti. Yıllar önce kurban olarak gördüğü kadınların şimdi "histerik fanteziler" yaşadığını düşünmeye başlamıştı.

Ian'ın kütüphanesinde, Andrew'a neler olmuş olabileceğini anlatan tek bir kitap bile yoktu. Hiç kuşkusuz, saygın psikiyatristler genç adama histerik yaftasını yapıştıracak, aklından çıkmayan o kabul edilemez "fantezilerden" kurtulması için genital bölgesine elektroşok uygulayacaklardı.

Hepsi de mide bulandırıcıydı.

Ian elini saçlarının arasında gezdirip ne yapacağını düşündü. "Meslektaşlarından" farklı olarak Ian o kesin, salt gerçeği görmüştü. Andrew'un histerik olmadığını ya da fanteziler kurmadığını biliyordu. Bu genç adam bir kurbandı. Açık ve net...

Dolayısıyla hastasını tedavi etmek Ian'ın boynunun borcuydu.

Sezgileri zihnini yine kemirmeye başlamıştı. On yıldır bir tımarhanesi vardı ve burayı altı yıldır kendisi yönetiyordu. Sonunda ilk hastasını tedavi edecekti.

Andrew kısık sesle inledi.

Ian eğilip kendini genç adamın omzuna dokunmaya zorladı. "Andrew? Beni duyuyor musun? Ben Doktor Carrick."

Andrew güçlükle gözlerini kırıştırdı ve gözleri yavaşça açıldı.

Ian bütün vücudunun adrenalin yüklendiğini hissetti. Tıpkı eski günlerdeki gibi... "Andrew? Buradayım."

Genç adam başını çevirdi. "Doktor Carrick?"

Ian genç adamın açık gri gözlerine baktı. "Merhaba, Andrew. Bizi biraz korkuttun."

"Bana dokundun," dedi Andrew usulca.

"Evet."

Andrew'un gözleri dolmuş, dudakları titremeye başlamıştı. "Bunu yapmamalıydın, Doktor Carrick. Senin yanında her zaman temkinli davrandım."

"Sana yardım etmek istiyorum, Andrew."

Andrew yüzünü diğer tarafa çevirdi. "Bana kimse yardım edemez."

"Belki biraz... konuşursak..."

Andrew yüzünü yastığına iyice gömdü. "Birine söylersem beni öldüreceğini söyledi."

"Önce beni öldürmesi gerekir."

Andrew yavaşça tekrar Ian'a döndü. "Beni korur musun?"

Ian başını salladı.

Genç adam şimdi usulca ağlamaya başlamıştı. Uzun bir süre göz yaşlarını durduramadı.

Ian hiçbir şey söylemeden orada öylece oturup bekledi. Sonunda Andrew yüzünü silip acınası derecede ümit dolu gözlerle Ian'a baktı. "Yardıma ihtiyacım var, Doktor Carrick."

Ian'ın boğazı düğümlendi. "Hepimizin yardıma ihtiyacı var, Andrew. Hepimizin..."

On Sekizinci Bölüm

Dolunay evresindeki ay parlaktı ve bulutlarla çevriliydi. Karanlık geceye mavi beyaz renklerde sihirli bir hava katıyordu.

Selena evden çıkmış, Ian'ın peşinden gidiyordu.

Ian bahçedeki dökme demir kapıdan geçip taraçaya geldi ve kapıyı açık bırakarak içerideki granit banka oturdu.

Selena ince bir dala ya da sürgüne basıp ses çıkarmamaya dikkat ederek yavaşça ilerliyordu. Kapıda duraksadı ve kendini Ian'ın kapıyı bile bile açık bıraktığına inandırdı. Sessiz bir davetti bu.

Ama kendini o fantezinin içinde kaybedemezdi. Bu sabah Ian'ın farklı, daha karanlık bir yüzünü görmüştü ve o hali Selena'yı korkutup kafasını karıştırmıştı. Ian soğuk ve gereksiz bir şekilde zalimdi.

Bencilliği Selena'nın kendini ürkütücü bir şekilde yalnız hissetmesine sebep olmuştu. Sanki ruhunun bütünleyici, önemli bir kısmı parçalanmıştı. Saatlerce verandanın basamaklarında oturmuş, neler olduğunu anlamaya çalışmıştı. Bunları sorabileceği kimse de yoktu. Johann onunla dalga geçerdi, Selena bundan emindi. Edith "efendisi" hakkında konuşmazdı ve Maeve de...

Selena iç geçirdi. Zavallı Maeve bütün gününü mutfakta yıllar önce ölen kocasına vişneli turta yaparak geçirmişti.

Selena sessiz evde gezinmiş, arada bir Andrew'un kapalı kapısının önünden geçmişti. Ian'ın onun odasından çıkmasını sabırla, aslında biraz da sabırsızlıkla beklemişti ama kapı birkaç dakika öncesine kadar hep kapalı kalmıştı.

Selena, Ian'ı anlayabilmek için kitaplara başvurdu ama hiçbiri onun sorusunu yanıtlamıyordu. Sonunda, tam da pes ettiği anda Ian'ın ona okuduğu şiir kitaplarından birini eline aldı. Kitabın sayfaları neredeyse mucizevi bir şekilde açılmış ve Selena çaresizce aradığı o sözleri bulmuştu.

*Eğer beni sevmen gerekiyorsa, sebepsizce sev
Aşk uğruna sev. Ben onun gülüşünü, bakışını,
O hoş sesini seviyorum ya da onu benim gibi düşündüğü,
içimde hoş duygular uyandırdığı için seviyorum deme.
Bu özellikler zamanla değişebilir, sevgilim
ya da sen değiştiğini sanırsın.
Ve bu özelliklere duyulan aşk çabuk biter.*

Selena'nın, şiirin verdiği gerçek mesajı anlaması biraz zaman almıştı ama sonunda Bayan Browning'in⁷ aşkın doğasını anlattığını anlamıştı.

O sözler sayesinde Selena özgürce sunduğu duyguyu anlamaya başladı. İlk gerçek anısı Ian'la ilgiliydi. Bayağı ve saçma görünebilirdi ama Selena bir şeyler anımsayabildiğinden beri Ian onun güneşi, ayı, dünyası olmuştu. Safça onu sevdiğini düşünmeye başlamıştı, duygularının derinliğine uyan tek kelime buydu. Ama şimdi hatasını görüyordu. Ian onu sersemletmiş ve değişken ruh haliyle büyülemişti. Selena gördüğü en ışıltılı gülüşe kapılmıştı.

Ama bu bir yanılsamaydı, genç bir kızın geçici hevesi... Kara sevdâ ve gerçek aşk arasındaki o derin boşluğu geçmesi gerekiyorsa bunu şimdi, gözleri ardına kadar açık ve kalbi baş edemeyeceği kadar savunmasızken yaşamalıydı. Ian'ın kusurlarını, zaafalarını ve hatalarını kabul

⁷ İngiliz şair Elizabeth Barrett Browning'den bahsediliyor. (yayın.)

etmeliydi. Tıpkı Ian'ın onunkileri kabul edeceği gibi... Ve bu da yalnızca bir başlangıç olacaktı, daha fazlası değil.

Selena kapının soğuk, demir çubuklarına hafifçe tutunup bir adım attı. Sümbüller, fulyalar ve henüz açan kardelenler beyaz yüzlerini taranının karanlık parmaklıklarına çevirmişti ve tatlı kokuları soğuk havayı sarmıştı. Ian, arkası Selena'ya dönük olarak granit bankta oturuyordu. Ay ışığı saçlarını okşuyor, siyah, sıradan ve sade paltosunu altın sarısı bir haleyle aydınlatıyordu.

"Merhaba, Selena," dedi Ian, arkasına dönmeden.

Selena'nın nefesi kesildi. "Ben olduğumu nereden anladın?"

"Kimse peşimden buraya gelmeye cesaret edemez de ondan."

Selena el çırpı ve beyaz çiçeklerin arasındaki küçük, taşlı yoldan Ian'ın yanına yürüdü. Kalp atışları hızlanmış, avuçları tuhaf bir şekilde nemlenmişti.

Bu büyülü bahçenin sessizliğinde her şey son bulabilirdi. Ian ona sırt çevirebilir, onun tebessümünü görmeden önceki o soğuk, karanlık dünyasına onu geri gönderebilirdi.

Selena titrek bir nefes verdi ve nemli ellerini kavuşturdu. İlk kez gerçekte aklında olmayan bir düşünceyi dile getirmişti. "Andrew'a yardım ettin mi?"

Ian ona dönmedi. "Henüz değil."

Kısık sesle verilen bu yanıt, Selena'nın içinin sevgiyle dolmasını sağlamıştı. Ian o kelimelerin anlamını ve işaret ettiği çabayı büyük ihtimalle bilmiyordu. Selena onun önünde diz çöküp başını kaldırdı. Göz göze geldiler ve Selena onun gözlerindeki dile getirilmemiş, kendi haline bırakılmış acıyı gördü.

"Bugün seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi Ian canlı ve sakın bir sesle.

"Evet."

Ian karanlıkta acı dolu, yumuşak bir kahkaha attı. "Sana söylemiştim."

Selena onun sesindeki kesinliği duymuş ve bu da onu kızdırmıştı.

"Çok patacık pas ediyorsun."

Ian derin bir iç geçirdi ve Selena'ya baktı. "Her zaman baştan önemimi alırım."

"Ama aşk..."

"Aşk..." Ian o kelimeyi zehirli bir ok fırlatır gibi söylemişti. "Sen aşkın ne demek olduğunu bilmiyorsun ve beni tanıımıyorsun..."

"Kendimi ne kadar iyi tanıyorsam seni de o kadar iyi tanıyorum."

"Tanıyorsundur. Gerçek adını bile bilmemen dışında..."

Ian'ın kırıncı sözleri Selena'yı üzmüştü. Ian'ın, neden bu kadar kötü biri olduğuna inanmak istediğini anlamıyordu. "Ah, Ian... Önemsiz şeylere takılıyorsun. Kendimle ilgili neyi bilmem gerektiğini çok iyi biliyorum."

"Neymiş o? Beni sevdiğin mi? Seni tanımlayan en belirgin özellik bu mu?"

"Hayır. Ben de diğer insanlar gibiyim. Fikirlerim, duygularım ve inançlarım beni tanımlayan özelliklerdir, anımsayamadığım kelimeler değil."

Ian ona dokundu ve Selena onun gözlerindeki hüznü gördü. "Demek sonunda bir fikir buldun. Peki, neye inanıyorsun, benim tanrıçam?"

Kelimeler Selena'nın dudaklarının arasından ilk kez kolayca dökülmüş, kalbindeki duygularla şekillenmişlerdi. "İyilik, dürüstlük, güzellik, ikinci şanslar... Bir yağmur damlasını dudaklarımda hissetmek... Kahkaha, gözyaşı ve bunların iyileştirici gücü..." Selena dizlerinin üstünde biraz gevşeyip yüzünü Ian'a çevirdi. "Sana inanıyorum, Ian."

"Selena..."

Selena, ona karşı koymasını engellemek için Ian'ın dudaklarına dokundu. "Hişşşt! Beni dinle. Beynim hasar görmüş olabilir ama aptal değilim. Dünyayı izliyorum, Ian. Senin yıllar önce görmekten vazgeçtiğin, inanmayı bıraktığın şeyler benim için gerçekliğini koruyor. Kim daha büyük bir yanılgı yaşıyor? Peri masallarına inanan çocuk mu yoksa inanmayan yetişkin mi?"

Ian ona baktı. Selena'nın çenesini tutup yüzünü hafifçe kendine çevirdi. "Ben seninle ne yapacağım, Selena?"

Gözyaşları Selena'nın gözlerini yaktı. Ian'a hislerini anlatacak zekâya sahip olabilmeyi çok isterdi ama o bir şair değildi. "Beni yalnızca sev, Ian. Benimle yeni bir başlangıç yap."

Ian solgun ay ışığında âdeta ışıklar saçan alev mavisî gözleriyle ona baktı. "Ya bu yanlış bir şeyse, Selena?" Ian'ın sesi boğuldu. "Ya sen başka birine aitsen?"

Ian'ın canını çok sıkan bu sorunun Selena için bir anlamı yoktu. Onun tek umursadığı Ian'ın bakışları ve ona dokunduğu zaman hissettikleri idi. "Nasıl yanlış olabilir?"

Ian hü zün dolu gözlerle genç kadının yüzüne dokundu. "Ah, Selena..."

Selena eğilip yanağını onun sıcak eline yasladı ve gözlerini kapattı.

Ian belli belirsiz, inlemeye benzer bir ses çıkardı ve ona nefes almasını engelleyecek kadar sıkı bir şekilde sarıldı.

Kendine büyük bir kadeh daha viski doldurup içen Ian, hiçbir şey hissetmeden midesinde aldatıcı bir sıcaklık duyumsadı.

Yalpalayarak ve kendi kendine gülerek sersemlemiş bir halde gidip pat diye masasına oturdu. Ahşap masanın üstüne saçılmış evraklar gözlerinin önünde gittikçe bulanıklaşıyordu.

O anda aklına buradaki ve New York'taki bütün postanelere yazdığı mektuplar geldi. Himayesi altındaki gizemli kadından yüzlerce kişiye bahsetmişti. Lanet olsun, Selena'nın ailesinin ortaya çıkması için âdeta yalvarmıştı.

Yumruğunu masaya vurarak o can sıkıcı, beyaz yığını dağıttı. Evraklar etrafa saçıldı.

Şimdi ne yapacaktı? Tanrı aşkına, ne yapacaktı?

Yakasına yapışıp onu dizlerinin üstüne çöktüren ve sürekli içki içmesine sebep olan soruydu bu. Her an, her saniye ve her nefes ona Selena'nın günün birinde elinden alınabileceğini, çünkü aptal, bencil bir piç kurusunun bütün dünyayı Selena'nın varlığından haber ettiğini anımsatıyordu. Rüzgâr pencere pervazlarına her vurduğunda yerinden

sığıyor, Fergus postaları almak için her kasabaya gittiğinde Ian pence-
renin önünde ter içinde ve kaygıyla o mektubun gelmesini bekliyordu.

İlgili kişinin dikkatine: Karımı almaya geliyorum.

Karım, karım, karım. Çocuklarımın annesi...

Ian masasının köşesinde duran narin lambayı alıp öfkeyle fırlattı. Lamba panel duvara gürültüyle çarpınca paramparça oldu ve ahşap zeminin üstünde biriken gaz alev alıp kiraz ağacından yapılmış, koyu renkli paneli yutuverdi. Etrafı hemen keskin bir yanık kokusu sarmıştı.

Ian alevleri izliyordu. Kırmızımsı altın rengi sarmalların arasında Selena'nın akçaağaç şurubu rengindeki, bir adamın kendini içinde kaybedebileceği gözlerini gördü. Ve dalgalı, dağınık, parlak kahverengi saçlarını... Selena'nın, Ian'ın parmaklarının arasından kolayca akıp giden saçları öylesine yumuşaktı ve öylesine hoş kokuyordu ki...

Ian gözlerini sımsıkı kapatarak Selena'nın saçlarına daha fazla dokunmuş, onu daha içten ve daha sık öpmüş olmayı, o basit keten elbisesini çıkarıp çiçek gıncası yumuşaklığındaki tenini okşamış olmayı diledi. Dilekler, dilekler...

Çalışma odasının kapısı açıldı. "Yüce Tanrım, Ian!" diye haykırdı Johann. "Neler oluyor?" Johann kırık lambaya doğru koşup paltosunu çıkardı ve alevlerin üstüne attı.

Ian, Johann'a odaklanmaya çalıştıysa da bulanık, dalgalanan bir silüetten başka bir şey göremedi. Boğazından yarı histerik bir kahkaha yükseldi. "İçki ister misin, Johann?"

Johann paltosunu alıp Ian'a döndü. Yanık kumaş parçaları açık renkli halının üstüne dökülürken paltonun kol kısmından dumanlar yükseliyordu.

Ian tekrar güldü. "Ah, şuna bak! Sigara içen bir ceket!"

Johann gözlerini devirdi. "Sen sarhoşsun."

Ian elini göyle bir savurdu. Her şey yalnızlıktan, zihninde dönüp duran hastalıklı düşüncelerden çok daha iyiydi. "Sen de bana eşlik et Johann"

Johann kendine sert bir içki koydu ve Ian'ın masasının karşısındaki sandalyeye oturdu. Yanmış ceketini bir yığın halinde ayağının dibinde duruyordu. "İyi görünmüyorsun."

"Çok kötü hissediyorum."

Johann kaşlarını çattı. "Aman Tanrım, insanca bir yanıt! Hayretler içerisindeyim."

Ian dirseğini sandalyesinin sert, ahşap koluna yasladı ve gözlerini ovuşturup hafifçe iç geçirdi. "Bana neler oluyor böyle?"

Johann'ın yüz ifadesi yumuşarken ince dudaklarında bir tebessüm belirdi. "Bilmiyor musun?"

"Tek bildiğim, sonunda çıldırmaya başladığım. Selena bir şey söylüyor, bir tek kelime ediyor ve aklım... aklım başımdan gidiyor. Zihnimden atamıyorum."

Johann eğildi. "Ne dedi?"

"Yatmış olabileceğini. Kazadan önce bir adamla yatmış olabileceğini..."

"Tanrım..." Johann yavaşça sandalyesine gömüldü. "O kadar masum ki... evli olabileceği hiç aklıma gelmedi. Ne yapacaksın?"

Ian yine o soruyla karşı karşıya kalmıştı, kaçamadığı soruyla... "Onu almaya gelen kişiyi vuracağım."

Johann yavaşça ayağa kalktı. "Neden günlerce buraya kapandığın anlaşıldı."

Bu konuyu biriyle konuşmak Ian'a iyi gelmiş, yalnızlığı hafiflemişti. "Onu görmekten korkuyorum, Johann. Onurlu bir erkek ondan uzak durur."

Johann karşılık vermeden önce içkisinden büyük bir yudum aldı. "Onursuz davranmaktan zevk aldığını sanırdım."

Ian düzgünce nefes alıp verdi. "Onun beni değiştireceğini söylemişsin ve öyle de yaptın. Bencil bir piç kurusunun teki olduğumu biliyorum ama bunu değiştirebileceğimi sanmıyorum. Onu görürsem yatağıma alacağım ve bunu yaparsam da onu almaya gelen bütün erkekleri öldüreceğim."

“Açıkçası bu senin ağzından duyduğum en mantıklı şey. Peki, sorun nedir? Zengin bir adamsın. Zengin insanlar istedikleri kişiyi öldürebilir ve yakasını kurtarır.”

Ian, Johann’a baktı. “Ya çocukları varsa, Johann?”

Johann’ın tebessümü kayboldu. “Sana ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Ian viskinin içini biraz olsun ısıtmasını dilerken Johann’a baktı. “O halde bana şunun cevabını ver,” dedi usulca. “Nasıl normal bir hayat sürerim?”

“Bana mı soruyorsun?” Johann ellerini havaya kaldırdı. “Normal hayat diye bir şey yok ki...”

Ian arkasına yaslandı ve elini kirli, dağınık saçlarının arasında gezdirdi. “Uyuyabilmek istiyorum, Johann. Kâbuslar değil, rüyalar görmek istiyorum. Benim istediğim...”

“Selena...”

Ian gözlerini sımsıkı kapattı ve o anda hata yaptığını anladı. Selena tüm gücüyle gözlerinin önüne gelmiş, onunla alay ediyor, ona takılıyor, her şeyi anımsatıyordu. *Seni seviyorum, Ian. Sana inanıyorum. Beni tekrar öp. Ya bakire değilsem? Ya...*

Ian gözlerini ardına kadar açtı. Çaresizlik duygusu içini sarınca bir içki daha içmek istemişti. “Marie’nin yanında kalması için ne yapardın?” Bu soru, sarhoşluğunun da etkisiyle dudaklarının arasından içtenlikle çıkıvermiş, çaresizliğe karışmıştı. Ian ona bakmamaya, bakışlarını cansız, soğuk masada tutmaya çalıştı.

Sessizlik uzayıp gitti. Ian, Johann’ın sakin ve ritmik bir şekilde nefes alıp verişini dinlerken kontrolünü kaybetti. Başını kaldırıp kanlı gözlerle Johann’a bakarak, “Yanıt ver,” diye mırıldandı. Artık düşünemediği, hiçbir şeyin derinine inemediği o anda Johann’dan bir şey istemişti. Aklanma ya da anlayış... Ian onun ne olduğunu bilmiyordu ama ona kendini zayıf ve zavallı hissettirdiği kesindi.

Johann yavaşça sandalyesine oturdu. Sonunda konuşmayı başarmıştı. ~~seni~~ yumuşak ve belirsizdi. “Her şeyi yapardım.”

Ian'ın nabızı hızlanmıştı. Eğilip yüzünü ellerinin arasına gömdü. Johann'ın sözlerinde teselli bulmayı, böyle bir tepki vermesinin normal olduğuna inanmayı istemiş ama henüz o kadar gerçek dışı hayaller kurmaya başlamamıştı. Ian hayatı boyunca hiçbir şeyi yarım yamalak yapmamıştı, ölçülü olmak diye bir şey ruhunda yoktu. Her zaman son süratle ilerlemiş, her konuda takıntılı bir yaklaşım sergilemişti. Doktorken yalnızca doktordu, başka hiçbir şey olmamıştı. Doktor olmamaya karar verdiğindeyse karanlığa gizlenmiş, bir hiç olmuş, doktorluğun yerine hiçbir şey koyamamıştı. Ya tamamen aydınlıkta ya da tamamen karanlıkta kalmıştı, ortası yoktu.

"Gitmesine izin vermeyeceğim," dedi usulca, aslında kendi kendine konuşmuştu. Bu sözleri öylece söyleyivermişti ve ciddiye di.

Johann kaşlarını çatı. "Ama eğer evliyse..."

"Yeter!" Ian bu kelimeyi öyle yüksek sesle söylemişti ki kendi sesi kulaklarında çınladı. Buna daha fazla dayanamayacak, böyle yaşamaya devam edemeyecekti. Eskiden bunları sorun etmemiş olabilirdi, kendi kendine acıaktan ve kendini dış dünyaya kapatmaktan hoşnut olabiliirdi. Eskiden alkol ona yetiyordu. Ama şimdi hiçbir şeyi kalmamıştı, Selena'dan başka hiçbir şeyi... Selena onu felçli halinden kurtarıp aydınlık dünyaya çıkarmıştı ve Ian artık geri dönemiyordu. Dönmeyecekti.

Kristal sürahiyi alıp kadehini yeniden doldurdu ve tadını almadan içkiyi başına dıkti. "Edith'i, Fergus'ı ve diğerlerini buraya çağır. Hemen."

Johann onu şöyle bir süzdü. "Aklından neler geçiyor, Ian?"

Ian boş bardağını şömineye fırlattı ve camın yeşil mermere çarpıp parçalanışını izledi. "Bu evi bir rahibenin dolabından daha sıkı bir şekilde kapatacağım. Kimse içeri girip çıkamayacak. Ziyaret ettiğim bütün kasabalara hafızasını kaybeden gizemli kadının ailesine teslim edildiği haberini yollayacağım. Gece gündüz Selena'yla kalacak, yanından hiç ayrılmayacağım. Kimse onu bulamayacak."

Johann konuşmadan önce bir süre bekledi. "Hapishane hayatından bahsediyorsun."

Ian ona sert bir bakış atarken Johann'la hiç konuşmamış olmayı diledi. "Sığınak desek daha doğru olur."

"Ian..."

"Yeter!" dedi Ian sert, çok sert bir dille. Sonra Johann'ın gözlerindeki kaygıyı gördü ve bir an için vicdanının sesine kulak verdi. Böyle bir şey yapmamalıydı. Yanlıştı. Onursuzcaydı. Kelimeler iğne gibi zihnine saplanıyor, Ian bir destek bulmaya, o eski, mantıklı halinden kırıntılar bulmaya çalışıyordu.

Ama Selena'yı yanında tutmaya ve ışıktta kalmaya dair, içini yakan ve onu harekete geçmeye iten bir takıntıdan başka hiçbir şey kalmamıştı. Öylece oturup sonun gelmesini bekleyemezdi.

İlgili kişinin dikkatine... karım...

"Hayır!" diye haykırdı, kendi ses tonuna şaşırarak. Bu kadar kolay pes edemezdi.

"Ian, sen..."

"Delirdim," dedi Ian tiz bir kahkaha atarken. "Evet, delirdim ama kimse onu benden alamayacak, Johann. *Hiç kimse...*"

Ian kendi sözlerini gerçekten duymuştu.

Tanrı'ya meydan okuyordu.

Selena neler olup bittiğini anlamıyordu. Dün gece Ian ona bir yabancı gibi davranmıştı, uzak ve ürkütücüydü. Salonun ortasında dikilmiş, kapana kısılmış bir kaplan gibi soğuk ve kısık gözlerle duvarlara çarpıp her adımında sendeleyerek küçük odanın içinde gezinip durmuştu. Selena'nın daha önce hiç duymadığı çirkin ve boğuk bir ses tonuyla emir üstüne emir yağdırmıştı. Hangi sebeple olursa olsun kimse evden çıkmayacaktı. Kapılar kilitlenecek, sürekli kilitli tutulacaktı. Yalnızca Ian kapıya bakacak, yabancılarla sadece o konuşacaktı. Kimseye mektup gönderilmeyecekti. Lara'nın ailesine yazdığı mektuplar da buna dâhildi ve ailesi de ona mektup gönderemeyecekti. Fergus gizemli bir görevle gönderilmişti. Hava aydınlanmadan evden ayrılmış ve henüz geri dönmemişti.

Lethe Evi'nde her şey bir anda değişmişti. Bu değişimin Selena'yla bir ilgisi vardı. Nasıl olduysa yine bir hata yapmıştı ama ne yaptığını bilemiyordu.

Ian'a sormaya çalışmıştı ama Ian ona bakmıyor, dokunmuyordu. Bakışları tesadüfen buluştuğundaysa Ian bakışlarını ondan hemen kaçırıyordu. Ama gözlerindeki acıyı ya da ellerinin titrediğini Selena'dan gizlemeye yetecek kadar hızlı değildi.

Ian kontrolden çıkmıştı ve bu da Selena'yı korkutuyordu.

Sürekli Selena'yla ilgili konuşuyor, kurduğu her cümlede onun adı geçiyordu. Ama yumuşak bir ses tonuyla konuşmadığı gibi sesinde sevgi de barındırmıyordu. Selena bir adım atacak olduğunda, kapıya uzandığında ya da penceresinden dışarıya baktığında Ian hemen yanında bitiyor ve ona, "Geri dön!" ya da "İçeri gir!" diye haykırıyordu. Bahçedeki o gece bir rüya, Selena'nın hasarlı zihninin uydurduğu sapkın bir hayaldi sanki.

Kapıların ardındaki o ışıltılı dünya ona, herkese ansızın kapatılmıştı.

Maeve, Lara ve Andrew yine eskisi gibi grilere bürünmüş, gözlerini yere dikip telaşlı bir ses tonuyla kendi aralarında fısıldaşıyorlardı.

Selena dış dünyadan ona kalan tek şey olan penceresine gidip dışarıya baktı. Yine gece oluyor ve karanlık, uzun gölgeler halinde ufukta belirliyordu.

Gün boyunca dışarı çıkmamıştı. Böyle hapsedilmek kendini huzursuz, tedirgin ve yaralı hissetmesine sebep oluyordu. Ian'ı bu kadar öfkeliendirecek ne yaptığını bilmiyordu ama bu şekilde yaşayamayacağını biliyordu.

Ian bataklıkta büyüyen bodur bir orman bitkisi gibi karanlıkta yaşayabilir, eğrelti otlarının arasında, ağaçların gölgesinde sonsuza dek oturabilirdi ama o bunu yapamazdı. Selena engin düzlüklerde açan çiçeklere, çimenlerle kaplı tepelerden sarı bir şelale gibi akan nergislere benziyordu. Güneş ışığının yüzüne vurmasını seviyordu o... bu evde nefes alıp vermek ona yetmiyordu, eteklerine uçuşturan rüzgârı hissetmeli, o tuzlu kokusunu içine çekmeliydi.

Doğrulup uzun eteğini topladı ve kapıya gidip yavaşça açtı. Kapı olağan dışı sessizlikte gıcırdayıp inledi. Selena'nın kalp atışları hızlanırken birazdan görecekerinin beklentisiyle dudaklarında bir tebessüm belirdi.

Karanlık koridorda sessizce süzülüp Maeve'in odasının kapalı kapısının ve Ian'ın odasına giden merdivenlerin önünden geçti. Gıcırdayan basamaklardan inip duraksadı ve sonra yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Geniş, açık holde durup nefesini tutarak etrafı dinlemeye başladı.

Salondan belli belirsiz, tekdüze mırıltılar yükseliyordu. Ian ve Johann yine tartışıyorlardı.

Selena bunu ya şimdi yapacaktı ya da hiç. Ön kapıyı açıp dışarıya çıktı ve çakıl taşlarıyla kaplı yoldan karanlık ormana doğru koşarken kahkahasını bastırmaya çalıştı.

Kumsal onu binlerce küçük hediyeyle karşıladı. Ufacık, mor bulutlar alacakaranlıkta süzülüyor, dalgalı denizde sürekli şekil değiştirip dans eden figürler oluşturuyordu. Küçük taşlar rüzgârla birlikte tıkırdıyordu. Havada deniz suyu, çam ve hayat kokusu vardı.

Selena kollarını göğsünde kavuşturup dönerek özgürlüğün tadını çıkardı ve ardından uçurumun kenarına gidip kayalıklara vuran beyaz köpüklü dalgalara baktı. Deniz âdeta nefes alıyor, nabzı atıyor, geri çekiliyor, sonra tekrar siyah kayalıklara çarpıyordu. Selena'nın yüzüne deniz suyu sıçrıyordu. Her yanı saran çiçekler soğuk gecede titriyor, rengârenk yüzlerini rüzgâra çeviriyordu. Alev çiçekleri de o muhteşem manzarayı arıyormuş gibi ormanın karanlığından taşmıştı.

"Selena!" Ian'ın öfkeli sesi sessizliği böldü.

Selena kaskatı kesilmiş halde arkasına döndü.

Ian ormanın kenarında yarı çıplak halde duruyordu. Siyah pantolonu uzun bacaklarını örtmüş, beyaz gömleği tuhaf bir açıyla çıplak göğsünden sarkmıştı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" Ian'ın sesindeki o soğuk tekdüzellik Selena'nın iliklerine kadar ürpermesine sebep olmuştu.

"Dışarı çıkmam gerekiyordu."

İlan girintili çıkıntılı gri taşların üstünde ona doğru ilerledi ve tam yanına geldiğinde Selena'yı kolundan tutup uçuşumdan uzaklaştırdı. Sonra onu sertçe tutup ormana ve eve doğru sürükledi.

Çimenlerde bir an için duraksayınca Selena ondan kurtuldu. Genç kadının nefes alıp verişleri hırıltılı bir sese dönüşmüştü. "Yaptığın şeyi yanlış anlıyor olmalıyım."

"Eve gir."

Selena gerilerek dudaklarını yaladı. Uzun boylu ve inanılmaz derecede yakışıklı İlan orada öylece duruyordu. Altın sarısı saçları loş ışıktaki kıvılcımlar saçarken masmavi gözleri ışıltıyordu. Selena onun istediği gibi olmak, yapmasını istediği şeyi yapmak istiyordu ama güneşten vazgeçemezdi. Güneşsiz yapamazdı. "Hayır," dedi.

İlan bir an için gözlerini kapattı ama Selena onun gözlerinde beliren acıyı görmüştü. "İçeri gir."

Selena'nın içinden İlan'ın yanına gidip elini tutmak, önünde diz çöküp onu da ılık çimenlerin üstüne, yanına çekmek geliyordu. Yanaklarına dokunup gözlerine bakmak ve ona neden korktuğunu sormak istiyordu ama yaklaşmaya cesaret edemedi.

Geçen gün o gözlerde onu dehşete düşüren bir şey görmüştü. Yüzeğe çok yakın bir çaresizlik, bir öfkeydi bu. Vahşi bir hayvan gibiydi, özgür kalmak için her şeyi yapmaya, önüne çıkan her şeye zarar vermeye hazır bir hayvan...

İlan şimdi Selena'ya da farklı gözlerle bakıyordu. Bakışları Selena'nın kalbini kırıyor, ona İlan'ın onu sadece hastası olarak gördüğü günleri anımsatıyordu. Şimdi İlan için bir eşyadan farksızdı, ne pahasına olursa olsun saklanması gereken bir eşya... Onu yine gerçekten görmemeye başlamıştı.

İlan, Selena'nın yanına gelip onu omuzlarından kavradı ve kendine doğru çekti. "Güvende olmanı sağlamaya çalışıyorum, seni küçük şapşal. Bana karşı çıkma."

Selena ona baktı. "Ben senin gibi olamam, İlan."

"Ne demek istiyorsun?"

“Güvende olmak için karanlıkta yaşayamam.”

“Tek çare bu, Selena.”

“O halde şimdi gitmeme izin ver.”

Gözlerinde vahşi bir öfke beliren Ian, Selena’yı tekrar kendine çekti. O kadar ki Selena onun nasıl titrediğini hissedebiliyor, nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordu. “Asla!” diye çıkıştı Ian. “Sen benimsin.”

Selena ona baktı. Ian ansızın Selena’nın hiç tanımadığı bir adama dönüşmüştü.

Ian onu sevmek istemiyordu, ona sahip olmak istiyordu.

Bu farkındalık yürek burkan bir hüznün ve kayıp duygusunu da beraberinde getirmişti. “Bana okuduğun şiiri anımsıyor musun? *The Lady of Shallot*’ı?”

Ian’ın bakışlarındaki vahşiliğin bir parçası kaybolmuş, kısacık bir an için yeniden Selena’yı gören, onu dinleyen Ian’a dönüşmüştü. “Evet.”

“Tek başına bir odaya hapsedilmişti. Yaşamak için bir kurala uyması gerekiyordu: Camelot’tan aşağıya bakmayacaktı. Sonra Lancelot’u gördü ve ona bakmamak için çok direndi.” Selena parmak uçlarında yükselip gözüne düşen inatçı saç tutamını geriye itti. “Ama ben bakmalıyım.”

Ian ona yanıt vermeden önce uzunca bir süre bekledi. Orada öylece duruyorlardı. Birbirlerine hem dokunuyorlar hem de dokunmuyorlardı ve gözleri birbirlerine kenetlenmişti. Selena, Ian’ın mavi gözlerinin derinliklerinde onun kararsızlığını ve korkusunu gördü. Ian’a dokunmak ona hayatın adaletsiz olduğunu ve aşkın can yakabileceğini göstermişti.

Ah, hem de nasıl can yakabileceğini...

Ian ellerini Selena’nın kolundan aşağıya indirirken Selena o dokunuşun içtenliğiyle ürperdi. “Ona baktığı için öldü,” dedi Ian usulca.

“Evet,” diye kısaca karşılık verdi Selena. Ian’ın, onun gözlerindeki gerçeği gördüğünden emindi. O da dünyayı görebilmek için ölümü göze alırdı. Bir kereliğine bile olsa...

“Tanrım, Selena...” Ian bakışlarını ondan kaçırdı. Dimdik, asil silüeti granitten yapılmış gibi sert ve bağışlamaz bir görünüme sahipti. Ama

Selena onun çenesinin titrediğini gördü ve içgüdüsel bir şekilde uzanıp soğuk elini onun sıcak, kirli sakallı yanağına bastırdı.

Yanağına hafifçe bastırarak onu kendine bakmaya zorladı. "Bu kadar korkma, Ian. Ben korkmuyorum."

"Sen hiçbir şeyden korkmuyorsun."

"Yanıliyorsun, seni kaybetmekten korkuyorum. Ve bana eskiden baktığın gibi bakmandan da korkuyorum."

"Nasıl bakıyordum?"

"Sanki ben bir eşyaymışım gibi."

Ian yavaşça dizlerinin üstüne çöküp Selena'yı da soğuk, ıslak çimenlerin üstüne çekti. Ilık, samimi ve arındırıcı gece üzerlerine çökmüştü. Sanki onların ötesinde bir dünya yokmuş, yıldızların aydınlattığı o muhteşem karanlığın ortasında ikisinden başka önemli bir şey yokmuş gibiydi.

"Korkuyorum, Selena." Ian bu sözleri fısıldayarak söylemişti. "Ve bu konuda ne yapacağımı da bilmiyorum."

Selena ona sokuldu ve Ian kollarını genç kadına dolayıp onu kendine doğru çekti. Selena yüzünü ona çevirdi. Arkalarında kalan Lethe Evi'nin pencereleri altın sarısı ışıklarıyla onlara göz kırptıyor, yıldızlarsa gülümsüyordu.

"Öp beni," diye mırıldandı Selena.

Ian ellerini onun yüzüne götürüp çenesini camdan yapılmış bir nesneymiş gibi yavaşça avuçladı. Sonra eğildi.

Dudakları Selena'nın dudaklarını tutku ve şefkat dolu bir öpücükle kavrayıp genç kadını nefessiz bıraktı. Selena da içgüdüsel olarak Ian'a doğru eğilip parmaklarını onun ipeksi saçlarının arasından geçirdi ve onu iyice kendine çekti. Yine de onu kendine yeterince yaklaştıramamıştı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, Ian'ın onun bir parçası haline gelmesini istiyordu.

"Ağır ol, küçük kız," dedi Ian nefes nefese kalmış bir halde.

Nefesinin nemli sıcaklığı, Selena'nın karıncalanan dudaklarını okşadı ama genç kadın ilk kez tattığı bu arzuyla başını iki yana salladı. "Durma"

Ian titrek bir kahkaha atıp geri çekildi. "Bence durmalıyız, tanrıçam. Birileri bizi evden izliyor olabilir."

"Umurumda değil."

Ian yüzünde çarpık bir gülümsemeyle ona baktı. "Ne yazık ki benim umurumda." Sonra yavaşça ayağa kalktı ve genç kadına elini uzattı.

Selena'nın teni ürpermiş, tüyleri diken diken olmuştu. Ian'a bakarken kendini tuhaf bir şekilde yabancılaşmış gibi hissetti. Ian dimdik ve uzun boylu görünüyor, beyaz gömleği ay ışığında ışıltıyordu. Sıra dışı bir şey olmamış gibi davranmasına rağmen Selena dünya yörüngesinden çıkmış gibi hissediyordu.

Yavaşça elini Ian'ın eline uzattı ve teninin nemli sıcaklığını kendi elinde hissederek tekrar ürperdi.

Ansızın anladı.

Ian'ın onu niçin hapsedtiğini, kapıları neden kilitletiğini... Ian onu koruyup bu anların yaşanmasını mümkün kılıyordu. Yaptıkları korkudan değildi ama korkunun da bunda payı vardı. Asıl sebep, Ian'ın Selena'ya çaresizce ihtiyaç duyuyor olmasıydı. Hayatın özüyle ilgili bir şeydi.

Selena şimdiden Ian'sız bir hayat düşünemez olmuştu. Bu ana, bu duyguya ve gelecekte de milyonlarcasını hissetmeye nefes alıp vermek kadar ihtiyacı vardı. Yine de Ian'ın bütün bunların bir yanılgıdan ibaret olmasından, sonsuza dek sürmeyecek bir şey olmasından korktuğunu da biliyordu.

Dışarıda Selena'yı onun elinden alabilecek birilerinin olabileceğini düşünüyordu.

Selena sonunda Ian'ın korkularını anlayarak eğildi ve ona sımsıkı sarıldı. İlk kez onunla aynı korkuyu paylaşıyordu.

Lütfen Tanrım, diye düşündü çaresizce, lütfen bir kocam olmasın.

Artık Ian'sız bir hayat istemiyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

Selena ertesi sabah erkenden uyanıp dışarı çıktı. Şafak vaktiyle gün batımının alacakaranlık saatlerini, güneşin parlak ve rengârenk bir ışıltıyla ufku belirsizleştirip hâlâ karanlık olan dünyayı morun, kırmızının ve altın renginin tonlarına boyadığı zamanları seviyordu. Her zamanki gibi üzerinde yalnızca geceliği vardı. Dantelli kumaşın ağaçların arasında yürürken kirlenip ıslanmasını, pis ve üşümüş ayaklarla eve dönmeyi umursamıyordu.

Önemli olan duygulardı, binlerce beklenmedik küçük duygu... Bir mantarın ayaklarının altında ezilmesi, çiy düşmüş çimenlerin bileklerine kondurduğu soğuk öpücükler, ayaklarının altındaki kumsal taşlarının soğuk kayganlığı...

Selena ormanda yürürken her şeye dokundu. Sayısız yaprağı okşayıp farklı dokuların ve kokuların farkına vardı. Kuşlar alaçamların ve çam ağaçlarının görünmeyen kısımlarındaki yüksek dallarında ötüşüyordu.

Selena enerjik bir şekilde ıslak, kirli eteğini toplayıp eve dönerken ıslık çalma becerisini geliştirmeye çalıştı. Eve vardığında evde bir sürü insan bulmayı bekliyordu ama ne yazık ki herkes uyuyordu.

İç geçirip salona gitti ve iğne işini alıp ev halkının uyanmasını beklemek üzere rahat, deri koltuğa yerleşti.

Koltuğun yanında Maeve'in ona verdiği abanoz rengi dikiş kutusu vardı. Selena kapağı açıp rengârenk makaralara yine hayranlıkla baktı. Sonra parlak mor ipliği alıp işlemeye başladı.

Bu kez dikkatinin dağılması neredeyse üç dakikasını aldı. Ama bu bir gelişmeydi ve Selena'yı memnun etmişti çünkü dün dikkati hemen dağılmıştı. Ahşap bir çembere gerilen daire şeklindeki küçük, beyaz kumaş parçası onunla açıkça alay etmiş, başparmağına her iğne battığında ona parmaklarının doğru çalışmadığını anımsatmıştı. Normalde yemek saatleri dışında Selena'nın çok da farkında olmadığı bir şeydi bu ama onun için bu türden işler karşı konulmaz birer anımsatıcıydı. Beyni ile elleri arasında ilginç bir bağ, Ian'ın motor becerisi dediği şey vardı ama Selena'nın bu becerisi *gelişmemişti*.

Selena bu düşünceyle güldü. Kimin umurundaydı ki? İğne işi yapmak, hatta yemek yemek istemiyordu. İkisini de Maeve'i memnun etmek için yapıyordu. Selena bu evde güzel bir yastığa daha gerek duymuyordu. Lethe Evi'nin ihtiyacı olan şey bahçelerdi, çiçeklerin yıl boyunca sayısız renkte tomurcuk verdiği bir sürü bahçe... Bir de güneşli günlerin ve mavi okyanusların resmedildiği tablolar... Ve kahkahalar, hep daha fazla kahkaha olmalıydı.

O sırada çalışma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. "Tanrım, Selena," dedi Johann tökezleyerek odaya girerken. "Sen hiç uyumaz mısın?"

Selena ona hafifçe gülümsedi. "Pek sayılmaz."

Johann gırtlaktan çıkan bir sesle homurdandı ve kahve adını verdikleri o hoş kokulu içecekten kocaman bir yudum aldı. Narin porselen fincanı parmaklarıyla kavrayıp yere düşen iğne işine baktı. "Bakıyorum da becerilerini el işlerinde de gösteriyorsun."

"Evet. Çok sıkıcı." Selena ona dikkatli bakınca Johann'ın göz altlarında, nemli gözlerini iyice ortaya çıkaran koyu renkli halkalar gördü. "İyi görünmüyorsun."

Johann ona zayıf bir tebessüme karşılık verip karşısındaki koltuğa oturdu. "Ben ölüyorum, bilmiyor musun?"

Bu sözlerle Selena'nın kalbine soğuk bir şey dokunmuştu.

“Bir şey söylemeyecek misin?” diye sordu Johann. “Geleceğime dair tatsız bir yorum yapabilirsin mesela.”

Selena sessizce iç geçirdi. “İyi ama bana öleceğini söylüyorsun. Bu konuda sana yalan söyleyemem ki...”

Johann ona tekrar gülümsedi. Bu defaki hüznü dolu, dürüst bir tebessümdü. “Dürüst olduğun için sana minnettarım, Selena.”

“Bu tam olarak ne anlama geliyor? Yani öleceğin?..”

Johann ona tuhaf bir bakış attı ve Selena bir an için yanıt alamayacağını düşündü. Sonra Johann yavaşça, “Bu önemli bir soru,” dedi. “Filozofların yıllardır üstünde kafa yorduğu türden. Ölüm... uyku gibi bir şey ama ölünce bir daha uyanamazsın. Kalbin durduğunda vücudun işlevlerini yerine getiremez. Ölmüşsündür ve cansız bedenini toprağa gömerler.” Johann omuz silkti. “Hayatın da sona ermiştir. Birçok kişi ne zaman ve nasıl öleceğini bilmez ama ben farklıyım. Frenginin beni birkaç yıl içinde öldüreceğini biliyorum. Ölürken bıkkınlıktan iyice çıldırmış olacağım için artık hiç umursamayacağımı biliyorum.”

Johann’ın usulca dile getirdiği bu sözler Selena’nın kalbinde keskin bir acıya sebep olmuş, içinde daha önce hiç hissetmediği bir duygu dalgalanmasına yol açmıştı. Johann’ın günün birinde öleceği fikri... “Etrafında, yakınlarında hiçbir şeyin olmadığı ve bir türlü uyanamadığın o uykuyu biliyorum. Ürkütücü ve kendini çok yalnız hissediyorsun.”

“Evet,” diye karşılık verdi Johann.

Selena ona doğru eğilip eline dokundu. “Sen çok şanslısın, Johann.”

“Ne demek istiyorsun?”

Selena gülümsedi. Bu onun bildiği bir gerçektir. “Aydınlıkta geçirdiğin her gün senin için bir ödül.”

Johann şaşırmış gibi görünüyordu. “Evet,” diye yanıtladı ve Selena onun gözlerindeki parlak gözyaşlarını gördü.

Ağlamasını istemediği için, “Hüzünlü olmayan bir şey söyle bana,” dedi. “Marie’yle ilgili.”

“Sürekli ondan bahsetmek istediğimi nereden biliyorsun?” diye sordu Johann yüzünde tatlı bir tebessümle. “Kimse bana onu sormu-

yor.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “O benim tanıdığım en inanılmaz kadındı ve ona çılgınca âşıktım. Onunla tanışmadan önce ben... bencil, zengin ve düşüncesiz bir adamdım. Doğru ve yanlış bildiğim her şeyi sorgulamamı sağladı ve ben o soruları sormaya başladıktan sonra bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Ölüm...” Johann ellerini gelişigüzel bir hareketle iki yana açtı. “Onunla bir gün geçirebilmek için ölmeye razıyım ama Tanrı bana yıllar verdi.”

“Onu sevdiğini nasıl anladın?”

“Dışarıda yağmur yağdığını nasıl anlarsın? Ya da acıktığını, üşüdüğünü veya yorulduğunu nasıl anlarsın? Darwin bunun en şiddetli içgüdü olduğunu düşünüyordu –türlerin devamı için doğa kendine bir eş bulur– ve belki de haklıydı. Ama o duyguyu hissettiğinde bunun bilim olduğunu düşünmüyorsun. Büyü, diyorsun.”

Selena, Ian’ın sesini ilk kez duyduğu, mavi gözlerine ilk kez baktığı ve dokunuşunu ilk kez hissettiği anı hatırladı. Ona dair her an, her dakika büyü gibiydi.

“Senin Ian’a karşı hissettiklerin gibi...” dedi Johann usulca.

Selena güldü. O, sağlıklı insanlar gibi duygularını kendine saklamıyordu. Bütün düşünceler, bütün duygular Selena’ya hayattan daha büyük görünüyordu. Duygular onu patlama noktasına getiriyor, kimse gülmezken gülmesine, kimse ağlamazken ağlamasına sebep oluyordu. Bu kadar basit bir gerçektir. “Evet...” dedi. Ian’ı seviyordu. Onu bütün kalbi ve ruhuyla seviyordu. Peki ama bu yeterli miydi? Selena son zamanlarda bundan emin olamıyordu. En azından Ian için yeterli değilmiş gibiydi.

“Açık açık söyle, Selena. Aklından bir şeyler geçtiğini görebiliyorum.”

“Şu... koca kelimesi. Ian’ın canını çok sıkıyor.”

Johann tek kaşını kaldırdı. “Can sıkıntısı Ian’ın içinde bulunduğu durumu anlatmak için az bile.”

Johann alaycı bir dil kullanmıştı. Selena onu duymazdan geldi
“Koca ne demek? Yani tam olarak...”

Johann derin bir iç geçirdi ve iç geçirişı sonunda şiddetli bir öksürüğe dönüştü. "Şey, en basit tabirle bir kadın ile bir erkeğin evlenebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Anlamını araştıracağım ikinci kelime de bu: evlenmek."

Johann çenesini yumruğuna yaslayarak ona baktı. "Evlilik, Tanrı'nın huzurunda 'ölüm bizi ayırana dek' diye birlikte olma sözü vemektir."

"Yani bir kocam varsa bu benim Tanrı'ya ömrümün sonuna kadar onunla kalacağıma dair söz verdiğim anlamına gelir. Özetle böyle."

Selena kaşlarını çattı. "Şimdi özet mi çıkaracağız? Ben sanmışım ki..."

Johann bir kahkaha attı. "Özetle böyle... Yani kısaca böyle."

"Ah... Demek Ian benim bir kocamın olmasından korkmakta haklı."

Johann'ın tebessümü silindi. "Evet."

"Ama öyle bir adamı nasıl unutabilirim ki?"

"Bilmiyorum, daha tuhaf şeyler olduğunu da biliyorum. Fakat bu-
raya geldiğinde parmağında yüzük olmadığını hatırlıyorum. Bütün evli kadınlar yeminlerini temsilen parmaklarına bir yüzük takar."

Selena'nın yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Johann yine gülümsedi. "Kadınların nişanlılarından para koparmak için icat ettiği bir yöntemdir."

Selena ona gülümsedi. "Şimdi çok rahatladım. Bu da benim kim-
senin karısı olmadığımı kanıtlıyor."

"Şey, bunun bir gösterge olduğu söylenemez. Kanıt için daha...
fiziksel bir şeye ihtiyaç vardır."

"Yanlış anladım o halde. Mühür gibi bir şey mi gerekiyor?"

Johann'ın dudakları seğirdi. "Hayır, eşlere dövme yapılması he-
nüz popüler bir gelenek olmadı. Erkekler alanlarını daha... romantik
tekillerde belirlerler."

"Ah! Öpüşerek." Selena başını salladı. "Ian beni öpmenin onursuz-
luk olacağını söyledi."

“Öpüşmek ve... başka şeyler. Erkeklerin ve kadınların yatakta birlikte yaptığı şeyler. Ama ne kadar tatlı bir dille sorarsan sor, sana bu konuyla ilgili başka bir şey anlatmayacağım.”

Selena o anda kendini çok zeki hissetti. “Yatakta... Evet, bakire demek istiyorsun.”

Johann güldüğünü belli etmemek için acilen kahvesinden bir yudum içti. “Bir kadının bakire olması, onun kimsenin karısı olmadığı anlamına gelir.”

“Bu durumda lan’ın bakire olup olmadığını kontrol etmesi gerekiyor.”

Johann kendini tutamayıp kahvesini püskürttü. Tekrar konuşmadan önce uzunca bir süre geçti ve konuşmaya başladığında da dudakları sürekli seğiriyordu. “Evet, böylece evlilikle ilgili bütün soru işaretleri de ortadan kalkmış olur.”

Selena iç geçirerek kendinden hoşnut bir ifadeyle iyice sandalyesine gömüldü. Şu düşünme işi aslında o kadar da zor bir iş değildi.

Havada, uzun zamandır unutulmuş rüyaların yeniden hayat bulduğuna dair tılsımlı bir uğultu vardı. Doğa bile bunun farkındaydı. Deniz kendini uzaktaki karanlık kayalıklara vuran beyaz bir duvara dönüştürmüştü. Sonsuz gökyüzü bomboş ve simsiyahtı. Alçaktan süzülen sis bulutu, okyanusu okşayıp karanlık ormana doğru ilerliyordu. Artık gerçeklik kalmamıştı. Toprak, yıldızlar ve ay kaybolmuştu. Evi sarmalayan, onu ormandaki sihirli Camelot Sarayı gibi yerden yükselten bir pus vardı.

Selena’nın kalbi öyle hızlı atıyordu ki sersemlediğini düşündü. İçindeki beklenti, bedeninde nabız gibi atan, kanat çırpın bir şeye dönüşmüştü.

Öncelikle ne yapmalıydı? Bekâretini nasıl kontrol edebilirdi?

Önündeki geceye, kendi kendine belirlediği göreve dair küçük bir bilgi edinmeye çalıştı ama herhangi bir bilgi bulması mümkün olamamıştı. Önce lan’ın çalışma odasındaki büyük kitaba, sözlüğe bakmıştı. O kitapta hiçbir ipucu ya da bilgi bulamamıştı. Sonra insanlara danışmaya karar vermiş, karşısına çıkan herkese sormuştu. Johann, sorusunu yanıtlamayı reddetmişti, Andrew’un yüzü sardunyaların rengine dön-

müş ve genç adam hemen odayı terk etmişti, Lara o sorunun yanıtını Selena'dan daha iyi bilmiyordu ve Maeve de ona hafifçe gülümseyip odayı toplamasını söylemişti.

Selena bu işte tek başınaydı, bu çok açıktı.

Aynada yüzüne baktı. Solgun ve sakin bir ifadesi vardı, hoş bir yüzünün olduğunu düşündü. Elini tembelce kaldırıp uzun, dağınık saçlarını ördü ve pembe bir kurdeleyle bağladı. Rüzgârda bukleleri dağılıp alınna ve yanaklarına düşüyordu ama Selena onları tokayla tutturmakla zaman harcamadı. Bir iki dakika içinde yine uçuşacaklardı.

Gidip gardırobunun ağır, ahşap kapağını açtı. Maeve dolabı rengârenk giysilerle donatmıştı. İpekler, satenler, kedifeler...

Selena kaşlarını çattı. Elbiselerin hiçbiri uygun görünmüyor ve hepsi de o işkence çektiren korseyi giymesini gerektiriyordu. Geri çekilip düşündü. Kızlara göre yapılmış elbiselerden giymeyecekse geriye yalnızca iki seçeneği kalıyordu: Andrew'dan aldığı pantolonlar ya da kendi geceliği.

Selena geri döndü. Boynundan etek ucuna kadar düğmeli, beyaz ipek ve Fransız danteli karışımı incecik geceliği yatağın üstünde duruyordu.

Geceliği, sahip olduğu en rahat kıyafetti ve şimdi bu karanlık odadaki beyaz, bembeyaz yatağın üstünde o renk ona yıldızların pırıltısını, ay ışığını ve sihri anımsatıyordu.

Gülümseyerek kombinezonunu ve iç çamaşırlarını çıkardı, sonra da geceliğini giydi. Yumuşacık ipek, çıplak bacaklarını ve göğüslerini okşuyordu.

Sonra fırıl fırıl dönerek gidip kapıyı açtı. Karanlık koridor, önünde olanca sessizliği ve sakinliğiyle uzanıyordu. Karanlıkta aceleyle koşturup dar basamaklardan Ian'ın odasına çıktı. Orada duraksayıp nefesini düzenlemeye çalıştı. Fakat nefesleri, suçu merdivenlere atamayacağı kadar düzensiz ve hızlıydı. Kalbi küt küt atıyordu. Çok hızlanmıştı.

Kapıyı sertçe çaldı. Gürültü o sessizlikte silah sesi kadar yüksekti:
tak tak tak!

"Gir." Kapının arkasından Ian'ın sesi duyuldu. Sesi yorgun ve tuhaf çıkmıştı.

Selena kapıyı ardına kadar açıp içeri girdi. Oda etrafını çevrelerken gölgeler üst üste yığıldı. Tek ışık, aralık pencereden içeri süzülen aydınlıktı.

Selena gülümseyerek karanlıkta göz gezdirip odada ilerledi. "Ian?"

"Buradayım." Ian'ın tok ve melodik sesi gardırobun yanındaki gölgelerin arasından gelmişti. Selena önce bir hareketlenme fark etti, sonra da bir kibrit sesi duydu. Sarı mavi ışık, karanlıkta yükselirken acı sülfür kokusunu da beraberinde getirdi. Mum ışığı Ian'ın hüzünlü yüzünü çevrelemişti. Genç adam ağır, siyah bir koltukta oturmuştu ve karanlığa gömülmüş bir halde viskisini yudumluyordu. Beyaz keten gömleği göğsünü açıkta bırakarak omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Selena ona yaklaştı.

Ian sandalyesinde doğrulup duruşunu düzeltirken Selena kristalin ahşapla temas ettiğini duyunca onun içki içtiğini anladı.

"İçkiyi bıraktığını sanıyordum."

Ian'ın kahkahası kısa ve keskindi. "Ara vermiştim, diyelim. Şimdi gitsen iyi olur."

"Senden yardım istemeye geldim."

Bir kahkaha daha geldi. Bu seferki daha yavaş ve daha şiddetli bir kahkahaydı. "Benden ne istiyorsun bakalım?"

Selena onun önünde durdu. O an, olasılığın zehirli kokusu gibi derin ve büyülüydü. Selena titrek bir şekilde ve sessizce iç geçirip ona gülümsedi. "Kocam konusunda çok fazla endişeleniyorsun."

Ian irkildi. "*Potansiyel* kocan."

Selena gergin bir şekilde güldü. "Lütfen beni affet. Benim bir kocamın olması ihtimali seni sıkıntıya sokuyor."

"Evet."

Bir fısıltı halinde söylenen bu kelime fazlasıyla duygu yüklüydü. Selena'nın kalbine işlemiş ve onursuz bir adam olduğuna inanmasına rağmen Selena'ya dokunmayan, karanlıklar içindeki bu adama karşı içini büyük bir aşkla doldurmuştu. Ian ona ne dün gece ne de şimdi

dokunmuştu ve Ian'ın ona dokunmasını istediği anlarda Selena'nın teni karıncalanıyor, içi kavruluyordu.

Soğuk, sert zeminde Ian'ın tam karşısına oturup mumunu yere bırakırken Ian acıdan kararan gözleriyle ona baktı. "Acı çektiğini biliyorum," dedi Selena usulca, "ben de acı çekiyorum. Sebebi de belirsizlik, doğru kelime bu. Bence canımızı belirsizlik yakıyor."

Kadeh, Ian'ın elinden kayıp sertçe yere çarpınca viskinin keskin kokusu odaya yayıldı. "İşte aynen böyle hissediyorum," dedi Ian çatallı, derinden gelen bir sesle.

Selena kaşlarını çatı. "Anlamıyorum."

"Kendimi senin elinde tuttuğun cam bir nesne gibi hissediyorum, Selena. Avucunu kapatırsan paramparça olurum."

Bu sözler Selena'nın kafasını karıştırmıştı. Anlamaya, mantıklı bir anlam çıkarmaya çalıştı ama başaramadı. Ian ona âşık olduğundan bahsediyordu fakat bir kocadan bahsetmesi gerekirdi. Selena gözlerini ona dikip içtenlikle baktı. "O halde ben de avucumu kapatmam."

Ian titrek bir nefes aldı. "Ah, Selena... Senin için her şey ne kadar basit, ne kadar kolay."

Selena gülümsedi. "Bu konuşmayı daha önce de yaptık. Senin için de her şey zor."

"Lanet olsun ki sana bir söz verdim. Onurlu olacağıma dair yemin ettim. Şu sefil hayatımda ilk kez doğru olanı yapmak istiyorum ama sen gecenin bir yarısı odama aşk kıyafetleriyle geliyorsun..." Ian'ın sesi kalınlaşıp boğuldu. "Gitmelisin."

"Peki ya o ne olacak, Ian? Ya şu koca denen adam günün birinde beni almaya gelirse?"

Ian, Selena'nın "koca" kelimesini kullanmasıyla irkilip yavaşça gözlerini ona çevirdi. "Sana baktığımda onu düşünmeden edemiyorum."

"Peki ya bakireysem?"

Ian'ın kaşları çatıldı. "O zaman evli değilsin, demektir."

"Gördün mü, Ian?" Selena gülümseyerek nefes aldı. "Bu kadar basit."

Ilan derin bir iç geçirdi ve sonra hiç nefes almayacakmış gibi durdu. "Ne diyorsun sen?"

"Bilmek istiyorum. Bu belirsizliği kabul edemem."

Ilan kulağa zoraki gibi gelen bir kahkaha atarak bakışlarını Selena'dan kaçırdı.

Selena eğilip Ilan'ın dizlerine yaslandı ve ona baktı. "Bu belirsizliği nasıl ortadan kaldıracığını biliyorsun, değil mi?"

"Sen ne istediğini bilmiyorsun."

"Evet, ama sen biliyorsun ve ben de sana tamamen güveniyorum."

"Seni sevmemi istiyorsun," dedi Ilan usulca. Selena onun sesindeki merakı ve ümidi duymuş, bu da içini acı verici, yürek yakan bir duyguyla doldurmuştu.

"Zaten sevdiğini düşünüyorum."

Ilan yine bakışlarını ondan kaçırdı. Kısık ve ifadesiz gözlerle uzun süre sessizce yatağa baktı. "Seni almaya gelirse ne yapacaksın?" diye sordu sonunda.

Bu soru, Selena'nın yüzüne tıpkı bir tokat gibi inmişti. Alt dudağını ısırıp Ilan'a bakarken Ilan'ın ona neden bakmadığını, neden onu görmekten gözlerini arkadaki yatağa diktiğini anladı. Bu boş, çirkin ve dehşet verici soru daha önce hiç aklına gelmemişti ama çok önceden gelmiş olmalıydı. Bu, Selena'nın anlayamadığı bir gerçektir. *Kendimi senin elinde tuttuğun cam bir nesne gibi hissediyorum, Selena.*

Evet, Selena şimdi anlamıştı. Ilan'ın o kahredici korkusunu anlamıştı. Sorun, ne dışarıda bir yerlerde bir kocanın olması ne de Selena'yı almaya gelmesi ihtimaliydi. Sorun, Selena'nın yapacağı tercihti.

Selena, Ilan'a yalan söyleyebilmeyi isterdi. Midesi bulanmaya başlarken yüzünde belirsiz bir ifadeyle yavaş yavaş Ilan'a baktı. Ona biraz daha yaslanıp elini yanağına koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Şu *onur* kelimesini ve bir de *evlilik* kelimesini anlarsam bu kocaya dönmek zorunda kalacağım."

Ilan'ın gözleri acıyla ışıldamış, o güçlü ağzı bükülmüştü. "Evet."

"Ama ben bir kocamın olduğunu sanmıyorum, Ian. Kalbim bundan çok emin. Tanrı beni böylesine zalim bir şekilde ve haksız yere sınamaz."

Ian içten bir kahkaha attı. "Ah, bu tür fedakârlıklar Tanrı'nın var oluş sebebidir."

"Pekâlâ. O halde bir kocamın olduğunu ve şu anda beni aradığını varsayalım."

"Evet," diye fısıldadı Ian.

Selena ona biraz daha yaklaştı. Şimdi dudakları Ian'ın dudaklarına çok yaklaşmıştı. O kadar yaklaşmıştı ki viskinin kokusunu alabiliyor, nefesini kendi dudaklarında hissedebiliyordu. "O halde şimdi elimizden geldiğince birbirimizi sevmeliyiz."

Ian kolunu Selena'nın beline dolayıp onu kendine çekti. "Bu yatağa girersek kocan seni almaya geldiğinde çok daha fazla acı çekeriz."

Selena hafifçe kahkaha attı. İlk kez masum taraf Ian'dı ve Selena gerçeği görmüştü. "Artık değil," diye fısıldadı.

Ian ona doğru eğildi. İlk başta Selena'yı hafifçe öperken sonra ona diliyle hükmetmeye başladı. Bir eli belinden yukarı kayıp ensesine uzanarak onu kendine doğru çekti. Öpücükleri Selena'nın dudaklarından yanaklarına, kulaklarına ve boynunun en hassas noktasına kaydı. Ian, Selena'nın boğazına gelince durup dudaklarını ayırmadan, "Seni seviyorum, Selena," dedi. "Ne olursa olsun... seni seviyorum."

Selena, Ian'ın sesinin boğukluğunu, kelimelerin pasını duymuş ve bu sözleri daha önce kimseye söyleyip söylemediğini merak etmişti. Dilin gücünü o anda anlamıştı. İki basit sözcüğün, insanın içinde nasıl bir ağlama isteği uyandırdığını görmüştü. "Ben de seni seviyorum, Ian," diye fısıldadı.

Ian doğrulup onu ani bir hareketle kollarının arasına alınca Selena'nın nefesi kesildi. Dudaklarından bir kahkaha dökülürken başını arkaya attı. Tavandaki bakır işlemeler mum ışığında güneş gibi parlıyordu.

Ian onu yatağa götürüp yatırdı. Selena onun birkaç saniye içinde bir muma geri gelirken onu görmek istediğine dair bir şeyler mırıldandığını duydu ama emin değildi ve umurunda da değildi.

Ian kemerini açıp pantolonun ve gömleğinin düğmelerini çözdü. Giysileri bedeninden kayıp ayaklarının dibinde birikti. Ian onları sabırsızca itti ve ardından Selena'nın yanına gitti. Çıplak vücudu mum ışığında esmer görünüyor ve ışıldıyordu.

Selena içinde tuhaf bir korku hissetti.

"Korkma," diye mırıldandı Ian ve yatakta Selena'nın yanına kıvrılıp onu kendine çekti. Sonra başını eğip onu öptü. Selena'nın nefesini kesen, bütün vücudunun titremesine neden olan, derin ve tutkulu bir öpücüktü bu. Sonra Ian onun boynunu öpücüklere boğup göğüslerini de geceliğinin üstünden öptü.

Selena ne olduğunu bile anlamadan geceliğinin düğmeleri çözülmüş, serin hava göğüs uçlarını okşamıştı. Sonra Ian'ın nefesinin sıcaklığını ve dilinin ıslak dokunuşunu teninde hissetti.

Selena ona dokundu. Dokunuşları ilk başta şefkatliydi ve Ian'ın teninin nemli sıcaklığı onu şaşırtmıştı.

Ian onu cesaretlendirircesine, "Evet," dedi, "dokun bana..."

Selena'nın eli Ian'ın vücudunda onu keşfedip hissederek ve okşayarak gezinmeye başladı.

O sırada Ian, Selena'nın geceliğini yukarıya doğru sıyırdı. Elleri genç kadının vücudunda geziniyor, binlerce beklenmedik biçimde ona dokunuyor, heyecan ve beklentiyle ürpermesine sebep oluyordu. Vücudunun kendisinin bile hiç dokunmadığı yerleri, Ian'ın tecrübeli parmaklarının altında duygu yoğunluğundan patlayacak gibi oluyordu. Ian onun vücudunu heyecanla keşfetmeye devam etti, ta ki Selena böylesine tatlı ve eşsiz bir işkenceye bir dakika daha dayanmasının mümkün olmadığını hissedene kadar...

Ian onun üstüne çıktı.

Bakışları kenetlenmişti. Ian onun üstünde ağır ağır nefes alıyor, dağınık saçları tıraşsız yanağına altın sarısı bir perde gibi düşüyordu. Selena onun gözlerinde anlamadığı bir çaresizlik, yeni yeşeren arzusunu soğuk bir nefes gibi bölen bir korku gördü. Ian onun kocasını düşünüyor ve korkuyordu.

"lan..."

Ian onu bir öpücükle susturdu ve Selena yine kendinden geçti. Genç adamın eli nazikçe Selena'nın vücudunda gezinerek Selena'nın bir bacağına kenara itti ve bacaklarının arasına girdi. O içten dokunuşu Selena'nın içinde sıcak, nabız atışına benzer bir arzu uyandırmıştı. Dudaklarının arasından küçük inilti dökülürken kollarını Ian'ın kaygan ve nemli sırtına doladı.

Ian onun içine girdi.

Selena o anda bir acı hissetti ve çığlık atıp içgüdüsel olarak onu itmeye çalıştı. "Hayır!"

Ian donup kaldı ve kocaman, şaşkın gözlerle ona baktı. Alnı terden ıslanmış, nemlenen saçları alnına yapışmıştı.

Ian'ın sessizliği Selena'yı korkuttu.

Yanlış, kötü bir şey yapmıştı. "Ne oldu?" diye mırıldandı.

Ian eğilip onun alnına bir öpücük kondurdu ve geri çekilip Selena'ya baktı. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bakiresin."

Selena ona bunu nereden bildiğini soramadan Ian ona sınıksız sarıldı ve yüzünü onun boynuna gömdü. Genç kadın onun titrediğini hissedebiliyor, sesinin boğulduğunu duyuyordu. Ian'ın ılık gözyaşları Selena'nın boynundan akıp saçlarına karıştı.

Selena o gözyaşlarını teninde hissedince onu öpmeye başladı. Başta küçük, sonra ateşli bir öpücüktü bu. Ian'ın yanaklarını, boynunu, omuzlarını öptü.

Ian usulca inleyip ellerini Selena'nın bacaklarının arasına götürdü ve ona baştan çıkarıcı bir samimiyetle dokunarak vücudunu harekete geçirdi.

Yavaşça tekrar içine girdi. Bu hareket Selena'yı germiş, içini bütünüyle doldurmuştu. Acı devam ediyordu, hâlâ şiddetliydi ama aldığı zevk o kadar yoğun ki Selena acıyı neredeyse unutmuştu, umursamıyordu.

Ian'a kenetlenirken kalçaları içgüdüsel olarak onun ritmine ayak uydurdu. Ian önce nazikçe, sonra biraz sert bir şekilde onu o saf, heyecan verici bir duygu seline itti ve Selena da o duygulara teslim oldu.

Ian onun daha fazla dayanamayacağı anı biliyordu. Neye ihtiyacının olduğunu ondan daha iyi biliyordu ve derine, daha derine giderek istediği şeyi ona verdi.

Sonrasında Ian ona kenetlendi ve gitmesine izin vermedi. Selena'nın istediği de buydu. Ian onun yanına uzandı. Sıcak, nemli tenleri mükemmel bir uyumla birbirine kenetlenirken, çarşaf bacaklarına dolandı. Selena aşklarının bu yeni ve tatlı kokusunu alabiliyordu.

Sonra Ian ansızın ona dönüp üstüne çıkarak onu yatağa iyice gömdü.

Selena ona baktığında Ian'ın yüzündeki ifade onu şaşırttı. Ian'ın yüzünde kocaman bir tebessüm vardı. Selena'nın içini eriten, bütün yüzünü kaplayan bir tebessümdü bu. Ian daha önce hiç bu kadar genç, umarsız ve göz kamaştırıcı bir şekilde yakışıklı görünmemiştir. "Dışarıda bir yerlerde bir kocan yok, Selena."

Bu sözler Selena'nın içini tarif edilmez bir mutlulukla doldurdu. Burası gerçekten onun eviydi. Gecenin bir yarısı kimse gelip ondan yürek parçalayan bir seçim yapmasını istemeyecekti. "Emin misin?" diye sordu.

"Eminim."

"Ve bunu... az önce yaptığımız şey sayesinde mi anladın?"

"Ah, evet."

"Bilmiyorum," dedi Selena ona bakarken onu yine istediğini fark ettiği için şaşıracak. Yüzünde bir tebessüm belirdi. "Belki tekrar yapabiliriz. Emin olmak için."

Ian onu öpmek için eğilip Selena'nın hâlâ şiş olan dudaklarına doğru, "Ah, tanrıçam," diye fısıldadı, "kesinlikle haklısın."

Yirminci Bölüm

Dört gün boyunca odadan dışarı çıkmadılar.

Ian, yatak örtüleri çıplak bacaklarına dolanmış, yastıklar başının altına yığılmış bir halde yatağa serilmişti. Yanındaki mum cızırdıyor, havaya keskin bir is kokusu yayıyordu. Yatağın biraz ötesinde katman katman gölgeler oluşmuştu ve ona kendi evinde, kendi odasında olduğunu tek anımsatan şey pencereye vuran ay ışığıydı.

Kucağındaki kitabı kapattı ve yanında uyuyan Selena'ya baktı.

Çırılçıplak bir halde ona iyice sokulmuştu ve kızılımsı saçları altın sarısı ışıltılar saçıyordu. Ian bir parmağını onun sıcak, kadifemsi omuz kıvrımında gezdirince Selena uykusunda iç geçirip gülümsedi.

Ian o güne dek aşka dair duyduğu her şeyi şimdi hissedebiliyordu. Her bakışta, her dokunuşta, fısıldanan her sözde içinde inanılmaz duygular uyanıyordu. Takıntı, sahip olma, fethetme, yenilgi, zevk ve acı... Ian hepsini hissediyor, böylesine derin duygular tadabilmenin, böylesine yanıp tutuşmanın keyfine varıyordu. *Sihir.*

Selena hafifçe inleyip dönünce eli Ian'ın göğsündeki kıllara kayıp koltukaltında durdu. Ian hassas tenine dokunan her bir parmağın sıcaklığını hissetti. Ardından Selena'nın bacakları kıvrılıp yumuşak ve erotik bir hareketle onun bacaklarının üstüne kaydı.

Tanrım, ne kadar da güzeldi... Yanakları uyumaktan kızarmış, bir tutam saç boynuna dolanmıştı. Selena onun sol meme ucuna küçük, sıcak bir öpücük kondurunca Ian onun uyandığını anladı.

"Yeterince bekledik mi?" diye mırıldandı Selena. Buğulu ses tonu, Ian'ın bedeninin harekete geçmesine yetmişti.

Ian homurdandı. Selena onu sesiyle bile baştan çıkarabiliyordu.

Ona olan arzusu yine eskisi kadar güçlü, eskisinden de güçlü, eskisinden çok daha güçlü ve şiddetli bir şekilde geri gelmişti.

Kolunu Selena'nın altına kaydırıp onu kendine çekti ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırıp dudaklarının yumuşaklığının, ıslak, tuzlu tadının zevkini çıkardı.

Selena içten bir şekilde kıkırdarak geri çekildi. "Ben yine acıktım."

Ian onun çenesine dokunup yüzünü kendine çevirdi. "Bu kez canın ne istiyor?"

Selena gülümsedi. "Benim için fark eder mi?"

Ian'ın bakışları yatağın yanındaki masaya kaydı. Boş tabak ve bardaklar, yarısı yenmiş meyveler ve şekerleme dolu kâseler üst üste yığılmıştı. "Haklısın. Gücümüzü korumalıyız."

Selena öylece arkasına uzanıp olgun bir şeftali aldı. Şeftaliden kocaman, sulu bir parça kopardı ve meyvenin suyu çenesinden süzülüp göğsüne akarken kahkahalar attı. Ian da uzanıp şeftaliden bir ısırık aldıktan sonra Selena'yı tutkuyla öptü.

Selena, Ian'ın yanındaki yastıklara gömüldü. "Güneş ışıklarını yüzümde hissetmeyi özledim. Haydi, yürüyüşe çıkalım."

Ian bu sözleri duyunca içine bir korku dalgası yayıldı. Fakat korku o ilk darbeden sonra dağıldı çünkü artık korkmasını gerektiren bir şey yoktu. Selena bakireydi. Bakire olması, çektiği acı ve çarşafın üstündeki kan, Ian'ın ihtiyacı olan kanıtı ona sunuyordu. Odanın önünde ya da dış kapının çevresinde gezinen hayalî bir koca yoktu. Ian'ın artık hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktu.

Hiçbir şeyden korkmamak ve aniden ortaya çıkıp ona gelecek ümidi vermesi inanılmaz bir duyguydu. Ian bu duygular olmadan çok uzun bir

zaman geçirmişti, hatta belki de hep böyleydi ve şimdi, otuz beş yaşında bu duyguyu hissetmek onun için hayal edebileceği en değerli armağandı.

“Ben korkmuyorum.” Ian bu sözleri usulca söylemiş, yüksek sesle söylediğini fark edince de irkilmişti. Kulağa çok saçma ve çocukça gelmiş olmalıydı. Selena bunun ne anlama geldiğini nereden bilecekti?

“Şimdi bu korkusuzlukla ne yapacaksın, peki?”

Ian kaşlarını çattı. Böyle bir şeyin onu şaşırtmaması gerekirdi ama Selena’dan böyle bir şey duymayı beklemiyordu. Bu zamana dek hiç Ian’ın beklediği şeyleri söylememişti. Ian onun ipeksi saçlarını yüzünden çekip gülümsedi. “Ne demek istiyorsun?”

Selena bir an için o tanıdık, düşünceli ifadesine bürünüp alt dudaklarını ısırdı. “Sen burada insanların... koruyucusu olarak yıllar geçirdin, değil mi?”

“Evet.”

“Korktuğun için.”

“Evet.”

“O halde artık hayatını değiştirmelisin.”

“Değiştirdim.”

“Nasıl?”

Ian ona yaklaştı. “Dört günümü yatakta sevdiğim kadınla geçirdim.”

Selena ona kocaman bir tebessümle karşılık verdi. “Benim demek istediğim şey bu değil. Sözlükte değişim kelimesi dönüşüm, başkalaşma olarak tanımlanıyor.”

“Ben...”

“Hayalin nedir?”

“Hayal mi?” Ian onun sözlerini papağan gibi tekrar ediyordu. Omuz silkti. “Bilmiyorum, ölene dek seni sevmek olabilir.”

“Aptal. Bu bir hayal değil, bir... gerçek.” Selena yüzünde çok ciddi bir ifadeyle Ian’a baktı. “Senden çok daha fazlasını bekliyorum.”

“Ah, öyle mi?”

“Evet. Burada koruyuculuk yapmandan çok daha fazlasını. Sen bir doktorsun. Dışarıdaki dünyada çok daha fazlasını yapabilirsin.”

“Ama ellerim...”

Selena neşeyle elini havada savurdu. “Bu kadar bencil olma. Benim beynim hasarlı, Johann frengiden ölüyor, Andrew hafızasının derinliklerine yerleşen kötülüklerle mücadele ediyor, Maeve ise aklının yerinde kalması için her gün savaş veriyor. Ellerin her şeyi görüyorsa ne olmuş? Günün birinde o görüntüleri görmezden gelmeyi öğreneceksin.”

“O kadar kolay değil. O görüntüler...”

“Tam karşında dururken Maeve’i görmezden gelmekten hiç farklı değil bu. Üstelik bunu yıllardır yapıyorsun. Tek bir sesi duymak için yemek vaktinde edilen sohbetleri duymazdan gelmekten hiç farkı yok. Bu, kendine öğretmen gereken bir beceri.”

Ian ona karşı çıkacaktı ki kendine engel oldu. Böyle bir şey gerçekten mümkün olabilir miydi? Dışarıdan gelen görüntüleri görmezden gelmek, istenmeyen gürültüleri görmezden gelmek kadar kolay olabilir miydi?

Ian yine doktor olabilirdi Bir cerrah olamasa da psikiyatrist olabilirdi. Bir psikiyatrist olarak lanetini insanlara yardım etmek amacıyla kullanabilir, böylece akıllarından geçen gerçekleri görebilirdi.

Sonunda her şeye yeniden başlayabilir, daha iyi bir adam olabilirdi.

Selena ona baktı. Yüzünde hafif bir tebessümle ona bakarken gözleri ışıldadı. “Benim *aksettiğim*, affedersin, *bahsettiğim* değişim de buydu.”

“Yine doktorluk yapabilirim.”

“İşte şimdi bir hayalden bahsediyorsun. Ama hayalin çok küçük.”

Ian güldü. “Benim *hiçbir* şeyim küçük değildir.”

Selena’nın onun ne demek istediğini anlaması biraz zaman almış anladığındaysa yüzünde kocaman bir tebessüm belirmişti. “Ben ondan bahsetmiyorum, senin de bildiğin gibi... Hayatında tıptan çok daha fazlası var. Yalnızca doktor olman gerekmiyor.”

Ian bir parmağını onun çıplak karnında gezdirdi. “Baba olmak için elimden geleni yapıyorum. Konuşmayı kesersen tekrar deneyebiliriz.”

Selena güldü. "Şu, vücudun içinde büyüyen bebeklerle ilgili yalanı bana yutturmaya çalışma. Çünkü inanmıyorum. Ayrıca baba olmayı şimdi bile deneyebilirsin."

"Bence artık sana babalık etmek için geç kaldım."

Selena'nın sesi yumuşadı. "Lara'nın bir babaya çok ihtiyacı var."

Bu sözler beklenmedik bir şekilde Ian'ın canını acıtmıştı. "Benim de ihtiyacım vardı. Hayat bazen çok da adil olmuyor, tanrıçam."

Selena yüzüstü yatarak Ian'a baktı. "Sesin çok çirkin ve öfkeli. Tekrar dene."

Ian, Selena'ya, onun o güzel, nemli gözlerine bakarken ümitsizliğinin yok olduğunu hissetti ve o duygunun yerini aşk aldı. "Babam ben on yaşındayken öldü," dedi usulca.

"Onu çok özlediğinden eminim."

Ian kalbinden geçenleri söyledi. Anımsadığı kadarıyla böyle bir şeyi ilk kez yapıyordu. "Hem de hayatımın her günü."

"Sence Lara da böyle hissetmiyor mudur?"

Ian iç geçirdi. "Eminim hissediyordur ama ne..."

"Acısını hafiflet."

"Ama..."

Selena parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Cümleye o kelimeyle başlama. Bu senin 'hayır' demeye hazırlandığını gösterir. 'Hayır' cevabını kabul etmiyorum."

Ian ona bakıp kendini o gözlerin karanlığında kaybetti. Her zamanki gibi Selena ondan en iyi, en onurlu, en dürüst yanını ortaya çıkarmasını istiyordu.

Çok basit, Ian.

Ian ansızın gülümsemeye başladığını hissetti. "Sanırım o çocukla işe başlayabilirim..."

"Evet," diye mırıldandı Selena.

Aşk, o usulca söylenmiş, kesinlik ve dürüstlikle dolu kelimeyle Ian birini sevmenin gerçek anlamını görmeye başlamıştı. *Sihir*, diye düşündü

tekrar ve öpmek için Selena'yı kendine çekti. Dudaklarına doğru, "Seni seviyorum," diye fısıldarken şeftalinin o tatlı tadını aldı.

Selena onun üstüne çıkıp gülümsedi. Yüzünü çerçeveleyen kızıl kahve saçları Ian'ın kollarını gıdıklıyordu. "Şimdi yine sevişmeliyim," dedi Ian'ın tüylerini diken diken eden buğulu bir sesle.

"Ah, gerçekten mi?" Ian elini Selena'nın çıplak bel çukurunda gezdirip aşağıya kaydırды. "Anlaşılan o ki sana bir hanımefendi gibi konuşmasını da öğretmem gerekecek."

"Ben kibar konuşmayı da biliyorum, Ian." Selena kirpiklerini kırıştırtıp gülümsedi. "Biraz daha sevişebilir miyiz lütfen?"

Ian güldü. Tanrım, burada onunla, rüyalarının kadınıyla birlikte etraflarını saran mum ışığı, tatlı şeftali aroması ve seks kokusu eşliğinde öylece yatmak ve hayal kurmak çok güzeldi. Hayal kurmak çok güzeldi...

"Sence orada iyiler mi?" diye tısladı Edith, tombul eliyle ağzını kapatarak.

Johann hoş bir kahkaha attı. "Eminim hepimizden daha iyi durumdadırlar."

Andrew kocaman açtığı gözlerini kapalı kapıya dikip kaşlarını çatı. "Sanmıyorum. Günlerdir dışarı çıkmadılar."

Lara ağlamaya başladı. "Ben Selena'yı özledim."

Kraliçe homurdandı. "Bu kadar sevişmek vücut için iyi değildir."

Hepsi gözlerini kapıya dikti ve uzun bir sessizlik oldu. Son birkaç gündür Ian'ın odasının kapısında dördüncü kez toplanıyorlardı. Selena ve Ian o kapıdan çıktığında nasıl bir değişim yaşadıklarını görme heyecanı ile ilk gün nefeslerini tutup beklemişlerdi. İkinci gün heyecanları o ilk canlılığını kaybetmişti. Kaygılarını dile getirmişlerdi. Ve şimdi, dördüncü gündeysen yalnızca Johann sakindi.

Kraliçe Victoria üç defa kapıyı yakma kararı almıştı.

Edith içeriden gelen sesleri daha iyi duyabilmek için bir bardak getirmişti.

Maeve ise Selena'yla oğlunun yokluğunu düne kadar fark etmemişti. Ama şimdi farkındaydı ve neler olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Kalabalığın arasında ilerleyip kapıya yürüdü. "Bu kadar yeter!" diye seslenerek kapıya sertçe vurdu.

İçeriden bir küfür, sonra bir kıkırdama, sonra da gürlleme geldi. Maeve kapıyı açıp içeri girdi. Herkes onun arkasına dizilmişti.

Ian'ı yerde çırılçıplak halde kahkahalar atarken buldular. Selena da çırılçıplaktı ve onun üstüne çıkmıştı. Şeftaliler ve elmalar yerlere saçılmıştı. Bir düzine mum eriyip bitmişti. İs tavana yükselmiş, köşelere kadar yayılmıştı.

Selena doğrulup Ian'm kucağına oturdu ve neşeyle onlara el salladı. "Merhaba!"

Ian buruşuk çarşafı çekiştirip Selena'nın göğüslerini örttü.

Selena kıkırdadı. "Ah, evet. Göğüslerimi Andrew'a göstermemem gerektiğini unutmuşum. Lütfen beni affedin."

Odaya büyük bir sessizlik hâkim oldu.

Sonra Johann gülmeye başladı. Ona ilk katılan Kraliçe oldu ve onu da Edith izledi.

Maeve öne doğru bir adım attı. Gülmüyordu. "Sanırım bir düğünümüz olacak."

Selena doğruldu. "Gerçekten mi? Ne heyecan verici!" Sonra kaşlarını çattı. "Düğün nedir?"

Maeve'in yüzünde alışkın olmadıkları, sert bir ifade belirdi. "İki kişi yatağa girmeden önce yapılan şey..."

Selena tüm odayı çınlatan neşeli, berrak bir sesle kahkaha attı. "O zaman çok geç kaldık."

"Ian," dedi Maeve, "on dakika sonra seninle salonda görüşürüz." Başını dik tutup yatak odasından çıktı ve aval aval bakan kalabalığı da peşinden sürükledi.

Kapı arkasından sertçe kapandı.

Sonra Maeve de belli etmeden gülmeye başladı.

Ian bunu yaptığına inanamıyordu. Giyinmişti –lanet olsun ki– ve gölgeler içindeki karanlık koridordan ona muhtemelen bir ahlak dersi verecek olan annesinin onu beklediği salona doğru yürüyordu. Annesinin...

Ian merdivenlerden inip gün ışığının aydınlattığı hoke geldi. Işık, gözlerini acıtarak ona aşk yuvasından çıkıp dünyaya döndüğünü anımsatmıştı.

Salonun kapısı kapalıydı. Kapıyı sertçe çaldı ve annesinin "Gir," diyen boğuk sesini işittikten sonra içeri girdi.

Maeve şöminenin yanında duruyor, uzun boylu ve dimdik görünüyordu. Aceleyle tepede topuz yaptığı saçları sol kulağının yanından sarkıyordu. Ellerini açık yeşil kaşmir kıyafetinin ceplerine sokmuştu.

Annesinde farklı bir şeyler vardı ama Ian adını koyamıyordu.

Maeve kızıl kaşlarından tekini yavaşça kaldırdı. "Demek hâlâ yürürebiliyorsun... Bence bu bir başarı."

Ian o anda annesindeki farklılığı anladı. Maeve'in bakışlarında korku yoktu, kurdelesıyla gergin bir şekilde oynamıyordu ve Ian'a rahatça bakabiliyordu. Aklı başındaydı ve kendinden emin görünüyordu. Kontrollüydü.

Ian onunla gurur duydu. "İyi görünüyorsun, anne."

Annesinin ağzının kenarında küçük bir tebessüm belirdi. "Gerçekten mi?"

Saçına dokundu ve topuzunun bozulduğunu fark edince kaşlarını çattı.

Ian hiç düşünmeden onun yanına gitti ve Maeve'in topuzunu ensesine doğru kaydırıp birkaç tokayla tutturdu. Annesinin kulağına, şakaklarına dokunurken görüntüler gözünün önünde dönüp durdu. Annesi Ian'ın babasını, bir zamanlar bu salonda onun saçlarını nasıl düzelttiğini düşünüyordu. Bir balodan önce, hayır, yemekten sonra...

Ian o görüntüleri kontrol etmeye çalıştı ve odaklandığında görüntülerin kaybolduğunu, tutarsız bir sesler ve renkler bütününe dönüştüğünü fark etti. Kulağının dibinde dolanıp duran bir sivrisineğin vızıltısından öte bir şey değildi.

Ian elini çekip annesine baktı. Annesinin yüzünde garip bir ifade vardı ve Ian bu ifadenin aşinalığı karşısında şaşkına döndü. "Teşekkürler," dedi Maeve.

"Bir şey değil."

"Sen Selenayla yattın," dedi Maeve sonunda. "Ve bunu... romantik anlamda söylüyorum."

"Kıyafetlerimizin kurumasını beklediğimizi düşünmüyordun sanırım?"

Maeve kendini tutamayıp bir kahkaha attı. “Terbiyesizleşme! Burada... bir anne gibi davranmaya çalışıyorum.”

Ian’ın tebessümü silindi. Maeve’e baktı ve her şeyi, onu kırdığı, ona kötü davrandığı ve onu reddettiği tüm zamanları geri alabilmeyi diledi. “Sen bana her zaman annelik ettin zaten,” dedi Ian usulca.

Bir şeyler daha, diye düşündü, bir şeyler daha söyle. Ama aklına hiçbir şey gelmiyordu, boğazındaki kocaman yumru ve bağışlanma arzusu dışında içinde hiçbir şey hissetmiyordu.

Maeve’in gözlerine gözyaşları hücum ederken dudakları titremeye başladı ve “Hayır...” diye mırıldandı.

Ian aralarındaki mesafeyi kapatmak, hatta annesinin gözlerindeki yaşları silmek istedi. Ama yerinden kımlıdayamıyor, annesiyle o türden bir samimiyet kuramıyordu. Çok fazla şey yaşanmış, köprünün altından çok sular akmıştı. Karanlık, çirkin ve kayıp zamanların yanı sıra iletişim kopukluğuyla geçmiş zamanlar da yaşanmıştı.

Orada, ikisine de saatler gibi gelen bir süre boyunca öylece dururken Ian annesinin de onun kadar pişmanlık yaşadığını anladı. Şömine rafındaki porselen saatin kolları yavaş yavaş ilerliyordu.

Anneni ya üzersin ya da üzmezsin. Basit bir karar. Basit.

Bu düşünce Ian’ın aklına keskin, berrak ve arındırıcı bir şekilde gelmişti. Sanki Selena içine girmişti de ona güçlü olmasını, risk almasını söylüyordu.

Senin için her şey kolay, Selena.

Senin için de her şey çok zor, Ian.

Selena haklıydı. Dünya bu kadar basit seçimlere dayanıyordu. Ian şimdi uzanıp kelimelerle annesine dokunabilirdi. Bir önemi olmayabilir, yıllarca ilişkilerine zarar veren hataları düzeltemeyebilirdi ama Ian’ın hiç düşünmediği ve sürekli özlemini çektiği bir şey gerçekleşebilirdi.

Bir başlangıç olabilirdi.

Ian annesine baktı ve solgun yanaklarını ıslatan o gümüş rengi gözyaşlarını gördü. Ona dokunabilmek için dua etti. O kadar...

Fakat elbette yapamadı. Henüz yapamazdı. Tek yapabileceği şey belli belirsiz bir başlangıçtı. “Anne, ben... çok özür dilerim. Her şey için ”

Ian çok da büyük bir şey yapmadığını fark etti. Yapması gerekeni üstünkörü bir şekilde taklit etmişti yalnızca.

Bu özür Maeve'i şaşırtmıştı. Gözleri kocaman açılmış, sonra da dudaklarında hafif, titrek bir tebessüm belirmişti. "Ben de özür dilerim, Ian." Maeve gün ışığında bembeyaz ve narin görünen elini uzattı.

Ian içini saran korku ve sonrasında hissettiği ümitte o ele baktı.

Görüntüler yine zihnine üşüşmüş, onu gözlerini kapatmak zorunda bırakmıştı. Fakat bu kez onu bekleyen çok güzel görüntüler ve yürek ısıtan sözler olduğunu Ian ancak bir süre fark etti.

Seni seviyorum, Ian.

Ian gözlerini açtı. Annesiyle bakışları karşılaştı ve kenetlendi. Ian o anda annesinin o sözleri yüksek sesle söylemeyeceğini anladı, bunu ona henüz söyleyemezdi. Maeve, Ian'a hemen güvenemeyecek kadar kırgındı ve bu anın gerçekliğinden de emin değildi. Derinlerde bir yerde kendi zihninin boşluğunda kaybolduğundan, yarın oğlunun onu yine görmezden geleceğinden korkuyordu.

"Bu gerçek," dedi Ian alçak sesle.

Maeve hiçbir şey söylemeden yalnızca başını eğdi. Gözünden bir damla daha gözyaşı süzüldü ve sonra hafifçe öksürdü. "Selena konusunda ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım? Ah, elbette evleneceğiz."

"Ona evlenme teklifi ettin mi?"

"Hayır, ama teklif bir formaliteden başka bir şey olmayacak."

Maeve güldü. "Söz konusu olan Selena'ysa hiçbir şey formalite olamaz."

Ian da onunla birlikte güldü. "Orası kesinlikle doğru. Evliliğin mantığına sığması gerek." Ian'ın sesi gittikçe azaldı ve sonra kaşlarını çattı. "Yüce Tanrım..."

"Evet," dedi Maeve. "Sorun olabilir."

Herkes çalışma odasında, Maeve ve Ian'ın onlara katılmasını bekliyordu. Ne diyeceklerini bilemiyormuş gibiydiler ve odaya ağır bir sessizlik çökmüştü. Selena etrafındaki yüzlere bakarken içi her birine karşı sevgiyle doldu. Onlar Selena'nın ailesiydi.

Gülümsedi. "Hepiniz çok endişeli görünüyorsunuz. Johann dışında." Odanın diğer tarafına geçip Johann'm yanına yürürken tebessümü her adımında yüzüne biraz daha yayılıyordu. "Biliyordun, değil mi?"

Johann da onunla birlikte güldü. "Biliyordum. Ne olmuş yani?"

Kraliçe ellerini dolgun kalçalarına vurdu ve yüksek sesle öksürdü. "Ne olmuş? *Benim* krallığımda kimse sır saklamaz."

Selena kendini tutamayarak gülmeye başladı. Anılar zihninde dönüp durdu ve yanakları kızardı. "Harikaydı," diye fısıldadı Johann'a.

"Peki, şey miydin?.. Anla işte..."

"Lanet olsun," diye çıktı Kraliçe. "Bu da ne demek oluyor?" Johann'ın yanına gidip kapalı haldeki yelpazeyle adamın kafasına vurdu.

"Sır değil ki, Ekselansları," diye karşılık verdi Selena, "Johann bakire olup olmadığını öğrenmek istiyor."

Kraliçe, Johann'a bu kez de avucunun içiyle vurdu. "Bir hanımefendiye bu soruyu sormak bir erkeğe düşmez." Sonra Selena'ya döndü. "Bakire miydin?"

"Öyleydim," dedi Selena, yüzünde kocaman bir tebessümle. "Ama artık değilim. Bu arada harikaydı, Ekselansları."

Kraliçe hafifçe iç geçirdi. "Eminim öyledir..."

"Selena!" Ian'ın sesi odanın içinde gürledi ve herkes ona döndü. Ian kapıda duruyordu. "Sen neden bahsediyorsun?"

Orada öyle güçlü, uzun boylu ve sevgi dolu bir ifadeyle duran Ian'ı görür görmez Selena'nın içi eridi. Ona doğru koşup kollarını boynuna dolamak ve onu öpmek istedi. Her yerini... "Seksten," diye karşılık verdi.

"Hanımefendiler öyle şeylerden bahsetmez."

Selena kaşlarını çattı. "Yani sevişebilirim ama bundan bahsedemez miyim?"

Ian'ın biraz tadı kaçmıştı. "Ah, hayır..."

"Bu kesinlikle çok saçma. Seni öpebiliyorsam..."

"Yeter!" diye haykırdı Ian. "Herkes dışarı çıksın."

Kraliçe diklendi. "Hayatta olmaz, beyefendi. Biz böyle iyiyiz."

Ian bir süre yanıt vermeyip birazdan bağıracakmış gibi bir ifadeyle öylece durduktan sonra usulca, "Selenaya sormam gereken bir soru var," dedi.

Herkes nefesini tutmuştu.

Selena'nın gözleri bir arkadaşından diğerine kaydı. Kulaklarına inanamıyorlarmış gibi şaşkın bir ifadeyle Ian'a bakıyor ve sırtlıyorlardı.

"Acele edin!" diye haykırdı Kraliçe. "Erkeklerin kararları çok kırılgandır."

"Evet," diye ona hak verdi Edith. "Kendini kolayca kaybedebilir."

Johann yüzünde zayıf, temkinli bir tebessümle Ian'a baktı. "Kaybetmez, daha yeni buldu."

Odadakiler aynı anda ayağa kalkarak ayaklarını sürüyüp ellerini çırpın çok başlı bir çıyan gibi kapıya koşturdular.

Kapı arkalarından sessizce kapandı.

"Ian," dedi Selena, içini bir korku sararken. "Ben yanlış anladım..."

Ian ona gergin ve zoraki bir tebessümle karşılık verirken cebinden bir şey çıkardı. Selena'ya yaklaşıp asi bir saç tutamını genç kadının alnından çektikten sonra dizlerinin üstüne çöktü.

"Selena..."

Selena, Ian'ın arkasındaki tül perdeden kalabalığın orada toplandığını gördü. Pencereden içeriyi görebilmek için hepsi verandaya dolmuştu. Selena dışarıdan gelen hafif uğultuyu ve Kraliçe Victoria'nın, "Susun!" diye haykırdığını duydu. Şimdi herkes susmuştu.

Ian dudaklarını ıslatıp Selena'ya baktı, pantolonunun cebinden yavaşça güzel bir yüzük çıkardı ve ona uzattı. "Selena, bana karım olma onurunu bahşeder misin?"

Pencereden bir alkış sesi yükseldi.

Ian o tarafa keskin bir bakış atarak kalabalığın durulmasını sağladıktan sonra tekrar Selena'ya döndü.

Selena ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmiyordu, ondan ne beklendiğine dair en ufak bir fikri de yoktu. Bu yüzük bir hediye miydi? Yoksa asıl önemli olan, Ian'ın sarf ettiği sözler miydi? "Yanlış mı anladım? Evlenmemizi mi istiyorsun?"

Ian derin bir iç geçirerek nefesini serbest bıraktı. "Evet."

“Neden?”

“Çünkü seni seviyorum.”

Selena ona gülümsedi. “Ben de seni seviyorum, Ian. Ama bunun evlenmekle ne ilgisi var?”

Ian sözlerini özenle seçiyordu. “Evlilik sonsuza dek bir arada kalma sözü vermektir.”

“Tabii ki bir arada kalacağız. Şimdi Tanrı’nın önünde sana söz veriyorum. Evlendik işte.”

“Hayır. Evlilik aynı zamanda... yasal bir anlaşmadır. Kilisenin ya da devletin temsilcisi önünde yemin etmemiz gerekir.”

Selena kaşlarını çatı. “Benim sözüm yeterli değil mi?”

Ian başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ama verdiğim sözün gerçek olması için başka birine ihtiyacım yok ki... Söz verdim. Ben onurlu biriyim ve bu kadarı yeterli.”

Ian yüzünü eliyle kapattı. “Lanet olsun! Bunun sorun olacağını biliyordum. Anlamıyorsun...”

“Bu sözleri anlamayacak kadar hasta değilim, Ian. Kafamı karıştıran bir kavram bu. Sana söz vermemi istedin ve ben de verdim. Ama bu kadarı yetmiyor. Daha fazlasını istiyorsun ve o istediğin yasal anlaşmayı anlamadığımı düşünüyorsun. Ama yanıliyorsun. Şu ‘evlilik’ kelimesini daha önce sözlükten araştırdım ve ne anlama geldiğini okudum. Bir evlilikte kadın eştir ve eş de köledir. Ama inekler kölelik yapar, Ian.” Selena ona doğru eğildi. “Sığır.”

Ian bıyık altından küfretti. “Evet.”

“Ben inek olmak istemiyorum.”

Ian’ın dudaklarının arasından bir kahkaha yükseldi ve sonra yavaşça Selena’ya baktı. Gözlerindeki keskinlik şimdi kaybolmuştu. Onun yerinde yalnızca aşk, anlayış ve saygı vardı. “Her zamanki gibi her şeyi çok net bir bakış açısıyla görüyorsun.” Ian yüzüğü masaya koyup Selena’nın yanına gitti ve ona dokunacak kadar yaklaştı. “Evlilik bir kadının bakış açısıyla çok anlamsız bir şey, haklısın. Kocalar hiçbir şeyden ödün vermiyor ve her şeyi kadınlardan bekliyor. En azından sözlükteki tanımını bu şekilde.”

“Evet,” dedi Selena gururla. “Ben öyle anladım.”

"Ama bundan fazlası da var." Ian'ın kısık sesi, Selena'nın bütün vücudunu ürperten bir dokunuş gibiydi. "Evliliğin yasal, sosyal ve ahlaki boyutunu unut. Ben sana bu sebeplerden ötürü evlenme teklifi etmiyorum. Kesinlikle çok daha basit ve aynı zamanda çok daha karmaşık bir sebepten ötürü seninle evlenmek istiyorum." Ian, Selena'ya doğru eğilip onu öpecek kadar yaklaştı. "Sen beni değiştirdin, Selena. Dünyayı farklı gözlerle görmemi, doğruları ve yanlışları göz önünde bulundurarak kararlar almamı ve onur, aşk ve ilişki gibi eski meselelere inanmamı sağladın. Sana gelmemin ve annemin yüzüğünü sana vermemin sebebi bu. Yasalar önünde sana sahip olmak ya da kilise tarafından kutsanmak için değil. Bencilce bir sebep. Seni sevdiğim ve sen benim dünyam olduğun için."

"Ah, Ian..."

"Zayıf, bencil ve cahil bir adam olduğum için evlen benimle," dedi tutkuyla fısıldayarak. "Sana ihtiyacım olduğu için evlen benimle."

Selena onun yanağına dokundu. "Senin karın olmama mı ihtiyacın var?"

"Evet."

"Ne zaman?"

Ian sırıttı. "Önümüzdeki salı gününe ne dersin?"

Selena ona gülümsedi. "Salı günü mükemmel."

Ve dışarıdaki kalabalık sevinçten çılgına döndü.

Yirmi Birinci Bölüm

Lan kendini tam bir aptal gibi hissediyordu.

Verandada durup parlak çimenlerin üstünden ormanın karanlık bir köşesindeki eğrelti otlarının arasında oturan genç kıza baktı. Kız, eski bir bez bebeği göğsüne bastırmıştı ve yapayalnız bir halde oturuyordu.

Şimdi ne olacak, Selena? diye düşündü. Şimdi ne yapacaktı? Kızın yanına gidip, “Merhaba, Lara. Selena sana babalık etmemi istiyor,” mu diyecekti?

Keşke böyle bir şey için söz vermeseydi. Söz vermiş gibi bile yapmasaydı.

Lan arkasındaki kapalı kapıya baktı. Ama içeri girmesinin de bir anlamı yoktu. Selena o koyu renkli gözlerinde hayal kırıklığıyla onu orada bekliyor olacaktı.

Lan ayağa kalkıp temkinli bir adım atınca eski tahtalar ayaklarının altında gıcırdadı. Kollarını göğsünde kavuşturup kendini yürümeye merdivenlerden inip çakıl taşlarını ezerek çimenliğin sonuna kadar gitmeye zorladı.

Oraya varınca bir an için yine duraksadı ve ellerini iki yanına indirdi. “Merhaba, Lara.”

Lara paniğe kapılıp çığlık atarak ona döndü. Ama bunu o kadar hızlı bir şekilde yapmıştı ki dengesini kaybedip yan olarak düştü. Bebeği elinden kayıp granit taşa düştü ve siyah düğmeden tek gözü Ian'a dikildi.

Lara, "Do... Doktor Carrick," diye mırıldanırken olduğu yerde geriledi.

Ian ona elinden geldiğince nazik bir şekilde gülümsedi. "Korkma." Kelimeler dudaklarının arasından şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde çıkmıştı. Ian, kıza doğru yürüdü ve aralarında birkaç metre kalınca eğilip çömeldi.

Lara heyecanlanarak eve doğru bir bakış attı. "Te... ters giden bir şeyler mi var?"

Kızın gözlerinden açıkça okunan korku, Ian'ı utandırmıştı. "Hayır, Lara. Ben yalnızca... seninle biraz vakit geçirmek istedim."

Lara'nın gözleri kocaman açıldı ve "Öyle mi?" diye mırıldandı.

"Burada kendini yalnız hissedebileceğini düşündüm."

Lara hafifçe titreyen alt dudağını ısırды. "Ben... ben çoğu zaman yalnızım."

Bir fısıltı gibi çıkan bu tatlı itiraf, Ian'm yüreğine dokundu ve ansızın buraya geldiği için sevindi. Nereden başlayacağını, bir çocukla nasıl konuşması gerektiğini düşündü. Ama neyin işe yarayacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Elinde yalnızca biraz anlayış ve bir parça gerçeklik vardı. "Senin yaşlarındayken ben de kendimi sık sık yalnız hissedirdim."

"Öyle mi?"

"Hayat bazen çok zor, değil mi? Biraz da ürkütücü."

Lara hafifçe ona yaklaştı. Bebeğini alıp göğsünde sallayarak Ian'ın yanına oturdu. Ian onun konuşmasını bekledi ama Lara konuşmadı. Oturup kocaman gözlerle onu izlemekle yetindi.

Ian paltosunun cebinden küçük bir kitap çıkardı. "Sana bir hikâye okumamı ister misin?"

Lara'nın dudaklarında yıldırım hızıyla bir tebessüm belirdi.

Ian kitabı açtı ve okumaya başladı. *Sindirella*'yı okurken sesi güçlü ve kendinden emin çıkıyordu.

Sindirella'nın baloya gittiği kısımda Lara, Ian'a biraz daha yanaştı. Ian bir an için onun başını omzuna yaslayacağını sandı ama Lara öyle bir şey yapmadı. Oysaki Ian şaşırtıcı bir şekilde yaslamasını dilemişti.

Hikâye bittiğinde Lara ışıltılı gözlerle ona baktı. "Gerçekten de çok güzel bir hikâyeydi."

Ian ona uzanıp kızın dağınık saçlarını gözlerinin önünden çekmek istediye de yerinden kımıldamadı. Onu yatıştırmayı istemesi biraz garibine gitmişti. Üstelik bunu nasıl yapacağını da bilmiyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama ne diyeceğini bilmiyordu. O sırada titrek bir cıvıltı duyuldu.

Narin bir kuş, hemen başlarının üstündeki yuvasından uçup çam iğneleriyle kaplı zemine küçük, kırılğan bir yığın halinde kondu. Çırpınarak öylece yatarken sarı gagası bir açılıp bir kapanıyordu. Kırılan kanadı tuhaf bir açıyla eğilmişti. Ian o küçük, zavallı şeyi avucuna alarak, "Zavallı yavru," diye mırıldandı.

Lara küçük kuşa bir mucizeymiş gibi bakıyordu. "Ona dokunabilir miyim?" diye sordu.

Ian elini Lara'nın dizine koydu. "Haydi, dokun."

Genç kız, kuşa uzunca bir süre baktıktan sonra elini uzattı ve pembe, tombul parmaklarıyla kuşun başını okşadı. Ardından Ian'a bakıp gü-lümsedi. "Ah, ne kadar da yumuşak..."

Kuşa biraz daha yaklaşp bez bebeğini okşadığı gibi kuşun başını okşadı. "Uçup evine gitmelisin, küçük kuş," diye mırıldandı.

"Sanırım kanadı kırılmış," diye karşılık verdi Ian.

Lara nefesini tutup Ian'a baktı ve titrek bir sesle, "Bu yavru kuş ölecek mi?" diye sordu.

Ian'ın ilk aklına gelen, objektif bir yanıt olmuştu. Evet. Büyük ihtimalle ölecek. Ama Lara'nın kocaman, ümit dolu gözlerine baktığında içinde bir şeylerin yumuşadığını hissetti. İlk kez dürüstlüğünün aslında bir kalkan olduğunu fark etti. Dürüstlüğünü kesici bir alet gibi kullanıyormuş gibi yapmak istemediği konuşmaları kısa kesmek ve hissetmek istemediği duygulardan kaçınmak için ondan faydalanıyordu. Kör bir dürüstlüğün

arkasına gizlenmişti. Fakat şimdi, yavaş gelişen bir kız ve kanadı kırık bir kuşla ormanda otururken lan yanıldığını görüyordu.

Ortada iki gerçek vardı. Bunlardan biri ümit barındırıyor, diğeri barındırmıyordu.

“Belki onu her gün beslersek güçlenir.”

“Onu yuvasına koyabiliriz. Orada daha iyi olur.”

“Annesi artık onunla ilgilenmez.”

“Kanadı kırıldığı için mi?”

lan başını salladı.

Lara bir an için bakışlarını ondan kaçırdı. Tekrar lan’a döndüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. “Anneler yaralı çocuklarını sevmezler, değil mi?”

lan ansızın bu iri gözlü, kısık sesli çocuğun hayatını düzeltip ruhunun derinliklerinde hissettiği acıyı hafifletecek bir şeyler yapabilmeyi dileyerek, “Ah, Lara...” diye mırıldandı. Lara’nın artık kuşlardan bahsetmediğini, kendi annesinden bahsettiğini biliyordu. lan, Lara’yı yıllar önce buraya bırakan kadını anımsıyordu. Lara o zamanlar güler yüzlü, neşeli, küçük bir kızdı.

Tanrım, bu anıyı viskinin gölgelediği geçmişinden nasıl bulup çıkarabilmişti ki? Ama işte orada, karanlıkta titreşip yüzeye çıkmayı bekliyordu.

Üstelik lan o zaman da Lara’ya hiçbir şey söylememiş, elini tutup gözyaşlarını silmemişti. Kadından, Lara’yla birlikte bir miktar para almış ve tek kelime etmemişti. Lanet olası tek bir kelime bile...

Güçlkle yutkundu. “Üzgünüm, Lara.”

Lara gözlerini kırıştıırarak ona baktı. “Ne için?”

Pek çok şey için. lan bu kez ona dokundu. Lara’nın tombul yanaklarındaki ıslaklığı silen, hafif bir dokunuştı bu. lan o dokunuşla kızın ham ve anlaşılmamış acısını hissetmişti. Kıp kırmızı bir girdap halinde dönüp duran keder, kafa karışıklığı ve kayıp duygusunu zihninin içinde görmüştü.

O dokunuş, lan’ı utanca boğmuştu. Ne diyebilirdi ki? Yıllarca uzak durduğu, hatta beslediği o acıyı nasıl telafi edebilirdi?

Hiçbir şey yoktu, tek kelime edemezdi.

Lara kaşlarını çatı. "Doktor Carrick?"

Ian onun neler olduğunu anlamadığını biliyordu ve bunun bir önemi de yoktu. Selena haklıydı; hayatımızda önemli olan, geçmişimiz değildi. Lara'ya gülümsedi. "Şu küçük yavru kuş için bir solucan bulmaya ne dersin? Belki de ona pamuktan bir yuva bile yapabiliriz."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Ian gülümseyerek ayağa kalktı. "Haydi!"

Lara bebeğini göğsüne bastırıp Ian'ın peşinde takıldı ve eve doğru bir adım attıktan sonra durdu. Başını kaldırmadan Ian'ın eline uzandı. Ian onu bekleyen teması gördüğünde hayatında ilk kez durumu kabulendi, hatta keyifle karşıladı.

Gözünün önüne gelen görüntüler, tamamen beklenmedik görüntülerdi. Keder, acı ve kafa karışıklığı yok olmuştu. Kızın zihni şimdi çocuksu bir heyecanla dolmuştu. *Umarım ilk solucanı ben bulurum... Dayan, yavru kuş. Ben sana bakacağım.*

Ian ansızın başardığını fark etti. Kısacık bir masal okuyup birkaç dakika ilgi göstererek bu çocuğu gülümsetmiş, ona ümit vermişti.

Ian, Lara'nın, onun kocaman elini tutan minicik eline baktı ve bir an için kalbinde büyük bir acı hissetti.

Hayatında ilk kez kendini bir baba gibi *hissetmişti*.

Ardından birlikte solucan avına çıktılar.

Selena, Maeve'in kapısını çaldı. Kapının arkasından gelen ayak seslerini, ardından da aceleyle söylenen, "Gir," sözünü duydu.

Selena pirinç kulbu çevirip kapıyı açtı ve beklenmedik bir şekilde fazlasıyla güneş alan odaya girdi. Odaya büyük, cibinlikli bir yatak hâkimdi, üstüne sarı beyaz kareli, ipek bir örtü serilmiş ve Battenberg stili dantelli yastıklar yerleştirilmişti. Etrafındaki açık sarı duvarlar, yer yer parlak pembe gül desenli duvar kâğıdıyla kaplanmıştı. Boyalı ahşap kitaplıklar bir duvarı kaplamış, raflar da kitaplar, süs eşyaları ve

gerçek gibi görünmeleri için içleri doldurulup dikilmiş ölü hayvanlarla doldurulmuştu.

Sıcak ve davetkâr bir görünüme sahip olan mermer şöminenin yanında çiçekli yastıklarla dolu, sarı turuncu bir koltuk duruyordu. Şöminenin üstündeyse yaldızlı bir çerçeve içinde incecik, altın sarısı bir tüle sarınmış, sarışın, çıplak bir kadının resmi vardı. Tablonun alt köşesinde siyah, devasa harflerle ressamın adı olan *Jonas* yazıyordu.

Selena etrafını hayranlıkla izliyordu. "Yatak odan çok güzel, Maeve," dedi.

Maeve ona kocaman bir tebessümle karşılık verdi. "Teşekkür ederim. Geldiğin için de teşekkür ederim." Dönüp ceviz ağacından dolabını karıştırarak camgöbeği renginde, çok hoş, ipek bir elbise ve bir buket kuru çiçek buldu. "Al," dedi ve elbiseyi yatağın üstünde düzeltmeye çalıştı. "Bu benim gelinliğimdi. Bunu giymeni istiyorum."

Selena usulca gelinliğe doğru yürüdü. Bu, gördüğü en güzel şeydi. Elbisenin etek kısmına dokunup kumaşın ipeksi yumuşaklığını, açık yakasını çevreleyen ekru rengi danteli hissetti. Gelinliğin omuz kısmındaki yumuşak katmanlara, kat kat inen dantellerle süslü kollarına hayran kalmıştı. "Ah, Maeve..."

"Haydi, dene. Düğüne beş gün kaldı. Üzerinde değişiklikler yapmamız gerekebilir." Maeve şifoniyere gidip çekmeceleri tek tek açarak dantelli iç çamaşırlarını kucağına dizdi.

Selena korse denen o işkence aletine bakarak yüzünü buruşturdu. "Onu giymem."

Maeve güldü. "Korse ve düğün birbirinden ayrılamaz. Bu bir kuraldır."

"Ben kurallara uymam. Üstelik ilk reveransımda bayılmak istemiyorum."

"Bu bütün kadınlara olur. Benim düğünümde kadınlar dans pistinde sinek gibi yere yapışmıştı."

"Çok saçma."

Maeve omuz silkti. "Hayat zaten büyük ölçüde saçma. Ama sana şunu söyleyebilirim: Bu korseyi giymediğin sürece o kıyafetin içine giremezsin."

Selena iç geçirip Maeve'in yanına gitti ve korseyi aldı. Korse başparmağıyla işaret parmağının arasından çelik gibi kıpırtısız bir şekilde sarkıyordu. "Bunu kim tasarlamış?"

"Bir adam. Erkeklerin ne kadar kötü olduğuna dair başka kanıt ister misin?" Maeve içtenlikle gülümsedi.

"Kadınlar gerçekten de bu kadar akılsız mı? Bunu bulan kişiye gülüp geçmeliydiler."

"Çok doğru. Haydi, şimdi giy şunu."

Selena iç geçirdi. "Maeve, bazen deli hallerini bu haline tercih ediyorum."

Maeve güldü. "On dakika bekle."

Selena yatağın ayak ucunda durup Maeve'in onu katmanlar halinde giydirmesine izin verdi. Kombinezon, iç çamaşırı, çorap, tarlatan, jüpon üstüne jüpon, eldiven ve sutyen... Kıyafetler bitmek bilmiyordu ama sonunda Maeve o narin, turkuaz rengi elbiseyi Selena'nın başından geçirdi. Işıltılı kumaş, Selena'nın vücudundan süzülüp yere kadar indi.

Selena kendini şu peri masalındaki Sindirella gibi hissetmişti. Kendi etrafında dönüp boy aynasında elbisesine baktı. "Ah, Maeve..." dedi usulca. "Çok güzel oldum."

"Evet." Maeve'in sesi sevgi doluydu. "Annen –her neredeyse– bu halini görseydi seninle gurur duyardı."

Selena yanıt veremedi Maeve onun elini tuttu ve onu süslü, ceviz ağacından tuvalet masasına götürerek oturmasını işaret etti. Oval ayna ikisini de çerçevelemişti.

Maeve, Selena'nın saçlarını taramaya başladı. "Benim zamanımda gelinlerin çoğu beyaz giyerdi. O zaman bile onlardan farklıydım." dedi hafifçe iç geçirerek.

Selena aynadan Maeve'e bakarken arkadaşının hissettiği acıyı hem gözlerinde gördü hem de yorgun sesinden anladı. "Hep farklı mıydın?"

Maeve birinin ona böylesine özel bir soru sormasına şaşırmış gibi görünerek Selena'ya baktıktan sonra gülümsedi. "En hüzünlü tarafı da bu... Hayır. Ah, sürekli sesler duyuyordum ve herkesin de duyduğunu sanıyordum. Ama sesler bana çocukken engel olmuyordu. Arka bahçedeki arkadaşlar gibi fısıldaşıp gülüşüyor, beni çağırıyorlardı. Herbert'a âşık olduğumda on altı yaşındaydım. O ise neredeyse otuzundaydı ama o da beni, benim onu sevdiğim kadar sevdi. Hiç düşünmeden evlendik ve sesler bir süreliğine tamamen kaybolacak kadar mutlu oldum. Hayatım boyunca sıyrılamadığım depresyon artık geçmişte kalmıştı. Sanmıştım ki..." Maeve omuz silkip Selena'nın saçlarına baktı. "Çok genç ve saftım. Her şeyin her zaman mükemmel olacağını sanmıştım. Çok geçmeden Ian aramıza katıldı."

Sesi bir fısıltıya dönerken parmakları da Selena'nın saçlarında dondu. "Değişimin ya da sonun nasıl başladığını hâlâ anımsıyorum. Bebeğimi emzirmeye korkuyordum. Düşünebiliyor musun?" Maeve başını kaldırıp gözyaşlarının arasından aynadaki yüzüne baktı. "Hayatımı emdiği fikrine kapılmıştım."

"Ah, Maeve..."

"Hislerimi Herbert'tan saklamaya çalıştım ama durumu anladı. Her zaman her şeyi anlardı. Böylece sesler geri geldi. Üstelik bu kez daha da yüksek çıkıyorlar, acı acı feryat ederek Ian'ın beni öldürmeye çalışan bir şeytan olduğunu, Herbert'ın da beni artık sevmediğini söylüyorlardı. Seslerle ve var olmayan insanlarla konuşmaya başlamıştım. Gitmeleri için elimden geleni yaptım, başımı duvarlara bile vurdum ama hiçbir işe yaramadı. İşler iyice çığırından çıktığında da... içime kapandım. Kendimi sıcak, karanlık bir odada, küçük bir top olarak hayal ettim. Bir süre sonra sesler kaybolmaya başladı. Ama er ya da geç geri geliyorlardı."

Selena, Maeve'in o halini bir kez görmüştü. Yaşlı kadın yere oturmuş, sallanıp kendi kendine mırıldanıyor, hiç kimseyi duymayıp kimseye yanıt vermiyordu. Onu yatağa taşımaları gerekmişti.

Maeve tarağı mermer masaya bıraktı ve Selena'nın önünde diz çöktü. "Ama seni buraya bunlardan bahsetmek için çağırmadım. Belki de onun için çağırdım. Ben... ben yalnızca sana oğlumla evleneceğin

için ne kadar mutlu olduğumu söylemek istedim. Seni sevdiğimi ve ailemize katılmanı istediğimi söylemek için. Ve..." Maeve'in sesi kayboldu. Boğazını temizleyip kucağında duran yumruk halindeki ellerine baktı.

"Maeve?"

Maeve başını yavaşça kaldırıp Selena'ya baktı. "Aynı hataları tekrarlamayacağım. Çocuklarını korkutmayacağım, Selena, sana söz veriyorum. Onlardan uzak duracak ve onları pencereden izleyeceğim. Onları uykularında seveceğim."

"Maeve, sen neden bahsediyorsun?"

"Ian'ın o güzel, mavi gözlerine bakıp deliliğimden ötürü utanç duyacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama sen onu değiştirip yumuşattın ve şimdi Ian bana yaklaşmaya başladı." Yaşlı kadının gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Çocuklarını korkutacak bir şey yapmam, bunu ona söyle."

Selena, Maeve'in yanağına dokundu. "Ah, Maeve... Çocuklarımız senden korkmayacak. Büyükkannelerinin iyi ve kötü günlerinin olduğunu en başından bilecekler. Onları sevdiğini de bilecekler. Bu da onlara yetecektir."

"Hayır." Maeve o kelimeyi usulca, başını iki yana sallayarak söylemişti.

Selena ise tüm kalbiyle inanarak ve sertçe, "Evet," dedi. "Herbert'in Ian'a yıllar, yıllar önce söylemesi gereken şey de buydu."

Maeve ağırlığını topuklarına verip başını eğdi. "Haklı olman için dua edeceğim."

"Dua etme, Maeve, inan."

Ian sandalyesinde arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Şah mat."

Johann, Ian'ın şahı, veziri ve kendi kalesi gibi birkaç taş dışında boş olan satranç tahtasına baktı. "Lanet olsun."

"Doktor Carrick iki defa arka arkaya kazandı," dedi Andrew. İhten

Johann gülümsedi. "Poker oynayabilirdik ama lan'ın yozlaşmışlıklarla dolu geçmişi yüzünden yine şansım olmaz. Tahmin etmece oynamaya ne dersiniz? İyi bir performans sergileyemeyecek kadar sıkıcısın."

lan ona yanıt verecekti ama eve yaklaşan bir at arabasının sesi araya girdi. Andrew, Edith ve Kraliçe aynı anda ayağa fırlayıp ön kapıya koştular ve birbirlerini itip kakarak o küçük yan pencereden dışarıya baktılar.

"Böyle bir günde kim dışarıya çıkar ki?" diye sordu Edith. "Çılgınca yağmur yağıyor."

"Yaşlı bir adam, kendisinden de yaşlı arabasıyla gelmiş," dedi Andrew.

Kraliçe nefesini tutup dizlerini bükerek reverans yaptı. "Bu Albert! Sonunda beni almaya geldi."

Edith cık cıkladı. "Soyluların arabaları bile bu durumdaysa ülkenin durumu pek de iyi sayılmaz demektir."

lan oyun masasından kalkarak kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açıp girişe çıktı. At arabası yavaşlayıp gıcırdayarak durdu ve bir adam, sürücü koltuğundan inip çakıl taşlı yolda ilerlemeye başladı.

Gelen yabancı, bir çiftçinin güçlü kollarına sahip, geniş omuzlu, iri yarı bir adamdı. Yüzünü kapatan geniş siperlikli şapkası yağmurdan ıslanmış ve kulaklarına kadar inmişti. Üzerinde kahverengi, yağmurdan lekelenmiş, yün bir kıyafet, ayağındaysa siyah çizmeler vardı. Veranda merdivenlerine gelince duraksadı ve basamakları başını kaldırmadan, gıcırdatarak, ağır ağır çıktı.

Sonunda verandaya geldi ve başını kaldırıp şapkasını çıkararak koltuğunun altına sıkıştırdı.

Edith ve Kraliçe hemen bir çığlık atıp geriledi.

Adamın yüzünün yarısı korkunç bir yarayla kaplıydı. Görünüşe bakılırsa eskiden kalma bir yaraydı bu. Çirkin, morumsu çıkıntılar adamın elmacık kemiklerinin buruşmuş görünmesine neden oluyordu. Derisinin bir kısmı sol gözünün bir kenarını aşağıya doğru çekiyordu. Bir kulağı kırmızı bir kabarcığın ortasındaki siyah bir delik gibiydi. Kısa, kırpık, beyaz saçları gürdü ve başının sağ tarafında birikmişti. Sol tarafındaysa küme küme görünüyordu.

“Merhaba,” dedi Ian. “Ben Doktor Carrick.”

Yabancı, yaralı doku yüzünden zorlanarak ona çarpık bir tebessümle karşılık verdi. “Ben Elliot Brown.”

“İçeri gelin,” dedi Ian, girişe doğru geri adım atarak.

Ev halkı karıncalar gibi dağılıp yaralı yabancının içeri girişini izlemek için karanlık köşelere gizlendi.

Elliot girişe adımını attı ve kapının önündeki küçük kilimin üstünde durdu. Kocaman, çizmeli ayaklarının altındaki kilim, posta pulu kadar kalmıştı. Adam uzunca bir süre yere baktıktan sonra boğazını temizleyip başını kaldırdı. “Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın...”

Ian gülümsedi. “O konuda endişelenmeyin.”

Elliot geniş, ıslak cebinden buruşuk, kirli bir sayfa çıkardı. “Bulduğunuz kadın için geldim. Kendisi benim karım olur.”

“Aman Tanrım!” dedi Johann salondan. Sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalkarken topukları sert zeminde takırdadı.

Ian yaşlı adama hayretle baktı. “Ne?”

“Ian! Bak!” Selena’nın tiz ve heyecanlı sesi sessizliği böldü. Üzerinde Ian’ın annesinin gelinliğiyle merdivenlerin başında dikiliyordu. Uzun saçları kızarmış yanaklarını çerçevelemişti.

Selena gülümseyerek aşağıya koştu ve yabancıyı görünce ansızın durdu. Bir an için ağzı açık kaldı ve sonra gülümsemeye devam etti. “Bir konuğumuz var.” Elliot’a döndü. “Lethe Ev’ine hoş geldiniz, bayım. Paltonuzu almamızı ister misiniz?”

“Merhaba, Agnes,” dedi Elliot, Selena’ya doğru uzun bir adım atarak. “Şerif Monahan bana burada bir kadın olduğunu söyledi. Kaybolduğunu biliyordu. Seni almaya geldim.”

Ian yerinden kımıldayamıyor, ona dönemiyordu. Bu adam, bu yaralı ve ayaklarını sürüyerek yürüyen adam Selena’yı almaya gelmişti. Onu almaya gelmişti. Kelimeler beyninin içinde dönüp durdu, ta ki başka bir şey düşünemeyinceye, nefes alamayacak hale gelinceye kadar... “Elinde sağlam bir kanıt olması gerekiyor,” diye çıktı.

Elliot irkildi. “Anlamadım...”

"Merhaba," dedi Ian. "Ben Doktor Carrick."

Yabancı, yaralı doku yüzünden zorlanarak ona çarpık bir tebessümle karşılık verdi. "Ben Elliot Brown."

"İçeri gelin," dedi Ian, girişe doğru geri adım atarak.

Ev halkı karıncalar gibi dağılıp yaralı yabancının içeri girişini izlemek için karanlık köşelere gizlendi.

Elliot girişe adımını attı ve kapının önündeki küçük kilimin üstünde durdu. Kocaman, çizmeli ayaklarının altındaki kilim, posta pulu kadar kalmıştı. Adam uzunca bir süre yere baktıktan sonra boğazını temizleyip başını kaldırdı. "Rahatsız ettiğim için kusura bakmayın..."

Ian gülümsedi. "O konuda endişelenmeyin."

Elliot geniş, ıslak cebinden buruşuk, kirli bir sayfa çıkardı. "Bulduğunuz kadın için geldim. Kendisi benim karım olur."

"Aman Tanrım!" dedi Johann salondan. Sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalkarken topukları sert zeminde takırdadı.

Ian yaşlı adama hayretle baktı. "Ne?"

"Ian! Bak!" Selena'nın tiz ve heyecanlı sesi sessizliği böldü. Üzerinde Ian'ın annesinin gelinliğiyle merdivenlerin başında dikiliyordu. Uzun saçları kızarmış yanaklarını çerçevelemişti.

Selena gülümseyerek aşağıya koştu ve yabancıyı görünce ansızın durdu. Bir an için ağzı açık kaldı ve sonra gülümsemeye devam etti. "Bir konuğumuz var." Elliot'a döndü. "Lethe Evi'ne hoş geldiniz, bayım. Paltonuzu almamızı ister misiniz?"

"Merhaba, Agnes," dedi Elliot, Selena'ya doğru uzun bir adım atarak "Şerif Monahan bana burada bir kadın olduğunu söyledi. Kaybolduğunu biliyordu. Seni almaya geldim."

Ian yerinden kımıldayamıyor, ona dönemiyordu. Bu adam, bu yaralı ve ayaklarını sürüyerek yürüyen adam Selena'yı almaya gelmişti. Onu almaya gelmişti. Kelimeler beyninin içinde dönüp durdu, ta ki başka bir şey düşünemeyinceye, nefes alamayacak hale gelinceye kadar. "Elimde sağlam bir kanıt olması gerekiyor," diye çıkıştı.

Elliot irkildi. "Anlamadım..."

“Göster bana.” Ian bu sözleri adama âdeta sataşır gibi söylemişti.
“Bana bir kanıt göster.”

Selena, Ian’a sert ve acı ile karışık korku dolu bir ifadeyle bakınca Ian, Selena’nın ona vuracağını sandı. Fakat Selena bayıldı.

Ian ve Elliot aynı anda ona doğru koştular. Önce Ian yanına varıp kollarını Selena’nın vücuduna sararak onu kendine çekti. “Ona dokunma,” diye çıkıştı, Elliot’ı uzaklaştırarak.

Ardından Selena’yı kucaklayıp salona götürdü ve içi dolgulu koltuğa yatırarak rahatça nefes alabilmesi için elbisesinin bağlarını gevşetti. O sırada korsesinin beyaz kenarını gördü. Başka zaman olsa ona güler, aklını kaybettiği için deli gömleği giydiğini söyleyerek ona takılırdı.

Ama şimdi şaka yapacak hali yoktu. Selena’nın yanında diz çöküp titremesine engel olamadığı eliyle onun yüzünü okşadı. İçmek istiyordu. Tanrı aşkına, içmek istiyordu. “Tamam, tanrıçam, sen biraz dinlen. Ben bu konuyla ilgilenirim.”

“Doktor Carrick...” dedi Elliot alçak, saygılı bir sesle.

Ian ayağa fırlayıp adama döndü.

Elliot odanın ortasında dikiliyordu. Arkasında duran ev halkı, çocuklar gibi birbirine kenetlenmiş, aval aval bakıp birbirlerine dokunuyor, bir şeyler işaret ediyorlardı. Lara avucundaki kuşu usul usul sallarken ağlıyordu, Andrew üzgün görünüyordu, Johann’ın bile benzi atmıştı. Yaşlı adama inanmaları, ondan korkmaları Ian’ı kızdırdı.

“Defolun!” diye haykırdı kalabalığa.

Sözünü tekrar etmesine gerek kalmamıştı. Andrew, Edith ve Kraliçe bir anda duman gibi gözden kayboldular. Bir saniye önce oradayken şimdi bir anda yok olmuşlardı. Geriye sadece Johann kalmıştı. Johann duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Rahat ve kayıtsız bir hali vardı. Gerginliğinin tek göstergesi kısık gözleriydi.

“Dışarı!” Ian ona dışarı çıkmasını söylemek istiyordu ama dudaklarının arasından başka bir şey, başka bir kelime dökülmedi.

“Ama...”

“Dışarı.”

Johann, Ian'a son bir imalı bakış daha atıp odadan çıktı ve kapıyı da arkasından kapattı.

Ian, Elliot'a döndüğünde öfkesi tüm hızıyla alev almış, zirveye ulaşmıştı. Tanrım, bu adamı yumruklamak, o yaralı yüzünü yere yapıştırmak istiyordu. "Sen onun kocası değilsin, yaşlı adam. Şimdi evimi terk etmen için sana on saniye veriyorum."

Koltukta uzanan Selena dönüp hafifçe inledi.

Yavaşça doğruldu ve Ian'ı görünce içtenlikle gülümsedi. Fakat Elliot'ın orada olduğunu fark edince tebessümü silindi.

Elliot elini cebine götürüp küçük bir fotoğraf çıkardı. "İşte..." Tombul elini Ian'a doğru uzattı. "Bu bizim düğün fotoğrafımız."

Selena, Ian'a keskin bir bakış attıktan sonra Elliot'ın yanına gitti ve Ian da onun peşinden gitti. Selena'ya dokunmak, elini onun eline götürüp sıkmak istiyordu ama yapamadı. Bu kadar öfkeliyken farkında olmadan Selena'nın parmaklarını kırmaktan korktu.

Selena önce fotoğrafa dokunup o küçük, süslü çerçeveyi okşadıktan sonra sonunda onu eline aldı.

Bu bir düğün fotoğrafıydı. Ortada hata falan yoktu. Selena ve Elliot...

Selena sessizce iç geçirdi.

Ian'm öfkesi kaybolmuş, yerini yapış yapış, terli bir korku almıştı. Yine öfkelenmek, yoğun, mantıksız bir öfkeye kapılmak istiyordu ama içinde öyle bir hararet hissedemedi. Ansızın soğumuştı, çok soğumuştı.

"Ben çok genç görünüyorum," diye mırıldandı Selena.

"On iki yaşındaydın," diye karşılık verdi Elliot.

Ian başını aniden kaldırdı. "Onunla on iki yaşındayken mi evlendin?"

Elliot başını salladı. Bir an için tekrar konuşacak, bir açıklama yapacakmış gibi göründü ama konuşmadı. Dümdüz, boş bir ifadeyle Ian'a bakmaya devam etti. Parmakları içgüdüsel olarak fotoğrafa kenetlenmişti.

"Ama ben seni anımsamıyorum," dedi Selena kısıp, acı dolu bir ses tonuyla.

Elliot uzunca bir süre Selena'ya baktıktan sonra Ian'a döndü: "Ona ne yaptın?"

"Onu kurtardım. Sen ona ne yaptın? Buraya ciddi bir şekilde yaralanmış olarak geldi. Başına darbe almıştı."

Elliot'ın yüzü bir anda solmuştu. "Ona ne olmuştu?"

"Sen söyle," diye atıldı Ian.

"Bilmiyorum. Nasıl... kurtuldu?"

"Ben çok iyi bir cerrahım," dedi Ian acıyla. Selena'nın yaralanmasına Elliot'ın sebep olduğunu düşünmek istiyordu ama yaşlı adamın aniden dehşete kapıldığı gözünden kaçmamıştı. Ona Elliot zarar vermemişti, Ian'ın bundan kuşkusu yoktu. Ama vermiş olmasını diliyordu. Ah, bunu gerçekten diliyordu. Böylece Ian'ın o adamı öldürmek için bir bahanesi olurdu.

"O yüzden mi beni tanımadı? Başına aldığı darbe yüzünden mi?"

Ian, yaşlı adamın sesindeki ümidi, o basit sorunun altında yatan acıyı hissetmişti. "Evet."

Elliot gözlerini kırptırdı. Ian'a bakarken gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben... ben onsuz ne yapardım, bilmiyorum. Teşekkür ederim."

Sözcükler, minnet bildiren o sade sözler önceki ifadelerinden çok daha fazla can yakıcıydı.

"Anlamıyorum." Selena bakışlarını Elliot'tan Ian'a, sonra tekrar Elliot'a çevirirken gözleri dolmuştu. "Be... ben bakireydim."

Elliot'ın benzi attı ve yaşlı adam, Ian'a döndü.

Güzel, diye düşündü Ian. Haydi, çılgına dön. Beni düelloya davet et. Bir şeyler yap. Ian ilk baştaki öfkesini, o duygu yoğunluğunu geri getirecek herhangi bir şey istiyordu. İçini yavaş yavaş kemiren o uyuşukluğu yok edecek bir şey...

Ama yaşlı adamın gözlerinde ne öfke ne de kin belirdi. Gücünü kaybeden, açıklanamaz bir keder vardı yalnızca.

Ian ansızın her şeyi anladı ve bir an için ölecekmiş gibi hissetti. Bu ırk yarı adam, Selena'yı seviyordu. Ian'ın sevdiği gibi seviyordu. Bunca

volu karısına, aşkına kavuşmak için tepmişti ve şimdi karısının başka bir adamla yattığını, üstelik birlikteliklerini hiç anımsamadığını öğrenmişti.

Adamın tek söyleyebildiği, kısık, titrek bir sesle, "Bakire miydin?" olmuştu.

Selena korkuyla sesini yükselterek tekrar, "Anlamıyorum," dedi. "Bir bakire nasıl evli olabilir?"

Elliot'ın iri parmaklarının arasındaki şapka yere düştü ve yaşlı adam kollarını göğsünde kavuşturarak Selena'ya baktı. "Ben seni kurtarmak için seninle evlendim, Agnes. New York sokaklarında yankesicilik yapan yapayalnız, küçük bir kızdın. Seni bulduğumda dayak yemiş ve ölüme terk edilmiştin." Elliot'ın dudaklarında beliren tebessüm, sol gözünün neredeyse tamamen kapanmasına yol açmıştı. "Ama o zamanlar bile kendi içinde bir mücadele veriyordun. Babanın seni dövdüğünü ve seni almak için geleceğini söylüyordun. Seninle evlenmediğim sürece benimle hiçbir yere gitmiyordun. Evlenmezsek seni ihbar edeceğimden korkuyordun. Böylece ben de seninle evlenmeyi kabul ettim."

"Ama yine de birbirimize... dokunmamız gerekirdi."

Elliot bir süre sessiz kaldıktan sonra kısık sesle, "Bana baksana, Agnes," dedi.

Selena ona baktı. "Evet?"

Genç kadın onun ne demek istediğini anlamamıştı ama Ian anlamıştı. Elliot'ın yüzü Agnes'i ondan uzak tutmuş, yakınlaşmalarını engellemişti. Tanrı aşkına, kim bilir adam ne acılar çekmişti... Yıllarca onun gibi bir kadını sevmek ve ona dokunamamak...

"Yüzünün evliliğimizle ne ilgisi var?" diye sordu Selena.

Elliot ona yanıt vermeden önce uzun uzun iç geçirdi. "Dedin ki yüzüm..." Elliot güçlkle yutkunarak başka tarafa baktı. "Beni bu halimle istemedin."

"Ah, Elliot Brown..." Selena nefes aldı. "Neden?"

"Neden' mi?" Elliot kaşlarını çattı. "Nedeni açık değil mi?"

"Yani neden benim gibi bir kadını sevdin?"

Odaya yine rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü. Selena önce Ian'a, sonra yine Elliot'a baktı. "İyi bir adam olduğun belli, Elliot. Bu, gözlerinden anlaşıyor. Ama sana yalan söyleyemem. Ben Ian'a âşığım."

Elliot uzunca bir süre gözlerini sımsıkı kapattıktan sonra yavaşça açtı. "Sen hâlâ benim karımsın."

"Peki, şimdi ne yapacağız?" diye sordu Selena usulca.

"Ne mi yapacağız?" diye tekrar etti Elliot. "Eve gideceğiz."

Tek kelime. İki harfli, küçücük bir kelime her şeyi mahvetmişti.

Ev.

Ian bir an için Elliot'ın acısını, yüzünü ya da hayatını umursamadı. Karşısında duran bu adamın kalbini deşmek, cesedini kimsenin bulamayacağı soğuk, isimsiz bir mezara gömmek ve böyle bir şey hiç olmamış gibi davranmak istedi.

Düne... ah, düne geri dönebilmeyi nasıl da istiyordu!

Yirmi İkinci Bölüm

Ian kollarını göğsünde kavuşturmuş ve bakışlarını yere dikmiş halde verandada duruyordu. Yerinden kımıldamıyor, neredeyse nefes bile almıyordu. Kendini, dokunsalar parçalarına ayrılacakmış gibi gergin ve kırılgan hissediyordu.

O yabancı, Selena'nın kocasıydı. Bu kelime hızla büyümüş, sesler gittikçe yükselmiş, güçlü, şiddetli keder çığlıklarına dönüşmüştü. Ev halkı bile Elliot'ın gelişinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Ian onların kedere gömülme becerisine imreniyordu. O bunu yapamıyordu. Uyuştüğunu, içinin boşaldığını hissediyordu. Eski halinden bir şeyler bulmaya çalıştı ama o acı çeken ve herkesi küçümseyen zavallı adamdan geriye hiçbir şey kalmadığını gördü. Kalbini saran o buz gibi zar yok olmuştu. Selena onu değiştirmişti ve şimdi Ian hayatı öylesine yoğun bir şekilde hissediyordu ki ondan daha fazla kaçması mümkün değildi. Acısı içini sızlatıyor, göğsünü yakıyordu.

Yüzünde kaskatı bir ifadeyle Edith'e, Elliot için bir oda hazırlamasını emretmiş, yaşlı adamın gözden kayboluşunu izlemişti. Ama adam fazla uzağa gitmemişti, yalnızca koridorun sonundaydı. O yabancı adam, kapalı kapının ardında şafağın sökmesini bekliyordu.

Ian, Elliot'ın genç, yakışıklı ve zengin biri olmasını isterdi. Böylece onunla mücadele edebilir, lanet olası bir adamla dövüşüp önüne bakabi-

lirdi. Karısını arayan ve onsuz nasıl yaşayacağını bilmediğini söyleyen yaralı bir adamdan başka herkesle mücadele edebilirdi.

Karanlık geceyi izledi. Selena o yağmurlu gecenin içinde bir yerlerdeydi. Ian onun yarım saatten uzun bir süre önce evden kaçtığını görmüş, kendi kendine onu rahat bırakmasının daha iyi olacağını, onu görmesinin daha çok acı vereceğini söylemişti ama biliyordu, Selena'nın peşinden gideceğini biliyordu.

Peki ama ona ne söyleyecekti?

Ian verandanın gıcırdayan basamaklarından dikkatlice inip karanlık geceye adım attı ve çakıl taşlarıyla kaplı yoldan ormana doğru ilerledi. Gökyüzü kapkara, yüklü bir karın gibi süzülüyor, keskin soğuk, yağmur damlalarına teslim oluyordu. Damlalar ağaçların üstüne düşüyor, yapraklara çarpıyor, Ian'ın yüzüne vuruyordu. Ian ormana girip ağaçların güçlü ve pürüzlü gövdelerine tutunarak yolunu bulmaya çalıştı.

Devrilmiş bir kütüğün üstünden karanlığa dalıp Selena'yı tahmin ettiği yerde, ıslak eğreli otları ile mantarların arasındaki o gizli yerinde buldu.

Bir süre hiçbir şey söylemeden yalnızca Selena'yı izledi ve o anın kristalleşerek anıya dönüşmesini bekledi. Selena karanlıkta ağaçların arasında diz çökmüş, sırlıklam bir halde başını öne eğmişti. Elinde de ufak tefek cisimler vardı. Ian onun elinde ne olduğunu biliyordu: denizin sayısız öpücüğüyle pürüzsüzleşmiş bir deniz kabuğu, nemli toprağın kararttığı kurumuş bir yosun yumağı, Selena'nın açık gri renkteki stres taşı ve ona Ian'ın gözlerini anımsatan mavi bir cam parçası.

Keder, Ian'ın yüzüne soğuk, can yakan bir tokat gibi inmiş, onu bir an için nefessiz bırakmıştı.

"Selena..." İsmi, Ian'ın dudaklarından bir fısıltı, bir dua gibi dökmüştü.

Selena ona yanıt vermedi, gözlerini kapatıp elini uzatmakla yetindi.

Ian hemen atılıp diz çökerek Selena'nın elini tuttu ve ona kenetlendi.

Genç kadın onun dokunuşuyla kederini gösteren, küçük, boğuk bir ses çıkardı ve başını iki yana salladı. Sonra yavaşça gözlerini açtı. Yağmur

suları küçük bir dere gibi yüzünden akıyor, burnunun ucundan süzülüp dolgun alt dudağında birikiyordu. Gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı.

Söylenecek çok şey vardı ama aynı zamanda da hiçbir şey yoktu. Ian'ın içi acıyla doldu. Selena ona içi boş bir deniz kabuğu, bir parça çamur gibi gelmiş, onu şekillendirip bilgilendirmesi için Ian'a yalvarmıştı. Ian da bunu yapmış, Selena'nın zihnini şiire, edebiyata ve aşka açmıştı. Ian kendi içindeki iyiliği aramış, bulduğunda o iyiliği benimseyip Selena'ya sunmuştu.

Fakat o iyiliği bulmamış olmayı, onu bu kadar iyi eğitmemiş olmayı dilerdi.

Dizlerinin üstüne çökmek ve onurunu bir kenara bırakması, onu terk etmemesi için Selena'ya yalvarmak istiyordu.

Selena ona baktı. "Düşünüp duruyorum." Yağmurla ıslanan yüzünde bir tebessüm belirdi. "O kadar çok düşündüm ki başım ağrımaya ve gözlerim yanmaya başladı. Bir karar vermek istiyorum ama... ortada verilecek bir karar da yok, öyle değil mi?"

İşte oradaydı, Ian'ı yiyip bitiren, ruhunu söküp onu gerçekleştirmiş hayalleriyle baş başa bırakan gerçeklik tam karşısındaydı. Selena kararını asla bir karar olarak görmeyecekti. Ian bunu hemen anlamıştı ve bundan kuşku duymak istese de yapamıyordu.

Ben onurlu biri olacağım, Ian. Sen de onurlu olacağına dair söz verir misin?

Ian, Selena'nın omuzlarını kavrayıp onu kendine çekti ve "Tanrım, Selena..." diye mırıldandı. Sesi pürüzlü ve zayıf çıkmıştı. Elinde değildi, güçlüymüş gibi davranamıyordu. Bu ana dair her şey canını yakıyordu.

Birlikte kaçabiliriz. Bu düşünce zihninde dolaşıp durdu ve Ian düşüncesini dile getirme isteğiyle iyice sersemledi.

Selena ona dokunup parmaklarını onun yanağında, boğazında gezdirerek onu sevdi. Sonunda geri çekilip elini kucığına indirdi. "Korkmakta haklıymışsın."

Ian ona bakıp kendini onun gözlerinin karanlığında kaybederken o anda Selena'ya daha önce hiçbir şeye, hiç kimseye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyduğunu hissetti. "Sensiz ne yapacağım ben?" diye mırıldandı.

suları küçük bir dere gibi yüzünden akıyor, burnunun ucundan süzülüp dolgun alt dudağında birikiyordu. Gözleri şişmişti ve kıpkırmızıydı.

Söylenecek çok şey vardı ama aynı zamanda da hiçbir şey yoktu. Ian'ın içi acıyla doldu. Selena ona içi boş bir deniz kabuğu, bir parça çamur gibi gelmiş, onu şekillendirip bilgilendirmesi için Ian'a yalvarmıştı. Ian da bunu yapmış, Selena'nın zihnini şiire, edebiyata ve aşka açmıştı. Ian kendi içindeki iyiliği aramış, bulduğunda o iyiliği benimseyip Selena'ya sunmuştu.

Fakat o iyiliği bulmamış olmayı, onu bu kadar iyi eğitmemiş olmayı dilerdi.

Dizlerinin üstüne çökmek ve onurunu bir kenara bırakması, onu terk etmemesi için Selena'ya yalvarmak istiyordu.

Selena ona baktı. "Düşünüp duruyorum." Yağmurla ıslanan yüzünde bir tebessüm belirdi. "O kadar çok düşündüm ki başım ağrımaya ve gözlerim yanmaya başladı. Bir karar vermek istiyorum ama... ortada verilecek bir karar da yok, öyle değil mi?"

İşte oradaydı, Ian'ı yiyip bitiren, ruhunu söküp onu gerçekleştirmiş hayalleriyle baş başa bırakan gerçeklik tam karşısındaydı. Selena kararını asla bir karar olarak görmeyecekti. Ian bunu hemen anlamıştı ve bundan kuşku duymak istese de yapamıyordu.

Ben onurlu biri olacağım, Ian. Sen de onurlu olacağına dair söz verir misin?

Ian, Selena'nın omuzlarını kavrayıp onu kendine çekti ve "Tanrım, Selena..." diye mırıldandı. Sesi pürüzlü ve zayıf çıkmıştı. Elinde değildi. Güçlüymüş gibi davranamıyordu. Bu ana dair her şey canını yakıyordu.

Birlikte kaçabiliriz. Bu düşünce zihninde dolaşıp durdu ve Ian düşüncesini dile getirme isteğiyle iyice sersemledi.

Selena ona dokunup parmaklarını onun yanağında, boğazında gezdirerek onu sevdi. Sonunda geri çekilip elini kucığına indirdi. "Korkmakta haklıymışsın."

Ian ona bakıp kendini onun gözlerinin karanlığında kaybederken o anda Selena'ya daha önce hiçbir şeye, hiç kimseye ihtiyaç duymadığı kadar ihtiyaç duyduğunu hissetti. "Sensiz ne yapacağım ben?" diye mırıldandı

Selena ağlamaya başlamıştı. Başta sessizce döktüğü gözyaşları daha sonra şiddetli hıçkırıklara dönüştü. Ian onu sarıp sarmalayıp kucaklarına yatırdı ve yüzünü Selena'nın ıslak, soğuk boyun çukuruna gömüp ona sınıksı sarıldı.

Ona dokunduğu zamanları, boynuna, göğüslerine kondurduğu öpücükleri düşündü. Selena'nın yanlış telaffuz ettiği kelimeleri, onu güldürdüğü zamanları, onsuz hayatının nasıl da boş olacağını düşündü. *Ah, Tanrım...*

Sonunda gözyaşları Ian'ın gözlerine de yakıcı bir şekilde hücum etmiş, görüşünü bulandırmıştı. O soğuk, yağmurlu gecede buldukları tek sıcaklığı paylaşarak birbirlerine sınıksı kenetlendiler.

Biraz sonra Selena ondan uzaklaştı. Burnunu çekip gözlerini sildi ve Ian'ın yüzüne dokundu. "Bana dünyanın soğuk, zalim ve adaletsiz bir yer olduğunu defalarca söylemiştin." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. "Şimdi sana inanmaya başladım."

"Seni bekleyeceğim, gerekirse bir ömür. Günün birinde..." Ian'ın sesi yavaşça kesildi. Gözleri doldu ve yaşlar yavaşça yanaklarına süzüldü. "Günün birinde..."

Selena başını iki yana salladı. "Hayır, Ian. Böyle bir söz kalbimi yaralar. Gitmeliyim ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ama... ama seni seviyorum. Hayatını aşkımız uğruna mahvetme. Buna dayanamam." Selena ona doğru eğilip Ian'ın yüzünü soğuk, titrek eliyle avuçladı ve kızarmış gözlerine baktı. "Yaşadığımız şeyi yeniden bularak onu onurlandır. Aşık ol, evlen, çocuk sahibi ol. Senden istediğim budur." Selena'nın sesi boğuldu ve sözlerine devam etmesi biraz zaman aldı. "Lütfen... mutlu ol."

Ian gözlerini uzun, uzun bir süre kapalı tutup başını iki yana salladı. "Hayır."

"Lütfen..." Selena onun dudağına küçük bir öpücük kondurdu. "Lütfen, Ian."

Ian genç kadına sertçe sarılıp onu göğsüne bastırdı. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarına kenetledi, ta ki Selena'ya sahip olma isteğiyle kıvranıp sersemleyene, nefesi kesilene kadar...

"Ah, Selena," diye fısıldadı kulağına, "seni o kadar çok seviyorum ki..."

"Ben de seni seviyorum."

Ian ona sımsıkı sarılıp saçlarının yağmur suyu kadar tatlı kokusunun, dudaklarına değen dudaklarının yumuşaklığının tadına vardı. Bu ana, bu kısacık ana dair her şeyi hafızasına kazımak istiyordu. Selena'nın yokluğunda bu anılara ihtiyacı olacaktı. Zihninde onları şimdiden değiştirmeye çalışıyordu, böylece geri dönüp baktığında –bunu yapabildiği gün geldiğinde– aşkı, tutkuyu, ilişkilerini anımsayacaktı. Selena'nın yaşlı gözlerini ya da içini parçalayan acıyı anımsamayacaktı. Yağmurun tadını anımsayacaktı, gözyaşlarınınkini değil. "Kimseyi seni sevdiğim kadar sevmeyeceğim."

Ian daha fazlasını söylemek istediye de artık çok geçti. Şafak henüz sökmemişti ve zamanları tükenmek üzereydi. Böylece sayılabilecek tek şeyi söyledi: "Elveda, Selena."

Elveda.

Selena merdivenlerin üst kısmında durmuş, parmakları cilalı ahşap tırabzanlara sıkıca kenetlenmişti. Gün ışığı, girişin sıcak, bal rengi döşemesine vuruyordu.

Burada son kez duruyor, parmaklarının altındaki ahşabın o tanıdık yumuşaklığını son kez hissediyor, üçüncü basamağın belli belirsiz gıcirtısını son kez işitiyordu...

Selena bu düşünceleri zihninin derinliklerine, çok çok derinlere, onları artık göremeyeceği o karanlık yere gömmeye çalıştı. Alt kata inip salonun kapısını açtı.

Sessiz, karanlık silüetler odanın her yanını sarmıştı. Selena'nın ailesi olarak gördüğü tek insanlardı bunlar.

Alt dudağını ısırp hiçbirisiyle göz göze gelmemeye çalıştı.

Kimse de konuşmadı.

Sessizlik yoğun ve ağırdı. Selena'nın bu odada geçirdiği zamanların bu insanlarla biriktirdiği anıların hepsine ters düşen bir durumda bu

Koltukta yan yana oturan Andrew ve Lara'nın yanına giderek, "Üzölmek yok," dedi sert bir sesle. Önlcrinde diz çöküp başını kaldırdı.

İkisi de yürek parçalayacak kadar genç ve üzgün görünüyordu.

"Seni özleyeceğiz," dedi Andrew ürpererek.

Selena, Andrew'a uzunca bir süre baktı. Bir an için boğazında kocaman bir yumru hissetti. "Yüzünde hissettiğın gün ışığı benim dokunuşum olacak, Andrew. Unutma bunu."

"İkinizi de çok özleyeceğim." Her iki gence birden içtenlikle uzun uzun sarılıp yavaşça geri çekildi. Sonra kalkıp Edith'in yanına gitti ve onu kucakladı, sonra da Kraliçe'ye dönüp reverans yaptı.

Kraliçe ona hüznönlü bir tebessümle karşılık verdi. "Sen gerçekten benim tebaamdandın."

"Hoşça kal, Ekselansları."

Sonra Johann'a gitti.

"Tanrıça..." diye mırıldandı Johann.

Tek bir kelimenin bu kadar canını yakması Selena'yı şaşırtmıştı. Sıcak gözyaşları gözlerini yakıp görüşünü bulandırdıysa da Selena onları silmedi. Johann'm karşısında güçlü görünmesi gerekmiyordu. Hepsinin içinde Selena'ya dair gerçeğı yalnızca o görebiliyordu.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi usulca.

Selena bunun doğru olmasını bütün kalbiyle ve ruhuyla isterdi. "Yalan söylediğini sen de biliyorsun."

Johann gülmeye çalıştı. "Sen yalana dair ne biliyorsun ki, tanrıça?"

"Bana öğrettiğın kadarını biliyorum, Johann." Bu esprili sözler dudaklarından dökölürken kısa bir süreliğine de olsa moralleri düzelmişti. "Teşekkürler," diye mırıldandı Selena ona sarılarak. "Anımsamak istediğım anı buydu, Johann. Teşekkür ederim."

Johann'ın kolları onu sımsıkı sarıp kendine çekti. "Kendine iyi bak Selena."

Bir saniye sonra -belki de o kadar bile zaman geçmeden- Selena ondan uzaklaştı.

Maeve kitaplığa yaslanmış halde duruyordu. "Selena," diye mırıldandı. Alt dudağı titriyordu ve kurdeleyi tutan parmakları iyice gerilmişti.

Selena, Maeve'e doğru atılıp kollarını kadının ince, çelimsiz vücuduna doladı ve ona sımsıkı sarıldı. "Ona iyi bak, Maeve," diye mırıldandı boğuk bir sesle.

"Elimden geleni yaparım," diye karşılık verdi Maeve.

Kelimeler aralarında asılı kaldı ve sonra bir sessizlik oldu.

Selena dönmesi, yoluna devam etmesi gerektiğini biliyordu ama ansızın yerinden kımıldayamadı.

"Selena..." Ian onun ismini fısıldamıştı ve o sesi duymak bile Selena'nın içinde ağlama isteğı uyandırmaya yetmişti. *Selena*. Ian'ın ona verdiği isimdi bu. Rüyalara, efsanelere, bilime konu olan bir isim. *Ay Tanrıçası*. Hayatında ne olursa olsun Selena bundan hiç vazgeçmeyecekti. Ona hediye edilen bu isimden, Ian'm hayallerinden doğan bu hediyeden...

Selena, Ian'a döndü ve bakışları odanın iki ucundan birleşti. O içten, tanıdık bakışla Selena'nın dünyası allak bullak olmuştu. Doğrular yanlışlara, onur aşka dönüşmüş ve onu çaresiz bir hiçlikle baş başa bırakmıştı. Uyuşmuş bir şekilde ve acı içinde ona doğru yürüdü. Ian'a uzanıp teninin yatıştırıcılığını hissetmek istiyordu ama artık ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Artık bunu yapamazdı. Geriye kalan her şey -onurlarının izin verdiği kadarı- sadece gözlerinden okunabilirdi.

Selena uzanıp Ian'm yüzüne düşen saçı geriye itti ve o masmavi gözlerine baktı. "Ah, Ian..." Derin bir nefes aldı.

Ardından sol elini kaldırıp Ian'ın ona verdiği yüzüğü çıkarmaya çalıştı.

Fakat Ian onun bileğini kavradı. "Tanrım, Selena," dedi pürüzlü bir sesle, "yapma..."

Selena başını kaldırmadı. Görüntü tenine karışıp iyice bulanık hale gelene kadar yüzüğe baktı. Bu anı henüz bitmeden unutmaya çalışıyordu. Daha sonra karanlıkta yalnız kaldığında hikâyelerine aşk, kahkaha ve romantizm dolu başka bir son yazacaktı. Canını bu kadar acıtmayacak bir son...

lan'a bir daha bakmadı, bakamadı. Hafifçe başını sallayıp geriye doğru yalpaladı ve Elliot'a döndü. Elliot yaralı, buruşuk yüzünü şapkasının siperliğinin altına gizlemişti ve karanlık bir köşede onu bekliyordu.

Selena elini kocasına uzattı. "Bitti, Elliot. Artık beni eve götürebilirsin."

"Haydi, gidelim," dedi Elliot onu kapıya yönlendirerek.

Selena arkasına dönmedi, dönemedi. Onun yerine başını dik tutup Elliot'ın peşinden evi terk etti.

Büyük kapı, arkalarından sertçe kapandıktan sonra veranda merdivenlerinin basamakları ayaklarının altında gıcırdadı. Selena narin elini Elliot'ın kocaman eline götürüp at arabasının paramparça haldeki koltuğuna tırmandı.

Elliot dilini damağına yapıştırıp ses çıkararak dizginleri eline aldığı anda, tekerlekler hareket edip çakıl taşlarını ezdiğinde, araba demir kapılardan çıkıp ormana girdiğinde ve Selena'nın o çok sevdiği kıyı şeridinden dönüp yaprak dökmeyen yeşilliklerin içine daldıklarında genç kadın hep arkasına bakmak istemişti...

Evet, dönüp arkasına bakmak istemişti. Ama nedense hiç bakmamıştı.

Selena uzunca bir süre tek kelime etmedi. Elliot da öyle. At yola devam ediyor, tekerlekler çukurlu yolda ilerliyordu. Sahil şeridinin rahatlatıcı aşinalığından yavaş yavaş uzaklaşıp ormanın karanlığına giriyorlardı. Gece ağaçların üstüne çöküyor, ağaç gövdelerini kuşatıyordu. Ormanda ilerledikleri sırada bir baykuş öttü.

Selena kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini karnına kadar çektiği dizlerinin arasına yasladı. Tekerleklerin dönerken çıkardığı her gıcırtıda Selena'nın çenesi sağ diz kemiğine çarpıyordu ama o bunu hiç umursamıyor, hatta neredeyse hissetmiyordu.

Düşünceleri Lethe Ev'i'ne, ailesi bildiği insanların yüzlerine kayıyordu. Ve Selena ansızın onları unutmaktan, o sevgi dolu tebessümlerinin eriyip gitmesinden, tıpkı diğer anıları gibi onların da günün birinde silinmesinden korktu.

"Lara çok güzel takla atar," dedi anılarına sarılarak. "Maeve de perende atar."

Elliot hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu çünkü Selena onunla konuşmuyordu, kendi kendine konuşuyordu.

Selena başını diğer tarafa çevirip gözlerini kapatarak anılara daldı. "Bir gün hizmetçi olmayı denedim. Hiç başarılı olamadım ama Kraliçe Victoria'ya kölelik etmekte çok iyiydim." Anılar bir kalkan gibi örölüp onu güçlendirmişti. Hayır, unutmuyacaktı. Asla. Bin yıl da geçse unutmuyacaktı.

"Ve çay partisi..." Sesi kısılıp fısıltıya dönüştü. O gün, Maeve ve Ian'ın birbirlerine yakınlaştıkları gün olmuş ve Selena onunla gurur duymuştu. "O gün Ian, Maeve'e çay ikram etmiş ve hayvanlarına dair tek bir yorumda bulunmamıştı."

"İlginç bir eve benziyor," dedi Elliot kısık bir sesle.

Selena şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Elliot kamburunu çıkararak oturmuş, şapkasını yüzüne indirmişti. Onun baktığı taraftan Selena o yara izini hiç görmüyordu.

"İlginçten de öte," dedi Selena, "büyülü bir yerdi. Ben... ben onları çok özleyeceğim."

Elliot karşılık vermedi, tek kelime etmedi ve sessizlikte bir şey Selena'nın dikkatini çekti. Tekrar yaşlı adama döndü. "Elliot?"

Elliot yine konuşmadı ama Selena onun kirpiğindeki gözyaşı damlasını gördü. Elliot onu sabırsızca sildi. "Evet?"

Selena'nın boğazı düğümlenirken içini bir utanç duygusu kapladı. Asıl ailesi Elliot'ken Selena'nın başkalarından bahsetmesi yaşlı adamın canını elbette ki yakardı. "Affedersin," dedi Selena.

Elliot şapkasını alnına doğru biraz daha indirdi. "Af dileme, Agnes. Senden af dilemeni hiç istemedim."

"Benden ne istiyorsun?"

Elliot'ın ağzının bir köşesinde bir tebessüm belirdi. "Bu o kadar da kolay bir soru değil."

Selena ona baktı ve... ve bir şeyler hissetti. "Seni anımsar gibiyim."

“Ben seni hiç unutmadım.”

Elliot’ın bu sözleri söyleyiş tarzı çok hüznü verici, can yakıcıydı. Sanki Selena bir zamanlar Elliot’ın onu unutmasını istemiş gibi... Ya da yaşlı adam onu unutmayı denemiş ama becerememiş gibi... “Pekâlâ,” dedi Selena zoraki bir kahkahayla, “artık senden başka kimsem yok. Tek ailem sensin.”

Elliot sonunda dönüp ona baktı. “Her zaman öyleydim zaten, Agnes.”

Uzun, çok uzun bir süre birbirlerine baktılar ve sonra Elliot yavaşça başını çevirdi.

Selena önlerinde uzanan karanlık, yabancı yollara baktı ve içini aniden bir ürperti sardı. “Korkuyorum,” diye mırıldandı.

Elliot dizginleri sol eline alıp Selena’ya doğru uzanarak iri, eldivenli eliyle ona sarıldı. “Kimsenin canını acıtmasına izin vermeyeceğim.”

Selena, Elliot’ın verdiği sözden çaresizce güç almaya çalıştı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ian avuçlarını sert kumlara yaslayarak bacaklarını öne doğru uzatmış bir halde kumsalda oturuyordu. Köpüklü su çıplak ayak parmaklarını yalıyor, tabanlarını gıdıklıyordu.

Çok güzel bir yaz akşamıydı. Selena'yı yatak odasından çıkarıp buraya sürükleyecek türden, rengârenk bir akşam... Tuzlu rüzgâr Ian'ın saçlarını okşuyor, beyaz gömleğini dalgalandırıyor. Gözlerini kapattığında Selena'nın burada, yanı başında olduğunu hayal edebiliyor, rüzgârın fısıltısına karışan kısık ve buğulu sesini, uzaktaki martıların sesine benzeyen kahkahalarını duyabiliyordu.

Rüzgâr onun dokunuşu olabilirdi.

Ian iç geçirdi. Keşke daha başarılı bir hayalperest olsaydı.

Yan tarafından gelen o belirgin ayak seslerini, ince ve kalın ağaç dallarının çatırdarak aralandığını ve adımların yaklaştığını duyabiliyordu.

Kimin geldiğini görmek için Ian'ın gözlerini açmasına ya da dönüp bakmasına gerek yoktu. Nereye gitse peşinden gelen, grilere bürünmüş silüetlerdi bunlar. Ne düşüneceklerini ya da ne hissedeceklerini bilmiyorlardı. Tek bildikleri, hayatın gözle görülür bir biçimde kötü yönde değiştiği ve eski halini özledikleriydi. Nedense Ian'ın yanında olunca kendilerini Selena'nın yanındaymış gibi hissediyorlardı. Sanki Selena'nın kokusu Ian'ın üzerine sinmiş gibi... Dotty bile dün gece kilerden çıkıp diğerleriyle birlikte salonda oturmuştu.

Her zamanki gibi ilk konuşan Johann oldu. “Bu akşamı görseydi hoşuna giderdi.”

Birkaç kişi daha ona katıldığını söyledikten sonra sessizliğe gömüldüler. Bekliyorlardı, sürekli Ian’ın bir şey söylemesini bekliyorlardı. Sanki yaşadıkları dehşetin acısını Ian sözleriyle hafifletebilirmiş, gerçeği detaylı bir kurguya çevirebilirmiş gibi...

Ian gözlerini yavaşça açıp akşamın güzelliğine yeniden vurulduğunda içini yine yalnızlık duygusu sarmıştı. Selena’nın iki günlük yokluğunda tüm zamanını tek başına oturup acısını sonuna kadar yaşamaya çalışarak geçirmişti. Yakında –bu her an olabilirdi– dibe vuracak ve böylece hayatı değişecekti. Ya başka bir yüzeye çıkacak ya da karanlığa gömülüp bir daha asla yüzeye çıkamayacaktı.

Ama acısının sonu gelmek bilmiyor, Ian battıkça daha derine batıyordu. Selena’yı doğrudan düşünmediği sürece hiçbir şey hissetmiyordu. Bu kez içmek bile fayda etmiyordu ve Ian onu da yalnızca bir kez denemişti. Eski standardına göre bir yudum saydığı yarım şişe viskiyi içmiş, odasının karanlık bir köşesine kıvrılıp ağlamıştı. Ama gözyaşları hiçbir şeyi temizlememiş, hiçbir şeyi hafifletmemişti.

Maeve dizlerini kütürdeterek yanına oturmuştu. Saçları yanaklarını okşuyor, etrafına lavanta kokusu yayıyordu. Çenesini dizlerine yaslayıp sesli bir şekilde iç geçirdi.

Johann da Ian’ın diğer yanma çökerken Kraliçe, Lara ve Andrew onların arkasına oturdu.

“Burada yalnızca birkaç ay kaldı,” dedi Kraliçe. Ian onun sesindeki gerginliği duymuştu. Bir teselli beklediği belliydi.

“Ah,” dedi Johann, “ama ne güzel aylardı...”

Aylardı. Geçmiş zaman.

Hiçbir anlamı olmayan, öylesine söylenmiş, basit bir kelimeydi ama Ian’ın suratına âdeta tokat gibi inmişti. *Aylardı. Sevildi.* Sanki Selena ölmüş gibi konuşuyorlar, ölmüş gibi yasını tutuyorlardı. İki kısacık gün geçmişti ve o şimdiden anıya dönüşmüştü.

"Bana hayatı yeniden düşünmeyi öğretti," dedi Johann, hüzünlü bir kahkaha atarak. "Üstelik tam da yaklaşan ölümümün tadına varırken."

"Hiç mantıklı biri değildi," dedi Kraliçe. "Sen zaten ölüyorsun."

Lara, Ian'ın koluna yapışıp, "O ölmedi," diye fısıldadı.

"Bize göre öldü," dedi Andrew.

Lara ona daha da güçlü bir şekilde yapıştı. "Hayır."

Ian, çocuğun ses tonundaki hırçınlığa şaşırıp ona döndü. "Lara?"

Lara yutkundu. "Şimdi... bunları duysaydı... Bayan Selena çok üzülür, ağlardı."

"Lara haklı," dedi Johann usulca. "Selena hepimize çok güveniyordu. Bu kadar dağıldığımızı görseydi çok üzülürdü."

Birkaç dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Hep birlikte akşamı izlediler.

Sonra Ian bir şey buldu, Selena'nın ardında bıraktığı bir şey. O oradaydı; içinde, yalnızlığının, kederinin, hüznünün ortasında, oradaydı. Bu duyguların hepsini Ian'la paylaşıp ona gülümsüyordu.

Ian alçak sesle, "Devam etmeliyiz," dedi ve zihninde Selena'nın, onun sözlerini tekrarlayan sesini duydu. Batan güneşin son ışınlarında Selena'nın tebessümünün sıcaklığını hissetti. "Ne kadar canımız yansa da -ki uzunca bir süre yanacak- hayatımıza devam etmeliyiz. Devam etmezsek onu unuturuz. Sarf ettiğimiz her bencilce kelimeyle yine günden güne kendi yalnız dünyalarımıza kapanacağız ve günün birinde uyandığımızda kimse Selena'yı anımsamayacak. Burada geçirdiği zamana dair içimizde hiçbir şey kalmayacak. Ama eğer kalplerimizde bıraktığı duygulara kulak verirsek onu asla unutmayız."

Maeve ayağa kalkıp ellerini uzattı ve herkes sessizce çembere katıldı. En son ayağa kalkarak onlara katılan Ian oldu. Bir an için onlara dokunmaya çekindi ama kaybıyla tek başına yüzleşme, hayatının bundan sonraki kısmını yapayalnız geçirme korkusu, o korkuyu alt etti.

Ian etrafına, ev arkadaşlarının üzgün yüzlerine baktı ve her birine ayrı ayrı minnet duydu. Maeve haklıydı; şu anda birbirlerine dokunmaları, bağlanmaları, kederlerini kabullenip paylaşmaları lazımdı. Ian

bunu yıllar önce babası öldüğünde tek başına yapmaya kalkışmış ve kederin insanı içten içe kemirebileceğini, ondan geriye hiçbir şey bırakmayabileceğini öğrenmişti.

Yavaşça gözlerini kapatıp ellerini uzattı. Bir elini Maeve tuttu, diğeriniyse Lara.

Görüntüler şiddetle zihnine üşüşmüş, onu afallatmıştı. Ian bir an için her ikisinin de hissettiği acıların arasında kayboldu. Baş ağrısı kafatasının arkasından gözlerine doğru yayılmaya başlamıştı.

O sesleri duymamayı kendine öğreteceksin...

Selena'nın sözleri aklına gelince başka şeylere odaklanmaya çalıştı. Rüzgârın dokunuşuna, havaya karışan deniz kokusuna, etraflarını saran yaprakların belli belirsiz hışırtısına... Zihnini kuşatan görüntüler yavaş yavaş kaybolmaya başlamış, seslerse sular çekildiğinde okyanustan yükselen donuk ve monoton mırıltılara dönüşmüştü. Birlikte alıp verdikleri her nefeste Selena'nın sesini duyar gibiydi: *Bu bir başlangıç, Ian.*

Kocaman, yüklü gri bulutlar gökyüzünde süzülüyor, at arabasının üstünde uzun gölgeler oluşturunuyordu. Önlerinde uzanan, su birikintilerinin bozduğu yol, titrek, kızıl renkli akça ağaçların etrafından dolaşarak gözden kaybolmuştu.

Selena dirseklerini dizlerine koymuş, yanağını ıslak avucuna yaslayarak oturmuştu. Tepesinde açık bir şemsiye duruyordu. Bulutlar uğursuzca alçalmış, sanki Selena uzansa dokunabilecek, parmağını gökyüzünün yüklü karnında gezdirebilecek kadar yakınlaşmıştı. Şimdi çiselemekte olan yağmur henüz birkaç dakika önce yavaşlamıştı. Selena arabanın yanlarından akan suyun ritmik sesini hâlâ duyabiliyordu. Siyah şemsiyesinin ortasından su akıyor, pamuklu eteğine damlıyordu. Kumaş yer yer bacağına yapışmıştı.

Selena sahilin o güzel havasını şimdiden özlemişti. Üstelik oradan ayrılmasının üstünden henüz üç gün geçmişti.

Orada hava açık, pırlanta kadar berrak olur ve tuz, toprak, deniz kokardı. Burada, Maine'in bu ıssız topraklarındaysa hava nemli ve ağırdı.

Bir bardak sulu süt kadar renksiz ve bulanıktı. Dönümlerce ağacın arasında rüzgâr ısıklık çalmıyor, güneş ışığının o büyüleyici ışıltıları ancak yer yer kendini gösteriyordu. Üstelik yağmur yağarken bile hava sıcaktı.

Bir virajdan döndüler ve üç gündür ilk kez ormanlık alanın dışına çıktılar. Yemyeşil otlaklar önlerinde birkaç yöne ayrılıyordu. Yalnızca çimenlerin arasındaki özenle belirlenmiş yerlerinde ağaçlar göze çarpıyordu.

Selena, Elliot'a yan gözle baktı. Adam kamburunu çıkararak oturmuş, dizginler, iri, kıllı parmaklarının arasında gevşekçe tutarken ıslak şapkasını alnına kadar indirmişti.

Selena ona bir şeyler söylemeye çalıştı ama her zamanki gibi söylemeye degecek bir şey bulamadı. Ona Lethe Evi'nden, oradaki ailesinden bahsedecek kadar zalim olamazdı ve bunu da yapamayınca konuşacak konu kalmıyordu. Şiirden ve edebiyattan bahsetmeye çalıştı ama Elliot onun bu girişimini de kısa ve net bir şekilde engellemişti. *Okuma ve yazma bilmiyorum.*

Bunun üzerine Selena ne söyleyeceğini bilemediği için bir daha ağzını açmamış, duygularını içine hapsetmişti. Kilometreler boyunca orada öylece oturmuş, sadece değişen manzarayı izlemişti.

"İşte bizim topraklarımız," dedi Elliot.

Selena dönüp Elliot'ın parmağının işaret ettiği görünmez çizgiyi takip etti. Uzakta, yeşil ve altın sarısı tarlaların ötesinde gri gökyüzünden güçlkle ayırt edilebilen padavra kaplı birkaç bina vardı. Burası nedense içinden geçtikleri diğer kasabalardan farklı görünüyordu.

Her şey beyaz, diye aklından geçirdi Selena. Bütün binalar beyazdı. Bazıları ya da çoğunluğu değil, hepsi.

"Bu tuhaf değil mi?" diye sordu Elliot'a. "Bütün binalar aynı renkte. Son geçtiğimiz kasaba..."

Elliot ona döndü ve üç gündür ilk kez yüzüne baktı. "Gerçekten hiçbir şey anımsamıyorsun, değil mi?"

Selena ne diyeceğini bilemedi. Belki de onu yanlış anlamıştı. "Sana söyledim..."

“Bana ne söylediğini biliyorum. Ben sanmıştım ki...” Adam geniş omuzlarını silktilti. Sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. “Yalan söylediğini sanmıştım.”

“Ah, hayır. Yalan söylemedim.”

Elliot başını salladı ama bu kez ona bakmadı.

Selena gözlerini kasabaya çevirdi ve evler yakınlaştıkça artan bir merakla etrafını izledi. Onlar nasıl bir evde yaşayacaklardı? Arkadaşları ve komşuları nasıl insanlar olacaktı? “Bakımlı bir kasaba,” dedi.

Elliot gergin bir ifadeyle şapkasını gözlerinin önüne biraz daha indirdi. “Burası kasaba sayılmaz, Agnes. Bildiğin kasabalar gibi değildir.”

Selena onun daha fazlasını söylemesini, açıklamasını bekledi ama Elliot hiçbir şey söylemedi. Genç kadın, midesinin gerildiğini hissederken derinlere inmeye gerek duymadan konuşmaya başladı: “Başka insanlara bu kadar yakın yaşamayı hayal bile edemiyorum. Lethe Evi çok ıssız bir yerdeydi. Kumsalı özleyeceğim. Komşularımız ne kadar uzakta?”

Elliot ona bir saniye sonra yanıt verdi ama Selena yanlış bir şey söylediğini o anda anladı. “Sanırım yeterince açık konuşamadım, Agnes. Biz, İsa’nın Yeniden Dirilişine İnananlar adlı bir tarikatın üyeleriyiz. Kısaca söylemek gerekirse ‘İnananlar’ız. Ama bu dünyada bize tarikat üyeleri deniyor.”

Elliot çok hızlı konuşuyor, Selena’nın hiç bilmediği kelimeler kullanıyordu. “Anlamadım.”

“Hooo, kızım!” Elliot dizginleri çekip arabayı durdurdu. Küçük sessiz bir kasaba onları bekliyordu. Birbirlerinin neredeyse tamamen aynısı olan beyaz binalar, yolun iki yanına eşit aralıklarla dizilmişti. Hava karanlık ve bulutluydu ama Selena bu mesafeden bile evlerin çitleri boyunca hiç çiçek açmadığını, önlerinde bahçe olmadığını görebiliyordu.

“Yöntemlerimizi veniden öğrenmek için çok zamana ihtiyacın olacak ve şimdi sana bir şey öğretemem.” Elliot’ın bakışları önce Selena’ya, sonra başka tarafa kaydı. “Yolda öğretersem iyi olurdu sanırım.”

“Eve gittiğimiz zaman hepsini tek seferde anlatabılırsın.”

"Hayır. Öyle samimi bir şekilde sohbet etmemize izin yok. Kurallarımıza ters."

Selena kaşlarını çatı. "Anlamıyorum. Biz evliyiz, öyle değil mi?"

"İnananlara göre değiliz. Burada evlilik diye bir şey yok. Büyük bir aile gibi yaşıyoruz, erkekler kadınlardan ayrı kalır. Biz bu topluluğa katıldığımızda evliydik ama burada karı koca gibi yaşamıyoruz. Burada yalnızca Elliot ve Agnes kardeşleriz."

Selena'nın midesi bulanmıştı, içinin karardığını hissetti.

Elliot arabadan inip elini ona uzatarak, "Artık arabanın arka kısmına geçsen iyi olur," dedi.

"Arkasına mı?"

"Bir erkek ile bir kadının bu kadar yakın oturması yasak. Ben... onlara yol boyunca arkada oturduğunu söyleyeceğim."

Selena şemsiyeyi soğuk parmaklarıyla tutup diğer elini Elliot'ın iri, nasırlı avucuna koydu. Eteğini kaldırıp gıcırdayan basamaktan ıslak yola indi. Çizmesi çamura batmıştı.

Elliot'a bakıp ne söyleyeceğini, ne yapacağını düşündü. Ama aklına hiçbir şey gelmedi.

Elliot onun elini sıktı. "Ben hep yanında olacağım, Agnes." Yaşlı adam kısık ve ciddi bir sesle söz vermiş, sonra onu at arabasının arka tarafına geçirerek binmesine yardım etmişti. Selena soğuk, ıslak tahtaya yerleşti ve bacaklarını göğsüne kadar çekti.

Elliot yola devam etmeye hazırlandı.

Fakat Selena uzanıp onun bileğini kavradı. "Elliot?"

"Evet?"

"Ben... ben burada mutlu muydum?"

Bu sorunun Elliot'ı şaşırttığı ortadaydı. Bir an için ürkmüş gibi göründü ama Selena bunun sebebini anlayamadı. Elliot yanıt vermeden önce uzun bir süre bekleyince Selena onun hiç konuşmayacağını sandı. Sonra Elliot şapkasını tekrar çekiştirip gözlerini kapattı. "Sanırım öyleydin."

"O da ne demek?"

Elliot'ın sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Mutlu olduğunu umuyorum, demek, Agnes."

Bu sözlerden sonra Selena'ya arkasını dönüp arabanın ön tarafına gitti ve yavaşça yerine oturdu. Ahşap seleye kendini sertçe bıraktı. Geniş omuzlarını dik tutup başını öne eğince Selena onun kısa, kır saçlarının altındaki güneş görmemiş tenini gördü.

Elliot'ın yüzüne bakmadan da şu anda nasıl bir yüz ifadesine büründüğünü biliyordu: yenilgiye uğramış, yalnız ve tek başına. Selena eve dönüşünün onu neden bu kadar etkilediğini merak etmeden duramadı.

Mutlu olduğunu umuyorum, demek, Agnes.

Selena, Elliot'ın sözlerinden kuşku duymadı ama o cümlenin gizli bir anlam taşıdığını anlamayacak kadar aptal da değildi. Bu Elliot'ın, onun mutlu olup olmadığını bilmediği anlamına geliyordu. Belki de mutlu değildi ve Elliot bunu biliyordu.

Selena onun geniş omuzlarına ve kambur sırtına bakıp tarikat üyeleri hakkında söylediklerini düşündü.

Burada karı koca gibi yaşamıyoruz.

Selena'nın midesinin tam ortasına bir korku yerleşti. Soğuk, sert ve şiddetli bir korkuydu bu. Aniden üç gündür tanıdığı ve toplamda bir saat bile konuşmadığı Elliot adındaki bu adamın –kocasının– bu yeni dünyada anımsadığı tek yüz olduğunu fark etti. Üstelik konuşmaları da kurallara aykırıydı.

Selena şimdi yalnızdı, hayal edebileceğinden çok daha yalnızdı. Bu koca dünyada tanıdığı tek bir kişi vardı ve o da onunla konuşamayacaktı.

Selena sahip olduğu tek şeye, Sarah adındaki oyuncak bebeğe sıkıca sarılıp onu kucığına koydu. Burnunu bebeğin saçlarına gömüp derin bir nefes aldı ama yalnızca yün, talaş ve kumaş kokusu aldı. Lethe Ev'nin ve da Lara'nın kokusu bebeğe sinmemişti. O yalnızca tek gözlü, dudakları silinmiş, cansız bir nesneydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yavaş yavaş kasabaya yaklaştılar. Sağ taraflarında beyaz çitlerle çevrili olmasına rağmen yola kadar taşmış bir meyve bahçesi vardı. Elma, şeftali, armut ve kiraz ağaçları engebeli tarlalar boyunca sıra sıra dizilmişti.

Kasabanın merkezine vardıklarında insanlar at arabasına doğru gelmeye başladılar. Onlara gülümsüyor, el sallıyorlardı. Kısık ve kontrollü ses tonlarıyla onları selamlıyorlardı.

Hepsi bir örnek giyinmişti. Kadınlar koyu renkli, mat, sade, bileklerine kadar uzanan, pileli elbiseler giymişti. Boyun kısımlarını geniş pelerinlerle örtmüşler ve tepede topladıkları saçlarına kolalı, beyaz bir kep veya bone takmışlardı. Erkeklerse koyu renkli bir pantolon, önünü boyunlarına kadar ilikledikleri keten bir gömlek ve önden düğmeli yelek giyiyorlardı.

Elliot arabayı durdurup aşağı indi. Kalabalık etrafında toplanmıştı. Birkaç adamla tokalaştı ve Selena'nın yanına dönüp ona elini uzattı.

Selena bebeğini iyice göğsüne bastırırken bu adama –kocasına– bakıp kendini orada inanılmaz derecede yabancı hissetti. Böyle hissetmemeliydi, bunu biliyordu. Evine gelmişti. Etrafındaki insanlar ona el sallıyor, gülümsüyor, onu karşılamaya geliyordu. Ama Selena kendini evindeymiş gibi hissetmiyordu. Onun evi, insanı içine çeken karanlık

bir ormanın kıyısında, deniz kenarında yer alan ıssız bir malikâneydi. Onun evi buradan daha gürültülü, daha vahşi ve daha özgürdü.

Güçlkle yutkunup Elliot'ın elini tuttu ve diğer elinden sarkan bebeğiyle arabadan indi.

"Eve hoş geldin," dedi Elliot, yalnızca Selena'nın duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Seni özledim."

Sonra elini çabucak onun elinden çekip cebine soktu.

Koyu renklere bürünmüş kalabalık, Selena'nın etrafını sarıp fısıldaşmaya başlamıştı.

Uzun boylu, yaşlıca bir kadın kalabalığın arasından sıyrıldı ve Selena'yı gördüğünde küçük, buruşuk suratında içten bir tebessüm belirdi. "Eve dönmüşsün."

Selena gözlerini hemen Elliot'a çevirdi. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Yaşlı kadının gözlerindeki sıcaklığı görmüş, onu içtenlikle karşıladığını anlamıştı ama Selena aynı duyguları hissedemiyordu.

"Agnes kardeşimiz yaralanmış, yaşlı Beatrice," dedi Elliot. "Bizi anımsamıyor."

Kalabalık sessizliğe gömülmüştü. Selena bütün gözleri üzerinde hissetti.

Beatrice bir dakika sonra konuşmaya başladığında sesi bir fısıltı kadar yumuşaktı. "Neden o kadar uzun süre dönmediğin anlaşıldı. Biri sana etrafı gezdirip yeniden tanıtır. Eminim dünyevi kıyafetlerini değiştirip saçlarını da gereğince toplarsın. Günün geri kalanını dinlenerek geçirebilirsin. Yarın sabah çamaşırvhanedeki işinin başında olursun." Selena'ya gülümseyip onu teşvik edercesine omzunu sıktı. "Eminim kısa zamanda hafızan yerine gelecektir. Yıllarca bizimle birlikte yaşadın."

"Ciddi bir yara almış," dedi Elliot. "Kadınların yardımına ihtiyacı olacak."

Yaşlı kadın tekrar Selena'ya bakarak gülümsedi. "Bizim Agnes'imiz her zaman yardıma ihtiyaç duydu." Sonra döndü. "Lucinda, Agnes kardeşimize evi göster ve yerleşmesine yardım et."

Simsiyah saçlı, mavi gözlerinde ışıklar titreyen, kuş gibi ufak tefek bir kadın kalabalığın arasından sıyrıldı. O da diğer kadınlar gibi giyinmişti ama onun elbisesi gözleriyle uyumlu bir şekilde, mavinin kadifemsi bir tonundaydı. "Merhaba, Agnes kardeşimiz," dedi Selena'ya içten bir tebessümle bakarak. "Seni özledim."

Bu da Selena'nın içini ısıtması gerektiği yerde ısıtmayan bir diğer karşılamaydı. Gülümsemek için elinden geleni yaptı. "Merhaba... Lucinda kardeşimiz."

Kadın, Selena'ya göz kırpıp kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. "Bana Lucy de," diye fısıldadı, Selena'yı kalabalığın arasından geçirirken.

Selena, Elliot'ın yanından geçerken Elliot ne tek kelime etti ne de ona dokunmak için elini uzattı. Selena onun yüzündeki gergin, kontrollü ifadeyi gördü ve neden bu kadar öfkелendiğini merak etti. Ama bunu ona sorma şansı yoktu. Lucy geniş adımlarla onu kalabalığın arasından çıkarıp beyaz çitlerin arasından geçirdi ve bakımlı bir yoldan büyük, beyaz eve doğru götürdü.

Ev, büyük yaprakları olan yaşlı ağaçlarla çevrili, küçük bir tepenin üzerindeydi. Eşit aralıklarla sıralanmış pencereler koyu yeşil kepenklerle çerçevelenmiş, birinci ve ikinci katlarda iki eşit sıra halinde dizilmişti. İki ayrı merdivenden çıkılan iki ön kapı da binanın tam ortasındaydı.

"Erkekler doğu tarafındaki kapıyı kullanıyor," dedi Lucy neşeyle. "Kadınlarsa batı tarafındakini."

Selena bunun ne kadar saçma bir uygulama olduğunu düşündüğünü söyleyemeden Lucy onu batı tarafındaki basamaklara yönlendirdi. Genç kadın kapının kulbunu çevirip açtığında karşılarına geniş ahşap döşemeli bir antre çıktı. Antre ev boyunca devam eden iki ayrı paralel konda açılıyordu. Koridorun sonunda eski bir duvar saati birbirinin aynısı olan iki kapının arasında duruyordu. Selena kapıdan içeri baktığında tahta yataklarla dolu, birbirinin aynısı olan odalar gördü.

“Kadınlar batı tarafında,” dedi Lucy tekrar ve Selena’yı sol kapıdan koridora geçirip oradan da ince bir parmaklıkla ayrılan merdivenlere yönlendirdi.

Merdivenlerin başında koridor hâlâ ayrılmaya devam ediyor, birbirinin aynısı olan dört odaya çıkıyordu. Odaların ikisi sağda, ikisi soldaydı. Lucy Selena’yı bu kapılardan ilkinde yönlendirip içeri soktu.

Burası güneş ışığını yansıtacak şekilde ahşap döşemeli, aydınlık, havadar bir odaydı. Selena odayı hemen sevdi. Odayı çevreleyen sıcak, krem rengi duvarlarda tablolar yoktu. Her bir duvardan göz hizasında ince, dümdüz bir ahşap parçası geçiyordu. Birbirinin aynısı olan bu taktalar duvarlara çivilerle sabitlenmişti ve üzerlerinden bezler, süpürgeler ve sırt kısmı çıtalı iki adet sade sandalye sarkıyordu. Bir duvar boyu boyunca gömme çekmecelerle doluydu. Odanın ortasında küçük, dökme demirden bir odun sobası vardı ve borusu doğruca tavana yükseliyor, sonra da yatay bir çizgi gibi bütün odayı geçiyordu. Her köşeye daracık, tek kişilik bir yatak yerleştirilmişti. Bunların dışında odada yalnızca bir su kovası ve lavabosuyla birlikte bir tuvalet vardı. Dört temiz havlu, tuvaletin hemen yanındaki bir kancaya asılmıştı.

Her şey yerli yerindeydi. Gereksiz ya da dekoratif hiçbir şey olmasına karşın ince ahşap işi odaya zarif bir görünüm vermişti.

“Burası dinlenme odası,” dedi Lucy. “Burayı Bertha ve Theresa kardeşlerle paylaşıyoruz.”

Lucy arkalarındaki kapıya hızlıca göz attıktan sonra gidip onu hemen kapattı. “Doğru mu?” diye fısıldadı.

Selena kafası karışmış bir ifadeyle ona döndü. “Ne doğru mu?”

“Hiçbirimizi anımsamıyor musun?”

“Neden yalan söyleyeyim ki?”

Lucy içten bir kahkaha attı ve gözleri bir kez daha kapalı kapıya kaydı. “Bunu sorduğuna göre anımsamadığın ortada.”

O sırada merdivenlerden ayak sesleri geldi. Lucy, Selena’dan uzaklaştı. “Sonra konuşuruz. Şimdi yerleş, ilk sıradaki çekmeceler senin Yemek için giyin.”

Selena kaygılanmıştı. Bunu yapamazdı. Henüz olmazdı... O yabancılarla birlikte alt kata inip yemek yiyemezdi. Aklına bir sürü acı dolu anı gelirdi. Bir geceye, yalnızca bir geceye daha ihtiyacı vardı. Sonra kendini bu yeni dünyanın kollarına bırakacaktı.

Ama henüz olmazdı. Şimdi biraz yalnız kalmaya, anımsamaya ihtiyacı vardı. Unutmaya...

"Ben... ben aç değilim." Lucy'nin kaşlarının çatıldığını görünce daha iyi bir bahane bulmaya çalıştı. "Uzun bir yolculuktan ve başım ağrıyor."

"Ah, şu baş ağrısı..." Lucy başını salladı. "Senin başın sürekli ağrır."

Selena kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"En azından eskiden öyleydi."

Aralarına tuhaf bir sessizlik çöktü. Selena, Lucy'nin bir şeyler daha söylemek istediğini düşündü ama kadın konuşmadı. Selena'ya hüzünlü gözlerle öylece bakmaktan başka bir şey yapmadı.

"Ne oldu, Lucy?" diye fısıldadı.

Lucy onun yanına gidip ona kuş gibi hızlı bir şekilde dokundu. "Kaçtığını sanmıştım," dedi kısık sesle. "Bunca zamandır... gittiğinden beri... mutlu olduğumu sanıyordum."

Arkalarındaki kapı açıldı ve yaşlı Beatrice eşikte belirdi. "Haydi, Lucy. Toparlanması için Agnes kardeşimize biraz zaman tanıyalım. Elliot kardeşimiz onun kazanın etkisini henüz tam olarak üzerinden atamadığını söyledi."

Selena elini başına götürdü. "Başım ağrıyor... Beatrice. Hemen uyumak istiyorum."

"Kesinlikle. Yarın sabah çok daha iyi olursun."

İki kadın çok geçmeden gözden kaybolmuş, Selena'yı yalnız bırakmışlardı.

Selena odanın içinde gezinip her şeye dokundu. Parmaklarını havluların üzerinde, kusursuzca oyulmuş çekmecelerin pürüzsüz yüzeyinde gezdirip anılarını canlandıracak, gittikçe büyüyen bu yabancılik duygusuyla mücadele etmesine yardımcı olacak bir şey bulmaya çalıştı.

Ama hiç, hiçbir şey yoktu. Giderek büyüyen çaresizliğinden, bu yerin, buradaki her şeyin sıkıntı verdiği hissinden başka hiçbir şey yoktu.

Elini cebine sokup kenarları pürüzsüzleşmiş olan cam parçasını avucunun içinde sıkıttı.

Ah, lan...

Her şey ona çok yanlış geliyordu. Daha önce burada yaşadığına inanamıyordu. Bunu birilerine söylemek, koşup kapıyı açarak çok büyük bir hata yapıldığını, Elliot'ın yanlış kadını getirdiğini haykırmak istedi.

Ama Elliot hata yapmamıştı, Selena bunu biliyordu. Yaşlı adamın gözlerine baktığında korkunç bir hüznün görüyordu ve şimdi o duyguların nasıl yayıldığını çok iyi anlamıştı.

Aşk... Ancak aşk insana böylesine yakıcı bir acı verebilirdi. Sonunda şairlerin neden hep aşkı yazdığını, neden şarkıların bulunan ve kaybedilen aşkların hikâyesini anlattığını anlamıştı. Çünkü hayat ancak aşk varken yaşanıyordu, onsuz bu korkunç boşluktan başka bir şey yoktu.

Selena pencereye doğru gitti ve anında pişman oldu. Orada olmak, orada durmak bile ona yanlış pencerede, yanlış yerde olduğunu düşündürmekten başka işe yaramıyordu.

"Bir şeyler bul," diye fısıldadı kendi kendine ve gözyaşlarıyla birlikte sesindeki kırılmayı duydu. Cebindeki tılsımı kavrayıp dışarıya baktı.

Burada da huzuru bulacaktı. Bir yerlerde, birileriyle birlikte... Bu acının üstesinden gelecekti. Çünkü insan içinde böylesi bir boşlukla yaşayamazdı. İçini kemiren bu acı er ya da geç dinecek, birlikte yaşamayı seçtiği bu insanlar, bu tarikat üyeleri de birer birer Selena'nın sevgisini kazanıp onu bir zamanlar Lethe Evi'ne bağlayan insanlar gibi buraya bağlayacaklardı.

Eğilip alnını pencerenin soğuk camına yasladı ve gözlerini kapattı. Anılar ona doğru sürünüp görünmez parmağını bükerek onu çağırırdı ve sıcak, rahatlatıcı kollarının arasına aldı.

Seni seviyorum, Selena. Günün birinde...

Şimdi bir anda lan'ın o cümleyi bitirmesine, onun adına hayaller kurmasına izin vermediği için pişman olmuştu. lan hayallerini yüksek

sesle dile getirmiş olsaydı belki de Selena o sözlerden güç alır, onları yalnızlığına karşı bir kalkan olarak kullanırdı. Ama sözlerini bitirmesine izin vermemişti. Onurlu ve adil olmak için, o kendi geçmişine dönerken lan'a bir gelecek vermek için çok çaba sarf etmişti.

Bir yerlerde bir zil çaldı.

Birileri hiç konuşmadan merdivenlerden çıkıp koridordan geçti. Sonra Selena'nın arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve Lucy dinlenme odasına girdi. Selena'nın daha önce görmediği iki kadın da onu izledi. Biri uzun boylu, kıvrık saçlı, kürdan gibi ince bir kadın, diğeryse kısa boylu, tıknaz, pembe yanaklı bir kadındı. Sırık gibi uzun boylu kadın ve tıknaz kadın yan yana geziyordu. İkisinin de yüzünde neşeli, sıcak bir tebessüm vardı.

Aynı anda Selena'nın yanına geldiler ve ona sıkıca sarıldıktan sonra geri çekildiler. Yine aynı anda, "Evine hoş geldin, Agnes kardeş," dediler.

"Merhaba," dedi Selena kısıp sesle.

Uzun boylu olan öne atıldı: "Ben Theresa. O da Bertha."

Ardından Selena'nın yanıt vermesine fırsat kalmadan çekmecelere gidip sade, beyaz geceliklerini aldılar ve çabucak soyunup giyindiler. Sonra teker teker tuvalete gittiler ve yüzlerini yıkayıp dişlerini fırçadılar. Hiçbiri tek kelime etmedi.

Aynı anda dönüp Selena'ya baktılar.

İlk gülümseyen Lucy oldu. "Unutmuş."

Bertha başını salladı. "Yakında kuralları anımsarsın."

"Kurallar mı?" diye mırıldandı Selena, cebindeki cam parçasını sıkarken.

Theresa'nın başı onu onaylarcasına sallandı. "Ziller bizi yönlendirir. Şimdi dua edip yatmaya hazırlanma vakti. Bir sonraki zilde lambaları söndürüp uyuyacağız. Hatırladın mı?"

Selena'nın midesi kasılmıştı. Bunu ona yapamazlardı. Çocukmuş gibi ona her yapacağını dikte edemezlerdi. Selena geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha ve bir adım daha attı. Duvara çarpma kadar

gerilemeye devam etti. "Ama... ama ben yürüyüş yapmak istiyorum. Dışarıda."

Lucy onun yanına gitti. Şimdi kadınların gözlerindeki ışıltı da kaybolmuştu. Yüzlerinde pes ettiklerini gösteren, hüzünlü, yorgun bir ifade vardı. "Sen kurallara uymakta hep zorlandın, Agnes."

"Ama..."

"Yarın birlikte ütü odasına gideceğiz. O zaman sormak istediğin bütün soruları yanıtlarım."

Selena ne diyeceğini bilemediği için çekmecesine gidip geceliğini aldı.
lan'ın odasına gittiğin gece giydiğin dantelli geceliği düşünme...

Alt dudaklarını ısırıp çizgili geceliğini çekmecedan çıkardı ve diğer kadınların yaptığı gibi giydi. Yüzünü yıkayıp dişlerini fırçaladıktan sonra boş olan tek yatağa gitti ve yumuşak keten örtünün altına girdi.

Bir zil daha çaldı.

"İyi geceler," dedi herkes aynı anda ve lambalar söndürüldü.

Selena orada, o yabancı karanlıkta uzunca bir süre uzanıp kadınların ince hırıltılarını dinledi. Gece yarısından sonra bir ara yağmur yağmaya başladı ve damlalar çatıyı dövdü.

Selena bebeğini göğsüne bastırıp uyumaya çalıştı ama huzur onu terk etmişti. Anılar dikkatini dağıtıyordu. Artık onlardan kaçamayacak kadar zayıf düştüğü için karanlıkta zihnine üşüşmüşlerdi ve kulağına bir şeyler fısıldayarak onu baştan çıkarıyorlardı.

Seni seviyorum, Selena. Seni seviyorum, seviyorum, seviyorum...

Gözyaşları gözlerini yakarak şakaklarından süzüldü ve düz, keten yastık kılıfında tamamen kayboldu.

Elliot erkeklerin dinlenme odasında durmuş, kapalı kapıya bakıyordu. Arka taraftan yatmaya hazırlanan tarikat üyelerinin ayak sesleri, akan suyun şırlıtısı ve birileri yatağa uzanırken yatağın ayaklarından çıkan gıcırta duyuluyordu. Her zamanki gibi kimse konuşmuyordu. Fısıldayarak ettikleri dualardan başka bir şey yoktu. Yazları günün sonunda hep çok yorgun olurlardı. Muhtemelen son koyunun da yününü kırmışlardı.

Elliot olduğu yerden duyması mümkün olmayan sesleri duymaya çalışıyordu. Kadın üyelerin her geceki rutinlerini, Agnes'in sessiz du-
alarını...

Acaba şimdi ne yapıyordu? Ne düşünüyordu?

"Elliot kardeş," diye fısıldadı biri. "Zil çaldı. Lambayı söndürmem gerekiyor."

Elliot ona dönmeden başını salladı. İlk kez rutinin dışına çıkmıştı. Sessizce pijamalarını giyip uyumak istemiyordu. Koridorun o görünmez sınırını geçip kapalı kapıyı çalmak, karısının elini tutup onu gecenin karanlığına çıkarmak ve onunla konuşmak istiyordu.

Tanrı aşkına, onunla yalnızca *konusmak* istiyordu.

Bitkinlikle iç geçirerek kapıdan uzaklaştı. Çabucak üstünü değiştirdi ve yatağa girip ince, yün örtüyü çenesine kadar çekti.

Son lamba da sönmüş, oda sessizliğe gömülmüştü. Solgun ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Elliot başını çevirdi ve cılız ışığa baktı. Düşünceler ve anılar zihnini doldurmuş, pişmanlık ve utancın keskin köşelerini törpülemişti.

Bu kasabaya ilk geldikleri günleri anımsıyordu. Yüzünde yara izleri taşıyan iri yarı adam ile incecik, ürkek bir çocuk olan karısı... Burası ikisine de bir vaha gibi görünmüştü. İki evsize kucak açıp sıcak bir barınak ve sıcak bir tabak yemek sunan bir aileydiler.

Karşılığında da fazla bir şey vermeyeceklerdi. O ve Agnes kader sözleşmesini imzalamış, bütün mallarını, yani hiçbir şeylerini İnananlara bağışlamışlardı. Sonuçta mucizevi bir şekilde bir evleri olmuştu. Ait oldukları bir yer vardı artık. Aynı odada uyumamalarının bir önemi yoktu, zaten hiç birlikte uyumamışlardı. Büyüklerden izin almadan on beş dakikadan fazla konuşamamalarının da bir önemi yoktu çünkü birbirlerine söyleyecek fazla bir şeyleri hiç olmamıştı. Elliot'ın Agnes'ten tek beklentisi, varlığıydı. Agnes'in ondan beklentisiyse Elliot'ın onu korumasıydı. İnananlar ikisini de tatmin ediyordu.

Elliot sessizce iç geçirip kollarını başının altında birleştirdi ve karanlıkta gözlerini tavana dikti. Agnes'i ilk gördüğü günü anımsadı. Bi-

leği kırılmış, kara gözlü, aç ve sefil, küçük bir kız yiyecek bulmak için çöpleri karıştırıyordu.

Elliot temkinli bir şekilde yanına gidip ona bir dolar uzatmış, Agnes da parayı kapıldığı gibi kaçmıştı. Ama Elliot onu gördüğü yeri ara sıra ziyaret etmeyi sürdürmüştü, ta ki Agnes onu beklemeye başlayana, Elliot ona parayı verdikten sonra kalıp onunla konuşana kadar...

Elliot onun yanındayken neler hissettiğini hâlâ anımsıyordu. Hayatında ilk kez –ki o zamanlar otuz üç yaşındaydı– ömür boyu acı çekmiş, yüzünde yara izleri taşıyan ve bir eli sakat olan iri yarı bir adam değildi. Agnes'in kahverengi gözlerine bakıp kendini onun gözünden görüyordu. Bir kurtarıcı olarak...

Ona evlenme teklifi ettikten sonraki yıllarda bunu onun iyiliği için yaptığına inanmak istemişti ama şimdi, bu karanlık odada yapayalnız yatarken acı gerçekle yüzleşmişti. Bu uzun yola ikisi için çıkmış olabilirdi ama Elliot bir noktadan sonra dönüp tek başına yol almaya başlamıştı. Yıllar geçtikçe her şey ona ve onun ihtiyaçlarına göre belirlenmişti.

Agnes bir İnanan olarak mutlu değildi.

Elliot bunu biliyordu. Belki de yıllardır biliyordu ama Agnes kaçıp gidene kadar gerçeklerle yüzleşememişti.

Kıza izin vermeli, onu sessizce kendi yoluna göndermeli, özgür ve mutlu olduğunu bilerek güçlenmesine, hayattan zevk almasına izin vermeliydi. Herhangi bir yerde...

Ama Elliot o kadar güçlü olamamıştı. Onu özlemişti. Tanrım, onu bulutlu bir günde güneşi özlediği kadar özlemişti. Agnes'in yokluğuyla geçen her gün Elliot'ı yiyip bitirmiş, onun adını anmadan düşünemez, yemek yiyemez, uyuyamaz, dua edemez hale getirmişti.

Kendi kendine onun yalnızca iyi, mutlu olduğunu görmek istediğini söyleyip durmuştu. Ama sonra deniz kenarındaki o kocaman, aydınlık malikânede Agnes'in gözlerindeki mutluluğun yıllardır hiç görmediği bir tebessümle dışarıya yansıdığını görünce gerçeği anlamıştı: Agnes'in mutluluğu onu ilgilendirmiyordu, gerçek anlamda ilgilendirmiyordu. Tek ilgilendiği şey kendisiydi.

leği kırılmış, kara gözlü, aç ve sefil, küçük bir kız yiyecek bulmak için çöpleri karıştırıyordu.

Elliot temkinli bir şekilde yanına gidip ona bir dolar uzatmış, Agnes da parayı kapıldığı gibi kaçmıştı. Ama Elliot onu gördüğü yeri ara sıra ziyaret etmeyi sürdürmüştü, ta ki Agnes onu beklemeye başlayana, Elliot ona parayı verdikten sonra kalıp onunla konuşana kadar...

Elliot onun yanındayken neler hissettiğini hâlâ anımsıyordu. Hayatında ilk kez –ki o zamanlar otuz üç yaşındaydı– ömür boyu acı çekmiş, yüzünde yara izleri taşıyan ve bir eli sakat olan iri yarı bir adam değildi. Agnes'in kahverengi gözlerine bakıp kendini onun gözünden görüyordu. Bir kurtarıcı olarak...

Ona evlenme teklifi ettikten sonraki yıllarda bunu onun iyiliği için yaptığına inanmak istemişti ama şimdi, bu karanlık odada yapayalnız yatarken acı gerçekle yüzleşmişti. Bu uzun yola ikisi için çıkmış olabilirdi ama Elliot bir noktadan sonra dönüp tek başına yol almaya başlamıştı. Yıllar geçtikçe her şey ona ve onun ihtiyaçlarına göre belirlenmişti.

Agnes bir İnanan olarak mutlu değildi.

Elliot bunu biliyordu. Belki de yıllardır biliyordu ama Agnes kaçıp gidene kadar gerçeklerle yüzleşememişti.

Kıza izin vermeli, onu sessizce kendi yoluna göndermeli, özgür ve mutlu olduğunu bilerek güçlenmesine, hayattan zevk almasına izin vermeliydi. Herhangi bir yerde...

Ama Elliot o kadar güçlü olamamıştı. Onu özlemişti. Tanrım, onu bulutlu bir günde güneşi özlediği kadar özlemişti. Agnes'in yokluğuyla geçen her gün Elliot'ı yiyip bitirmiş, onun adını anmadan düşünemez, yemek yiyemez, uyuyamaz, dua edemez hale getirmişti.

Kendi kendine onun yalnızca iyi, mutlu olduğunu görmek istediğini söyleyip durmuştu. Ama sonra deniz kenarındaki o kocaman, aydınlık malikânede Agnes'in gözlerindeki mutluluğun yıllardır hiç görmediği bir tebessümle dışarıya yansıdığını görünce gerçeği anlamıştı: Agnes'in mutluluğu onu ilgilendirmiyordu, gerçek anlamda ilgilendirmiyordu. Tek ilgilendiği şey kendisiydi.

Agnes yanında olmadan nefes alamıyordu.

“Ah, Tanrım...” diye inledi kendinden nefret ederek ve zayıflığına lanet etti. Yatağında yan dönüp yüzünün yaralı tarafını yumuşak yastığa gömdü. Şimdi ne yapacaktı? Ne yapabilirdi?

İyi bir adam onu serbest bırakırdı. Yanağına bir öpücük kondurup ona gülümser ve onunla sessizce vedalaşırdı.

Bu düşünce onu öylesine derinden yaraladı ki Elliot bir an için kalp krizi geçirdiğini sandı. Sonra o acıyı memnuniyetle karşılayıp ani ve kolay bir ölüme doğru yol almayı diledi. Ruhuna baktığında o acı veren çirkin adamı görüyordu.

O iyi bir adam değildi.

Yirmi Beşinci Bölüm

İlk sabah zil saat dört buçukta çaldı.

Selena tam olarak uyanmadan önceki birkaç saniye günün ilk solgun ışıkları yüzüne vurdu. Uykulu bir ifadeyle gözlerini kırıştıtırıp kollarını gerdi ve onu bekleyen günü düşündü.

Önce yanı başındaki yatak, sonra diğeri, ardından da bir diğeri gıcırdayarak Selena'ya evde olmadığını anımsattı.

Bertha, "Kalk bakalım, seni tembel," diye takıldı ona.

Selena dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı ve herkesin çoktan dünkü kıyafetlerini giymiş olduğunu görünce şaşırdı. Başında bir üçgen oluşturmuş, ona bakıyorlardı.

Bir zil daha çaldı.

Koridordaki bütün kapılar gıcırtyla açıldı. Onların odasının önünden geçen sessiz ayakların hışırtısını duydular.

"Acele etsen iyi edersin," dedi Lucy. "Bir sonraki zile beş dakika kaldı ve o saate kadar erkeklerin dinlenme odasına gidip çamaşırlarını almış olmalıyız."

Bertha rahatlatıcı bir ifadeyle konuştu. "Lucy, sen burada kal ve Agnes kardeşe yardım et. Bugünlük erkeklerin odasını Theresa ve ben hallederiz."

Theresa gözlerini kapıya çevirip, "Bertha..." dedi kısık ve uyarıcı bir ses tonuyla.

"Kimsenin bilmesine gerek yok." Bertha, Selena'ya bakarak hafifçe gülümsedikten sonra Theresa'yı kapıya doğru çekiştirdi. Dışarıya gizlice bir göz attıktan sonra birlikte koridora çıktılar ve gözden kayboldular.

Selena battaniyesini üstünden attı ve o daracık yataktan kalktı. Lucy hemen yanına gelip hızlı bir şekilde ona örtüleri nasıl kaldıracağını ve havalandırmak için yatağın uç kısmına nasıl sereceğini gösterdi.

"Böylece ketenler temiz kalır," dedi ona göz kırparak. Sonra duvara gidip askıdan bir süpürge aldı.

Çam ağacından döşemeyi süpürüp sobaya yakın yerlerdeki külleri ve talaşları topladı. Ardından eşikleri, pencere pervazlarını silip klozetin yanındaki büyük şişeden yağ lambasına yağ doldurdu.

Selena bir süre ne yapacağını bilemeden orada durduktan sonra çekmecesine gidip kahverengi keten ve yün karışımı elbiseyi aldı. Çabucak giyinip yüzünü yıkadı ve pencereye gitti.

O sırada yine zil çaldı.

Lucy süpürgeyle farası duvardaki yerlerine asıp Selena'ya döndü: "Artık işe koyulma vakti geldi."

Selena yatağındaki bebeğe son bir bakış attıktan sonra Lucy'nin peşinden odayı terk etti.

Koridor çok kalabalıktı. Erkekler doğu tarafından, kadınlarsa batı tarafından sessizce tek sıra halinde yürüyordu. Neredeyse hiç göz teması kurmadan sessizce başlarını sallayıp kısık sesle selamlaşıyorlardı.

Elliot dışında... O, dinlenme odasının kapısında kocaman şapkasını ellerinin arasında ezerek tek başına duruyordu. Sıra sıra ilerleyen insanların arasından Selena'yla göz göze geldiler.

Elliot'ın gözlerinde pişmanlık dolu bir ifade vardı. Selena onun yanına gidip sorularına yanıt bulma arzusuyla kaşlarını çattı ama buna vakit kalmadı.

Elliot siperlikli şapkasını başına geçirip bakışlarını yere indirerek erkeklerin arasına karıştı ve birkaç saniye içinde merdivenlerde gözden kayboldu.

Lucy, Selena'nın elini tutup sıkarak, "Haydi," diye fısıldadı.

Selena, dış dünyadan tecrit edilmiş bu sessiz evin her an değişen tuhaflıklarının içinde bir cankurtaran görevi gören kadının eline kenetlendi. Birlikte merdivenlerden inip köşeyi dönerek tencere tava tıkırtıları, su şırıltıları ve kadın sesleriyle yeni yeni canlanmaya başlayan mutfağın önünden geçtiler.

Kadınlar batı kanadından gruplar halinde çıkıyor, henüz doğmayan güne akıyordu. Dışarıya çıktıktan sonra da farklı yönlere dağılıyorlardı. Lucy, Selena'yı sessiz, ağaçlarla çevrili bir sokaktan geçirip diğerleri gibi sade ve gösterişsiz, küçük, beyaz bir eve götürdü. Kapıyı itti ve uzun, ahşap masalarla dolu büyük, kare şeklinde bir odaya girdiler. Odanın ortasında yine büyük, kare şeklindeki çelik bir levhanın üstünde içi ütülerle dolu koni şeklinde bir soba vardı. Çamaşır dolu sepetler duvar boyunca dizilmiş, ağaçlar kurumaya bırakılan beyaz çarşaflar, önlükler ve başlıklarla dolmuştu. Yün çoraplar duvardaki çivilere asılmıştı. Selena karşı duvardaki pencereden dışarı bakınca düzinelerce kadının büyük, siyah kazanlara eğildiğini gördü.

Lucy koni şeklindeki sobadaki bir bölmeyi açıp ateş yaktı. Birkaç dakika içinde sobadan sıcak dalgalar yayılarak odayı doldurdu.

Sonra Lucy büyük bir sepet alıp içindekileri tezgâhın üstüne döktü. "Ütüler ısınır ısınmaz işe koyulabiliriz."

Selena tezgâha doğru yürüyüp Lucy'nin karşısında durdu. "Bana biraz burayı anlatsana."

Lucy ona zayıf bir tebessümle karşılık verdi. "Nasıl bir yer olduğunu anlayacak kadar çok şey gördün zaten. Biz dindar bir topluluğuz."

"Bu zillerin, erkekler ile kadınların ayrı kalmasının ve sessizliğin dinle ne ilgisi var?"

"Perhiz yapıyoruz."

"Ben perhiz kelimesini bilmiyorum."

"Keşke ben de unutabilseydim," dedi Lucy, küçük bir kahkaha atarak. "Seks... Bu kelimeyi biliyor musun?"

Anılar şiddetli, ani ve baştan çıkarıcı bir şekilde Selena'nın zihnine doluştu. "Evet, o kelimeyi biliyorum."

"Uzun lafın kısası, biz seks yapmıyoruz."

"Ama evliler..."

"Evlilik 'düzene aykırı'. O türden bir yakınlaşma, erkekler ve kadınlar için uygun değildir," dedi Lucy yüzünde acı çektiğini gösteren bir ifadeyle.

"O duyguyu bilirim, canın acıyor... Neden öyle dedin?"

Lucy bir an için şaşırdı. Sonra gülümsedi. "Beni anımsamadığını unutmuşum. Kocam Blake başka bir evde yaşıyor. Oğlumuz Samuel de başka bir evde."

"Anlamıyorum. Bir çocuğun ve kocan var ama yine de birlikte yaşamıyorsunuz."

"Çok iyi anlamışsın."

"Ama bir çocuğun annesine ihtiyacı vardır."

"Burada yoktur." Lucy önüne bir önlük serip üstüne lavanta suyu serpti. Sonra ütüye uzanıp kumaşı ütülemeye koyuldu. "Geçen yıl Sammy suçiçeği oldu. Onları binayı yakmakla tehdit edene kadar oğlumu görmeme bile izin vermediler. Anlayacağın burada çocuk büyütmek 'ortak bir aktivite'dir. Bir annenin çocuğuyla arasında yakın bir bağ kurması uygun değildir."

Johann bile bu kadar ümitsiz olmamıştı. Selena, Lucy'nin yaptıklarını tekrarlayıp ayağının dibindeki buruşuk bir önlüğü önüne serdikten sonra tezgâhta gerdi. Sobanın üstündeki bir ütüyü dikkatlice alıp kumaşı ütülemeye başladı. "Neden hâlâ burada kalıyorsun?"

Lucy iç geçirdi. "Nereye gideyim? Kocam bana sormadan buraya katılma kararı aldı. Bütün mal varlığımızı buraya bağışladı ve Sammy'yi de yanında getirdi. Bana kendi tercihim yapabileceğimi söyledi ama oğlumu buradan çıkaramadım. İlk birkaç yıl kaçırmaya çalıştım ama her

detasında bizi bulup buraya geri getirdi. Ben kadını, başka seçeneğim yok."

"Ama..."

"Sammy'den başka kimsem yok. Bahçeden geçtiğini gördüğüm zamanlar için yaşıyorum." Gözleri doldu ve sonra gözyaşları yanaklarına süzüldü. "Belki biraz daha büyüdüğü zaman..."

"Bütün kadınlar burada zorla mı tutuluyor?"

Lucy gözyaşını sildi. "Ah, hayır. Pek çoğu için burası harika bir yer. Bertha ve Theresa'ya göre burası bir cennet. Çoğu kadın öyle düşünüyor. Burada fakirlik, dayak, açlık yok ve saygı görüyorlar. Kurucumuz Anna Lee Anne de bir kadın."

Selena sıcak ütüü başparmağına değdirince çığlık atarak acıyan parmağını lavantalı suya batırdı. "Ben... ben burayı seviyor muydum?"

Lucy başını iki yana salladı. "Kurallar senin canını hep sıkardı ama gitmeden önce bebeklerden bahsedip duruyordun. Bir bebeğinin olmasını çok istiyordun. Bunu o kadar çok istiyordun ki senin için endişeleniyordum. Senin için tek çıkış yolunun ölüm olduğunu söyleyip duruyordun fakat Elliot'ı da üzmem istemiyordun. Yoksa eminim kendini odanda bile öldürürdün. Sonra da bir anda ortadan kayboldun." Lucy'nin yüzünde bir tebessüm belirdi. "Seninle gurur duymuştum, Agnes. Ben... ben özgür olduğunu sanmıştım."

"Öyleydin," diye yanıtladı Selena, kısık sesle. Eğilip ağır ütüü aldı ve tuhaf bir şekilde kaldırıp tezgâhtaki önlüğün üstüne koydu.

"Nereye gittin? Neler yaptın?"

"Bilmiyorum. Bir gün deniz kenarında bir yerde uyandım. Fena halde yaralanmıştım ve hafızamı neredeyse tamamen kaybetmişim."

"Nasıl yaralandın?"

Selena omuz silkti. "Kimse bilmiyor."

"Orası nasıl bir yerdi?"

Selena'nın gözünün önüne görüntüler geldi. O kadar güzel görüntülerdi ki onları hatırlamak canını yakmıştı. Parmakları temkinli bir

şekilde ütünün ahşap kulbunu sardı. “Orada bir adam vardı...” Boğazı düğümlendi ve daha fazlasını söyleyemedi.

“Onu sevdin.”

Selena bakışlarını Lucy’den kaçırdı, başını bile sallayamamıştı.

“Geri dönmemeliydin.”

“Başka şansım var mıydı, Lucy? Ben evli bir kadındım ve kocam beni almaya gelmişti.”

Aralarına kocaman, keskin bir sessizlik çöktü.

Selena o anda bundan daha fazlasını elde edemeyeceğini anladı. Belki birkaç kadınla arkadaşlık kuracak ve katı kuralları olan bir yaşam sürdürecekti. Açlık, dayak, fakirlik yoktu ama özgürlük de yoktu. Gerçek bir aile, kahkahalar yoktu.

“Agnes?” Lucy ona bakıyordu. “İyi misin?”

“Hayır,” dedi Selena usulca. Geleceğini hayal ederken kesinlikle iyi değildi. Zil seslerinin yönettiği uzun, yapayalnız hayatı gözünde canlanmıştı.

Kahvaltı zili sabah saat tam altıda çaldı. O zamana kadar Selena yorulup terlemiş, ellerinde sayısız yanık izi oluşmuştu. Başparmakları acıdan zonkluyordu. O ve Lucy gömlekleri ütüleyip ütülerini sobanın üstüne bırakmışlardı.

Birlikte sessizce eve döndüler. İnsanlar her tarafa yayılmışlardı. Belli bir düzen içinde ve hiç konuşmadan kendilerine ayrılan kapılardan geçip çıt çıkmayan yemek salonlarına gidiyorlardı.

Selena çığlık atmak, hoplayıp zıplamak, bir martı gibi acı acı feryat etmek istiyordu. Ama kalabalığı izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Motor becerileri henüz bu türden karmaşık fiziksel görevleri yerine getirecek kadar gelişmemiş olsa da onu tek yoran, ütüleme işi değildi. Her şey onu yormuştu. Sessiz geçen her an, bütün kapalı kapılar, uyulması gereken bütün kurallar... Mutfağın önünden geçip kendi odasına gitmek istiyordu, o kadar. Eski, dünyevi kıyafetlerini giyip yatağa uzanmak, or-

tinin altına girip uyumak istiyordu. Uyumak, uyumak, uyumak ve bir daha hiç uyanmamak istiyordu. Büyük bir çaresizliğin içine düştüğünü hissediyordu ve bir çıkış yolu, onu gülümsetecek bir şey bulamıyordu. Her şeyden arındırılmış bu yere göz gezdirirken kıymetli ya da önemsenmeye değer bir şey bulamıyordu.

Mantıksız davrandığını, buranın iyi kalpli, şefkatli insanlarla dolu olduğunu biliyordu ama onlar doğru kişiler değildi. Selena bu insanların ona sıcak davranmasını, onu sevmesini istemiyordu. O kendi ailesini geri istiyordu, bildiği tek aileyi... Tarlaları değil, ormanı istiyordu. Nehir yataklarını değil, deniz kıyısı istiyordu. Elliot'ı değil, Ian'ı istiyordu.

Ah, Ian...

Lucy, Selena'nın elini tutup sıkarak, "Yapma, Agnes," diye fısıldadı.

"Neyi?" diye sordu Selena ama aslında umurunda değildi, gerçekten değildi.

"Yine o ümitsiz ifadeni takındın."

Selena kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. "Benim için endişelenme, Lucy. Toparlanırım. Biraz yorgunum, o kadar. Başım ağrıyor."

Bir yalan daha, diye düşündü hüznle. Üstelik çok kolay yalan söylemişti.

Tarikat üyeleri iki sessiz sıra halinde yan yana yürüyüp iki ayrı kapıdan yemek salonuna giriyorlardı. Erkekler odanın doğu tarafındaki masalarda, kadınlarsa batı tarafında oturuyorlardı.

Lucy, Selena'yı bir masaya yönlendirdi. Odanın diğer tarafındaki Elliot başka bir masadaydı. Göz göze geldiler. Elliot çabucak etrafına bakındı ve sadece dudaklarını oynatarak ona iyi olup olmadığını sordu.

Selena'nın ona verecek bir yanıtı yoktu. Elliot o kadar endişeli görünüyordu ki Selena başını sallayıp soruyu geçiştirmek istedi ama onu bile yapamadı.

O sırada yine zil çaldı ve İnananlar diz çöküp dua etmeye başladılar.

Herkes ayağa kalkarken Selena diz çökmesi gerektiğini ancak anlamıştı. Lucy onu belinden kavrayıp bir sandalyeye oturttu. Sert ahşap masa, yemeklerin ağırlığı altında sallandı. Haşlanmış patatesli, soğanlı

ve turplu kızarmış sosis, tereyağlı buğday ekmeği, ahududu reçeli, tarçın kokulu elma püresi ve kaymaklı süt...

Hep birlikte sessizce yemeklerini yediler. Yemekler elden ele geçirilirken fısıltıyla söylenen "Şükürler olsun," cümleleri dışında tek söz edilmemişti. Selena, Lethe Evi'ndeki ailesiyle yemeklerini, kahkahaları, şakalaşmaları ve arkadaşlıkları düşünmemeye çalışıyordu. Dikkat çekmek için zaman zaman birbirlerine attıkları yiyecekleri ya da eğlenceden hoşlandığını düşündükleri Tanrı'ya saçmasapan dualar ettiklerini... *Dilin üstünden kayar, gırtlaktan geçer, mideye dikkat et, işte geliyor...*

Canı bu kadar yanmasa bu anıya gülebilirdi bile.

Zil tekrar çaldığında Selena tabağına ancak yemek koyabilmişti. Tabaklar masanın ortasına doğru itilirken her yandan porselene çarpan çatal sesleri geliyordu. Erkekler aynı anda kalktı ve sonra dua etmek için sessizce diz çöktüler.

Sonra da gittiler.

Selena o tatsız, yağlı sosisten son bir lokma alıp tabağını itti. Hiç anlamadığı Tanrı'ya sessizce dua etmek için diz çökmeye gerek duymadı ama zaten kimse de bunu fark etmemişti. Lucy elini tutup onu kadınlar koridoruna, oradan da kadınlar kapısından bahçeye çıkardı.

Ütü odası hâlâ sıcak ve nemliydi.

Selena etrafına bakındı ve Lucy'yle birlikte güzelce katlayıp üst üste yığdıkları kusursuz bir şekilde ütülenmiş düzinelerce önlüğü, gömleği ve çarşafı gördü. Sonra henüz ütülenmemiş çamaşırlarla dolu diğer sepetleri gördü.

İşleri hiç bitmeyecekti, sonunda bunu anlamıştı. Bu, sonu olan bir iş değildi, sürekli devam eden bir işti. Her gün, her ay, her yıl... Selena bunu daha önce anlamamıştı. Lethe Evi'nde kıyafetler mucizevi bir şekilde ortaya çıkardı ama birilerinin bir yerlerde onun kıyafetlerini yıkayıp kuruttuğunu ve ütülediğini şimdi anlıyordu. Ondan ve Lucy'dense yarı kışının ütüsünü yapması bekleniyordu. Tıpkı çamaşırları yıkayan ya da mutfakta yemekleri pişiren diğer kadınlar gibi...

Bu zor ve yorucu bir işti. Üstelik hiç bitmiyordu.

"Benim hayatım bu mu?" Bu soru dudaklarının arasından dökülmüştü. Kulağa çok acınası geliyordu.

Lucy ütlediği gömlekten başını kaldırdı ve yavaşça ütüyü elinden bıraktı. "Dönüşümlü çalışıyoruz. Bundan sonra birlikte tart yapacağız. Yalnızca akşam için yüz altmış adet. Sonra da daha eğlenceli bir iş geliyor. Onları dış dünyadaki insanlara satacağız."

Selena elinin bu tür işlere yatkın olmadığını, dikiş, nakış, yemek pişirme ve ütü konusunda ne kadar başarısız olduğunu düşündü. "Ben burada yaşayabileceğimi sanmıyorum, Lucy," diye mırıldandı. "Korkuyorum."

Lucy üzgün, yorgun gözlerle ona baktı. "Hep korkardın, Agnes. Ve ben de senin için korkardım."

Ian yatak odasında durmuş, kristal bir bardaktan ılık su içiyor, pencereden dışarıya bakıyordu. Dışarıda dolunay kadife gökyüzüne asılmış gibi görünüyordu.

"Selena..." Onun adını anıp varlığını hissetmeye, kilometrelerce öteden ne düşündüğünü anlamaya çalıştı.

Ama hiçbir şey hissetmedi.

Pencerenin önünden çekilip odasından çıktı ve karanlık merdivenlerden girişe, yıldızların ışığıyla aydınlanan geceye çıktı. Bir an için çimenlerin üstünde mumların olduğunu hayal etti ve duman kokusu aldığını sandı. Gözlerini kapatıp her şeyi anımsadı. Tahta bir topa çarpan sopanın sesini, Selena'nın içten kahkahalarını, Ian'ın yüzüne dokunan ellerinin ipeksiliğini anımsadı.

Öp beni, Ian.

Ian dizlerinin üstüne çöküp yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktı ve Selena'nın da bu gece dışarıda aynı dolunaya bakıp onu düşünüp düşünmediğini merak etti.

Neredeydi? Şimdi ne yapıyordu?

Ian'ın her sabah uyandığında ve gece yatmadan önce kendine sorduğu soru buydu. Bunu bilmek, onu bir kez daha görebilmek için çıkıyordu.

Sürekli onu düşünüyor, onun için endişeleniyordu. Selena yalnızlıkla baş edebilecek miydi? Ian bunu ona öğretebilmiş miydi?

Selena'nın burada kendini yalnız hissettiği bir gün olduğunu anımsamıyordu. Ona felsefeyi, dini ve nasıl düşüneceğini öğretmişti ama nasıl ayakta duracağını öğretmiş miydi?

Tanrım, ona gitmeyi, onu izleyip tıpkı bir suçlu gibi çalılıkların arkasına gizlenerek sırf hâlâ güldüğünden emin olmak için onu gözetlemeyi nasıl da istiyordu... Hâlâ kahkahalar attığını görmek için... Bulutların arkasındaki güneşi gördüğünden emin olmak için...

Ama gidemezdi, bunu biliyordu. Ian bunu kendine gece gündüz söyleyip durmuştu. Onuru burada kalmasını gerektiriyordu, tıpkı Selena'nın gitmesini gerektirdiği gibi... Hem oraya gittiğinde ona ne söyleyecekti ki? Tekrar "hoşça kal" mı diyecekti? Artık ona verebileceği tek hediye, kendini kontrol edebilmesi, onu yokluğuyla ödüllendirmesiydi.

Ben her zaman onurlu biri olacağım. Her zaman...

Tanrım, Selena'sız geçen son iki ayda bu sözlerden nasıl da nefret etmişti!

Selena her zamanki gibi ondan en iyi tarafını göstermesini, onurlu olduğunu kanıtlamasını ve ahlaklı olmasını istemişti. Ian şimdi bugüne dek hiç olmadığı ve bundan sonra da asla olamayacağı kadar iyi bir adama dönüşmüştü. Selena'yı mutlu edecek şeyler yapmıştı. Araziye gerçek bir akıl hastanesi inşa ettirmeye başlamıştı. Bu aynı anda on beş hastanın kalabileceği bir bina olacaktı. Bütün meslektaşlarıyla irtibata geçip onlara Lethe Evi'nin özel olarak seçilmiş hastalara açık olduğunu bildirmişti. Maddi veya sosyal değerlerin seçme kriterleriyle ilgisi yoktu. Doktor Freud'la, Doktor Wellsby'yle ve önde gelen birkaç psikiyatristle daha irtibata geçmişti. Ian bu yeni mesleğin temelini yavaş yavaş öğrenmeye başlamıştı.

Tuhaf bir şekilde, Selena'yı mutlu etmek için yaptığı her şeyin onu mutlu değil belki ama en azından memnun ettiğini görüyordu. Yıllardır ilk kez kendinden hoşnuttu. Andrew çok büyük ilerleme kaydediyordu

ve Ian da o çocukla gurur duyduğu kadar kimseyle ya da hiçbir şeyle gurur duymadığını hissediyordu.

Ve Lara... Tatlı, saf Lara onu tahmin ettiğinden çok daha fazla rahatlatıyordu. Saatlerce birlikte oturuyorlardı. Bazen bir şeyler okuyor, bazen resim yapıyor, bazense sessizce vakit geçiriyorlardı.

Dışarıdan bakıldığında Ian ilerleme kaydediyordu. Ama Lethe Evi'ndeki herkes gerçeği biliyordu.

Ian'ın ruh halini, depresyonda olduğunu, onu kahreden kayıp duygusunu biliyorlardı. Selena'ya duyduğu ihtiyaç canlı, yakıcı ve sürekli büyüyen türden bir ihtiyaçtı. Ian'ı her gece karanlığa çıkarıyor, ona kendini ayakta duramayacak kadar zayıf, ağlayamayacak kadar yalnız hissettiriyordu. Ian onu özliyordu. Tanrı aşkına, onu çok özliyordu.

"Ona iyi bak," diye yalvardı Ian, ona bağışladığı her şeyi geri alan Tanrı'ya. "Ona iyi bak."

Sonbahar soğuk, uğultulu bir rüzgârla birlikte geldi.

Elliot çamaşırhaneye baktı. Yine.

Alçak, beyaz bina çoktan kurumaya yüz tutmuş çimenlerin arasından yükseliyordu. Beyaz duvarları masmavi gökyüzüyle tam bir tezat oluşturuyordu. Rengârenk yapraklar ağaç diplerinde içi boş bir yığın oluşturarak çimenlerin üstüne yayılmıştı. Yakında hepsi büyük, ahşap sepetlere konup götürülerek ortadan kaldırılacaktı.

Elliot temiz pencereden Lucy'nin sırtını görebiliyordu. Lucy her zamanki gibi tezgâha eğilmiş, ütü yapıyordu.

Elliot karısını görebilmek için başını biraz daha uzattı. *Bir kere göreyim, Tanrım, bir kere göreyim.* Agnes ile Lucy'nin yarından itibaren mutfakta çalışıp tart pişireceğini ve kendisinin onu gün içinde görme mutluluğuna bile erişemeyeceğini biliyordu.

Baltanın ahşap sapını terli elleriyle kavrayıp odunu kesme tahtasının üstüne yerleştirdi. Sonra da enerjik ve kendinden emin hamleyle baltayı savurarak odunu parçalara böldü.

Parçalanan odunu gittikçe büyüyen yığının içine attı ve duraksayıp fularıyla alnındaki teri sildi.

Tanrı'dan yardım dileyerek çamaşırhaneye tekrar göz attı.

Agnes'i düşünmek istemiyordu, onunla ilgili anılara sık sık dalmasının günah olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Agnes döndüğünden beri çok değişmişti. Elliot şimdi karşısında Lethe Evi'nde gördüğü kadının günden güne solan bir versiyonunu görüyordu.

Agnes buradaki hayatına uyum sağlamaya çalışıyordu. Kendinden emin adımlarla dimdik yürüyordu ve içinden konuşmayı öğrenmişti – o da sadece ihtiyaç duyduğu zamanlarda. Nazik olmaya çalışıyor, sessiz kalıyordu.

Ama Elliot onu buna kanmayacak kadar iyi tanıyordu. Agnes düşünüyordu. Nazik ve sessiz hali kırılğan bir maskeden ibaretti. Karanlık, çalkantılı bir gölde ışıldayan bir buz tabakasıydı. İlk döndüğü zamanlar çocuksu bir ruh hali içindeydi ve çok açıktı. Bir yağmur damlasının güzelliği karşısında şen kahkahalar atıyor, bir hindinin ölümüne gözleri dolarak tepki veriyordu. O kadar açıktı işte. Şimdiyse ruh hali dümdüz ve sabitti. Çeşitlilik göstermiyordu, merakla mayalanmamıştı. Buradaki hiçbir şey ilgisini çekmiyor, onu büyülemiyordu. Aile toplantılarında renksiz bir hayalet gibi oturuyordu. Gülümsemeye çalışıp göz teması kuruyordu ama çevresindekileri asla gerçekten görmüyordu. Şikâyet etmiyordu, tartışmıyordu, karşı çıkmıyordu.

Ve hiç gülmüyordu.

Elliot eğilip yığının içinden başka bir kalın, yuvarlak kütük aldı. O sırada odun yığınının arkasındaki o bozuk, keçeleşmiş çimenlerin gölgesinde özgürce büyümeye çalışan tek bir beyaz çiçek gözüne ilişti.

Çiçek, Elliot'a Agnes'i anımsatmıştı. Diğerlerinin gözetiminde onunla birkaç dakika konuşma fırsatı bulabildiği geçen haftaki toplantıyı düşündü.

Odamda çiçekler olsun istiyorum, Elliot. Çiçekleri özliyorum...

Elliot onun sesindeki hüznle o kadar perişan olmuştu ki düşünme yetisini kaybetmişti. Ona ezberden bir yanıt vermiş, çiçeklerin güzellikleri için yetiştirilmemesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanmıştı. Onları

süs olarak kullanmak “düzene aykırı”ydı. Güller, gül suyu yapımında kullanılmak üzere yetiştirilirdi, güzellikleri ya da kokuları için değil.

“Ah,” diyerek hafifçe iç geçirmişti Agnes. “Ne üzücü...”

Ve Elliot o anda bir çiçeğin güzelliğinin keyfine varamamanın üzücü bir şey olduğunu, o çiçeği yaratan Tanrı’nın insanlardan böyle bir şey istemesinin saçma olduğunu fark etti.

Eğilip çiçeği kopardı. Çiçek onun iri, kaba parmaklarının arasında narin ve inanılmaz derecede kırılgan görünüyordu.

O sırada yolun karşısında duran Lucy’nin, “Hemen dönerim, Agnes. Biraz daha lavanta suyuna ihtiyacımız var,” dediğini duydu.

Elliot gözlerini çamaşırhanenin açık kapısına çevirdi.

Düşünmeden hareket ediyordu. Etrafa bir bakış atıp yolun karşısına geçti ve binaya girip kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Agnes başını ütüden kaldırdı. Yüzünde beliren şaşkınlık yerini hemen donuk bir kabullenişe bıraktı. “Merhaba, Elliot.”

Tanrı aşkına, nasıl da değişmişti... Elliot onun Lethe Evi’nde nasıl görüldüğünü, o dünyevi kıyafetlerle merdivenlerden inerken gözlerinin mutluluktan nasıl da ışıldadığını anımsadı. İlk kez Agnes’in nasıl yaralandığını düşündü. Buradan gitmeyi nasıl istediğini, bir at arabası bulmayı ne kadar çok istediğini gördü.

Çiçeği kaldırıp ona uzattı. “Çiçekleri özlemeni istemiyorum.”

Agnes çiçeğe bakarken gözlerindeki o donuk, sabit bakış eriyip gitti ve “Beyaz...” diye fısıldadı.

Elliot bir an, yalnızca bir an için karşısında Lethe Evi’nde gördüğü o nefes kesici güzellikteki duygu yüklü kadını gördü. Genç kadın çiçeği alıp burnuna götürdü ve kokusunu içine çekti. Dudaklarında kısa, temkinli bir tebessüm belirdi.

“Teşekkürler.”

Elliot onu sessizce izlerken ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi.

Agnes başını kaldırıp ona baktı. “Sen hiç buradan gitmeyi düşünmüydün mü?”

Elliot bir an için “evet” diyecek oldu. Ama sonra gerçekler tüm hızıyla zihnine çöktü ve o çelimsiz, küçücük ümidi un ufak etti. Dışarıdaki dünyanın nasıl bir yer olduğunu, insanların biçimsiz suratlı iri yarı bir adama nasıl davrandıklarını anımsadı. “Ben... ben dışarıda çok sıkıntı çektim.”

“Johann bana dışarının soğuk, zalim bir yer olduğunu söylemişti. Senin gibi bir centilmen bile kötü muamele gördüyse Johann haklı olmalı.”

“Bir tek sen vardın,” dedi Elliot usulca, konuştuğunu duymak onu bile şaşırtmıştı. Düşüncelerini dile getirmeyi düşünmemişti. Yanakları kızardı.

“Bir tek ben ne?”

“Benden kaçmayan, bana yüz çevirmeyen...”

Agnes ona hüzünlü bir bakış attı. “O halde karşına yanlış insanlar çıkmış. Lethe Evi’nde bunu kimse umursamazdı.”

Elliot iç geçirdi. Yine Lethe Evi... “Belki de,” dedi.

Agnes’in gözü elindeki çiçeğe kaydı. “Hiç çocuk sahibi olmak istedin mi?”

Elliot derin bir iç geçirdi. *Çocuklar*. Pek çok gece tek kişilik yatağında uzanırken hiç sahip olamadığı çocukları, hiç büyütemediği torunları düşünmüştü. Uzun yıllar önce var olmayan çocuklarına isimler koymuş, onların hayalini kurmuştu ama o görüntüler sonunda kendi kendilerini yok etmiş, kendi imkânsızlıklarının ağırlığı altında çökmüşlerdi.

Ve şimdi, Agnes’e bakarken Elliot yine onların hayalini kurmaya başlamıştı. Agnes’in çocuğuna dokunabilmek için her şeyini, ölümsüz ruhunu bile vermeye hazırdı. Bir çocuğun, dokunup öpebileceği ve bir ömür biriktirdiği sevgiye boğacağı bir çocuğun özlemini her zaman çekmişti.

Bunu düşünmek acı verdiği için düşünmekten vazgeçip anıları bir kenara itmişti. “Tanrı istemedi,” diye karşılık verdi.

Agnes homurdanıp başını kaldırdı. “Tanrı bu dünyaya bebeklerin gelmesini her zaman ister. İnzivaya çekilmeni Tanrı istemedi.” Agnes

ona biraz daha yaklaştı. "Benden bir bebek yapmalıydın ve eğer ben istemiyorsam sana bir bebek verecek başka bir kadın bulmalıydın."

Elliot ona bir yanıt vermeye hazırlandı. "Ama yüzüm..."

"Yüzün senin kim olduğunu belirlemiyor, Elliot." Agnes ona doğru yaklaşıp yüzünü kaldırdı. "Bir çocuk için babasının yüzü değil, kalbinin iyiliği önemlidir."

Elliot ona bakarken bütün dünyası ansızın sallanmaya başlamış gibi dengesini kaybettiğini sandı. "Sen çok değişmişsin, Agnes."

Elliot yanlış bir şey söylediğini hemen anlamıştı ama doğru sözlerin ne olacağını hayal bile edemiyordu. Agnes geri çekildi. "Öyle mi?" Agnes'in sesi yine yorgun çıkmıştı.

Bir sessizlik çöktü. Elliot ona baktı. Agnes ise elindeki çiçeğe bakıyordu.

O sırada yemek zilinin çaldığını duydular.

Agnes iç geçirip çiçeği elinden bıraktı. "Şimdi sürü gibi yemek yemeğe gidiyoruz."

Elliot ona yanıt veremedi Lucy odaya girdi ve onu görünce olduğu yerde kalıp başını önüne eğdi. "Elliot kardeş..."

Elliot ona olması gerektiği gibi nazıkçe selam verdi. "Lucy kardeş..."

Agnes başını kaldırdı ve ona yorgun, cansız bir tebessümle karşılık verdi. "Güle güle, Elliot."

Elliot bir kez daha Lethe Evi'ni düşünerek Agnes'in orada ne kadar mutlu ve hayat dolu olduğunu aklından geçirdi.

Yirmi Altıncı Bölüm

Bütün aile haftalık tarikat toplantısı için toplantı evine gelmişti. Dışarıda ekim gecesı karanlığa gömülmüş, yağmura teslim olmuştu. Yağmur yüklü gri bulutlardan gök gürültüleri yükseliyor, şimşekler çakıyordu.

Selena etrafında neler olup bittiğini umursamaya çalışıyordu. bunun için gerçekten çabalıyordu. Her zamanki gibi erkekler ve kadınlar birbirlerine üçer metre arayla karşılıklı olarak sıralara oturmuş, kısık sesle konuşuyorlardı. Matthew kardeşleri onlara arada bir alçak sesle şarkı söyletıyor, bazen de onları dans ettiriyordu. İki ayrı sıra halinde, iki farklı yönde dans ediyorlardı ama yine de eğleniyorlardı.

Selena onları izliyor, gülümsemelerine gülümsemeyle karşılık veriyordu. Kendilerince onu mutlu etmeye çalıştıklarını görüyordu. Eskiden olsaydı bu belki işe yarardı. Fakat o olaydan sonra burada uyanmış. Tanrı korkusuyla yaşayan bu insanların arasında kendine gelmiş olsaydı muhtemelen onların dinini ve cinsellikten uzak hayatlarını hiç sorgulamadan kabul edecekti. Ve büyük ihtimalle de mutlu olacaktı. Hepsi de iyi, şefkatli insanlardı.

Ama artık Selena için çok geçti, bunu şimdi görüyordu. Kısa, kısacık bir an için pencereden aydınlık ve ışıltılı bir dünyaya, güzelliklerle, şirle ve umutla dolu bir dünyaya bakmıştı. Ama artık o pencere kapanmış, sıkıca kilitlenmışti ve şimdi Selena'nın içine düştüğü dünya, dinin gol-

gesinde griye boyanmıştı. Selena o renklerin hâlâ oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Masmavi gök, beyaz bulutlar, altın rengi güneş... Renkler hâlâ vardı ama Selena artık onları umursamıyor, neredeyse hiç görmüyordu. Eskiden dünyayı pek çok kişinin gözünden görürdü: Johann'ın, Maeve'in, Andrew'un, Lara'nın ve Ian'ın. Her biri ona kendi ruhlarından ve deneyimlerinden süzdükleri birer ödül sunmuştu.

Ama artık hiçbirisi yoktu.

Gözleri odayı taradı. Elliot'ı aradığını fark etmesi biraz zamanını aldı. Çok az konuşmuş olmalarına karşın Selena o iri yarı, büyük darbeler almış o adamı umursamaya başlamıştı. Elliot onu sürekli izliyor, o güçlü ve sessiz tavrıyla onu koruyordu. Elliot'ın ona geçen ay verdiği çiçeği anımsayıp gülümsedi.

Bir yerlerde bir kapı gıcırdayarak açıldı ve dans ansızın durdu. Toplantı odasına derin bir sessizlik çökmüştü.

Yaşlı Beatrice odaya girdi. Kalabalık ona yol vermek için hemen ikiye ayrıldı ve Selena ansızın o yaşlı kadının kendini hiç yalnız hissedip hissetmediğini merak etti. Beatrice yaşlı bir kadın ve iki yaşlı erkekle birlikte büyük bir evde yaşıyordu. Tarafsızlıklarının bozulmaması için hep diğerlerinden ayrı kalırlardı.

Yaşlı Beatrice odanın bir ucundan Selena'nın bakışlarını yakaladı ve sessizliğe gömülmüş olan kalabalığın arasından geçip tam onun önünde durdu.

"Agnes kardeş, seninle konuşmaya geldim."

Selena kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Buyurun, efendim."

"Benimle gel."

Selena'nın içini bir sıkıntı kaplamıştı. Elliot'ın ütü odasına geldiğini biliyorlardı. Beatrice'in izni olmadan on beş dakikadan uzun bir süre konuşmaları elbette ki yasaktı.

Selena, yaşlı kadının peşinden odadan çıktı. Köşede duran Lucy ona endişeli bir bakış atınca Selena hafifçe omuz silktili. Geçen ay Joan kardeşleri kocasıyla konuşurken yakalanınca olanları düşünmeden edemiyordu. **Bütün İnananlar beklenmedik bir biçimde toplantı odasına çağırılmıştı.**

Herkes oturduktan sonra da çocukluğundan beri İnananların arasında yaşayan zayıf, masum görünümlü, yaşlı bir kadın olan Matilda ayağa kalkmış, sert ve net bir ses tonuyla konuşmaya başlamıştı: *Aramızda kibrini kırmamız gereken birileri var.*

Yaşlı Beatrice, Joan'a ayağa kalkmasını söylemişti. *Joan kardeşimiz ne suç işledi?*

Matilda hemen yanıt vermişti: *Joan kardeşimiz, Winston kardeşimizle izinsiz görüşerek kuralları çiğnemiştir. Onu Winston kardeşimizi günaha teşvik etmekle suçluyorum.*

İnananlar teker teker ayağa kalkıp, "Vah, vah!" diye feryat etmeye başlamışlardı. Tekrar tekrar söylenen bu sözler ahşap duvarlı odanın içinde sağır edici bir boyuta ulaşmıştı. Joan ağlamaya başlamış, bağışlanmak için yalvarıp yakarmıştı.

Sonunda sesler iyice yükselip Selena'nın dayanamayacağı bir noktaya eriştiğinde biri onları susturmuş, odaya aniden sessizlik hâkim olmuştu.

Joan dizlerinin üstüne yığılıp başını öne eğmişti.

Joan kardeşimizin günahının bedelini ödemesi için dua edelim, İnananlar.

Selena güçlükle yutkunup Beatrice'le birlikte kadınlar koridorundan ön kapıya doğru yürürken içinde büyüyen panik duygusuyla mücadele etmeye çalıştı. Her şey böyle mi başlıyordu?

Selena bu türden bir aşağılanmayı şu anda kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ki gücü tükenmiş, herhangi bir desteği kalmamıştı.

Beatrice kapalı ahşap kapıyı itip küçük verandanın üstündeki saçığın altında durdu. Yağmur her yandan üzerlerine vuruyordu. Rüzgâr boş sokakta esiyor, kuruyup kararmış yaprakları dört bir yana savuruyordu.

Selena toplantı boyunca kucağında tutması gereken küçük tulara sıkıca tutundu. "Bu... buyurun, Beatrice?"

"Bir kaza olmuş. Elliot dün öğleden sonra birkaç erkekle birlikte dışarıdaydı. Henüz tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama yanlışlıkla birinin arazisine girmişler. Dünya..." dedi usulca. "dunya bu tür hataları

bizim kadar kolay affetmez. Elliot vurulmuş. Doktor onun öleceğini söylüyor.”

“Ölmek mi?” Selena’nın dizlerinin bağı çözülmüştü. Uzanıp Beatrice’in incecik omzuna tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. “Onu görmeliyim.”

“Onunla ilgileniyorlar, Agnes kardeş. Onu görmek uygun...”

“Onu görmeliyim.”

Sonunda Beatrice hafifçe başını salladı. “Kısa bir vedalaşma sorun olmaz.” Başını sol tarafa çevirdi. “Revir, şifalı bitki tarlasının hemen arkasında. Atölyeye varmadan önce.”

“Teşekkürler.” Bu basit söz, Selena’nın kalbinin derinliklerinden kopmuştu. Hızlıca başını sallayıp keten yün karışımı kışlık eteğini toplayarak yapraklarla dolu yürüyüş yolunda koşmaya başladı. Yağmur bedenini dövüyor, rüzgâr yüzüne çarpıyordu.

Selena her adımında, her nefesinde geç kalmamış olmak için dua ediyordu. Ölümü tam olarak algılayamıyordu ama biri öldüğü zaman onu bir daha göremeyeceğini biliyordu. Ölen kişinin vücudunun soğuk, çok soğuk toprağın dibine gömüldüğünü biliyordu.

Lütfen, Elliot’ın ölmesine izin verme...

Selena o sevgi dolu, şefkatli kahverengi gözlerin sonsuza dek kapanabileceğini hayal edemiyordu.

Revirin merdivenlerinden hızla çıkıp çift kanatlı kapıdan geçti ve kapıların duvara sertçe çarptığını duyduğunda olduğu yerde durdu. Eğilip soluklarını düzenlemeye çalıştı. Yağmur suyu elbisesinden süzülüp ayağının dibinde küçük bir göl oluşturdu.

“Aman Tanrım, tam da inanmayan birine özgü bir giriş,” dedi kısık, nazik bir ses.

Selena doğruldu ve kendini cilalı ahşap zemini olan, beyaz duvarlı geniş bir odada buldu. Bir köşede küçük, simsiyah bir soba duruyor. Odaya geleni hoşça karşılayan sıcak hava dalgaları yayıyordu. Üç küçük ahşap beşik bir duvara yaslanmıştı. Çerçevesiz pencerelerin dibinde dört dar yatak vardı. Her yatağın yanında da beyaz sürahilerle, fincanlarla ve eşyalarla dolu birer masa vardı.

Elliot yataklardan birinde uzanıyordu. Yüzü sevgiyle çenesine kadar çekilmiş olan beyaz örtü kadar solgundu.

"Ah, Elliot..." Selena soğuk, titrek elini ağzına götürüp ağlamamaya çalıştı. Ama tek düşünebildiği, Elliot'ın ona getirdiği çiçektir.

Beyaz saçlı, yuvarlak gözlüklü ve çökük omuzlu yaşlı bir adam masasından kalkıp Selena'nın yanına geldi. "Merhaba, Agnes kardeş. Elliot kardeşle konuşma iznin var mı?"

"Evet." Selena bunu zayıf, boğuk bir sesle söylemişti.

"O halde içeri girebilirsin."

Selena titreyen bacaklarını kımıldatmaya çalıştı. Elliot'ın yatağının yanına bir sandalye çekip oturdu. "Elliot, beni duyabiliyor musun?"

Doktor yatağa doğru ilerledi ve karşı tarafta durdu. "Hiçbir şey duymuyor. Yirmi sekiz saattir zaman zaman uyanıp tekrar uyuyor. Onu hemen bana getirdiler ama elimden, mermiyi çıkarmaktan başka bir şey gelmedi. İltihap da oluşmaya başladı. Artık Tanrı'ya emanet."

"Tanrı'ya emanet." Selena bu sözleri dalgın dalgın tekrarlayıp Elliot'a doğru eğildi. Elliot tıpkı Selena'nın ölümü hayal ettiği zamanlarda gözünde canlandırdığı gibi kımıldamadan uzanmış, güçlkle sık nefesler alıp veriyordu.

"Gidip kendime yayıkaltı sütü alacağım. Sen de ister misin?"

"Hayır."

Doktor bir süre daha onun yanında durduktan sonra döndü ve oradan uzaklaştı.

Selena, onu duyduğunu düşünerek Elliot'a baktı. Onu duyması için dua etti. Sonra kısık ama kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Kelimelerin ne anlama geldiğini ya da bir anlam ifade edip etmediğini bilmiyordu, yalnızca konuşuyordu.

Sonunda Elliot tepki verdi.

Selena öne eğilip onun iri, yaralı elini kavradı ve kendi soğuk ıslak yanağına bastırdı. "Elliot?"

Elliot'ın gözkapakları titreşerek açıldı ve yaşlı adam hırıltılı bir nefes verdi. "Agnes..."

Selena o kadar rahatlamıştı ki neredeyse ağlıyordu. Elliot'a doğru eğilip dağınık saçını şefkatle yüzünden çekti ve yaşlı, kızarmış gözlerine baktı.

O gözlerde sevgiyi gördü.

Elliot ona gülümsemeye çalıştı. "Doktoru duydum. Öleceğimi söyledi."
"Ölmene izin vermeyeceğim."

Elliot sağlam olan elini hafifçe uzatıp Selena'nın yanağına dokundu. Kısacık süren, nazik, tüy gibi hafif bir dokunuştı bu. "Seni onun yanında bırakmalıydım." Elliot iç geçirdi ve eli yatağa düştü.

"Geçmişten bahsetme, Elliot. Geleceği düşün. İyileşmelisin."

"İyileşeceğimi sanmıyorum, Agnes." Hırıltılı bir öksürük göğsünü doldurdu ve hareket edince yaşlı adamın yüzü acıyla buruştu. "Ben ölürsem Lethe Evi'ne git. Craigdarroch Burnu'ndan on beş kilometre ötede. Herkes..." Elliot tekrar öksürdü. "Alabaster'daki herkes yolu bilir."

"Elliot."

Elliot onun elini sımsıkı tuttu ve ona yalvarırcasına baktı. "Bana söz ver."

Selena ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. "Söz veriyorum," dedi.

Elliot derin bir iç daha geçirdi ve rahatladı. "Güzel."

Selena sandalyeden kalkıp dikkatlice yatağın kenarına oturdu. Gülümsemeye çalışarak ona baktı ve adamın yara izleriyle dolu, buruşuk tenine dokununca ateşinin yükseldiğini hissetti. Onu kaybetme düşüncesi Selena'nın midesini bulandırmıştı. Selena'yı sevmekten başka bir şey yapmayan ve hüznü gözleri olan o sevgi dolu, iri yarı adamı... "Seni bırakmayacağım, Elliot."

Elliot'ın gözleri kapandı ve nefesleri ağır, ritmik bir dalgalanmaya dönüştü. "Seni seviyorum, Agnes," diye mırıldandı.

"Elliot?" Selena içini kaplayan ilk korku dalgasıyla ona yaklaştı. Bu ölüm müydü, yoksa sessizce huzurlu bir uykuya dalış mı? Artık konuşamayacak mıydı?

"Elliot?"

Selena birinin omzunu tutup ona güven verircesine sıkıldığını hissetti. “Uyandı mı?” diye sordu doktor.

Selena ona döndü. “O...”

Doktor, Elliot’ın bileğine dokunup başını iki yana salladı. “Henüz değil. Bak, göğsü hâlâ inip kalkıyor. Nefes alıyor.”

Selena rahatça iç geçirip omuzlarını serbest bıraktı. “Tanrı’ya şükür.”

“Ama fazla vakti yok. Belki birkaç gün, belki de enfeksiyon iyice yayılana kadar...” Doktor, Elliot’a bakıp yara izini görünce yüzünü buruşturdu. “Belki de onun için bir lütuftur bu. Elliot kardeş hayatı boyunca acı çekti.”

“Lütuf mu?” Selena o kelimeyi tekrarladı. Başta duyduklarına inanmadı ama sonra yavaş yavaş öfkelenmeye başladı. “Lütuf mu?”

Doktor omuz silkti. “Dışarıda çocuklar ondan korkup kaçıyordu. Sana bundan hiç bahsetti mi? Burada bile ondan uzak olmak için yolunu değiştiren insanlar var. Sanki şu lanet yara izi kötülüğün bir işaretiymiş gibi. Ama ben onun...”

“Onu dışarıdaki bir doktora götürebilir miyim?”

Doktor kaşlarını çattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Kurallardan bahsediyorum. Onu dışarıdaki bir doktora götürürsem Elliot yine de cennete gider mi?”

Doktorun yüzünde aniden bir tebessüm belirdi. “Biz dışarıdaki doktorlardan her zaman yardım alırız ama...”

Selena ayağa fırlayıp döndü. “Kırk dakika içinde bir at arabasıyla burada olacağım. Onu yola çıkmaya hazırlayın.”

“Ama Agnes kardeş...”

Selena gülümsedi. İlk kez içinde Elliot için bir ümit yeşermişti. Kocasını kurtarabilecek bir adam tanıyordu. “Belki de ben Tanrı’nın eliyimdir, Doktor. Onu hazırlayın.”

lan salonda kahvesini yudumlayıp Henry Cunningham’ın kadınlarda ruhsal bozuklukların tedavisi hakkındaki son tezini okuyordu. Johann

ve Andrew kanepede geçen haftanın *New York Times* gazetesinin sayfalarını paylaşmış, okuyorlardı. Ian, Maeve'i son gördüğünde yaşlı kadın Shakespeare'den dizeler okuyor, huysuzluk ettiği için doldurulmuş baykuşunu azarlıyordu. Artık aşına olduğu çekiç sesleri akıl hastanesinin ek binasının neredeyse bittiğine işaret eden belli belirsiz seslerden başka bir şey değildi.

Maeve bir kolunu dikkat çekecek bir biçimde çenesinin altında bükerek odaya girdi. "Kendini kandırma.⁸" Sonra bir an duraksayıp başını kaldırdı. "Biri geliyor."

Johann ona baktı. "Sırada Laertes'in dizesi var sanıyordum."

Maeve kolunu indirdi. "Hayır. *Gerçekten* biri geldi, diyorum." Şeffaf pelerinin peşinden sürükleyerek hemen girişe koştu ve ön kapının yanındaki pencereden dışarıya baktı. "Aman Tanrım!"

"Posta dağıtımı için geç bir saat," dedi Ian, başını önündeki belgelerden kaldırmadan.

"Ian," dedi Maeve usulca. "Selena geldi."

Ian'ın içini sıcaklık bir ümit sardı ve gerçeği anlamadan önce sandalyesinin kenarına kayacak kadar heyecanlandı. Ama Maeve son aylarda Selena'yı defalarca "görmüştü". Ian sandalyesine tekrar yerleşti. "Ne güzel, anne."

Andrew hızla ayağa kalkıp kapıya koştu ve bölmeli pencereden dışarıyı görebilmek için Maeve'i kenara itti. "Aman Tanrım!"

Genç adamın dehşet içindeki fısıltısı Ian'ı tekrar ayağa kaldırdı. Küçük pencerenin önünde birbirlerine yapışıp burunlarını cama dayayan annesi ile Andrew'a baktı ve içi gerçekten ümitle doldu.

Johann gazetesini bırakıp ayağa kalktı. "Doğru olabilir mi?"

Ian buna inanmaktan korkuyordu. İnanmamaktansa daha çok korkuyordu. Kapıya doğru yürüdü ve o saçma sapan ümidi her adımında biraz daha arttı. Titreyen eliyle soğuk, pirinç kulba uzandı ve kapıyı ardına kadar açtı.

8 Shakespeare'in *Hamlet* adlı oyununda geçen bir söz. (ç. n.)

Kış gecesi karanlıktı ve gölgelerle doluydu. Ay ışığı, kararıp solan çimenlere inatla tutunan kırağıya yansiyordu. Araç yoluna bir at arabası yanaşmıştı. Yorgun at kişiyor, burnundan soluyordu.

Hayalete benzer bir silüet, at arabasının ön koltuğunda oturuyordu. Silüet döndü ve kısık, buğulu bir sesle sürücüyü konuştu. "Onu taşımama yardım ederler. Teşekkürler."

Bu tanıdık ses, Ian'ı baştan aşağı etkisi altına almıştı. "Selena?" diye fısıldadı dizlerinin bağı çözülürken. Yalnızlığı onu telaş içinde terk etmişti. *Eve döndü. Yüce Tanrım, eve döndü.*

O sırada Selena ona döndü ve o solgun ay ışığında Ian onun siyah pelerininin kapüşonuyla örtülü yüzünü gördü. "Ian." Selena'nın tek söylediği buydu, başka bir şey söylememişti. Onun adını yalnızca fısıldamıştı.

Maeve, "Selena eve döndü!" diye haykırdı.

Edith, Kraliçe ve Lara bağırıp kollarını sallayarak, eteklerini dalgalandırarak merdivenlerden indiler. Dört kadın ve Andrew merdivenlerden koşarak Selena'yı arabadan indirdiler ve kollarını ardına kadar açıp kahkahalarla ona sarıldılar. Herkes bir ağızdan konuşuyordu.

Ian ise tuhaf bir kaygıya kapılmış bir halde dışarıya bakıyordu. Ters giden bir şey olmalıydı. Selena onun adını söylemişti ama Ian'ın, onun dudaklarından dökülmesini beklediği şekilde söylememişti. Hem neden yanına koşup ona sarılmamış, onu öpücüklere boğmamıştı?

Johann, Ian'm yanına gelip açık kapının önünde onun yanında durdu. "Yerinden kımıldamamışsın," dedi.

Ian boğazına takılan yumru yüzünden konuşamadı. Kendini inanılmaz bir şekilde, acı verici ölçüde savunmasız hissediyordu.

Selena onu hâlâ seviyor muydu? Bu soru içini yakarak ansızın aklına gelmişti. Bunca zaman, bunca ay Selena'nın da onun hasretiyle yandığını, onun kadar yalnız ve sefil olduğunu düşünmüştü.

Ama belki de yanılmıştı. Belki de şu Elliot denen adam gerçekten de yirmi iki yıldır onun aşkıydı ve Ian'la geçirdiği zaman geçici bir hevesti...

"Kendine işkence etme, Ian," dedi Johann, "gerçi bundan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Ian arkadaşına döndü: "Ya?.."

Johann onun korkusunu elini savurarak geçiştirdi. "Kuşkular, yazarlara ve çocuklara göredir."

Selena'yı kucaklayanlar sonunda sessizliğe gömülmüştü. Tanrıçalarından birer birer uzaklaşıp eve girdiler, ta ki at arabasının yanında bir tek Selena kalana kadar...

Ian, kalbi küt küt atarak orada durmuş, beklerken boğazı ona acı verecek kadar kurumuştı. Selena da kımıldamadan öylece dikilmiş, ellerini gergin bir hareketle beline götürmüştü. Kalın pelerini ayak bileklerine kadar iniyordu. Kapüşonunun altında kalan oval yüzü solgun, çok solgundu. Kocaman açtığı gözlerinde gizemli bir ifade vardı.

Ian gözle görülemeyecek kadar küçük bir adım attı. Selena şimdi Ian'ın duymak için can attığı sözleri söyleyecekti. *Eve döndüm, Ian.*

Selena taşları ayağının altında ezerek ona doğru yaklaştı. Basamakların dibinde durdu ve Ian onun daha fazla yaklaştırmaya korktuğu düşüncesine kapıldı. "Kocam..." dedi Selena usulca.

Ian başını salladı. *Evet. Lütfen bana onu terk ettiğini söyle.*

Selena bitkinlikle arabanın arkasını işaret etti. "Kocam yaralandı. Yardımına ihtiyacı var, Ian."

Ian donup kaldı. O ana dair her şey, bütün ümidi, hayalleri, her şey Selena'nın o basit sözleriyle paramparça olmuştu.

Selena gülümsemeden gözlerini kırptırırken elleri belini iyice kavramıştı. Ian'a nasıl bir acı verdiğini biliyordu. Lanet olsun, Ian'ın şu anda neye ihtiyacının olduğunu biliyordu ve hiçbir şey söylemiyor, hiçbir şey yapmıyordu.

Zaman ürkütücü bir biçimde hızla geçiyor, kimse kımıldamayıp konuşmuyordu. Sonra Andrew sürücüyü Elliot'ı arabadan indirmesini söyledi. Johann da yardıma koştu ama Ian yerinden kımıldayamıyordu. Kalbi kırık bir halde orada öylece durmuş, Selena'ya bakıyordu.

Selena'nın gözlerinde de yaş bile yoktu. Bir çiçek bile solduğunda ağlayan Selena'nın gözleri şu anda kupkuruydu.

Ian bakışlarını ondan kaçırdı. Ona bakmak canını fena halde yaktığı için dikkatini arabaya verdi. Selena da rahatlamış gibi hemen Johann'la Andrew'un yardımına koştu. Üçü birlikte sedyedeki Elliot'ı merdivenlerden çıkardı.

Ian kenara çekildi. "Onu ikinci kattaki boş odaya götürün."

Kalabalık grup merdivenlerden çıkıp en üst kata vardığında sola dönüp gözden kayboldu. Selena'dan geriye kalansa Ian'a artık tamamen yabancı gelen kokusuydu. *Lavanta*, diye düşündü dalgın bir ifadeyle. Selena ne zaman lavanta kokmaya başlamıştı?

Ian merdivenlerin dibinde kımıldamadan, nefes almadan durdu. Tek başına kalana, merdivenler yeniden boşalıp karanlığa gömülene kadar. Ian bir an için rüya gördüğünden şüphelendi. Sandalyesinden kalkıp dışarıya baktığını, ormandan ve ayın solgun ışığından başka bir şey görmediğini düşündü. Selena buraya gelmiş, Ian'ın gözlerine bakıp gözyaşı bile dökmeden sessizce, "Kocam yaralandı," demiş olamazdı. Sanki kocasından başka hiçbir şeyin bir önemi yokmuş gibi...

"Ian!" diye haykırdı Maeve, merdivenlerin başından. "Buraya gel."

Ian kaskatı kesilmiş bir halde yürüdü. Çalışma odasına gidip doktor çantasını aldı ve yavaş yavaş merdivenlerden yukarı çıktı.

Yatak odası karanlığa gömülmüştü ve içerisi çok kalabalıktı. "Herkes dışarı çıksın," dedi Ian donuk bir sesle. "Yalnızca Andrew, Johann ve... Selena kalabilir."

Kimse ona karşı çıkmadı. Maeve diğerlerini odadan çıkardı ve kapıyı arkalarından kapadı. Andrew hemen lambaları yakmaya koyuldu. Birkaç dakika içinde oda kalm bir sis tabakasıyla örtülmüş, etrafı duman kokusu sarmıştı. Titreşen altın sarısı ışık, karanlığı örümcek ağlarıyla kaplı köşelere doğru itmişti.

Ian, Elliot'ın çarşaf ve örtülerin üstüne uzandığı yatağa yürüdü. Yarısı yara iziyle kaplı yüzü şimdi başının altındaki gri yastık kılıfıyla aynı renkteydi. Göğsü çıplaktı ve Ian adamın yüzüyle elini kaplayan yaranın gövdesinin bir yanını da kapladığını gördü. Omzuyla göğsünün bir kısmı bandajlanmıştı ve kumaşın üstünde büyük bir kan lekesi vardı.

“Ne oldu?” diye sordu Ian.

“Vurulmuş.”

“Mermi hâlâ vücudunda mı?”

“Hayır. Doktor onu çıkardığını söyledi.”

Ian başını salladı ama Selena’ya bakmadı. Buna cesaret edemedi. Henüz olmazdı, acısı bu kadar derin ve tazeyken olmazdı. “Şüphesiz ki o aptal doktor mermiyi bahçede çalıştıktan sonra kirli elleriyle çıkarmış. Bandajı çıkarın.”

Andrew yatağın yanına gelip Elliot’ın gövdesini sımsıkı saran bandajı açarken Ian da adamın vücudunu inceliyordu. Derin yara şimdiden kıpkırmızı bir etle çevrelenmişti ve açık kısımda yeşilimsi bir sıvı toplanmıştı. “Enfeksiyon kapmış,” dedi Ian kısık sesle.

Selena onun yanına geldi. Ian onun varlığını hissedince ona dönüp sarılmamak için tüm gücüyle mücadele etti. Onun yerine öylece durup Selena’ya bakmadan, Ian’dan her şeyini, ruhunu alıp giden adama baktı.

“Ian.” Selena onun adını o kısık, buğulu sesiyle söylemişti. Tanrım, Ian bu sesi nasıl da özlemişti...

Ian onun yumuşak dokunuşunu hissetmeyi, o narin parmaklarının kolunu tutmasını bekledi ama Selena ona dokunmak için herhangi bir girişimde bulunmadı.

“O iyi bir adam, Ian. Ölmeyi hak etmiyor.”

“Hak etmiyor mu?” Ian sesindeki o çirkin ümitsizliği duymuş, kendi kendine lanet etmişti. Ama kendini durduramıyordu.

“Onu kurtarabilir misin?”

Kurtarmak istemiyorum. Yine çirkinleşmişti ama elinde değildi. Elliot’ı ölüme terk etmek istiyordu. Şimdi, bu gece. Arkasına yaslanıp parmağını bile kıpırdatmamak ve yaşlı adamı ölüme terk etmek istiyordu.

Elliot’ın ölümü, Ian’ın tek yaşama şansıydı ve o da bunu biliyordu. Bunu Selena’nın gözlerine baktığı an anlamıştı. Selena’nın kararı değişmemişti. Ian, Elliot’ın hayatını kurtarırsa Selena onu terk edecekti. Yine...

“Ian?” dedi Selena ısrarla.

O küçük kelimeye değerli bir anlam katmıştı. Ian onun beklentisini ve güvenini ciğerlerine çöken bir ağırlık gibi hissetmişti.

Güçlkle yutkunup milyonlarca, Tanrı aşkına, milyonlarca şey düşündü. Hepsi de anlamsız, mantıksız düşüncelerdi. Elliot'ın yolda ölmüş olmasını, başından vurulmuş olmasını, onu kurtarmanın bir yolunun kalmamış olmasını diledi. Ama en çok da Selena'ya onurlu biri olacağına dair bir söz vermemiş olmayı diledi.

Ama elinden geleni yaparak, gerekeni yaparak yanındaki kadına değer verdiğini göstermeliydi. Ve Ian onu hayal kırıklığına uğratmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Gözlerini kapatıp bir sonraki adımına hazırlanmaya çalıştı. Derin bir nefes alarak öne eğildi ve Elliot'ın sıcak alnına dokundu. Başta tek hissettiği şey ıslak bir sıcaklıktı. Sonra görüntüler birbiri ardına aktı, ta ki Ian kendini zayıf ve uyuşmuş hissedene kadar... Görüntüler geldikleri gibi hızlı bir şekilde kaybolmuş, Ian ancak bir iki tanesine odaklanabilmişti.

Pislik içinde, kahverengi saçlı bir kız çöp kovasını karıştırıyor... İç karartıcı, kahverengi kıyafetli bir grup adam dar bir bankta oturuyor... Beyaz bir çiçek... Selena üzerinde kahverengi bir elbiseyle başı öne eğik halde diğer kadınlarla birlikte tek sıra halinde yürüyor... Elliot elinde o beyaz çiçekle onun karşısında duruyor.

Ian o görüntülerle birlikte duyguları da hissetmişti: acı dolu bir aşk, sarsıcı bir pişmanlık. *Özür dilerim, Agnes. Özür dilerim.*

En şaşırtıcı olansa yüksek sesle dile getirilmiş, son derece açık ve bıçak gibi keskin bir acı veren düşünceydi: *Ona git, Agnes... Gideceğine söz ver...*

Ian'ın gözlerinin arkasında başlayan baş ağrısı şakaklarına yerleşti. Gözlerini sıkıca kapatıp yalnızca berbat durumdaki yaraya, yaşlı adama odaklanmaya çalıştı. Merminin açtığı yara adamın köprücük kemığının hemen altından zehir akıtan küçük, siyah, pürüzlü bir nokta gibiydi. Elliot'ın kalbini ve ciğerlerini teğet geçmişti.

Yaşlı adam iyi bir tedaviyle kurtulabilirdi. Ama tedavi edilmezse ölecekti.

Selena sessizliğini bozmadan Ian'ın yanında durdu. Hiçbir şey söylemedi ve Ian da onun bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Orada sessizce durup bekleyecek, Ian'a, Ian'ın kendisinden bile daha fazla güvenecekti. Ona tüm kalbi ve ruhuyla güvenecekti, doğru olanı yapacağını bilecekti.

Ian iç geçirdi. "Bana karbolik asidi getir, Andrew, bol miktarda. Şifalı bitkilerin bulunduğu odada, büyük, siyah kavanozun içinde. Johann, sen de çamaşırhaneye git ve temiz, kuru bezler getir. Yeni bandajlara ihtiyacımız olacak. Edith su kaynatsın ve bir kısmını buraya getirsin."

Andrew ve Johann odadan çıktı. Kapı arkalarından sertçe kapandı.

Ian yavaşça dönüp Selena'ya baktı.

Selena yanı başında duruyordu. Ian'a dokunacak kadar, onu öpecek kadar yakınındaydı ama Ian'ı ondan uzak tutan soğuk bir tavrı da vardı.

"Doğru olanı yapacağımı biliyordum," dedi usulca ve hüzünlü bir ifadeyle Ian'a gülümsedi.

"Ben de bunu bildiğini biliyordum."

Bu saçma, tuhaf kelimeler çok anlamsızdı. Şu anda birbirlerine söylemeleri gereken sözler bunlar değildi.

Ian ona baktı.

Fakat Selena göz temasından kaçınarak bakışlarına kocasına çevirdi.

Ian kendini kımıldamamak, ona dokunmamak için zor tuttu. *Beni özledin mi, tanrıçam?* Ümitsizce bu soruyu sormak istiyordu ama cesaret edemedi. Selena'nın vereceği yanıtı kaldırabilir miydi, bilmiyordu.

Sonunda Selena dönüp uzun, çok uzun bir süre Ian'a baktı.

Ve sessizlik Ian'ın yüreğini parçaladı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Selena yatak odasının bir köşesinde karanlığa gizlenmiş, Ian'ın, Elliot'ın hayatını kurtarmak için verdiği mücadeleyi izliyordu. Sesler havada uçuşuyordu. Demir aletlerin metal tepsiye çarpması, Elliot'ın zayıf iniltileri, Ian'ın bitkin nefes alıp verişleri, Andrew'a emirler yağdıran sesinin tonu...

Odaya somut ve yoğun bir gerginlik hâkim olmuştu.

Selena dönüş anını, Ian'a ilk baktığı, adını ilk telaffuz ettiği anı zihninde tekrar tekrar yaşıyordu. Sessizliğini korumak için var olduğunu bile bilmediği bir güç harcamış, içinde ne var ne yok tüketmişti.

Görüntüler kalbinin en hassas köşesine saplanmış, orada kalmıştı. Ah, Tanrım, Ian'dan ne istemişti böyle... Hem sessiz hem de sözlü olarak... *Onu kurtar. Onu kurtar ki seni tekrar terk edebileyim.*

Bunu yaptıktan saatler sonra bile Selena'nın canı hâlâ yanıyordu. Hemen Ian'ın yanına gitmek, kollarını ona dolamak, yüzünü gömleğinin o yumuşacık kumaşına gömmek, o tanıdık kokusunu içine çekmek. Parmaklarının arasındaki ipeksi saçlarının yumuşaklığını hissedebilmek istiyordu. Ama korkuyordu. Ona dokunursa, bir kez olsun dokunursa paramparça olmaktan korkuyordu. Üstelik bu kez iyileşmesi de mümkün olmazdı. İkisini de ayakta tutacak ufacık bir ümit kııntısı bile olmazdı. Bu kez onurlu bir hayatın nasıl olduğunu ve onun da yarım bir hayat olduğunu biliyordu. Bunu yine yapabileceğinden, bir arabaya bump bu sevgi dolu yeri terk ederek o kasabaya dönebileceğinden emin değildi.

Aslında gidemeyeceğinden emindi. Ama gitmeliydi.

Peki, Ian onun gözlerinden gerçeği okursa ne olacaktı? Ian, Selena'nın İnananların kasabasında mutlu olmadığını, disiplin altında sürdürülen ve güzel olan her şeyden arındırılmış bir hayata gitmek için onun kollarından ayrıldığını bilseydi kahrolurdu. Selena, Elliot'la sürdüğü hayattan ona bahsedemezdi. Asla.

Ian, Elliot'ın yarasını temizlemek için taktığı ince plastik eldiveni çıkarıp kanla lekelenmiş tepsinin içine attı. "Elimden geleni yaptım. Bundan sonrası ona kalmış."

Yatağın diğer tarafındaki Selena başını kaldırdı ve Ian onun gözlerinde beliren derin acıyı gördü. Selena bakışlarını hemen önüne eğmiş, Elliot'ın kocaman, yaralı elini sımsıkı tutan kendi eline dikmişti.

Odanın içinde bir sürü insan olsa da içerisi ürkütücü derecede sessizdi. Ev halkı kıpırdamadan, hareketsizce duruyor, bakışları Selena'dan Elliot'a, Elliot'tan Ian'a ve sonra tekrar Selena'ya kayıyordu. Tanrıçalarına yakın olmak için birer birer geriye çekilmişlerdi. Ama hiçbiri, Johann bile son birkaç dakikadır konuşmaya cesaret edememişti.

Ian, Selena'yı izlerken omuzlarının gerginliğini, yüzünü cüretkâr bir tavırla çevirişini, gözlerini Elliot'ın elinden ayırmayışını görmüştü.

Tüm bunlar Ian'ın canını yakıyordu, her şey canını yakıyordu. Selena'nın sesinin mırıltısı, kremi ten rengi, gözlerindeki yorgun ifade... Onda farklı bir şeyler vardı, Ian'ın kafasını bütün akşam meşgul eden bir şeyler... Ian ne zaman hastasından uzaklaşsa Selena'ya bakıyor, başını kaldırıp ona bakmasını ümit ediyordu ama Selena bunu hiç yapmıyordu. Sonunda, bir süre sonra Selena, Elliot'ın elini bırakmış, o karanlık köşesine çekilmişti.

Fakat ona tekrar yaklaşması için Elliot'ın acıyla inlemesi yetmişti. Yaşlı adamın acı dolu iniltisi odayı doldurmuş, Selena da sesi takip edip onun yanına koşmuştu. Elliot susana kadar ona sakinleştirici sözler mırıldanıp terli saçlarını okşamıştı.

Elliot şimdi sessizdi, yarası temizlenip karbolik asitle yıkanmıştı ve bandajı yenilenmişti.

"Artık dinlenmesi gerekiyor," dedi Ian.

Şimdi, diye düşündü Ian, bana bakacak.

Selena başını sallayıp yatağın yanına bir sandalye çekti ve sessizce Elliot'ın yanına oturup bakışlarını yere dikti. Maeve, Selena'nın yanına gidip omzuna dokundu ve Ian o temasla birlikte Selena'nın narin omzunun kıpırdandığını gördü.

"Ben onun yanında kalırım," dedi Maeve ve Ian bu düşünceli davranışı için annesini öpmek istedi. "Edith sana yiyecek bir şeyler hazırlar. Çok zayıflamışsın."

Selena yanıt vermeden bir süre bekledi. Yanıt verdiğinde de sesi boğuk ve kısıktı. "İki gündür uyumuyorum."

Maeve eğilip Selena'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Korkmanın ne demek olduğunu biliyorum." Bir sandalye çekip Selena'nın yanına oturdu. "Ophelia zeki değildi, orası kesin. Yine de romantik. Portakalları gördün mü?" Elliot'ın elini avuçlayıp öne eğildi. "Evet, Herbert, bugün nasılsın?"

Selena yavaşça ayağa kalktı. Ian onun yüzündeki yorgunluğu, gözlerinin altındaki mor halkaları, ağzının kenarlarını çevreleyen küçük çizgileri ilk kez görmüştü. O siyah pelerin onu yutmuş, geriye solgun bir yüzden başka bir şey bırakmamıştı.

Selena yataktan uzaklaştı. Ian, Elliot'ın hayatını kurtarmıştı, bunu çok iyi biliyordu. Ian onu kurtarmıştı ve Selena çok yakında onunla yine vedalaşacaktı.

Yine.

Selena'nın ailesi orada durmuş, onu izliyordu. Ondaki tuhaflığı hissettiklerini ve kafalarının karıştığını biliyordu. Onları terk edip giden Selena değildi artık, ona nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı.

Selena onları özlediğini söylemek istiyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki midesi bulandı ama yapamadı. O basit kelimeler, tehlikeli bir kapıyı aralayacaktı.

Selena hafifçe dönüp Ian'a baktı ve onun gözlerindeki acıyı gördü. Onu öldürüyor, sevdiği adama sessizliğiyle acı veriyordu. "Teşekkürler," dedi bunun yeterli olmadığını, asla yeterli olmayacağını bilerek.

"Bu kadar mı, Selena?" Kelimeler sert, pürüzlüydü. "Bunca zaman sonra geri geliyorsun ve bana yaptığım tıbbi müdahale için teşekkür ediyorsun. Tıbbi müdahale için mi?"

Selena onun öfkesi ve acısı karşısında kendini son derece kırılğan hissetti. Gücü, iyi niyeti, onuru... her şeyi elinden kayıp gidiyordu. Tutunacak bir şey, herhangi bir şey ararken, "Ne söylememi istiyorsun?" diye mırıldandı.

Ian suratına tokat yemiş gibi hissetti. Sonra tepsideki aletlere bir yumruk atıp her şeyi etrafa saçtı. "Çıkın dışarı!" diye haykırdı.

Aile üyeleri karıncalar misali kapıya koşup gözden kayboldular.

Selena gözlerini kırıştırtarak Ian'a baktı ve söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştı ama hiçbir şey bulamadı, hiçbir şey.

"Oyuncaklarını topla, tatlım," Maeve usulca Ian'ın yanına geldi.

Ian yatağın etrafından dolaşp Selena'nın bileğini kavradı. Fakat parmakları o kavrayışla âdeta cezalandırılıyordu. Tek kelime etmeden kapıya döndü ve Selena'yı da peşinden sürükleyerek odadan çıktı. Koridorda toplanan kalabalık nefeslerini bir tutmuş halde onlara yol açtı.

Ian onu koridordan girişe, oradan da karanlık verandaya ve yağmurlu geceye çıkardı. Çimenlerden geçirip araba yoluna gittiler.

Ay bahçesi gözlerinin önüne serildiğinde Selena, *Ah, olamaz,* diye düşündü. *Orası olmaz, ah, Tanrım...*

Ian sonunda dönüp durdu ve acının kararttığı öfkeli mavi gözleriyle ona baktı. Yağmur yüzüne vuruyor, rüzgâr saçlarını savuruyordu. "Ne söylememi bekliyorsun?" diye haykırdı Ian. "Tanrım, Selena..."

"Ian, yapma."

"Yapma mı?" Ian onu omuzlarından kavrayıp kendine çekti. Bu hareketin şiddetiyle Selena'nın başı geriye düştü, şapkası başından kaydı ve yüzü yağmur damlalarıyla ıslandı. "Ne söylememi bekliyorsun?" Ian sözleri tekrar söyledi ama bu kez hüznü doluydu. "Bir geleceğimin"

olmadığını biliyorum ama seni hâlâ seviyorum,' desen? Tanrım, Selena... Bana bir bak, bana dokun, bir şey söyle... Beni sevdiğini söyle."

Selena ona bakamayarak gözlerini sımsıkı kapattı. Ona bakarsa, Tanrım, bakarsa ağlamaya başlayacak, her şeyi mahvedecekti.

Ona duyduğu ihtiyacı ne zamana kadar kontrol edebilirdi? Bir gün, bir dakika daha mı? Yoksa o kadar bile sürmez miydi? Selena onu delicesine istiyordu. Kollarını bedeninde hissetmek, onun o erkeksi, tanıdık kokusunu içine çekmek istiyordu.

Bir an için onun yatağındaki –ikisinin yatağındaki– halini, sevişmelerini anımsadı ve yanakları kızardı.

"Selena?" Ian onun adını söylemiş, fısıldamıştı ve Selena ona nefessiz kalmış gibi belli belirsiz bir inlemeyle karşılık vermişti.

Yavaş yavaş, istemese de kendine engel olamadan gözlerini açtı. Ian nefesini tutmuş bir halde ona baktı. Ağzını incecik bir çizgi şeklinde germişti. Ama Selena'yı asıl mahveden, Ian'ın gözleriydi. Çok mavi, çok hüzünlü bakıyorlardı...

Selena biraz daha eğilip başını çevirseydi Ian, Selena'nın onu ne kadar çok istediğini anlayacak, onu nasıl hâlâ delicesine sevdiğini görecekti. Ian onu, son krizantemlerin kokusuyla dolup taşan o bahçedeki buz gibi çiçeklerin ve kuru otların arasına götürecekti. Ve Selena ona izin verecekti. Tanrı biliyor ki izin verecekti.

Onurlu biri olacağım, Ian.

"Ah, Selena, beni öldürüyorsun." Ian'ın gururu paramparça olmuş gibiydi. Gözlerindeki öfke kaybolmuş, nefesi pürüzlü bir iç geçirişe dönüşmüş, omuzları düşmüştü. Selena'nın omzunu sıkan eli de şimdi gevşemişti ve onu nazikçe tutuyordu.

Fazlasıyla yıpranmış bir hali vardı. Çok üzgün ve çok umutsuzdu. Selena buna, Ian'ın çektiği acıya ya da kendi acısına daha fazla dayanamayacağını anladı. Ian'ın seviyordu, canından çok seviyordu ve ona daha fazla acı veremezdi. Verebileceğini nasıl düşünmüştü ki?

“Bu kadar kolay biter mi?” diye mırıldandı, elini uzatıp Ian’ın ıslak saçlarını yüzünden çekerken. “Daha şimdiden seni sevmediğimden endişe duymaya mı başladın?”

Ian’ın yanıt vermesi biraz zaman almış ve yanıt verdiği de sesi boğuk çıkmıştı. “Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Tanrı beni affetsin. “O zaman hisset,” diye fısıldadı.

Ian’ın eli Selena’nın ıslak yün pelerinine kayıp onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti, çok yakınına... Selena başını kaldırdı ve ona yaslanıp ıslak kıyafetlerinin arasında bir sıcaklık bulmaya çalıştı. Fırtına ortalığı yerinden oynatıyor, yağmur damlalarını yanaklarına vuruyordu.

Yağmur damlalarının tatlılığı ile çaresizliğin buruk tadını taşıyan tutkulu ve şiddetli bir öpüşme onları birbirine yaklaştırdı. Selena, Ian’a kenetlenip ismini fısıldadı ve kendini ona teslim etti. O anda başka şansının olmadığını, her şeye rağmen başka bir şey yapamayacağını anladı.

Ian geri çekilip şehvetle ona baktı. Şaşkınlıkla parmaklarını onun yüzünde gezdiriyor, ona dokunuyor, onu okşayıp hafızasına kaydediyordu. Selena’nın başını örten kolalı şapkayı çıkarıp yere attı.

“Ah, Selena,” dedi nefesini dışarı verirken, “seni çok özledim.”

“Ben de seni özledim, Ian. Hem de çok...”

Ian ona kenetlenip ıslak saçlarını yüzünden çekti ve alnını heyecanla, bütün açlığıyla öpücüklerle boğarak Selena’nın tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Selena da kendini onun kollarına bırakıp Ian’ın ona sarılmasına izin verdi. Vücudunu onun vücuduna yaslayarak Ian’dan güç almak ve rahatlamak istedi. Onun kollarında olmak Selena’ya doğru, çok doğru geliyordu. Gözlerini kapatıp hayallere daldı. Asla sahip olamayacakları geleceği, karnında taşıyamayacağı çocukları düşündü.

“Selena...” Ian onun adını öyle kısık bir sesle söylemişti ki Selena onu bir an için rüzgârın uğultusu sandı. Ian’ın sözlerine devam etmesini bekledi ama Ian hiçbir şey söylemedi ve sessizlik onlara hiçbir kelimenin veremeyeceği kadar acı verdi.

Selena yavaşça gözlerini açarak ona baktı. Yağmur Ian'ın yüzüne damlıyor, zikzaklar çizerek yanaklarından süzülüyordu. "Bana öğretmen gereken bir şey var, Ian," dedi Selena.

Ian onun yüzünü nazikçe kavradı. "Neymiş o, tanrıçam?"

"Bana sensiz yaşamayı öğret."

Ian'ın arkasında bir şimşek çaktı ve ağaçların arkasında muhteşem, bembeyaz bir görüntü belirdi. Ian, Selena'ya ümitsizce sarıldı. Yağmur da onları her yandan sarıyor, sırılsıklam ediyordu.

"Öğretemem, Selena," dedi boğuk bir sesle. "Öğretemem."

Selena onun bir fısıltı şeklinde çıkan o ılık ve nemli sesini kulağında hissetti. Ian'ın sıcak gözyaşları boğazına akıp dondurucu yağmur damllarına karışmıştı.

Selena kendini ona bakmaya zorladı. Ian'ın yakışıklı yüzü görüş alanını bütünüyle kaplamış, ihtiyaç, arzu ve aşkla kıvranmasına sebep olmuştu. Avucunu gökyüzüne doğru açıp dümdüz tuttu ve yağmur damllarının küçük taşlar misali avucuna düşmesini izledi. "Tanrı bizim için ağlıyor."

Ian gülümsemedi. "Güzel."

Elliot gözlerini yabancı bir yerde açtı. Yabancı bir yatakta. Oda büyük ve aydınlıktı, güneş alıyordu. Bir de dağınıktı. Kıyafetler, tepsiler, bandajlar zemine saçılmış, sandalye arkalarına atılmıştı. Pencere ardına kadar açılmıştı. Taze, deniz kokulu rüzgâr, tülleri dalgalandırıyor. Elliot'ın yatağının yanında, üzerinde bir su sürahesi, iki fincan ve bir termometre bulunan küçük, mavi bir komodin duruyordu.

Düşünceler bir anda zihnine dolmuştu. *Bir silah sesi... Delici bir acı... Elini göğsüne koyup buz gibi zemine yığılması... Agnes'in onun ismini haykırıp elini tutması... Doktorun onun öleceğini ve bunun bir lütuf olacağını söylemesi...*

Elliot yerinde doğrulmaya çalıştı ve o hareketle omzunda korkunç bir acı hissetti. Elini yarasına götürünce bandajların pürüzlü dokusunu hissetti ve kendini tekrar rahat yastığına bıraktı.

Agnes, diye düşündü. Neredesin?

O sırada bu sessiz sorusuna yanıt almışçasına yatak odasının kapısı açıldı ve Selena elinde bir tepsi yemekle içeri girdi. İştah açıcı kokular odayı sarıp Elliot'ın karnının guruldamasına neden oldu.

Selena ona doğru yaklaştı ve sırf kıyafetinden bile Elliot kasabada olmadıklarını anladı. Aslında böyle bir kanıt da ihtiyacı yoktu. Oda ve dağınıklık bunu anlaması için yeterliydi.

Selena gözlerinin rengini ortaya çıkaran, kırmızı yansımali, çok güzel, bronz bir elbise giymişti. Dağınık saçları dalgalar halinde solgun yüzüne düşüyordu. İnanılmaz derecede canlı görünüyordu.

Ona içten bir tebessümle baktı. "Günaydın, Elliot."

Elliot göğsündeki o korkunç acıyı görmezden gelip yerinde doğrulmaya çalıştı. "Merhaba, Agnes."

Selena tepsiyi yatağın yanındaki sehpa koyup oturdu ve sandalyeyi yatağa yanaştırdı. "Acıkmışsındır."

Elliot kızarmış patates, sosis, tereyağı, reçel, ekmek ve dumanı tüten bir fincan kahveden oluşan yemeğine baktı. O yasaklı içeceğin kokusu baştan çıkarıcıydı. "Evet."

Selena ekmeğe yağ sürüp patateslere tuz ekerek onun için bir tabak hazırlarken Elliot gözlerini ondan ayıramıyordu. Selena çok genç, güzel ve mutlu görünüyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Elliot sonunda.

Selena o soruyla irkildi. Tuzluğu yavaşça elinden bırakıp ona döndü. "Lethe Evi'ndeyiz, Elliot. Hayatını kurtarabilecek başka kimseyi tanı-mıyordum."

"Beni *lan* mı kurtardı?"

Selena başını salladı. "O çok iyi bir doktordur."

Elliot onu izledi. Selena gerçekten görüldüğü kadar saf mıydı? Karısı, *lan*'ın ne yaptığını, Elliot'ın hayatını kurtararak kendi hayatını mahvettiğini gerçekten göremiyor muydu? "Öyle olmalı. Ne kadar zamandır buradayız?"

"Üç gündür."

Üç gün. Ve karısı şimdiden neşe saçıyordu, burası onu hemen mutlu etmişti. Elliot onu mutlu etmek için yirmi iki yıl uğraşmış ama başarısız

olmuştu. Tekrar, tekrar, tekrar, tekrar başarısız olmuştu. Ian ise saniyeler içinde onu mutlu etmeyi başarmıştı.

Selena'ya baktı. "Beni ölüme terk etmeliydin." Bu sözleri usulca söylemişti.

Selena eğilip sıcak elini Elliot'ın yüzünün, Selena'nın yumuşak dokunuşunu hissedebilecek olan sağlıklı tarafında gezdirdi. "Sen beni tanıyorsun, Elliot."

"Benimle birlikte dönecek misin?"

Selena gözlerini kırpmadı ama Elliot onun çenesinin nasıl gerildiğini, parmaklarını kucağında nasıl kenetlediğini gördü. "Elbette," dedi Selena. "Sen benim kocamsm. Benim ailemsin."

Elliot anlamıyordu. Karşısındaki kadın o eski Agnes değildi, onun tanıdığı kadın değildi. Bu çok güçlü, çok dürüst, çok onurlu bir kadındı ve Elliot'ın gördüğü en büyük yüreğe sahipti. Elliot karısının onu ailesi olarak gördüğüne inandı ve bu inanç ona güç verdi.

Aile... Agnes ve o bir aileydi, hep de öyle olmuşlardı. Toplum tarafından dışlanmış iki serseri, birlikte dünyaya karşı geliyordu. Ama şimdi karısının başka bir ailesi daha vardı. Elliot bu eski evde bunu hissedebiliyor, alt kattaki insanların fısıltılarını duyabiliyordu. Karısının ailesi artık onlardı. Elliot ise Agnes'in hayatının işe yaramaz, çoktan yok olması gerektiği halde bir türlü yok olmayan bir parçasıydı. "Agnes, sen kasabadaki hayattan nefret ediyorsun. Bunu biliyorum."

"Nefret çok güçlü bir kelime. Oradan ya da oradaki insanlardan nefret etmiyorum."

"O zaman sorun nedir?"

"Ben yalnızca... orada ölüyorum. Sebebini söyleyemem."

Elliot onu hemen, kendine yenilmeden bırakması gerektiğini biliyordu. Karısı ona hiçbir şey vaat edemeyen yaralı, yaşlı bir adamdan çok daha iyisini hak ediyordu. Çocukları, ışığı, kahkahayı, Elliot'ın ona eskiden verebileceği, şimdiyse hiçbirini veremediği her şeyi hak ediyordu. Onlar için artık çok geçti, çok zaman kaybetmişlerdi.

Yatak odasının kapısı aniden açıldı.

Ve kapıda nefes kesici güzellikte bir kadın belirdi. Ufak tefek bir kadındı, boyu Elliot'ın ancak omzuna gelirdi. Açık sarı renkteki saçlarını yukarıdan topuz yapmıştı. Kadın bir an için tereddüt edip parmaklarını kapının kulbuna uzattı. Elliot ansızın onu anımsadı, bu lan'ın annesiydi. "Ben sizi rahatsız etmek..."

Agnes kadına gülümsedi. "Saçmalama, Maeve. İçeri gel." Sonra Elliot'a döndü. "Maeve iki gece boyunca burada benimle birlikte oturdu."

Maeve yatağa yaklaştı. "Günaydın, Elliot. Beni anımsamışsındır. Ben Maeve." Sesi ninni gibi yumuşak ve tatlıydı.

Elliot bir an sesini çıkaramadı.

"Selena," dedi Maeve, "sen git ve dinlen. Ölü gibi görünüyorsun."

"Ah, olmaz. Gide..."

"Ben Elliot'ın yanında kalırım," dedi Maeve.

Elliot, Agnes'in yanıtından hoşnut olmuştu. Burada, bu muhteşem eski evde, lan'ın birkaç adım ötesinde bile karısı onun yanında olmayı tercih ediyordu. "Haydi, git," dedi gülümseyerek. "Ben iyiyim."

Agnes onun yaralı yanağına bir öpücük kondurdu ve onu Maeve adındaki güzel kadınla baş başa bıraktı.

Elliot gözlerini Maeve'dan alamıyordu. Beyaz teni, ela gözleri ve güneş gibi parlayan altın sarısı saçlarıyla çok tatlı bir kadındı. Böylesine narin, canlı bir güzellik onun için ne düşünüyor olabilirdi ki? Elliot hafifçe dönüp yüzünün yaralı tarafını yastığa gömmeye çalıştı.

"Neden yüzünü yastığa gömüyorsun, Elliot? O şekilde yemek yiyemezsin ki..."

"Kalmak zorunda değilsin."

Maeve bu sözlere ilk başta kırıldı ama sonra sessizce iç geçirerek omuzlarını düşürdü. Ela gözlerine hüznün çökmüştü. "Gitmemi istiyorsun. Sanırım Selena sana benden bahsetmiş."

Elliot kaşlarını çatı. "Hayır. Ben yalnızca... senin gitmek isteyebileceğini düşündüm."

Maeve güldü. Kış havasından daha hafif, tiz, berrak bir sestiydi bu. Nefes çanları, diye düşündü Elliot ansızın ve böylesine dünyevi bir düşüncenin

nereden aklına geldiğini merak etti. Ama doğruydı. Maeve'in kahkahası ona uzun zaman önce unuttuğu Noel çanlarını anımsatıyordu. "O halde başkaları adına tahminde bulunmaktan vazgeç, Elliot. Bu konuda başarılı değilsin."

Maeve'in melodik sesi Elliot'ı büyülemiş, yaşlı adam iri yarı, beceriksiz ve korkunç yara izleri taşıyan biri olduğunu bir an için unutmuştu. "Çok güzelsin," diye fısıldadı ve bu sözlerin dudaklarından dökülmesi onu şaşkına çevirdi. Anında utandı.

Maeve'in dudaklarının kenarında bir tebessüm belirdi. "Ciddi misin?" Yaşlı kadın solgun elini göğsüne götürdü. "Yıllardır kimse bana güzel olduğumu söylemedi."

Elliot böyle bir şeyi hayal bile edemiyordu. "Bana da," dedi mütevazı bir kahkahayla.

Maeve ona gözlerini kaçırmadan, içten bir bakış attı. "Ama sen çok yakışıklı bir adamsın."

Elliot kaşlarını çattı. Bu kadın onunla dalga mı geçiyordu? Anlamıyordu. Ama o ela gözlerden dürüstlük akıyordu. "Sen... sen yara izlerimden iğrenmedin mi?"

Maeve yine güldü ama bu kez daha yumuşak bir sesle gülmüştü. Sesinde bir parça da hüznün vardı. "Sen benim yaramı görmedin bile, Elliot. İnan bana, senin yüzündeki o ufacık yara benimkinin yanında hiç kalır."

"Ufacık mı?"

Maeve güldü. "Biliyor musun, bazı kültürlerde –yoksa hikâye mi, bilmiyorum– her neyse, *bir yerlerde* insanlar yara izlerini değerli bir ruhun nişanesi olarak görürlermiş. Açıkçası küçük bir yara izimin olmasını isterdim. Benim sorunumdan çok daha iyi."

Elliot özel bir soru sormaması gerektiğini biliyordu ama Maeve'in sözleri onu samimiyete davet etmişti. Kendini her an kırılabilecek incecik bir dalın üstünde yürüyormuş gibi hissederek yavaşça, "Sorunun nedir?" diye sordu.

"Ben deliyim."

“Öfkeden delirdiğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır. Deliyim işte, mesela yarın seni tanımayabilirim. Her an yatak direğiyle tartışmaya koyulup boyaları yemeye başlayabilirim. Deli... Ruh hastası...” Maeve gülümsemeye çalıştı.

Elliot onun gözlerindeki hüznü ve utancı görebiliyordu. Çok iyi bildiği iki duyguydu bu. “Peki ya sonraki gün?”

“Ertesi gün senin gibi aklım başımda olabilir. Ya da Sigmund Freud’un ta kendisi olduğuma inanabilirim. Kesin bir şey söyleyemem.” Maeve titrek, içten bir kahkaha attı. “Tabii o günlerde beni görmezden gelebilirsin. Hiç darılmam.”

“Yapma.”

Maeve derin bir iç geçirdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Elli altı yıllık hayatımın kırk dokuz yılını bu yara iziyle geçirdim, Maeve. İnsanların seni reddetmesine alıştığını biliyorum. Bir yerden sonra artık bunu beklemeye başlıyorsun. Ama acı çekmeye de devam ediyorsun. Hayatın boyunca o yaranın ötesini görebilecek birini, tek bir kişiyi bekleyip duruyorsun.”

Maeve’in gözleri doldu. Göz göze geldiler ve o beklenmedik anda Elliot birbirlerini anladıklarını, anlayıp kabullendiklerini fark etti. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Daha önce hiç acısını böylesi bir dürüstlikle ve savunmasızlıkla paylaşmamıştı. Ve şimdi, acısını paylaştıktan sonra inanılmaz bir duyguya kapıldı. Mucize gibiydi. Sanki korkuyu paylaşmak onun etkisini hafifletmişti. Belki de iki kişi bir yükü daha kolay taşırdı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bir yerlerden kahkaha sesleri geliyordu.

Elliot kalın battaniyesini kaldırıp yavaşça doğrulmaya çalıştı. Omzunda hâlâ küçük bir sızı vardı ama artık katlanılabilir türdendi. Son birkaç gündür hissettiği o keskin, şiddetli sancılar geçmişti.

Örtüyü üstünden tamamen attı ve ağır hareketlerle ayağa kalktı. Ona verdikleri kalın, penye pijamanın göğüs kısmı gerilmiş, Elliot pencereye doğru yürürken kollarını iyice sıkıyordu.

Çok güzel bir kış sabahıydı. Güneş ışığı kalın bir sis katmanını deliyor, çelik mavisi denizin üstünde ışıldıyordu. Işıl ışıl bir kar tabakası her şeyin üstünü örtmüştü.

Evin hemen önündeki karla kaplı geniş bir alanda kalın paltolu, şapkalı ve eldivenli insanlar kroket oynuyordu. Elliot onları tanımıştı: Agnes, Johann, Andrew ve Kraliçe dedikleri kadın. Bir diğer kadınsa ağaçların arkasına gizlenmiş, görünmeyen birine el kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. Bir köşede Lara tek başına bir ağacın gövdesine oturmuş, bir çift bez bebekle oynuyordu. Maeve ise kucağındaki doldurulmuş rakunla dans ediyor, koşuyor, taklalar atıyordu. Yalnızca Ian ortalarda görünmüyordu.

Konuşma sesleri kahkahalara karışarak yukarıya kadar geliyordu.

Elliot kimse onu görmeden pencereden uzaklaştı. İç geçirip soğuk duvara yaslandı ve aşağıdaki manzarayı düşünmemeye çalıştı.

Hayatı boyunca böyle bir yer arayıp durmuştu. Yıllar önce İn-anların arasında aradığını bulduğunu sanmıştı ama şimdi, uzaktan gelen kahkahaları duyarken gerçekler acı verici bir şekilde ortadaydı. Aile ortak bir inancı taşıyan insanlardan oluşan bir topluluk değildi. Çocukları gruplar halinde büyütmek ya da hemcinslerinle birlikte her şeyden arındırılmış odalarda uyumak değildi. Düzenli ve tertipli olup kendi kendine yetebilmek değildi.

Aile, o karlarla kaplı çimenlerin üstünde gördüğü insanlar gibi olmalıydı. Birbirini düşünen, büyük, karışık, kahkahalar atan bir grup...

Bu düşünce canını yaktığı için Elliot onu zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Meşe ağacından dolaba gergin bir şekilde yürüdü ve oymalı, aynalı kapakları açtı. Kendi kıyafetleri dolabın içindeki pirinç askılara asılmıştı. Elliot dar pijamalarından kurutulup eski yün pantolonunu ve keten gömleğini giydi. İş bittiğinde nefes nefese kalmıştı ve göğsü ağrıyordu.

Ağrı geçene kadar oturduktan sonra ayağa kalkıp yavaşça kapıya doğru yürüdü. Yapması gereken bir şey vardı.

Ian salon penceresinin önünde durmuş, ön bahçedeki eğlenceyi izleyip kahkahaları dinliyordu. Her ses, her gülücük, her haykırış ya da canı yanan birinin her çığlığı tıpkı bir bıçak gibi yüreğine saplanıyordu. Dışarıda, yanlarında olmak, her şey normalmiş gibi davranmak istiyordu ama bunu nasıl yapabilirdi ki? Selena'ya bakıp içinde büyüyen ümitsizlikten başka bir şey hissetmeyi nasıl başarabilirdi?

Arkasındaki kapı gıcırdayarak açıldı ve biri ayağını sürüyerek yavaşça içeri girdi. Ardından bir duraksama oldu ve bir erkek sesi, "Doktor Carrick?" dedi.

Ian'ın nefesi kesildi. Göğsüne şiddetli bir sancı girmişti. Kayıtsız bir ifade takınarak yavaşça arkasına döndü. Elliot kapıda durmuş, başını öne eğmişti. Buruşuk kıyafetleri kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. Yaşlı, bitkin görünüyordu.

Güzel, diye düşündü Ian çaresizce. Ama bu duygu ortaya çıkar çıkmaz kaybolmuştu. Elliot başarısıyla övünen, palavracı veya ukala

bir değildi. Çok özel bir kadını uzun zamandır seven yaşlı bir adamdı, o kadar.

Ian gümüş kahve takımına doğru yürüyüp kendine bir fincan kahve doldurdu. "Kalkmışsın," dedi boşluğa doğru. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Canlı."

Ian başını salladı. Bir şey söylemesi, yapması gerekiyordu ama Ian çaresiz kalmıştı. Yaşlı adamın karşısında kendini küçük mü düşürmeliydi, yoksa onu öldürmeli miydi, bilmiyordu. "Yaran iyileşiyor," dedi.

"Daha iyi hissediyorum. Teşekkürler."

"Hımmm," dedi Ian başını sallayarak. Sonra bekledi.

Birbirlerine baktılar. Sessizlik büyüyüp rahatsız edici bir boyuta ulaştı.

Sonunda Elliot ayağını sürüyerek bir adım attı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür etmeye geldim."

"Ben bir doktorum."

Elliot bir adım daha attı ve Ian'a baktı. "Neden yaptın?"

Ian ona yanıt vermeden önce kahvesinden bir yudum içti. "Aslında istemedim."

"İsteddiğini sanmıyorum."

Ian kahvesinden uzun bir yudum daha alıp fincanın yaldızlı kenarından Elliot'a baktı. "Aslında uzun bir yanıtım var ama bununla canını sıkmak istemiyorum. Kısa olanı şu ki Selena hayatını kurtarmamı istediği için kurtardım."

"Ama yaşarsam..."

"Biliyorum." Ian kahve fincanını elinden bırakıp Elliot'ın yanına gitti ve yaşlı adamın yüzünü inceleyerek aradığı şeyi bulmaya çalıştı. Lanet olsun ki ne aradığını, fark yaratacak ne bulacağını bile bilmiyordu. Ona git, Agnes. Ansızın Ian'ın gözünün önüne seslerin eşlik ettiği o görüntü geldi ve Ian onun ne anlama geldiğini merak etti. "Senin iyi bir adam olduğunu söyledi," dedi usulca.

Elliot derin bir iç geçirdi. "Keşke bu doğru olsaydı."

Ian adamın gözlerinin derinliklerine bakıp elini yavaşça ona uzattı

Elliot bakışlarını ondan kaçırmadan Ian'ın elini kavradı. "Hayatımı kurtardığın için tekrar teşekkür ederim, Ian."

Ian irkildi. Eli âdeta alev almış, baş ağrısı gözlerinin arkasında kendini hissettirmeye başlamıştı. Görüntüler şiddetli bir darbe gibi zihnine üşüşmüştü. *Selena kalabalık bir odada yapayalnız bir halde duruyor... Kapalı bir kapı, tek kişilik bir yatak... Ve şu düşünceler: O seni seviyor, Ian. Bense onu seviyorum.*

Ian elini çekti. Baş ağrısı yüzünden bir an midesi bulandı ama sonra bulantısı yavaş yavaş geçti. Elliot'a gülümsemeyi denedi ama yapamadı. "Selena sana yeteneğimden bahsetti mi?"

"Hayır."

Bu küçük inkâr Ian'ın canını yakmıştı. Selena'yla Elliot'ın sohbetlerinin tek odak noktası olmak, Elliot onun canını nasıl yakıyorsa Ian da onun canını yakmak istiyordu.

Aralarına yine ağır ve tuhaf bir sessizlik çöktü.

Sonunda Elliot konuştu. "Sanırım yarın gideceğiz."

Ian bu beklenmedik sözler karşısında irkildi. *Hayır*, diye düşündü. *Hayır, buna hazır değilim...*

Ama zaten hiçbir zaman hazır olamazdı ki... Hem onun duygularının bir önemi yoktu.

"Yarın," dedi donuk bir ifadeyle. *Keşke söyleyebileceğim bir şey ya da değiştiremez olanı değiştirmemin bir yolu olsaydı*, diye düşündü.

Elliot başını kaldırınca Ian'ın bakışlarını yakaladı ve hemen ardından gözlerini başka tarafa çevirdi. "Sanırım gidip tekrar dinleneceğim."

"Onu arada bir... getirebilir misin?" Ian kendini kontrol edemedi kelimeler ağzından dökülmüştü. Elliot'ın solgun, donuk yüzüne baktığında konuşmaması, o saçma soruyu sormaması gerektiğini anladı.

"Getirebileceğimi sanmıyorum."

Ian kendinde en azından başını sallayacak gücü bulabilmeyi çok isterdi. Yüreği paramparça olsa bile dimdik durup gerçek bir erkek gibi davranabilmeyi isterdi. Ama yapamadı. Bütün gücünü orada öylece durmak, bağırıp çağırmamak için harcamıştı. Sonunda tüm söyleye-

bileceğini söyledi ama o da yeterli değildi. Hem de hiç yeterli değildi.
"Ona iyi davran."

Elliot başını salladı ve odadan çıktı.

Selena saat bir civarı Elliot'a bakmaya gitti ve onun hâlâ uyuduğunu gördü. Yanağına küçük bir öpücük kondurup odadan çıktı. Kendi odasına gidip ıslak yün elbisesiyle çorabını çıkardıktan sonra Andrew'un siyah yün pantolonuyla beyaz gömleğini giydi. Tam Ian'ı görmeye gidiyordu ki biri kapısını çaldı.

"Gir," dedi.

Kapı açıldı. Maeve üzerinde açık yeşil, muslin bir elbise ve siyah pelerinle kapıda duruyordu. "Benimle gel," dedi sırtarak.

Selena, Maeve'in elini tuttu. "Nereye gidiyoruz?"

"Gözlerini kapat."

Selena kahkahalar atarak kendisine söyleneni yaptı ve Maeve onun gözlerini siyah, ipek bir kumaşla sıkıca bağladı. Sonra Selena'yı koridorun sonuna götürüp merdivenlerden indirdi.

Durdular. "Maeve..."

"Sürpriz!" diye haykırdı birileri.

Maeve gözlerindeki bağı çözdü ve Selena kendini salonun tam ortasında buldu. Etrafını aile bireyleriyle sarmıştı. Düzinelerce elma yere, pencere pervazlarına, mobilyalara ve döşemeye saçılmıştı. Her bir elmanın üstünde bir mum yanıyordu ve altın sarısı yüzlerce parlak ışıktan oluşan alevler süslü duvarlara yansıyor. Odayı keskin bir elma ve duman kokusu sarmıştı.

Hepsi pazar toplantılarında giydikleri kıyafetlerine bürünmüşlerdi. Lara belinde kocaman, kırmızı kadifeden bir kurdelesini olan beyaz, dantelli bir elbise giymişti. Kraliçenin üstünde mor satenden muhteşem bir elbise vardı. Edith tıknaz vücudunu kırmızı yeşil karışımı bir elbisenin içine sıkıştırmış, Andrew ise bembeyaz bir gömlek ile siyah ceket ve pantolon giymişti.

"Aman Tanrım..." dedi Selena, karşısındaki görüntüyü içine çekip hafızasına kazımaya çalışırken. Her hareketi, her sesi, her görüntüyü hafızasına kaydetmek istiyordu.

Ian odanın diğer tarafına geçip kolunu dirseğinden büktü ve ona uzattı. "Küçükhanım, sizi birlikte yemek yemeğe davet ediyoruz."

Selena ona baktı. O kıyafetin içinde Ian inanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu. Siyah, yün kıyafetiyle tezat oluşturan altın sarısı saçlarını geriye taramıştı. Alevler saçan mavi gözleri ışıltılı ışıltılı. Selena'nın kalbi duracak gibi olmuştu. "Ne yapıyoruz, Ian?"

Ian başını iki yana salladı ve Selena onun kararlı gözlerinde bir an için belli belirsiz bir hüznü gördü. Ama sonra o hüznü kaybetti. "Bugün sorgulamak ya da üzölmek yok."

Selena ansızın anladı. "Yarın..." diye mırıldandı.

Ian başını salladı.

Selena onun koluna girdi ve ona iyice kenetlenip yanağını yumuşak yün ceketine yasladı. "Evet," diye fısıldadı. "Haydi, bana yarını unutturun."

Johann altın sarısı hasır bir sepet, Lara kucak dolusu oyuncak, Andrew bir keman, Maeve ise bir sürahi şarap taşıyordu. Hep bir ağızdan konuşarak odadan çıkıp soğuk, karlarla kaplı çimenlere doğru ilerlediler. En üstteki kalın buz tabakasını ayaklarının altında ezerek yürüdüler.

Çimenliğin ortasına geldiklerinde Selena olduğu yerde durdu ve dönüp Andrew'a baktı. Genç adamın gündüz vakti dışarı çıktığını ilk kez görüyordu.

Andrew ona gülümsedi. "Merhaba, Selena."

Selena, Ian'ı bırakıp Andrew'un yanına koştu ve genç adamın üzerine atılıp o coşkuyla onu yere devirdi.

Kar taneleri üzerlerine süzölüyor, Andrew'un siyah kirpiklerine önce küçük, beyaz tanecikler halinde takılıp sonra gümüş su damlaları olarak akıyordu. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı Selena.

Andrew'un gözleri dolmuştu. "Teşekkürler, Selena."

O dakikadan sonra gün, büyüölü bir havaya büründü. Selena ve Andrew ayağa kalkıp Ian'ın yanına yürürlerken el ele tutuştular.

Andrew hiçbir şey söylemeden onu bırakıp gitti ve ormanın karanlığına doğru ilerlerken gruptakilerle konuşup kahkahalar attı.

Selena, Ian'ın yanında durmuş, ona bakıyor, onu mümkün olabileceğini düşünmediği kadar çok sevdiğini hissediyordu. "Kurtarıcı Ian," dedi başka söyleyecek bir şeyi olmadığını fark ederek.

Ian gülümseyip onu kollarının arasına alarak kendine çekti. Sessizce konuşup aile üyelerinin peşinden ormana, oradan da dağın yamacına doğru yürüdüler. Aşağıda denizin bembeyaz köpükleri gri kayalıklara vuruyordu.

Günü hep birlikte geçirip nemli bir örtünün üstünde oturdular ve birlikte denize taş atıp oyunlar oynadılar. Edith'in hazırladığı soğuk, lezzetli yiyecekleri yediler.

Solgun güneş ışıkları, ufuktaki gri sis perdesine doğru yavaş yavaş alçalıyor, martıların acı feryatları akşam rüzgârının iniltisine karışıyordu.

Kalabalık birer birer dağıldı. Üşüdüğünü söyleyen Johann viski içmek için eve dönmüş; Lara, Edith ve Kraliçe ısınmaya gitmiş; Maeve, Elliot'a bakmaya gitmiş; Andrew ise tek kelime etmeden gözden kaybolmuştu.

Selena ıslak, buzlu örtünün üstüne uzanmış, Ian'a sokulmuştu. İkisi de donuyor olmalarına rağmen oradan gitmek istemiyordu. *Yarın* kelimesi dönüp dolaşıp geri geliyor, söylenmemiş sözlerin, dile getirilmemiş düşüncelerin arasına sızıyordu. Her geçen dakika ağırlaşıyor, yarına yaklaşıyordu.

Selena gökyüzüne bakıp deniz kuşlarının ötüşünü ve rüzgârın fısıldadığı şarkıyı dinliyordu. Deniz sakın darbelerle kayalıklara çarpıyordu. "Harika bir gündü," dedi. "Teşekkürler."

"Yarın seni eve götüreceğini söyledi," dedi Ian.

Ev... Selena bu kelimeyi ilk kez soğuk, sert ve biraz da ürkütücü bir şey olarak duydu. Olması gerekenden çok farklıydı. *Ev*. Oysaki bir ev aydınlık, sevgi dolu ve sıcak olmalıydı. Ian'a baktı ve acısının onun gözlerine yansıdığını görünce onu rahatlatacak bir şeyler söylemesi gerektiğini anladı. Ama söyleyecek bir şeyi yoktu.

Ian sonunda gittikçe büyüyen sessizlikte, "Ona engel olmanın bir yolunu bulamıyorum," dedi. "Ateşi düştü, enfeksiyonu neredeyse iyileşti. Başka doktor olsa onu yollardı."

Selena gözlerini kapattı. İçini kış soğuğundan bile daha soğuk bir çaresizlik duygusu kaplamıştı. O duyguya bir de aniden bastıran, yakıcı bir özlem eşlik etti.

Selena rol yapmaktan vazgeçemezdi, henüz olmazdı. Ne kadar zor olursa olsun bu peri masalından çıkıp gidemezdi. Zaten gerçeklerle çok yakında yüzleşecek ve canı yanacaktı. Ah, Tanrım, hem de nasıl yanacaktı...

Sahip oldukları tek şey hayallerdi. Peri masalı, hiçbir şeyleri olmadığı gerçeğinden çok daha gerçekçiydi. Kelimeler, hayaller, dokunuşlar, Selena'nın alıp götüreceği şeylerdi ve sırf canını yakıyor diye hayal kurmaktan vazgeçemezdi.

Ian'a iyice sokulup onu vücudunun her noktasında hissetmeye çalıştı. Kısacık, bıçak gibi keskin bir an için Selena hayallere dalıp birlikte sürdürebilecekleri hayatı, paylaşabilecekleri aşkı gördü. Bu hayal canını yaksa da -Tanrım, hem de nasıl canını yakıyordu- aynı zamanda onu yatıştırıyor, içini ısıtıyordu. "Madelaine," diye fısıldadı.

Ian onun saçını okşuyordu. "Madelaine ne?"

"Kızımızın adının Madelaine olmasını isterdim."

Ian durdu. "Kesin sana benzerdi," dedi usulca. "Bense hayatı ona cehennem ederdim."

Selena doğrulup Ian'a bakmak için başını yana çevirdi. Islak saçları Ian'ın göğsüne doğru yılan gibi süzülüyordu. Selena onun ne demek istediğini anlamadı ama asıl önemli kısmın bu olmadığını biliyordu. Önemli olan o an, yarattıkları anıydı. Selena İnananlar kasabasında hissettiklerini, Ian'ın onun için hayaller kurmasını istediğini anımsadı. Şimdi sonsuza dek konuşmasına izin verebilirdi çünkü artık kendini yalnız hissettiği zamanlarda onun sözlerinin tekrar tekrar açılacak armağanlar olduğunu biliyordu. Sonsuza dek onunla birlikte yaşayacak sözlerdi bunlar.

"Ne demek istiyorsun?"

Ian kollarını başının altında birleştirdi ve Selena'ya baktı. "Sen flörtleşmenin ne olduğunu bilmiyorsun. Ama bir erkek kızımızı öpmeye çalışırsa..."

"Onu odaya kilitleyeceksin."

Ian, Selena'nın ağzına giren bir tutam saç çıkarıp gülümsemeye çalıştı. Başaramadığını görmek Selena'yı neredeyse ağlatıyordu. "Yalnızca o tehlikeli yaşlarda, on yaşından yirmi yaşına kadar..."

Sessizce dile getirilen bu kelimeler, peri masalına bir nokta koyup Selena'ya tutunacak, inanacak bir şey bırakmadı. Kelimeler yetersiz, anılarsa çok çelimsizdi.

Selena onun gülümsemesini bir daha hiç görmeyecek, nazik dokunuşlarını hissetmeyecek, rahat kollarında uyumayacaktı.

"Ah, Ian... çok can yakıcı."

Ian acıdan kararan gözleriyle ona bakarken zoraki tebessümü de yüzünden silindi. "Biliyorum, bebeğim."

Yumuşak kar taneleri usul usul süzölmeye başlamıştı. Selena'nın saçlarına, burnuna ve kirpiklerine düşüyorlardı.

"Selena..." Ian onun adını öyle kısık sesle söylemişti ki Selena onu yine rüzgârın uğultusuyla karıştırdı. "Sana daha önce bunu sormadım..."

Selena onun ne soracağını anlayarak gözlerini sımsıkı kapattı. Bu aralarında sürekli asılı kalan, yüreğine taş gibi çöken soruydu. *Kalabilir misin?*

"Sorma, Ian," dedi. "Bir anlamı yok."

Ian uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sonra dudaklarında yumuşak, tatlı bir tebessüm belirdi. "Seninle gurur duyuyorum tanrıçam. Haydi, şimdi başka konulardan bahsedelim, Tanrı aşkına. Fazla vaktimiz kalmadı. Bana hayatını anlat; gerçek hayatını, geri döneceğin hayatı... Elliot'a her dokunduğumda seni tuhaf kıyafetler giymiş, tek sıra halinde yürüyen kadınların arasında görüyorum. Seni hayal edebilmek için her an ne yaptığını bilmek istiyorum..."

"Hayır," dedi Selena çabucak. "Zamanımızı önemsiz bir geçmişten bahsetmeyecek harcamak istemiyorum."

Ian kollarını başının altında birleştirdi ve Selena'ya baktı. "Sen flörtleşmenin ne olduğunu bilmiyorsun. Ama bir erkek kızımızı öpmeye çalışırsa..."

"Onu odaya kilitleyeceksin."

Ian, Selena'nın ağzına giren bir tutam saçı çıkarıp gülümsemeye çalıştı. Başaramadığını görmek Selena'yı neredeyse ağlatıyordu. "Yalnızca o tehlikeli yaşlarda, on yaşından yirmi yaşına kadar..."

Sessizce dile getirilen bu kelimeler, peri masalına bir nokta koyup Selena'ya tutunacak, inanacak bir şey bırakmadı. Kelimeler yetersiz, anlarsa çok çelimsizdi.

Selena onun gülümsemesini bir daha hiç görmeyecek, nazik dokunuşlarını hissetmeyecek, rahat kollarında uyumayacaktı.

"Ah, Ian... çok can yakıcı."

Ian acıdan kararan gözleriyle ona bakarken zoraki tebessümü de yüzünden silindi. "Biliyorum, bebeğim."

Yumuşak kar taneleri usul usul süzölmeye başlamıştı. Selena'nın saçlarına, burnuna ve kirpiklerine düşüyorlardı.

"Selena..." Ian onun adını öyle kısık sesle söylemişti ki Selena onu yine rüzgârın uğultusuyla karıştırdı. "Sana daha önce bunu sormadım..."

Selena onun ne soracağını anlayarak gözlerini sımsıkı kapattı. Bu aralarında sürekli asılı kalan, yüreğine taş gibi çöken soruydu. *Kalabilir misin?*

"Sorma, Ian," dedi. "Bir anlamı yok."

Ian uzunca bir süre hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sonra dudaklarında yumuşak, tatlı bir tebessüm belirdi. "Seninle gurur duyuyorum, tanrıçam. Haydi, şimdi başka konulardan bahsedelim, Tanrı aşkına. Fazla vaktimiz kalmadı. Bana hayatını anlat; gerçek hayatını, geri döneceğin hayatı... Elliot'a her dokunduğumda seni tuhaf kıyafetler giymiş, tek sıra halinde yürüyen kadınların arasında görüyorum. Seni hayal edebilmek için her an ne yaptığını bilmek istiyorum..."

"Hayır," dedi Selena çabucak. "Zamanımızı önemsiz bir geçmişten bahsederek harcamak istemiyorum."

“Geçmişten bahsetmezsek neden bahsedeceğiz? Bizim bir geleceğimiz yok ki...”

Selena eğilip onu yavaşça ama tutkuyla öptü. “Her zaman sahip olduklarımıza sahibiz, aşkım: hayaller ve anılar.”

“Ah, Selena...” Ian onun yüzünü ıslak elleriyle nazikçe kavradı. “Seninle hayal kurmak canımı acıtıyor.”

Gözyaşları Selena’nın gözlerini yakıyordu. “Biliyorum,” dedi titrek bir sesle. “Ama elimizde başka bir şey yok.”

Ertesi sabah Selena dolabın karşısında durmuş, aynada kendine bakıyordu. Gördüğü şey midelerini bulandırmış, dengesini bozmuştu.

İnananlara özgü o koyu renkli yün elbisesi tüm vücudunu baştan aşağıya örtmüştü. Elbisenin dik yakası narin boynu şimdiden rahatsız etmeye başlamıştı. Selena gösterişsiz elbisenin yakasındaki düğmeleri yavaşça ilikledi ve göğüsleri “ahlaksızca” göze çarpmasın diye yakasını kaldırdı. Saçlarını örüp ensesinde topuz yaptı ve beyaz, kolalı şapkasını başına taktı. Şapkanın buruşuk kenarları yüzünü çevrelemiş, alnına düşen bükleleri örtmüştü.

Yatağını toplayıp örtüleri özenle düzeltti. Parmakları keten kumaşın üstünde sevgiyle gezinip o yumuşaklığı son bir kez daha hissetti.

Son bir kez...

Sıcak gözyaşlarının akmasını bekledi ama bu kez hiçbir şey olmadı.

Çenesini kaldırıp doğruldu ve kapıya yönelip koridora çıktı.

Ev sessizdi, çok sessizdi.

Yıpranmış ahşabı çizmelerinin altında gıcırdatarak basamaklardan usulca indi. Herkes onu merdivenlerin bittiği noktada bekliyordu. Elliot kapının yanında elinde şapkasıyla beklerken bir insan, kalabalığın içinde kendini ne kadar yalnız hissedebilirse o kadar yalnız hissediyordu.

Selena en alt basamağa vardığında kalabalık onun etrafını sardı. Ağlayıp hep bir ağızdan konuşarak sert ve boğuk seslerle onunla vedalaşmaya çalışıyorlardı. Selena her biriyle teker teker kucaklaşıp o an mümkün olduğunca uzatmış, sonra da geri çekilmişti.

Ian, Elliot’a döndü. “Onunla özel olarak vedalaşabilir miyim?”

Elliot gözlerini sımsıkı kapatıp başını salladı.

Ian, Selena'nın yanına yürürken genç adamın her adımı Selena'nın yüreğine inen bir darbe gibiydi. Ian onun elini nazikçe tuttu ve onu ön kapıdan sessizce verandaya çıkardı.

Önlerinde duran at arabası yola çıkmaya hazır halde bekliyordu. Onun arkasındaki dünyaysa hareketsiz ve beyazdı.

Ian, Selena'yı kollarının arasına alıp sımsıkı kucakladı. Selena da ona kenetlenip kendini Ian'ın o güçlü bedeninin tanıdık sıcaklığına bırakırken bir daha bu sıcaklığı hissedip hissedemeyeceğini merak etti.

"Günün birinde..." dedi Ian iç geçirerek. Sonra geri çekildi.

Selena Ian'a, onun can simidi, tutunacak dalı, ruhunun diğer yarısı olan adama bakarken söyleyecek tek bir kelime bulamıyordu.

Geriye ne kalmıştı ki? Her "merhaba", "hoşça kal" anlamına geliyordu.

Elliot girişte huzursuz bir şekilde duruyor, onlara yeterince zaman verip vermediğini düşünüyordu. Vedalaşmalarına yetecek bir süre varsa tabii...

Maeve onun yanına gelip ince, solgun elini onun koluna koydu. "Seni özleyeceğim, Elliot. Seni şimdiden özlemeye başladım."

Elliot, Maeve'e bakarken evine hüznün ve kalp ağrısı getirdiği için kendinden utandı. Herkes bir yana, Elliot bu ufak tefek, sessiz kadının onu her haliyle kabul ettiğini biliyordu. "Çok üzgünüm, Maeve," dedi.

Maeve'in gözleri henüz akmayan gözyaşlarıyla ışıldadı. "Biliyorum. Selena'ya iyi bak."

Elliot'ın boğazı, konuşmasına engel olacak kadar düğümlenmişti. "Bakacağım."

Maeve gülümsedi. "Kendine de... Bunu benim için yap."

Elliot başını sallayıp kapıya yöneldi. Ian ve Agnes verandada durmuş, birbirlerine sımsıkı kenetlenmişlerdi.

Elliot verandaya adımını attığında yavaşça ayrıldılar. Agnes, Iana son kez yarım yamalak gülümsedikten sonra Elliot'ın yanına gidip koluna girdi.

Birlikte sessizce eğimli merdivenlerden indiler ve kısa bir süre önce tutan kar tabakasının üstünden geçtiler. Sessizliklerini bozmadan arabaya bindiler. Elliot soğuk, düz dizginleri eldivenli elleriyle kavrayıp atı harekete geçirdi.

Tekerlekler duruma karşı çıkarcasına inleyip yavaş yavaş dönmeye, karları ezmeye başladı.

Elliot uzunca bir süre Agnes'e bakamadı. Sonunda baktığındaysa buna pişman oldu. Agnes iki büklüm bir halde titreyerek oturuyordu. Çenesini korunmak istermişçesine göğsüne indirmişti. Evden henüz on beş metre uzaklaşmamışlardı ki Agnes'in suratı asılmıştı.

Agnes'in acı çektiğini görmek Elliot'ın içini parçaladı.

Agnes onun tek gerçek ailesiydi. Yanındaki kadın aslında hiçbir zaman onun karısı olmamıştı. Ne fiziksel ne de duygusal anlamda birbirlerini seviyorlardı.

Bunu kabullenmek Elliot'ı şaşırtıcı bir şekilde özgürleştirmişti. Agnes için neler hissettiğini yıllar sonra anlamıştı. O, Elliot'ın ailesiydi, arkadaşıydı, her zaman onun yanında olmuştu. Elliot onu İnananların arındırılmış dünyasına getirdikten sonra bile Agnes onun yanında kalmıştı. Gizli bir bakışmayla, küçük bir "merhaba"yla ya da yorgun bir tebessümle... O her zaman Elliot'ın tutunacak dalı olmuş, onu varlığıyla destekleyerek ayakta durmasını sağlamıştı.

Peki ama o, Agnes için ne yapmıştı? Onun koruyucusu, kurtarıcısı olmuştu ama kocası olmamıştı. Asla olmamıştı.

Elbette ki onu seviyordu. Fakat bunu Agnes'in hak ettiği şekilde yapamıyordu. Ian'ın onu sevdiği gibi yapamıyordu. Elliot, Agnes'e karşı hiçbir zaman gerçek anlamda cinsel çekim hissetmemişti. Hissetmişse bile bu anımsayamayacağı kadar uzun zaman önceydi. O da Agnes'i. Agnes'in onu istediği şekilde istemişti. Böylece dünyada yapayalnız kalmayacaklardı.

Fakat Agnes artık yalnız değildi.

Yol önlerinde ikiye ayrılıyordu. Biri şu anda buz tutmuş olan devasa demir kapılara çıkıyordu, diğeryse arkalarında kalan eve...

lan verandanın direğine yaslanmış, kollarını sımsıkı göğsünde kavuş-
turmuştu. Ağzı incecik bir çizgi şeklinde gerilmişti. Selena'nın onu terk
edilişini izliyordu. Yine...

Dünya sessizliğe gömülmüştü, hareketsizdi. Atın nal seslerine ka-
rışan tek şey rüzgârın uğultusuydu.

lan kımıldamadan, kaskatı bir halde duruyor, kımıldarsa, gözlerini
kırpıştırırsa Selena'nın peşinden koşup arabanın yanında diz çökerek
yanında kalması için ona yalvaracağından korkuyordu.

*Benimle evlen, Selena. Benimle evlen çünkü ben bencil ve cahil bir adamım.
Ve sana çok ihtiyacım var...*

lan gözlerini sımsıkı kapattı. Anımsamaya henüz hazır değildi.
Günün birinde hazır olacak mıydı, onu da bilmiyordu.

Hayatı, sonu gelmeyen günleri, ondan da uzun geceleri, çaresiz ve
ümitsiz yalnızlığı gözlerinin önünde dönüp duruyordu. Babalık edeme-
yeceği çocuklar, hissedemeyeceği öpücükler...

"Tanrım..." diye inledi yumruklarını sıkarak. Bir adamın böylesine
şiddetli bir acı çekerken nefes alabileceğini, yaşayabileceğini bilmiyordu.

"Geri geliyorlar," dedi Maeve usulca.

lan başını kaldırıp gözlerini açtı.

Araba yolun kıvrıldığı noktayı geride bırakıp sola döndü. Eve doğru...

Johann kapıdan uzaklaşıp merdivenlere doğru ilerledi. "Aman Tanrım!"

Orada öylece duruyorlardı. Andrew, Kraliçe, Lara, Maeve, Johann
ve lan nefeslerini tutmuş, bekliyor, ümit ediyorlardı. Ama kimse tek
kelime etmiyordu.

Araba yine evin önüne gelip durdu.

lan verandanın direğinden uzaklaşıp bir adım attı ve sonra yine
durdu. Yanakları soğuk ve buz kıvılcımları saçan havanın etkisiyle kı-
zarmış bir halde orada dimdik oturan Selena'ya baktı ve geri döndüğü
için Tanrı'ya şükretti. Bir anlığına da olsa...

Elliot dizginleri elinden bırakıp arabadan indi. Arka tarafa geçerek
Selena'nın yanına gitti ve inmesine yardım etti. Sonra onu eve yönlen-
dirdi. Kalabalık hiçbir şey söylemeden ikiye ayrıldı ve lan'ı merdivenlerin
başında yalnız bıraktı.

Elliot, Selena'yı merdivenlerden çıkarıp Ian'ın önünde durdu ve sonra derin bir iç geçirip Selena'nın soğuk elini yavaşça Ian'ın eline koydu.

"Ian," dedi sakın ve duygusuz bir sesle. "Sana karımı veriyorum. Tek isteğim..." Gözyaşları süzülüp yanağına aktı. "Tek isteğim, onu sevmen ve mutlu etmen. Ben artık onu mutlu edemiyorum."

Ian öyle yoğun, öyle güçlü bir duyguya kapılmıştı ki dizleri tutmuyordu. Selena'nın elini sıkı, sımsıkı tuttu ve sonra Selena'ya baktı. Selena sessizce ağlıyor ama ona bakmıyordu.

Yüzünde üzgün bir ifadeyle, "Elliot..." diye mırıldandı.

Elliot ona nefes kesecek kadar şefkatli bir tebessümle karşılık verdi. "Biz gerçek anlamda karı koca değiliz, Selena. Hiçbir zaman da olmadık."

"Ama..." Selena'nın sesi boğulmuştu. Ian'a baktı. Genç adamın gözleri gözyaşları, sevgi ve hayranlıkla dolmuştu.

Elliot eğilip Selena'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu ol, Selena." Sonra elini Selena'nın elinden çekip onu Ian'a bıraktı ve merdivenlerden indi.

Ian bir an için tepki veremeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Sonra Selena'yı kollarının arasına alıp onu sımsıkı kucakladı. Selena da ona kenetlenip birlikte olduklarına inanamıyormuş gibi ismini defalarca tekrar etti.

Sonunda ayrıldılar ve Ian ona bakarak, "Seni çok seviyorum," dedi. Sesi çatallanmıştı. Göğsüne dolan o can yakıcı duyguyu ifade etmeye yetemeyecek kadar küçük, zayıf sözlerdi bunlar.

Yaşlar Selena'nın gözlerinde birikip pembe yanaklarına süzüldü. Ian'a titrek bir tebessümle karşılık verirken onlardan uzaklaşmakta olan yaşlı adama hüznünlü bir bakış attı. "Bu hiç doğru değil." Gözünden bir damla daha yaş süzüldü.

Ian, Elliot'a bakıp bütün vücudu büyük bir yenilgiye uğramışçasına iki büklüm olan yaşlı adamın taze karları ezerek arabaya doğru gidişini izledi.

Ve Ian aniden anladı. Her şey bir anlam kazandı. Tanrı hepsinden iyi taraflarını ortaya çıkarmalarını istemişti. Ondan, Selena'dan, Elliot'tan...

Her birinin kendi ruhunun derinliklerine inip onuru, aşkı ve gerçeği bulmasını istemişti.

İçlerindeki iyiliği bulduklarında günahları da bağışlanacaktı.

“Haklısın,” dedi usulca. Selena’nın elini sıkıp onu merdivenlerden indirdi ve karlarla kaplı bahçeden geçirdi. “Elliot!”

İri yarı adam tam arabaya binecekken durup onlara döndü. Ian ve Selena ona doğru yürürlerken gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Gevşek şapkasını başından çıkarıp göğsüne bastırdı. “Ne oldu?”

Ian’ın ne söyleyeceğine karar vermesi biraz zaman aldı. Doğru sözleri söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini bulamayınca sonunda sadece, “Kal,” demekle yetindi.

Selena nefesini tutup Ian’a baktı. Bakışları öyle güzeldi ki Ian ona sarılmamak için kendini zor tuttu.

Verandada duran Maeve bir çığlık atıp merdivenlerden koşarak indi.

Elliot gizleyemediği bir şaşkınlıkla herkesin yüzüne bakıyordu. “Bunu nezaket gereği söylüyorsun.”

“Hayır,” dedi Ian.

Selena onun elini sıkıp bıraktıktan sonra Elliot’a doğru yürüdü. “Bir keresinde sana benim ailem olduğunu söylemiştim, Elliot. Sanırım aileler böyledir. Sürekli büyürler. Günden güne birer birer büyüyüp değişir ama şaşırtıcı bir şekilde aynı kalırlar.”

Elliot küçücük, duygu yüklü bir hareketle onun yüzüne dokundu. “Artık Agnes yok,” dedi usulca. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu ve Elliot’ın onlardan utandığı söylenemezdi. Yaşlı adamın dudakları şefkatli bir tebessümle kıvrıldı. “Sen bana bir aile vaat ediyorsun.”

Aile... Ian bu kelimenin nasıl bir değer taşıdığını fark etmiş, bundan etkilenmişti. Bu iri yarı, yaralı adam herkesin istediği şeyi, kalbini açan herkesin bulduğu şeyi istiyordu.

Elliot şimdi bu teklifi kabul edebilir ve her şey sona erebilirdi. Selena’yı, kendini geçmişlerinden arındırabilirdi. Hep birlikte bir gelecek kurabilirlerdi.

Bu kadar basitti, inanılmaz derecede basit... Selena başından beri haklıydı. Hayat tercihlerden, basit ve dolambaçsız tercihlerden oluşuyordu.

"Elliot," dedi Selena, Ian'ı sersemleten o yumuşak ve buğulu sesiyle. "Sen de bizimle birlikte buraya aitsin."

Maeve, Elliot'ın yanına geldi ve narin elini onun geniş omzuna koydu. "Kal, Elliot."

Elliot başını kaldırdı ve kadınların başlarının üzerinden Ian'a bakıp gözleriyle ona ne düşündüğünü sordu.

Ian da usulca başını salladı.

Elliot'ın o geniş yüzünde bir tebessüm belirdi. "Kalmak isterim."

Kalabalıktan sevinç nidaları yükseldi ve hepsi birden yerlerinden fırlayıp Elliot'ın elini sıktılar, sırtını sıvazladılar. Yaşlı adamı sevinçle aralarına kabul ettiler.

Selena o anda Ian'a döndü. Ian yüz yıl da geçse o anı unutmayacağını biliyordu. Selena'nın gözlerindeki o ışıltıyı, o aşk dolu bakışları...

Selena kendini onun kollarına bıraktı ve Ian ona sarılırken genç kadının onun kollarının arasında nasıl eridiğini hissetti. Üstelik bu duygular artık sonsuza dek sürecekti. Gözlerini kapatıp denizin uzaktan gelen uğultusunu, atın nefes alıp verişlerini ve diğerlerinin mırıltılarını duydu. Bir yerlerde bir martı öttü. Bu ona yeni doğan bir bebeğin çığlığını anımsattı. Tanrı'nın muhteşem senfonisiydi bu.

Ian yavaşça gözlerini açtı ve içini sızlatacak kadar büyük bir sevgiyle Selena'ya baktı. "Ah, tanrıçam," dedi boğuk bir sesle. "Sonunda müziği duyuyorum."

Sonsöz

Maine'in o ıssız kıyısındaki eski malikânenin hâlâ ayakta olduğu ve onu eski ihtişamına kavuşturacak sevgi dolu, güçlendirici elleri beklediği söylenir. Eskiden çimenlik olan bölgeyi şimdi ağaçlar ve çalılıklar kaplayarak o düzgün ve yeşil dallarını paslı veranda parmaklıklarına dolamışlar. Otların arasında binlerce beyaz yaban çiçeği yeşermiş, kokularıysa geçip giden günleri anımsatıyormuş.

O eski tımarhaneyi artık kimse ziyarete gitmiyormuş. Yıllardır kimse oraya ayak basmamış. Ian ve Selenâ'nın çocukları evi çoktan terk etmişler. Tıpkı bir toz bulutu gibi dağılıp kendi çocuklarını ve torunlarını daha modern yerlerde yetiştirmişler.

Ama bölgenin yerlileri o eski evi arada bir çalılıkların arasından gözetliyormuş. Camları kırılmış haliyle ev, bir asırı aşkın bir süre sonra bile onları sevgiyle içeri davet ediyormuş. Yıllar içinde pek çok kişi orada kahkaha sesleri duyduğunu iddia etmiş. Bu kimine göre rüzgârın sesi, kimine göreyse bir zamanlar burada yaşayan delilerin huzursuz ruhlarının sesiymiş.

Ama çocuklar ve torunlar, deniz kıyısındaki bu vahşi ve ıssız evin diğerleri gibi olmadığını, iblisler, büyücüler ya da yaratıklar tarafından değil, tutkulu ve inkâr edilemez bir aşkın anısı tarafından ele geçirildiğini biliyormuş.

Gecenin tam anlamıyla çöktüğü ve denizin çekildiği zamanlarda kır çiçekleri karanlık bahçede pırlantalar gibi ışıldar, içeriden kahkaha sesleri yükselirmiş. Ve ıssız kıyıda oturup ayın yükselmesini bekleyen âşıklar o sesleri duyarmış.

Aşk, masumiyet, fedakârlık ve inançla örülmüş bir peri masalı...

Kim olduğunu ve ıssız Maine sahillerine nereden geldiğini bilmeyen Selena kendini yabancı yüzlerin arasında kaybolmuş hisseder. Bu tanımadığı dünyada sadece tek bir kişi ona huzur verir; kendisi gibi yalnız olduğunu gözlerinden okuyabildiği Ian Carrick...

Eskiden son derece başarılı bir doktor olan Ian, insanları iyileştirme arzusundan vazgeçmesine neden olan telepati yeteneği yüzünden toplumdan uzak bir yaşam sürdürmeye karar vermiştir. Ancak Ian bu doğallıstü yeteneğini Selena'nın üzerinde kullanamaz. Genç kadın, masumiyeti ve güzelliğiyle Ian'ın aklını başından almakla kalmayıp karanlığı ışıkla, sessizliği kahkahalarla yok eder. Onun sayesinde Ian hayata ve kendine yeniden inanmaya başlar. Fakat geçmişten çıkagelen gizemli bir gölge, bu büyük aşkı ve Selena ile Ian'ın kurduğu hayalleri yıkmakla tehdit edecektir.

Sisters Planet

“Kristin Hannah’nın aşk romanları değerli mücevherlerden farksız!”

Romantic Times

“Ateşböceği Yolu’nun yazarı Hannah aşkı sevgi ve inançla kaleme alıyor.”

Luanne Rice

“Hikâye dokunaklı bir sonla bitiyor fakat Hannah’nın o muhteşem dili, merak uyandıran karakterleri ve okuyucuyu olayların içine çekebilme becerisi, üstüne bir tutam da doğaüstü yetenek eklenince kitabı gerçekten okunmaya değer kılmış.”

Library Journal

“Kristin Hannah tam anlamıyla müthiş bir hikâye anlatıcısı.”

Romantic Times

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-343-719-2

9 786053 437192

